

Senat
Rzeczypospolitej Polskiej
VII kadencja

Odpowiedzi
na oświadczenia złożone przez senatorów
na 29. i 30. posiedzeniu Senatu

Warszawa
2009 r.

SPIS TREŚCI

ODPOWIEDZI NA OŚWIADCZENIA

złożone na 29. posiedzeniu Senatu:

senator Małgorzaty Adamczak	7
senator Doroty Arciszewskiej-Mielewczyk	9
senatora Lucjana Cichosza	11
senatora Jana Dobrzyńskiego	14
senatora Stanisława Gogacza	25
senatora Ryszarda Góreckiego	43
senatora Macieja Grubskiego	47
senatora Piotra Gruszczyńskiego	49
senatora Tadeusza Gruszki	54
senatora Andrzeja Grzyba	56
senatora Stanisława Jurcewicza	58
senatora Piotra Kalety	60
senatora Piotra Kalety i innych senatorów	65
senatora Sławomira Kowalskiego	69
senatora Waldemara Kraski	71
senatora Krzysztofa Majkowskiego	73
senatora Andrzeja Misiolka	78
senatora Antoniego Motyczki	81
senatora Jana Olecha	88
senatora Władysława Ortyła	91
senator Marii Pańczyk-Pozdziej i innych senatorów	93
senatora Bohdana Paszkowskiego	95
senatora Andrzeja Persona	118
senatora Czesława Ryszki	122
senatora Czesława Ryszki i innych senatorów	129
senatora Wojciecha Skurkiewicza	132
senatora Eryka Smulewicza	134
senatora Andrzeja Szewińskiego	138
senatora Grzegorza Wojciechowskiego	142
senatora Henryka Woźniaka	153
senatora Jana Wyrowińskiego	160
senatora Piotra Zientarskiego	163

ODPOWIEDZI NA OŚWIADCZENIA

złożone na 30. posiedzeniu Senatu:

senatora Grzegorza Banasia	169
senatora Stanisława Bisztygi	171

senatora Przemysława Błaszczyka	180
senator Barbary Borys-Damięckiej	182
senatora Zbigniewa Cichonia	185
senatora Grzegorza Czeleja	188
senatora Władysława Dajczaka	190
senatora Jana Dobrzyńskiego	195
senator Janiny Fetlińskiej	206
senatora Ryszarda Góreckiego	217
senatora Ryszarda Góreckiego oraz senatora Zbigniewa Meresa	223
senatora Henryka Górskiego	225
senatora Macieja Grubskiego oraz senatora Jana Olecha	228
senatora Tadeusza Gruszki	232
senatora Andrzeja Grzyba	236
senatora Witolda Idczaka	240
senatora Stanisława Jurcewicza	242
senatora Piotra Kalety	244
senatora Macieja Klimy	253
senatora Ryszarda Knosali	259
senatora Stanisława Koguta	262
senatora Marka Konopki	264
senatora Marka Konopki i innych senatorów	266
senatora Norberta Krajczego	269
senatora Waldemara Kraski	272
senatora Antoniego Motyczki	274
senatora Władysława Ortyla	276
senatora Andrzeja Owczarka	282
senatora Andrzeja Persona	284
senatora Janusza Rachonia	289
senatora Władysława Sidorowicza	294
senatora Tadeusza Skorupy	297
senatora Eryka Smulewicza	305
senatora Andrzeja Szewińskiego	309
senator Grażyny Sztark	311
senatora Grzegorza Wojciechowskiego	313

29. POSIEDZENIE SENATU

(19 marca 2009 r.)

Oświadczenie senator Małgorzaty Adamczak

skierowane do minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak

W swoim oświadczeniu chciałabym odnieść się do zapisów ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (tekst jednolity DzU z 2006 r. nr 139, pozycja 992 ze zmianami) oraz ustawy o zmianie ustawy o świadczeniach rodzinnych (DzU z 2008 r. nr 223, pozycja 1456).

W związku z wieloma zapytaniem pracowników ośrodków pomocy społecznej, chciałabym zwrócić uwagę Pani Minister na niejasne zapisy ustawy dotyczące między innymi:

— dodatku do zasiłku rodzinnego z tytułu opieki nad dzieckiem w okresie korzystania z urlopu wychowawczego, nieprzystługującego osobie, która podjęła lub kontynuuje zatrudnienie lub inną pracę zarobkową uniemożliwiającą sprawowanie osobistej opieki nad dzieckiem w okresie korzystania z urlopu wychowawczego;

— jednorazowej zapomogi z tytułu urodzenia dziecka.

Mając powyższe na uwadze, proszę o odpowiedzi na następujące pytania.

1. Jakimi kryteriami należy kierować się w przyznawaniu wyżej wymienionego dodatku oraz jaką pracę mogą wykonywać osoby przebywające na urlopie wychowawczym i w jakim wymiarze czasu?

2. Jak powinien wyglądać wzór zaświadczenia od lekarza w związku z jednorazową zapomogą z tytułu urodzenia dziecka, które to zaświadczenie od 1 listopada 2009 r. będzie potrzebne, by udokumentować, że matka dziecka pozostawała pod opieką lekarską przez okres co najmniej od dziesiątego tygodnia ciąży do porodu?

Małgorzata Adamczak

Odpowiedź

Warszawa, 15 kwietnia 2009 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu RP

Odpowiadając na wystąpienie Pana Marszałka z dnia 25 marca 2009 r. dotyczące oświadczenia senator Małgorzaty Adamczak złożonego podczas 29. posiedzenia Senatu RP w sprawie zapisów ustawy z dnia 28 listopada 2003 roku o świadczeniach rodzinnych (Dz. U. z 2006 r. Nr 139, poz. 992, z późn. zm.) oraz ustawy z dnia 17 października 2008 r. o zmianie ustawy o świadczeniach rodzinnych (Dz. U. z 2008 r. Nr 223, poz. 1456), uprzejmie informuję:

Zgodnie z obowiązującym od 1 stycznia 2008 r. brzmieniem art. 10 ust. 5 pkt 3 ustawy o świadczeniach rodzinnych (nadany ustawą z dnia 17 października 2008 r. o zmianie ustawy o świadczeniach rodzinnych – Dz. U. z 2008 r. Nr 223, poz. 1456), dodatek do zasiłku rodzinnego z tytułu opieki nad dzieckiem w okresie korzystania z urlopu wychowawczego nie przysługuje, jeżeli osoba uprawniona podjęła lub kontynuuje zatrudnienie lub inną pracę zarobkową, która uniemożliwia sprawowanie osobistej opieki nad dzieckiem w okresie korzystania z urlopu wychowawczego. Przepisy ustawy o świadczeniach rodzinnych nie zawierają kryteriów dotyczących rodzaju zatrudnienia lub innej pracy zarobkowej podejmowanych w okresie korzystania z urlopu

wychowawczego, których spełnienie bądź niespełnienie, powoduje utratę bądź zachowanie prawa do dodatku z tytułu opieki nad dzieckiem w okresie korzystania z urlopu wychowawczego.

W związku z powyższym, ocena, czy w konkretnym, indywidualnym przypadku, podjęte lub kontynuowane zatrudnienie lub inna praca zarobkowa, uniemożliwia sprawowanie osobistej opieki nad dzieckiem, należy do organu właściwego, tj. wójta, burmistrza lub prezydenta właściwego ze względu na miejsce zamieszkania osoby ubiegającej się o świadczenia rodzinne.

Przepisem art. 7 ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy – Kodeks pracy oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 237, poz. 1654), z dniem 1 stycznia 2009 r., wprowadzone zostały zmiany dotyczące dodatku do zasiłku rodzinnego z tytułu urodzenia dziecka oraz jednorazowej zapomogi z tytułu urodzenia dziecka polegające na wprowadzeniu wymogu pozostawania kobiety pod opieką medyczną począwszy od 10 tygodnia ciąży do dnia porodu. Pozostawanie pod opieką lekarską będzie dokumentowane zaświadczeniem lekarskim. Wzór zaświadczenia medycznego oraz formy wymaganej opieki lekarskiej będą określały przepisy rozporządzenia Ministra Zdrowia wydanego w porozumieniu z Ministrem Pracy i Polityki Społecznej. Ministerstwo Zdrowia zobowiązało się do przedstawienia projektu ww. rozporządzenia w terminie do końca maja br. Zgodnie z art. 18 ww. ustawy, obowiązek potwierdzenia opieki medycznej nad kobietą w ciąży będzie stosowany dopiero od dnia 1 listopada 2009 r.

MINISTER
Jolanta Fedak

Oświadczenie senator Doroty Arciszewskiej-Mielewczyk

skierowane do minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak

Szanowna Pani Minister!

Do mojego biura senatorskiego zgłosiła się grupa przedsiębiorczych kobiet w sprawie poparcia uwag do nowelizacji ustawy. Jak wskazuje jedna z nich, toczący się spór z Zakładem Ubezpieczeń Społecznych jest wynikiem zaległości wnioskodawczyń w składkach na ubezpieczenie społeczne za lata 1999–2008 r. W tym czasie pozostawały one w stosunku pracy, prowadziły równoległe działalność gospodarczą, po urodzeniu potomstwa przebywały na urlopie lub zasiłku macierzyńskim, a potem na urlopie wychowawczym. W tego rodzaju sytuacji powstawał po stronie wnioskodawczyń zbieg tytułów do ubezpieczeń.

Z zapisów ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, informacji przekazywanych wnioskodawczyniom w placówkach ZUS oraz z informatorów wydawanych przez ZUS w tamtym czasie wynikało, iż z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej wnioskodawczynie nie podlegają obowiązkowi odprowadzania składek na ubezpieczenie społeczne. Opłacały jedynie składkę zdrowotną. Przez lata ZUS wystawiał wnioskodawczyniom zaświadczenia o zaleganiu lub niezaleganiu ze składkami. Z zaświadczeń o niezaleganiu jednoznacznie wynikało, iż nie posiadają one jakichkolwiek zaległości w opłaceniu składek. W tym czasie ZUS przeprowadzał kontrole, w protokołach pokontrolnych potwierdzał, że wszystko jest prowadzone prawidłowo, wnioskodawczynie nie posiadają żadnych zaległości.

Stanowisko ZUS zmieniło się po kilku latach. Zakład uznał, iż wnioskodawczynie były jednak zobowiązane do odprowadzania składek. W efekcie ZUS stwierdził, iż wnioskodawczynie posiadają nierzadko nawet kilkuletnie zaległości w składkach. W tej sytuacji, a także z uwagi na toczące się prace nad nowelizacją ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, wnioskodawczynie zwróciły się do parlamentarzystów z szerokim apelem o uwzględnienie w toku prac także ich interesu i wprowadzenie zmian zmierzających do całkowitego umorzenia im jakichkolwiek zaległości, które stwierdził ZUS.

Wnioskodawczyniom znane są oba projekty ustaw rozstrzygające kwestie sporu z ZUS. Ale wyrażają one głębokie niezadowolenie z projektu, jaki przygotowuje rząd, który rozdziela urlop macierzyński i wychowawczy, mimo że wcześniej nie było takiego podziału ani pod względem podległości, ani pod względem uzyskiwania informacji. Projekt rządowy w postaci przedstawionej na posiedzeniu komisji sejmowej jest – w opinii wnioskodawczyń – krzywdzący i wprowadza nierówność kobiet wobec prawa.

Z kolei projekt poselski, bliższy wnioskodawczyniom pod względem pożądanego przez nie rozwiązania, odnosi się do określonego okresu, który nie obejmuje pełnego rozwiązania problemu w czasookresie, to znaczy do roku 2008.

Z posiadanych przeze mnie informacji wynika wprost, iż wnioskodawczynie zgłosiły propozycje zmian do projektu poselskiego. Jednakże niezależnie do dalszego toku prac nad nowelizacją ustawy, konieczne jest wyjaśnienie następujących kwestii:

— czy Szanownej Pani Minister wiadomo, na czym ZUS opierał swoje uprzednie stanowisko co do zbiegu tytułów do świadczeń i braku po stronie wnioskodawczyń obowiązku opłacania składek;

— dlaczego projekt rządowy zakłada rozdzielenie urlopu macierzyńskiego i wychowawczego; jakimi kwestiami prawnymi jest to uzasadniane;

— czy proponowane zmiany spowodują – w opinii Szanownej Pani Minister – abolicję składkową wnioskodawczyń?

Z poważaniem
Dorota Arciszewska-Mielewczyk

Odpowiedź

Warszawa, 7 kwietnia 2009 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu RP

W odpowiedzi na wystąpienie Pana Marszałka z dnia 25 marca 2009 r. znak: BPS/DSK-043-1455/09, dotyczące oświadczenia złożonego przez Senator Dorotę Arciszewską-Mielewczyk podczas 29. posiedzenia Senatu RP w sprawie poparcia uwag kobiet w związku z toczącym się sporem z Zakładem Ubezpieczeń Społecznych w związku z zaległościami w składkach na ubezpieczenie społeczne za lata 1999–2008, uprzejmie informuję:

W dniu 3 kwietnia br. Sejm jednogłośnie uchwalił *ustawę o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz ustawy – Prawo bankowe*. W ustawie tej Sejm rozszerzył krąg osób, które mogą ubiegać się o umorzenie i zwrot należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne i Fundusz Pracy w związku z prowadzoną działalnością. W efekcie o umorzenie lub zwrot należności z tytułu składek (o ile zostały uregulowane), należnych w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą, będą mogły ubiegać się zarówno osoby pobierające zasiłki macierzyńskie jak również osoby przebywające na urloпах wychowawczych.

Proponowana regulacja przewiduje zewidencjonowanie na kontaktach osób pobierających zasiłek macierzyński składek obliczonych od zasiłku macierzyńskiego.

Jolanta Fedak

Oświadczenie senatora Lucjana Cichosza

skierowane do ministra rolnictwa i rozwoju wsi Marka Sawickiego

Moje oświadczenie dotyczy działań podejmowanych w roku 2008 przez Agencję Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa w stosunku do wielu rolników, którzy w roku 2004 otrzymali dopłaty bezpośrednie do gruntów rolnych. Przykładem niech będą działania podjęte przez Lubelski Oddział Regionalny Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa.

W 2004 r. na podstawie prawidłowo złożonych wniosków agencja przyznała płatności bezpośrednie do gruntów rolnych za rok 2004, uznając spełnienie warunków przewidzianych w ustawie z dnia 18 grudnia 2003 r. o płatnościach bezpośrednich do gruntów rolnych i oddzielnej płatności z tytułu cukru (DzU z 2004 r. nr 6, poz. 40).

Obecnie przedmiotowe decyzje są uchylane przez agencję z powodu rażącego naruszenia prawa przez samą agencję. Jednocześnie jednym ze skutków uchylecia decyzji może być zwrot przez rolników dopłat bezpośrednich. Sytuacja dotyczy rolników, którzy w chwili składania wniosków, to jest w maju 2004 r., spełniali wymogi ustawy o dopłatach bezpośrednich, ale już w momencie uzyskania dopłat, to jest pod koniec roku 2004, nie byli posiadaczami gruntów rolnych i nie spełniali wymogów ustawy.

W związku z tym zwracam się z prośbą o podjęcie stosownych działań nadzorczych, tak aby rolnicy po kilku latach nie zwracali dopłat.

Lucjan Cichosz

Stanowisko

Warszawa, 22 kwietnia 2009 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w nawiązaniu do pisma nr BPS/DSK-043-1456/09 z dnia 25 marca 2009 r., zwracam się z uprzejmą prośbą o przedłużenie terminu odpowiedzi na przekazane przy tym piśmie oświadczenie Pana Senatora Lucjana Cichosza.

Oświadczenie złożone podczas 29. posiedzenia Senatu RP w dniu 19 marca 2009 r. wymaga podjęcia dodatkowych wyjaśnień, bez których nie jest możliwe pełne odniesienie się do poruszonych przez Pana Senatora problemów.

Z poważaniem

z up. MINISTRA ROLNICTWA
I ROZWOJU WSI
Podsekretarz Stanu
Artur Ławniczak

Odpowiedź

Warszawa, 12 maja 2009 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w nawiązaniu do pisma znak: BPS/DSK-043-1456/09 dotyczącego oświadczenia złożonego przez Pana Senatora Lucjana Cichosza na 29. posiedzeniu Senatu RP w dniu 19 marca 2009 r. w sprawie uchylania przez Agencję Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa decyzji przyznających rolnikom płatności bezpośrednie do gruntów rolnych za 2004 rok, uprzejmie informuję co następuje.

Opisana przez Pana Senatora sytuacja wiąże się z następującym stanem faktycznym. Część rolników, którzy złożyli wnioski o przyznanie płatności bezpośrednich za rok 2004, przed wydaniem decyzji administracyjnych w tych sprawach, przeniosło posiadanie gospodarstw rolnych na osoby trzecie. W większości przypadków wynikało to z chęci przejścia na rentę strukturalną. Rolnicy ci dostarczyli do kierowników biur powiatowych Agencji (czyli organów właściwych w sprawach dotyczących płatności obszarowych zgodnie z art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 26 stycznia 2007 r. o płatnościach w ramach systemów wsparcia bezpośredniego (Dz. U. Nr 170, poz. 1051 z późn. zm.)) umowy dokumentujące fakt przekazania gospodarstw. Płatności bezpośrednie w tej sytuacji rolnikom, jako osobom nieposiadającym gruntów rolnych, nie przysługiwały, a mimo to kierownicy biur powiatowych wydawali decyzje o ich przyznaniu.

Po stwierdzeniu tej nieprawidłowości w 2008 r. Agencja zaczęła wszczynać postępowania, w wyniku których stwierdzana jest nieważność decyzji przyznających płatności za 2004 rok. W dalszej kolejności kierownicy biur powiatowych ponownie rozpatrując sprawy za rok 2004, odmawiają przyznania płatności i z chwilą, kiedy te decyzje stają się ostateczne, Prezes Agencji ma obowiązek, również w drodze decyzji administracyjnej, ustalić kwotę nienależnie pobranych płatności bezpośrednich do gruntów rolnych. Od ostatniej z ww. decyzji wydanej przez Prezesa Agencji w pierwszej instancji nie służy odwołanie, jednak strona niezadowolona z decyzji może zwrócić się z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy (zgodnie z art. 29 ust. 1 i 4 ustawy z dnia 9 maja 2008 r. o Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa (Dz. U. Nr 98, poz. 634).

W przypadku niezadowolenia z rozstrzygnięcia organu drugiej instancji w każdym z trzech wyżej wymienionych postępowań istnieje możliwość zwrócenia się ze skargą do sądu administracyjnego.

Prezes Agencji może również odstąpić od ustalania nienależnie wypłaconych kwot w przypadkach, o których mowa w art. 49 ust. 4 i 5 rozporządzenia Komisji (WE) nr 2419/2001 z dnia 11 grudnia 2001 r. obowiązującego dla wniosków składanych w roku 2004.

Zgodnie z art. 49 ust. 4 tego rozporządzenia obowiązek zwrotu nienależnie pobranych płatności nie ma zastosowania, jeżeli dana płatność została dokonana na skutek pomyłki właściwej władzy lub innej władzy oraz jeśli błąd nie mógł w zwykłych okolicznościach zostać wykryty przez rolnika. Jednakże w przypadku gdy błąd dotyczy elementów stanu faktycznego związanych z obliczaniem danej płatności, akapit pierwszy ww. przepisu stosuje się jedynie, jeśli o decyzji o zwrocie nie powiadomiono zainteresowanego w terminie 12 miesięcy od płatności. Ponadto, stosownie do art. 49 ust. 5 ww. rozporządzenia, obowiązek zwrotu nie ma zastosowania, jeżeli okres między datą płatności pomocy a datą pierwszego powiadomienia beneficjenta przez właściwe władze o niezasadnym charakterze danej płatności jest dłuższy niż dziesięć lat. Jednakże jeśli beneficjent działał w dobrej wierze, okres wskazany w akapicie pierwszym jest ograniczony do czterech lat.

Skoro zatem, w omawianej sytuacji, do rozpatrzenia i załatwienia obu spraw (przyznania płatności bezpośrednich i rent strukturalnych) właściwy był ten sam organ (właściwy miejscowo kierownik biura powiatowego ARiMR), to należałoby zakładać, że wnioskodawca ubiegający się o płatności bezpośrednie poinformował Agencję o zmianie stanu faktycznego, a więc dopełnił obowiązku poinformowania właściwego organu o przekazaniu gospodarstwa (dostarczył wniosek o przyznanie renty strukturalnej, wraz z wymaganymi załącznikami, w tym z odpowiednią umową).

Należy jednak podkreślić, że konieczność zwrotu nienależnie pobranych płatności bezpośrednich za 2004 rok powinna być rozstrzygana indywidualnie dla każdego rolnika przez upoważnione do tego organy z uwzględnieniem takich czynników jak działanie w dobrej wierze i wypełnienie ciężącego na rolniku obowiązku poinformowania właściwego organu o przekazaniu gospodarstwa rolnego osobie trzeciej.

Pragnę poinformować Pana Marszałka, że Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi przekazało swoje stanowisko w tej sprawie do Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa, niemniej jednak należy podkreślić, że sprawy rolników, którym nienależnie wypłacono płatności bezpośrednie w 2004 roku leżą w wyłącznej kompetencji Agencji. Jest ona zobowiązana do załatwienia ich zgodnie z przepisami Kodeksu postępowania administracyjnego i tylko w ramach tych przepisów możliwym jest odwoływanie się do wydawanych przez Agencję decyzji.

Z poważaniem

z up. MINISTRA ROLNICTWA
I ROZWOJU WSI
Podsekretarz Stanu
Artur Ławniczak

Oświadczenie senatora Jana Dobrzyńskiego

skierowane do prezesa Rady Ministrów Donalda Tuska
oraz do ministra finansów Jana Vincenta-Rostowskiego

Szanowny Panie Premierze! Szanowny Panie Ministrze!

Pomysł stworzenia projektu ustawy, na podstawie której przedsiębiorcy będą mogli wspólnie występować do sądów przeciwko bankom, od samego początku budzi poważne wątpliwości, także wśród samych przedsiębiorców. Rzadko kiedy bowiem umowy dotyczące opcji walutowych mają taką samą treść. Różnią się one warunkami, terminami zapadalności, kwotami, a czasami nawet przecinkiem czy kropką, co banki mogą skrzętnie wykorzystać, aby nie dopuścić do zbiorowych pozwów.

Z uwagi na nasilające się negatywne nastroje społeczne wobec przygotowywanego projektu ustawy dotyczącej umów na opcje walutowe, zwracam się do Pana Premiera z następującymi pytaniami:

1. Czy przygotowywany projekt zakłada unieważnianie umów na opcje walutowe, które zostały zawarte w złej wierze? Jeśli tak, to na jakich zasadach?

2. Jakie rozwiązanie przewiduje się w przypadku, gdy umowy na opcje walutowe wiążące przedsiębiorców z daną firmą nieznacznie różnią się od siebie?

3. Jak długotrwała byłaby procedura unieważnienia umów na opcje walutowe, przewidywana w przygotowywanym projekcie? Czy zakłada się jakieś maksimum w tym zakresie, tak aby w międzyczasie nie dopuścić do bankructwa polskich przedsiębiorców?

Biorąc pod uwagę fakt, że ingerencja rządu może wiązać się z poważnymi konsekwencjami, zwracam się do Pana Ministra z następującym pytaniem: czy przewiduje Pan, iż aktywność rządu w zakresie umów na opcje walutowe w jakikolwiek sposób wpłynie na stabilność polskiej waluty, a także na kurs polskiego złotego w stosunku do euro? Jeżeli tak, to proszę o wskazanie prognozowanych zmian, jak również czasu ich spodziewanego wystąpienia.

*Z poważaniem
Jan Dobrzyński*

**Stanowisko
MINISTRA FINANSÓW**

Warszawa, 23 kwietnia 2009 r.

Pan
Waldemar Pawlak
Wiceprezes Rady Ministrów
Minister Gospodarki

Szanowny Panie Premierze,

w odpowiedzi na pismo znak: SM-VIII-073-49-MO/09/ z dnia 17 kwietnia 2009 r. dotyczące oświadczenia senatora Jana Dobrzyńskiego złożonego na 29. posiedzeniu Senatu, uprzejmie przedstawiam następujące wyjaśnienia stanowiące odpowiedź na pytanie skierowane do Ministra Finansów.

Odnosząc się do kwestii *stabilności polskiej waluty, a także kursu polskiego złotego w stosunku do euro* należy wskazać, że za politykę kursu walutowego w Polsce odpowiada Rada Polityki Pieniężnej, organ Narodowego Banku Polskiego. Obowiązujące w Polsce regulacje w zakresie prawa dewizowego sankcjonują pełną wymienialność złotego według standardów międzynarodowych i zapewniają swobodę przepływu kapitału. Jednocześnie od kwietnia 2000 r. w Polsce obowiązuje system płynnego kursu walutowego, w ramach którego kurs złotego wyznaczany jest wyłącznie przez oddziaływanie sił popytu i podaży na rynku walutowym. Do najważniejszych zalet tego systemu można zaliczyć przede wszystkim jego rynkowy charakter oraz fakt, że zwiększa on prawdopodobieństwo uniknięcia kryzysu walutowego, zmniejsza podatność gospodarki krajowej na zaburzenia mające źródło w innych krajach oraz jest spójny z realizowaną przez Radę Polityki Pieniężnej strategią bezpośredniego celu inflacyjnego, której celem jest utrzymanie stabilnego poziomu cen.

W ramach tego systemu poziom kursu walutowego kształtowany jest przez wiele czynników, zarówno fundamentalnych, jak i niezwiązanych bezpośrednio z oczekiwaniami dotyczącymi kierunku rozwoju sytuacji makroekonomicznej, co może przyczyniać się do dużej zmienności kursu walutowego. Z sytuacją taką mieliśmy do czynienia w ostatnich miesiącach. Obserwowane w tym okresie osłabienie złotego było przede wszystkim związane z oddziaływaniem czynników o charakterze globalnym. Zostało ono wywołane niestabilną sytuacją na światowych rynkach finansowych, skutkującą wzrostem awersji do ryzyka i mniejszym zainteresowaniem inwestorów walutami naszego regionu. Wśród czynników krajowych, które oddziaływały w tym okresie w kierunku osłabienia złotego wymienia się m.in. rozpoczęcie cyklu łagodzenia polityki pieniężnej przez Radę Polityki Pieniężnej oraz niską płynność na rynku pod koniec 2008 r., której towarzyszył popyt na waluty ze strony polskich podmiotów zaangażowanych w transakcje terminowe. Istotnym czynnikiem kształtującym kurs złotego w tym okresie był również fakt postrzegania polskiej waluty przez rynki finansowe poprzez pryzmat sytuacji innych krajów Europy Środkowo-Wschodniej. Wzrost obaw o stabilność makroekonomiczną niektórych z tych krajów był istotnym elementem wzmacniającym deprecjację ich walut i pośrednio przyczyniającym się do osłabienia złotego, mimo relatywnie korzystnej sytuacji i perspektyw wzrostu gospodarki polskiej. W tym kontekście warto przypomnieć przykład Słowacji, która w ubiegłym roku w znacznie mniejszym stopniu niż Polska odczuła bezpośrednie skutki kryzysu na światowych rynkach finansowych (w postaci niższego wzrostu premii za ryzyko), korzystając z wiarogodności stworzonej przez bliskość terminu wprowadzenia euro.

Wobec powyższych uwarunkowań Rząd podjął działania w celu utrzymania korzystnego wizerunku polskiej gospodarki wśród inwestorów zagranicznych, akcentując dobrą sytuację fundamentalną polskiej gospodarki, wyróżniającą ją pozytywnie na tle innych gospodarek wschodzących. Celowi temu służy również utrzymanie pod kontrolą poziomu deficytu budżetowego w 2009 r. mimo postępującego spowolnienia gospodarczego w kraju.

Z uwagi na fakt, iż polityka kursowa jest domeną NBP, Minister Finansów nie dysponuje administracyjnymi narzędziami kształtowania kursu walutowego. Pewną ograniczoną możliwość wpływania na wysokość kursu walutowego daje Ministrowi Finansów sprzedaż lub zakup walut obcych na rynku finansowym, z wykorzystaniem środków dostępnych na rachunkach budżetu państwa.

Minister Finansów zainteresowany jest takim poziomem kursu złotego, który wynikałby z podstaw fundamentalnych gospodarki. Ostatni rozwój wydarzeń na rynkach finansowych przyczynił się do gwałtownego osłabienia krajowej waluty do poziomów, które znacząco odbiegają od tych, które wynikają z fundamentów gospodarki i mógł zaszkodzić jej prawidłowemu rozwojowi. Zgodnie z zapowiedzią Premiera Donalda Tuska o możliwości sprzedaży części środków walutowych pochodzących z Unii Europejskiej w przypadku dalszego osłabiania się złotego, ogłoszoną 17 lutego br. na konferencji prasowej, 18 lutego br. Minister Finansów przeprowadził na rynku za pośrednictwem Banku Gospodarstwa Krajowego operację wymiany części tych środków. Jednocześnie Minister Finansów zapowiedział, iż w razie potrzeby wymiana środków z Unii Europej-

skiej na rynku może być kontynuowana. Od 17 lutego br., kiedy euro, dolar i frank szwajcarski kosztowały odpowiednio ok. 4,93 zł, 3,91 i 3,33 zł, do 17 kwietnia br. złoty umocnił się do poziomu odpowiednio 4,28 zł, 3,27 i 2,81 zł.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA FINANSÓW
Podsekretarz Stanu
Dominik Radziwiłł

**Odpowiedź
MINISTRA GOSPODARKI**

Warszawa, 27 kwietnia 2009 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu RP

W odpowiedzi na pytania sformułowane w ramach składania oświadczenia Pana Senatora Jana Dobrzyńskiego na 29. posiedzeniu Senatu w dniu 19 marca 2009 r., skierowane do Prezesa Rady Ministrów oraz do Ministra Finansów dotyczącego wspólnego występowania do sądów przeciwko bankom przez przedsiębiorców w sprawie opcji walutowych (wystąpienie Marszałka Senatu RP z dnia 25 marca 2009 r. do Prezesa Rady Ministrów, BPS/DSK-043-1457/09), na mocy upoważnienia Prezesa Rady Ministrów do udzielenia, w porozumieniu z Ministrem Finansów, odpowiedzi (pismo Szefa Gabinetu Politycznego Prezesa Rady Ministrów z dnia 30 marca 2009 r., DSPA 4813-12/09), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień do kwestii podniesionych w wyżej wymienionym oświadczeniu i niżej wymienionych zapytaniach, przygotowane w porozumieniu również z Ministerstwem Sprawiedliwości, które przygotowało projekt przedmiotowej ustawy.

Czy przygotowwany projekt (ustawy o dochodzeniu roszczeń w postępowaniu grupowym) zakłada unieważnianie umów na opcje walutowe, które zostały zawarte w złej wierze? Jeśli tak, to na jakich zasadach?

oraz

Jak długotrwała byłaby procedura unieważnienia umów na opcje walutowe, przewidywana w przygotowywanym projekcie? Czy zakłada się jakieś maksimum w tym zakresie, tak aby w międzyczasie nie dopuścić do bankructwa polskich przedsiębiorców?

W odpowiedzi na pytanie Pana Senatora, uprzejmie informuję, że zgłoszony przez Ministra Sprawiedliwości projekt ustawy o dochodzeniu roszczeń w postępowaniu grupowym nie zawiera regulacji dotyczących unieważnienia umów na opcje walutowe. Projekt tej ustawy, normuje sądowe postępowanie cywilne w sprawach, w których są dochodzone roszczenia jednego rodzaju, co najmniej 10 osób, oparte na jednakowej podstawie faktycznej lub prawnej, jeżeli istotne okoliczności faktyczne uzasadniające żądanie są wspólne dla wszystkich roszczeń.

Jakie rozwiązanie przewiduje się w przypadku, gdy umowy na opcje walutowe wiążące przedsiębiorców z daną firmą nieznacznie różnią się od siebie?

Projektowany akt prawny o dochodzeniu roszczeń w postępowaniu grupowym (druk nr 1829) zawiera regulacje umożliwiające dochodzenie roszczeń wielu podmiotów w jednym postępowaniu cywilnym.

W myśl projektu, postępowanie grupowe w sprawach cywilnych będzie możliwe, jeżeli spełnione są łącznie następujące przesłanki:

- 1) co najmniej 10 osób dochodzi roszczeń jednego rodzaju,
- 2) roszczenia są oparte na jednakowej podstawie faktycznej lub prawnej,
- 3) istotne okoliczności faktyczne uzasadniające żądanie są wspólne dla wszystkich roszczeń.

Zaznaczyć trzeba, że w przypadku dochodzenia roszczeń pieniężnych postępowanie grupowe będzie dopuszczalne tylko wtedy, jeżeli wysokość roszczenia każdego członka grupy zostanie ujednoczona przy uwzględnieniu wspólnych okoliczności sprawy.

Projektowana regulacja będzie mogła znaleźć zastosowanie także w przypadkach dochodzenia przez przedsiębiorców roszczeń tego samego rodzaju, wynikających z zawartych przez nich umów o opcje walutowe, jeżeli zaistnieją wyżej wymienione przesłanki dopuszczalności postępowania grupowego. Może zdarzyć się bowiem taka sytuacja, że przedsiębiorcy (minimum 10), korzystając z oferty jednego banku (jednakowa podstawa faktyczna), zawarli z tym bankiem takie same umowy o opcje walutowe, a następnie ponieśli straty finansowe w związku z nagłymi zmianami kursów na rynku walutowym (wspólne okoliczności faktyczne uzasadniające żądanie). Ocena, czy więź istniejąca pomiędzy przedsiębiorcami skutkuje możliwością połączenia ich w grupę i dopuszczenia rozpoznania sprawy w postępowaniu grupowym, każdorazowo będzie należała do sądu badającego wstępnie pozew.

Biorąc pod uwagę fakt, że ingerencja rządu może wiązać się z poważnymi konsekwencjami, czy przewiduje Pan, iż aktywność rządu w zakresie umów na opcje walutowe w jakikolwiek sposób wpłynie na stabilność polskiej waluty, a także na kurs polskiego złotego w stosunku do euro? Jeśli tak, to proszę o wskazanie prognozowanych zmian, jak również czasu ich spodziewanego wystąpienia.

Odnosząc się do kwestii stabilności polskiej waluty, a także kursu polskiego złotego w stosunku do euro należy wskazać, że za politykę kursu walutowego w Polsce odpowiada Rada Polityki Pieniężnej, organ Narodowego Banku Polskiego. Obowiązujące w Polsce regulacje w zakresie prawa dewizowego sankcjonują pełną wymiennialność złotego według standardów międzynarodowych i zapewniają swobodę przepływu kapitału. Jednocześnie od kwietnia 2000 r. w Polsce obowiązuje system płynnego kursu walutowego, w ramach którego kurs złotego wyznaczany jest wyłącznie przez oddziaływanie sił popytu i podaży na rynku walutowym. Do najważniejszych zalet tego systemu można zaliczyć przede wszystkim jego rynkowy charakter oraz fakt, że zwiększa on prawdopodobieństwo uniknięcia kryzysu walutowego, zmniejsza podatność gospodarki krajowej na zaburzenia mające źródło w innych krajach oraz jest spójny z realizowaną przez Radę Polityki Pieniężnej strategią bezpośredniego celu inflacyjnego, której celem jest utrzymanie stabilnego poziomu cen.

W ramach tego systemu poziom kursu walutowego kształtowany jest przez wiele czynników, zarówno fundamentalnych, jak i niezwiązanych bezpośrednio z oczekiwaniami dotyczącymi kierunku rozwoju sytuacji makroekonomicznej, co może przyczyniać się do dużej zmienności kursu walutowego. Z sytuacją taką mieliśmy do czynienia w ostatnich miesiącach. Obserwowane w tym okresie osłabienie złotego było przede wszystkim związane z oddziaływaniem czynników o charakterze globalnym. Zostało ono wywołane niestabilną sytuacją na światowych rynkach finansowych, skutkującą wzrostem awersji do ryzyka i mniejszym zainteresowaniem inwestorów walutami na-

szego regionu. Wśród czynników krajowych, które oddziaływały w tym okresie w kierunku osłabienia złotego wymienia się m.in. rozpoczęcie cyklu łagodzenia polityki pieniężnej przez Radę Polityki Pieniężnej oraz niską płynność na rynku pod koniec 2008 r., której towarzyszył popyt na waluty ze strony polskich podmiotów zaangażowanych w transakcje terminowe. Istotnym czynnikiem kształtującym kurs złotego w tym okresie był również fakt postrzegania polskiej waluty przez rynki finansowe poprzez pryzmat sytuacji innych krajów Europy Środkowo-Wschodniej. Wzrost obaw o stabilność makroekonomiczną niektórych z tych krajów był istotnym elementem wzmacniającym deprecjację ich walut i pośrednio przyczyniającym się do osłabienia złotego, mimo relatywnie korzystnej sytuacji i perspektyw wzrostu gospodarki polskiej. W tym kontekście warto przypomnieć przykład Słowacji, która w ubiegłym roku w znacznie mniejszym stopniu niż Polska odczuła bezpośrednie skutki kryzysu na światowych rynkach finansowych (w postaci niższego wzrostu premii za ryzyko), korzystając z wiarygodności stworzonej przez bliskość terminu wprowadzenia euro.

Wobec powyższych uwarunkowań rząd podjął działania w celu utrzymania korzystnego wizerunku polskiej gospodarki wśród inwestorów zagranicznych, akcentując dobrą sytuację fundamentalną polskiej gospodarki, wyróżniającą ją pozytywnie na tle innych gospodarek wschodzących. Celowi temu służy również utrzymanie pod kontrolą poziomu deficytu budżetowego w 2009 r. mimo postępującego spowolnienia gospodarczego w kraju.

Z uwagi na fakt, iż polityka kursowa jest domeną NBP, rząd nie dysponuje administracyjnymi narzędziami kształtowania kursu walutowego. Pewną ograniczoną możliwość wpływania na wysokość kursu walutowego daje Ministrowi Finansów sprzedaż lub zakup walut obcych na rynku finansowym, z wykorzystaniem środków dostępnych na rachunkach budżetu państwa.

Minister Finansów zainteresowany jest takim poziomem kursu złotego, który wynikałby z podstaw fundamentalnych gospodarki. Ostatni rozwój wydarzeń na rynkach finansowych przyczynił się do gwałtownego osłabienia krajowej waluty do poziomów, które znacząco odbiegają od tych, które wynikają z fundamentów gospodarki i mógł zaszkodzić jej prawidłowemu rozwojowi. Zgodnie z zapowiedzią Premiera Donalda Tuska o możliwości sprzedaży części środków walutowych pochodzących z Unii Europejskiej w przypadku dalszego osłabiania się złotego, wygłoszoną 17 lutego br. na konferencji prasowej, 18 lutego br. Minister Finansów przeprowadził na rynku za pośrednictwem Banku Gospodarstwa Krajowego operację wymiany części tych środków. Jednocześnie Minister Finansów zapowiedział, iż w razie potrzeby wymiana środków z Unii Europejskiej na rynku może być kontynuowana. Od 17 lutego br., kiedy euro, dolar i frank szwajcarski kosztowały odpowiednio ok. 4,93 zł, 3,91 i 3,33 zł, do 17 kwietnia br. złoty umocnił się do poziomu odpowiednio 4,28 zł, 3,27 i 2,81 zł.

Rząd, zaniepokojony niekorzystnym rozwojem sytuacji na rynku transakcji mających zabezpieczać ryzyko walutowe, które stały się instrumentem gry spekulacyjnej w obrocie opcjami walutowymi, od pierwszych dni grudnia 2008 r. podejmuje wiele wysiłków celem wyjaśnienia przyczyn i skali zaistniałych problemów oraz przeprowadza, proponuje i inicjuje wiele przedsięwzięć mających na celu ich uregulowanie, w tym, w lutym 2009 roku, Minister Gospodarki wystąpił z inicjatywą ustawodawczą. Celem ustawy było doprowadzenie do ugody między przedsiębiorstwami a bankami, a gdyby to okazało się niemożliwe przedsiębiorcy mieliby prawo do odstąpienia od zawartych umów o opcje walutowe. Intencją projektu ustawy było uregulowanie narastających problemów wynikających z niesprawiedliwych, ze społeczno-gospodarczego punktu widzenia, i szkodliwych dla polskich przedsiębiorstw, a zatem dla polskiej gospodarki, umów. Zapisy projektu ustawy zobowiązywały strony do podjęcia negocjacji zmierzających do zawarcia ugody lub podjęcia mediacji w rozumieniu przepisów art. 183¹–183¹⁵ ustawy z 17 listopada 1964 r. – *Kodeks postępowania cywilnego* (Dz. U. Nr 43, poz. 296, ze zm.) albo poddania sporu pod sąd polubowny, o którym mowa w art. 18 ustawy z 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym (Dz. U. Nr 157, poz. 1119, ze zm.). Jednakże projekt ustawy nie uzyskał pozytywnej rekomendacji Stałego Komitetu Rady Ministrów i zaprzestano dalszych prac rządowych w celu

jego przyjęcia przez Radę Ministrów. Dalsze prace ustawodawcze w tym temacie prowadzone są w Sejmie z inicjatywy poszczególnych klubów poselskich.

W opinii rządu, niekontrolowany rozwój obrotu finansowymi instrumentami pochodnymi, do jakich zaliczane są opcje walutowe, mógł stać się jedną z przyczyn, obok negatywnych skutków światowego kryzysu finansowego, osłabienia wartości polskiej waluty w dość krótkim czasie. Aby zapobiec dalszemu gwałtownemu spadkowi kursu PLN, rząd w porozumieniu z Narodowym Bankiem Polskim, podjął działania zmierzające do ustabilizowania zmian kursowych, m.in. w drodze dokonania ww. wymiany waluty euro na polskie złote, co zaowocowało zmianą tendencji osłabiania się wartości PLN w stosunku do walut obcych.

Uregulowanie problemów związanych z realizacją transakcji opcji walutowych, pogłęgujących popyt na obcą walutę, przyczyni się do usunięcia jednego z czynników destabilizujących rynek polskiego złotego.

Wyrażam przekonanie, że powyższe wyjaśnienia zostaną przyjęte jako wyczerpująca odpowiedź na kwestie zawarte w oświadczeniu i zapytaniu Pana Senatora Jana Dobrzyńskiego.

Waldemar Pawlak

Oświadczenie senatora Jana Dobrzyńskiego

skierowane do minister zdrowia Ewy Kopacz

Szanowna Pani Minister!

Pojawiające się w ostatnim czasie głosy dotyczące postulowanych praw do eutanazji osób obłożnie chorych budzą poważne wątpliwości natury etycznej i prawnej. Oczywiście każdy z nas zdaje sobie sprawę, jak wielkiego poświęcenia, wysiłku i serca wymaga opieka nad poważnie chorymi osobami, jednakże w żadnym wypadku nie można decydować o prawie do życia innego człowieka. Tak jak decyzja o powołaniu do życia nie spoczywała w rękach poszczególnych ludzi, tak i decyzji o jego zakończeniu nie wolno pozostawiać ich woli. Należałoby raczej się zastanowić, w jaki sposób wspomóc rodziny w opiece nad ciężko chorymi osobami.

Dlatego też zwracam się do pani minister z następującymi pytaniami.

1. Na jaką pomoc mogą liczyć rodziny osób obłożnie, a często nieuleczalnie chorych, aby nie dochodziło do tak dramatycznych sytuacji, jak wystąpienie z prośbą o zgodę na eutanazję dla chorego członka rodziny?

2. Jakie jest stanowisko rządu koalicji PO-PSL wobec postulowanego w wielu środowiskach prawa do eutanazji oraz czy przewiduje się wprowadzenie zmian w porządku prawnym Rzeczypospolitej Polskiej w tym zakresie?

Z poważaniem
Jan Dobrzyński

Odpowiedź

Warszawa, 2009.04.15

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z oświadczeniem złożonym przez Pana Senatora Jana Dobrzyńskiego, podczas 29. posiedzenia Senatu RP w dniu 19 marca 2009 r., otrzymanym przy piśmie z dnia 25 marca 2009 r., znak: BPS/DSK-043-1459/09, w sprawie sytuacji osób przewlekłe chorych, uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych informacji w przedmiotowej sprawie.

Zasady realizacji świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych zostały określone w przepisach ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 roku o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. Nr 210, poz. 2135 ze zm.), aktach wykonawczych do ww. ustawy oraz zarządzeniach Prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia, dotyczących postępowań w sprawie zawarcia umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w poszczególnych rodzajach i zakresach.

Zgodnie z przepisem art. 15 ww. ustawy, świadczeniobiorcy mają na zasadach określonych w ustawie, prawo do świadczeń opieki zdrowotnej, których celem jest zachowanie zdrowia, zapobieganie chorobom i urazom, wczesne wykrywanie chorób, leczenie, pielęgnacja oraz zapobieganie niepełnosprawności i jej ograniczanie. Świadczeniobiorcom zapewnia się i finansuje ze środków publicznych m.in. podstawową opiekę zdrowotną, ambulatoryjne świadczenia specjalistyczne, rehabilitację leczniczą,

świadczenia stomatologiczne, leczenie w domu chorego, leczenie szpitalne, świadczenia pielęgnacyjne i opiekuńcze, opiekę paliatywno-hospicyjną oraz zaopatrzenie w produkty lecznicze, wyroby medyczne i środki pomocnicze.

Odnosząc się bezpośrednio do realizacji świadczeń w zakresie opieki długoterminowej, informuję, że opieka ta realizowana jest w dwu działach administracji rządowej: zdrowia i pomocy społecznej. Po stronie ochrony zdrowia, opieka długoterminowa przeznaczona jest dla osób obłożnie i przewlekle chorych niewymagających hospitalizacji, u których występują istotne deficyty w samoopiece i którzy wymagają całodobowej, profesjonalnej, intensywnej opieki i pielęgnacji oraz kontynuacji leczenia. Kontynuacja leczenia oznacza dalsze postępowanie medyczne odpowiadające stanowi zdrowia pacjenta, w tym podawanie leków i wykonywanie badań diagnostycznych, niezbędnych w chorobach o charakterze przewlekłym oraz stosowanie wskazań po zakończeniu leczenia w oddziale szpitalnym, po indywidualnej ocenie lekarza zakładu opieki długoterminowej. Kryterium kwalifikacyjnym do objęcia opieką długoterminową jest stan zdrowia pacjenta. Świadczenia pielęgnacyjne i opiekuńcze adresowane są zarówno do dorosłych jak i do dzieci. Znajduje to swój wyraz w zakresie zadań przewidzianych do realizacji w poszczególnych rodzajach opieki.

Płatnik, którym jest Narodowy Fundusz Zdrowia w zakładzie opiekuńczo-leczniczym i pielęgnacyjno-opiekuńczym finansuje świadczenia zdrowotne, nie ponosi natomiast kosztów wyżywienia i zakwaterowania.

Zgodnie z art. 34a ustawy o zakładach opieki zdrowotnej osoba przebywająca w zakładzie opiekuńczo-leczniczym i pielęgnacyjno-opiekuńczym ponosi koszty wyżywienia i zakwaterowania. Miesięczną opłatę ustala się w wysokości odpowiadającej 250% najniższej emerytury, z tym że opłata nie może być wyższa niż kwota odpowiadająca 70% miesięcznego dochodu w rozumieniu przepisów o pomocy społecznej, osoby przebywającej w zakładzie opiekuńczo-leczniczym i pielęgnacyjno-opiekuńczym.

Miesięczną opłatę za wyżywienie i zakwaterowanie dziecka przebywającego w zakładzie opiekuńczo-leczniczym i pielęgnacyjno-opiekuńczym ustala się w wysokości odpowiadającej 200% najniższej emerytury, z tym że opłata nie może być wyższa niż kwota odpowiadająca 70% miesięcznego dochodu na osobę w rodzinie w rozumieniu przepisów o pomocy społecznej.

Świadczenia dla osób przewlekle i nieuleczalnie chorych realizowane są w ramach opieki długoterminowej w następujących zakresach:

Świadczenia w zakładzie pielęgnacyjno-opiekuńczym i zakładzie opiekuńczo-leczniczym. W zakładach tych kontraktowane są świadczenia dla pacjentów, którzy w ocenie zmodyfikowaną skalą Barthel uzyskali „0-” punktów, czyli osobami przewlekle chorymi, niesamodzielnymi, wymagającymi opieki osób innych. Fundusz za tych chorych w 2009 r. finansuje świadczenia w kwocie średnio 198 zł za osobodzień bez kosztów zakwaterowania i wyżywienia, ponieważ te opłacane są na podstawie rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 30 grudnia 1998 r. w sprawie sposobu i trybu kierowania osób do zakładów opiekuńczo-leczniczych i pielęgnacyjno-opiekuńczych oraz szczegółowych zasad ustalania odpłatności za pobyt w tych zakładach (Dz. U. Nr 166, poz. 1265).

Jeżeli pacjent wymaga żywienia pozajelitowego lub dojelitowego dietą przemysłową, Fundusz dodatkowo finansuje to żywienie w kwocie średnio 220 zł za osobodzień w żywieniu pozajelitowym, dorosłych i średnio 400 zł za osobodzień w żywieniu pozajelitowym dzieci. Za żywienie dojelitowe dorosłych i dzieci koszt osobodnia wynosi średnio 90 zł. Ponadto informuję, że żywienie to prowadzone jest również w warunkach domowych u tych chorych, którymi opiekują się rodziny we współpracy z pielęgniarkami opieki długoterminowej domowej lub pielęgniarkami podstawowej opieki zdrowotnej. W stacjonarnych zakładach opiekuńczych podstawowy pakiet świadczeń obejmuje:

- 1) świadczenia lekarskie;
- 2) świadczenia pielęgnarskie;
- 3) rehabilitację ogólną w podstawowym zakresie, celem zmniejszenia skutków upośledzenia ruchowego oraz usprawnienia ruchowego;
- 4) świadczenia psychologa;

- 5) terapię zajęciową;
- 6) leczenie farmakologiczne;
- 7) leczenie dietetyczne;
- 8) zaopatrzenie w środki pomocnicze i przedmioty ortopedyczne;
- 9) zapewnienie badań diagnostycznych zleconych przez lekarza zakładu;
- 10) zapewnienie transportu sanitarnego w dniu wypisu z zakładu lub w dniu skierowania pacjenta do szpitala lub na konsultację z wyłączeniem stanów nagłych;
- 11) edukacją zdrowotną polegającą na przygotowaniu rekonwalescenta i jego rodziny (opiekuna) do samoopieki i samopielęgnacji w warunkach domowych (jeżeli dotyczy).

Świadczenia w zakładzie pielęgnacyjno-opiekuńczym i zakładzie opiekuńczo-leczniczym dla dzieci i młodzieży.

W zakładach tych Fundusz kontraktuje tożsame świadczenia jw. lecz ukierunkowane na opiekę nad dziećmi. Oznacza to, że dzieci w stanie całkowitego uzależnienia w funkcjonowaniu od osób drugich, również mają zapewnione świadczenia w zakładach stacjonarnych.

Niezależnie od powyższych świadczeń, Narodowy Fundusz Zdrowia, dostrzegając konieczność poprawy sytuacji w opiece na dziećmi niesamodzielnymi, podjął działania mające na celu wypracowanie nowego produktu adresowanego do dzieci będących w stanie śpiączki. Projektowane świadczenie medyczne będzie miało na celu uzyskanie lepszego kontaktu z pacjentem, zmniejszenie dysfunkcji poszczególnych układów w maksymalnie możliwym do osiągnięcia stopniu. Ważnym elementem działań będzie także przekazanie opiekunom pacjenta instruktażu postępowania pielęgnacyjno-usprawniającego, umożliwiającego kontynuowanie leczenia rehabilitacyjnego w domu.

Świadczenia w zakładzie pielęgnacyjno-opiekuńczym i zakładzie opiekuńczo-leczniczym dla dorosłych i dla dzieci wentylowanych mechanicznie.

W zakładach tych Fundusz kontraktuje świadczenia dla pacjentów, którzy wentylowani są przy pomocy respiratora i nie mogą przebywać w swoich domach.

Świadczenia zespołu opieki długoterminowej domowej dla dorosłych i dzieci wentylowanych mechanicznie. Świadczenie przeznaczone jest dla tych chorych, którymi rodzina chce i potrafi opiekować się w warunkach domowych.

Świadczenia w pielęgniarstwie długoterminowej domowej.

Z tego rodzaju świadczeń korzystają chorzy, którymi opiekują się rodziny w swoich domach. Świadczeniem mogą być również objęci chorzy, którzy są w stanie klinicznym podobnym do stanu pacjenta, którego rodzina sygnalizowała prośbę o zgodę na eutanazję dla chorego członka rodziny, Ponadto chorzy ci, mogą korzystać ze świadczeń rehabilitacji leczniczej, które wykonywane są w warunkach domowych.

Świadczenia w oddziale medycyny paliatywnej/hospicjum stacjonarnym, które obejmują nieuleczalnie chorych z postępującą, zagrażającą życiu chorobą.

Świadczenia realizowane w hospicjum domowym dla dorosłych i dzieci. Lekarze, pielęgniarki, psychologowie, rehabilitanci zatrudniani w tych hospicjach, pomagają rodzinom w opiece nad nieuleczalnie chorym, który przebywa w domu.

Świadczenia w poradni medycyny paliatywnej. Opieka sprawowana jest nad chorymi, którzy mogą przybyć do poradni lub chorym w ogólnym stanie stabilnym, którzy ze względu na ograniczoną możliwość poruszania się, wymagają porad w domu chorego.

Jeżeli chorym opiekuje się rodzina w swoim domu przez kilka lub kilkanaście lat, nie musi to oznaczać braku możliwości umieszczenia chorego w zakładzie stacjonarnym. Zazwyczaj jest to wybór najbliższych członków rodziny. Ponadto w opiece nad chorym przebywającym w domu, oprócz świadczeń zdrowotnych istnieje możliwość korzystania z różnych form pomocy świadczonej przez ośrodki pomocy społecznej.

W 2008 r. stacjonarne zakłady opiekuńcze w Polsce, które miały podpisane umowy z Narodowym Funduszem Zdrowia, objęły opieką 3 896 chorych w stanie porównywalnym do stanu pacjenta, którego rodzina sygnalizowała prośbę o zgodę na eutanazję, dla chorego członka rodziny (w ocenie zmodyfikowaną skalą Barthel, uzyskali „0-5” punktów). Według tej skali pacjent m.in. nie jest w stanie samodzielnie spożywać posiłków, wykonywać żadnych czynności higienicznych, nie korzysta z toalety w ogóle,

kąpiel w wannie odbywa się przy pomocy podnośnika, chory nie kontroluje oddawania moczu i stolca. Wszystkie czynności przy chorym wykonywane są przy pomocy drugiej osoby. Liczbę osób oczekujących na świadczenia opieki długoterminowej w poszczególnych zakresach zawiera załącznik 1*.

Wobec zakładów opiekuńczych, które posiadają zawarte umowy z NFZ na realizację omawianych świadczeń, Fundusz stawia takie same warunki zawierania i realizacji umów jak w zakładzie prowadzonym przez Fundację Światło w Toruniu. W 2008 r. Fundusz posiadał umowy z 98 świadczeniodawcami, którzy spełniali wymogi i byli uprawnieni do wykonywania tych świadczeń.

W Polsce obserwuje się sukcesywny rozwój opieki nad nieuleczalnie i przewlekle chorymi, niepełnosprawnymi oraz osobami w podeszłym wieku, odzwierciedleniem powyższego jest fakt, że co roku odnotowywany jest wzrost nakładów finansowych na ten rodzaj świadczenia.

W opiece długoterminowej wykonano świadczenia zdrowotne:

- w 2007 r. na kwotę 702.290,88 tys. zł,
- w 2008 r. na kwotę 911.956,07 tys. zł,
- w 2009 r. plan na dzień 2 kwietnia wynosi 1.085.228,00 tys. zł.

Przedstawiając powyższe, informuję, że Minister Zdrowia dostrzegając problemy osób, które z powodu swojego stanu zdrowia nie mogą samodzielnie zaspokoić swoich podstawowych potrzeb życiowych i wymagają opieki osób drugich, podjął działania zmierzające do wzmocnienia istniejących i tworzenia nowych struktur działających na rzecz pomocy osobom niesamodzielnym.

W tym celu powołał Zespół do spraw opracowania założeń do ustawy pielęgnacyjnej. Zgodnie z zarządzeniem Ministra Zdrowia z dnia 28 marca 2006 r., w sprawie powołania zespołu do spraw opracowania założeń projektu ustawy pielęgnacyjnej, zakres działań Zespołu obejmował m.in.:

- opracowanie definicji, stopnia i zasad orzecznictwa o niezdolności do samodzielnej egzystencji;
- opracowanie katalogu świadczeń wynikających z potrzeb osób niezdolnych do samodzielnej egzystencji;
- opracowanie projektów działań prewencyjnych i rehabilitacyjnych oraz przedsięwzięć badawczych mających na celu zapobieganie niezdolności do samodzielnej egzystencji w następstwie chorób i urazów;
- opracowanie zasad organizacji i finansowania ubezpieczeń pielęgnacyjnych oraz zasad współpracy ze świadczeniodawcami.

Uzasadnieniem dla podjęcia powyższych działań był fakt, że w Polsce ponad milion osób z powodu swojego stanu zdrowia jest niesamodzielnymi i wymaga stałej opieki osób drugich. Są to najczęściej osoby chore, niesprawne, które z powodu upośledzenia funkcji organizmu, często z niezawinionych przez siebie powodów są samotne, niezdolne do samodzielnej egzystencji. Prace Zespołu zakończyły się w 2007 roku wypracowaniem i przedłożeniem Ministrowi Zdrowia projektu założeń do ustawy o społecznym ubezpieczeniu pielęgnacyjnym.

W 2008 roku obszar zagadnień związany z poprawą organizacji opieki długoterminowej był przedmiotem zainteresowania Senackiej Komisji Zdrowia. W lipcu 2008 r., członkowie Komisji zapoznali się z wynikami prac Zespołu powołanego ds. opracowania projektu ustawy o społecznym ubezpieczeniu pielęgnacyjnym.

W trakcie dyskusji stwierdzono, że biorąc pod uwagę wyzwania jakie w niedalekiej przyszłości czekają Polskę w zakresie zapewnienia opieki osobom niesamodzielnym, wprowadzenie ubezpieczenia pielęgnacyjnego zapewniłoby w stopniu podstawowym zabezpieczenie potrzeb osób niesamodzielnymi, wymagających niezbędnej opieki i pomocy przy wykonywaniu codziennych czynności życiowych.

Zapoczątkowane przez Senacką Komisję Rodziny i Polityki Społecznej i Senacką Komisję Zdrowia prace zaowocowały powołaniem w 2008 roku Zespołu Zadaniowego

* Załącznik do wglądu w dokumentacji Biura Prac Senackich.

ds. przygotowania projektu ustawy o ubezpieczeniu od ryzyka niesamodzielności, przy Klubie Senatorów Platformy Obywatelskiej RP. Na Przewodniczącego Zespołu Zadaniowego został powołany Pan Senator Mieczysław Augustyn. Ministerstwo Zdrowia aktywnie uczestniczy w pracach Zespołu. Pierwsze robocze spotkanie Zespołu Zadaniowego odbyło się 14 października 2008 r.

W odniesieniu do drugiego pytania, uprzejmie informuję, że eutanazja, według uproszczonej definicji, to uśmiercenie osoby nieuleczalnie chorej mające na celu skrócenie jej cierpień. Eutanazji można dokonać czynnie przez podanie odpowiedniego środka, który bezboleśnie, przynajmniej w teorii, przeniesie pacjenta na tamten świat. Ten rodzaj nazywany jest czasem zabójstwem z litości. Istnieje eutanazja bierna (ortotanazja) polegająca na zaniechaniu dalszego sztucznego podtrzymywania życia w agonii.

W Polsce eutanazja czynna jest zabroniona na mocy art. 150 § 1 kk, który brzmi: Kto zabija człowieka na jego żądanie i pod wpływem współczucia dla niego, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 5 lat. Z kolei paragraf drugi tego artykułu przewiduje, że w wyjątkowych wypadkach sąd może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary, a nawet odstąpić od jej wymierzenia. Należy przy tym zaznaczyć, iż na gruncie prawa karnego pojęcie „eutanazja czynna” ma znaczenie szersze niż potocznie. Wynika to z odmiennego niż potoczne rozumienia pojęcia czyn, w zakresie którego mieści się zarówno działanie, jak i zaniechanie działania. Dlatego też, odpowiedzialność na podstawie przytoczonego wyżej przepisu ponosić może zarówno osoba, która zabija człowieka na jego żądanie i pod wpływem współczucia dla niego poprzez np.: podanie mu odpowiedniej substancji lub wyłączenie niezbędnej do życia tej osoby aparatury, jak i poprzez zawinione zaniechanie podania niezbędnego leku lub włączenia koniecznej aparatury.

W Polsce karana jest także pomoc przy popełnieniu samobójstwa (art. 151 kk). Artykuł mówi o samobójstwie wspomaganym, które według polskiego prawa polega na namowie człowieka do targnięcia się na własne życie lub dostarczeniu mu do tego środków. Jest to karane pozbawieniem wolności, od 3 miesięcy do 5 lat.

Przedstawiając powyższe, dziękuję Panu Senatorowi za wyrażone zaangażowanie i troskę o odpowiednie zabezpieczenie świadczeń opieki zdrowotnej dla osób obłożnie i przewlekle chorych, niesamodzielnych, wymagających wsparcia i opieki osób drugih.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Podsekretarz Stanu
Adam Fronczak

Oświadczenie senatora Stanisława Gogacza

skierowane do ministra rolnictwa i rozwoju wsi Marka Sawickiego

Moje oświadczenie związane jest ze stanowiskiem Zarządu Lubelskiej Izby Rolniczej w sprawie trudnej sytuacji polskiego rolnictwa.

W stanowisku tym zwraca się uwagę na dramatyczną sytuację polskiego rolnictwa: opóźnienia w uruchomieniu działań Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013, wciąż obniżające się ceny produktów rolnych, wzrost cen środków produkcji, brak dopłat do kredytów preferencyjnych, dramatyczny spadek dochodów rolnictwa, gwałtowny wzrost cen środków do produkcji rolnej, szacowany przez specjalistów na 150–300%, przy równoczesnym sześćdziesięcioprocentowym spadku cen produktów rolnych. Taka sytuacja panuje we wszystkich działach produkcji rolnej. Dotyka to towarowe gospodarstwa rolne z naszego województwa, dotyka również małe gospodarstwa. Pogłębia to ubóstwo lubelskiej wsi i powoduje upadek przemysłu rolno-spożywczego w województwie.

Dlatego proszę o poinformowanie, jakie działania podejmie Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi. Chodzi o działania, które by mogły zapewnić ochronę rodzimych gospodarstw rolnych, ochronę polskiego rolnictwa.

Stanisław Gogacz

Odpowiedź

Warszawa, 21 kwietnia 2009 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na pismo znak: BPS/DSK-043-1460/09 z dnia 25 marca br. zawierające tekst oświadczenia złożonego przez senatora Stanisława Gogacza podczas 29. posiedzenia Senatu RP w dniu 19 marca 2009 r., uprzejmie informuję co następuje.

Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi podejmuje szereg działań mających na celu zwiększenie dochodów rolników oraz zapewnienie opłacalności i konkurencyjności polskiego rolnictwa. Mogą to być jednakże tylko działania obejmujące stosowanie instrumentów określonych w prawodawstwie unijnym, w ramach realizacji Wspólnej Polityki Rolnej (WPR) oraz przewidziane w ramach polityk krajowych.

Jednym z podstawowych mechanizmów wdrażanych przede wszystkim w celu podniesienia dochodów rolników jest wsparcie udzielane w ramach Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013 (PROW 2007–2013). W dniu 7 września 2007 r. Komisja Europejska wydała decyzję zatwierdzającą Program Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013 dla Polski. Zgodnie z rozporządzeniem Komisji (WE) nr 885/2006 z dnia 21 czerwca 2006 r. ustanawiającym szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1290/2005 w zakresie akredytacji agencji płatniczych i innych jednostek, jak również rozliczenia rachunków EFGR i EFRROW, w przypadku gdy agencja płatnicza, która została akredytowana zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1663/95, ponosi odpowiedzialność za wydatek, za który wcześniej nie była odpowiedzialna, konieczna jest nowa akredytacja obejmująca nowy zakres odpowiedzialności.

W ramach PROW 2007–2013, część działań stanowi kontynuację mechanizmów obsługiwanych przez agencję płatniczą w ramach Planu Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2004–2006 (PROW 2004–2006), dla których ARiMR posiadała akredytację. W odniesieniu do tych działań możliwe było wcześniejsze rozpoczęcie wdrażania. W konsekwencji w 2007 r. przeprowadzono nabór wniosków w ramach działań: „Grupy producentów rolnych”, „Renty strukturalne”, „Wspieranie gospodarowania na obszarach górskich i innych obszarach o niekorzystnych warunkach gospodarowania”, „Zalesianie gruntów rolnych oraz zalesianie gruntów innych niż rolne” oraz „Program rolnośrodowiskowy”.

Działania będące kontynuacją Sektorowego Programu Operacyjnego „Restrukturyzacja i modernizacja sektora żywnościowego oraz rozwój obszarów wiejskich, 2004–2006” (SPO), dla których nie wymagano akredytacji w okresie programowania 2000–2006, oraz nowe działania przewidziane do realizacji w latach 2007–2013, są uruchamiane sukcesywnie po uzyskaniu przez Agencję akredytacji procedur. W listopadzie 2007 r. uruchomiono nabór wniosków w działaniu „Modernizacja gospodarstw rolnych”. Kolejny nabór wniosków w ramach tego działania rozpocznie się 15 kwietnia 2009 r. Natomiast trzy kolejne działania, „Ułatwianie startu młodym rolnikom”, „Zwiększanie wartości dodanej podstawowej produkcji rolnej i leśnej” i „Różnicowanie w kierunku działalności nierolniczej”, będące kontynuacją SPO, zostały uruchomione wiosną 2008 r. W 2009 r. już w dniu 24 marca rozpoczęto nabór wniosków w ramach działania „Ułatwianie startu młodym rolnikom”, a w ramach kolejnych dwóch ww. działań nabory rozpoczną się 15 kwietnia br. Pod koniec września 2008 r. samorządy województw ogłosiły konkursy na wybór lokalnych grup działania (LGD) do realizacji lokalnej strategii rozwoju (LSR) w ramach Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013. Wraz z wnioskiem o wybór lokalnej grupy działania do realizacji lokalnej strategii rozwoju składane były wnioski o przyznanie pomocy w ramach działania „Funkcjonowanie lokalnej grupy działania”. Drugiego lutego bieżącego roku samorządy województw rozpoczęły nabory wniosków w ramach działania „Odnowa i rozwój wsi”.

W ramach uruchomionych już działań wykorzystywanych jest ponad 60% środków przeznaczonych na realizację PROW 2007–2013.

Nabory wniosków w pozostałych działaniach PROW 2007–2013 planuje się uruchomić zgodnie z poniżej przedstawionym harmonogramem:

- „Korzystanie z usług doradczych przez rolników i posiadaczy lasów” – 15 kwietnia 2009 r.;
- „Uczestnictwo rolników w systemach jakości żywności” – 15 kwietnia 2009 r.;
- „Odtwarzanie potencjału produkcji leśnej zniszczonego przez katastrofy i wprowadzanie instrumentów zapobiegawczych” – 31 lipca 2009 r.;
- „Tworzenie i rozwój mikroprzedsiębiorstw” – 5 maja 2009 r.;
- „Podstawowe usługi dla gospodarki i ludności wiejskiej” – samorządy województw ogłaszają nabory i podają do publicznej wiadomości terminy naborów w poszczególnych województwach;
- „Szkolenia zawodowe dla osób zatrudnionych w rolnictwie i leśnictwie” – lipiec / sierpień 2009 r.;
- „Działania informacyjne i promocyjne” – czerwiec 2009 r.;
- „Wdrażanie lokalnych strategii rozwoju” po zakończeniu przez samorządy województw procesu wyboru Lokalnych Grup Działania, LGD będą mogły samorządy uruchamiać nabory wniosków w ramach tego działania;
- „Wdrażanie projektów współpracy” – samorządy województw mogą przyjmować wnioski od maja 2009 r.

Aktualnie stan realizacji programu na dzień 20 marca br. przedstawia się następująco:

- Liczba złożonych wniosków: 1 586 520 na łączną kwotę 5 507 036 643,26 zł.
- Liczba podpisanych umów: 1 518 578 na łączną kwotę 4 607 300 975,17 zł.
- Liczba zrealizowanych płatności: 2 716 585 na łączną kwotę 6 434 546 184,19 zł, co stanowi 10,72% alokacji dostępnych środków w ramach PROW na lata 2007–2013.

W ramach OSI I – POPRAWA KONKURENCYJNOŚCI SEKTORA ROLNEGO I LEŚNEGO zrealizowano płatności dla następujących działań:

- „*Ułatwianie startu młodym rolnikom*” – złożono 6 506 wniosków o przyznanie pomocy, wydano 4 543 decyzje, zrealizowane płatności dla 2 717 beneficjentów.
- „*Renty strukturalne*” – złożono wniosków: 17 061 na łączną kwotę 16 022 857,30 zł, wydano decyzji: 13 278 na łączną kwotę 14 836 893,67 zł, dokonano płatności: 120 235 na łączną kwotę 1 475 124 945 812,22 zł.

Zobowiązania za okres 2004–2006 (liczba zrealizowanych płatności): 81 836 na łączną kwotę 1 350 542 557,33 zł co stanowi 19,93% alokacji dostępnych środków w ramach tego działania.

- „*Modernizacja gospodarstw rolnych*” – złożono 18 372 wnioski o przyznanie pomocy, podpisano 11 471 umów, zrealizowano płatności dla 1212 beneficjentów.
- „*Zwiększanie wartości dodanej podstawowej produkcji rolnej i leśnej*” – złożono 818 wniosków o przyznanie pomocy, trwa wieloetapowa weryfikacja wniosków, podpisywane są pierwsze umowy (do dnia 28 lutego br. podpisano 13 umów).
- „*Grupy producentów rolnych*” – liczba złożonych wniosków: 236 na łączną kwotę 45 700 679,77 zł, liczba wydanych decyzji: 226 na łączną kwotę 43 780 363,75 zł, liczba dokonanych płatności: 71 na łączną kwotę 11 342 407,43 zł. Zobowiązania za okres 2004–2006 (liczba dokonanych płatności): 103 na łączną kwotę 19 462 067,36 zł co stanowi 6,5% alokacji dostępnych środków w ramach tego działania.

W ramach OSI II – POPRAWA ŚRODOWISKA NATURALNEGO I OBSZARÓW WIEJSKICH realizowane są płatności dla działań:

- „*Wspieranie gospodarowania na obszarach górskich i innych obszarach o niekorzystnych warunkach gospodarowania (ONW)*” – liczba złożonych wniosków: 1511 996, liczba wydanych decyzji: 1 466 987 na łączną kwotę 2 676 211 926,93 zł, liczba dokonanych płatności: 1 421 789 na łączną kwotę 2 481 601 147,87 zł co stanowi 29,95% alokacji dostępnych środków w ramach tego działania.
- „*Program rolnośrodowiskowy*” – liczba złożonych wniosków: 21 635 na łączną kwotę 182 049 521,80 zł, liczba wydanych decyzji: 20 060 na łączną kwotę 159 782 833,00 zł, liczba dokonanych płatności: 33 612 na łączną kwotę 144 870 976,93 zł. Zobowiązania za okres 2004–2006 (zrealizowane płatności): 165 647 na łączną kwotę 1 280 711 105,21 zł co stanowi 18,29% alokacji dostępnych środków w ramach tego działania.
- „*Zalesianie gruntów rolnych oraz zalesianie gruntów innych niż rolne*” – liczba złożonych wniosków: 4 920 na łączną kwotę 112 601 212,73 zł, liczba wydanych decyzji: 2 206 na łączną kwotę 55 479 229,90 zł, liczba dokonanych płatności: 2 199 na łączną kwotę 55 297 313,70 zł. Zobowiązania z lat 2004–2006 (zrealizowane płatności): 6 009 na łączną kwotę 50 264 827,70 zł co stanowi 4,77% alokacji dostępnych środków w ramach tego działania.

Łącznie w ramach osi II zrealizowano płatności na kwotę 4 mld zł dla 796 090 beneficjentów.

W ramach OSI III – JAKOŚĆ ŻYCIA NA OBSZARACH WIEJSKICH I RÓŻNICOWANIE GOSPODARKI WIEJSKIEJ realizowane są płatności dla następujących działań:

- „*Różnicowanie w kierunku działalności nierolniczej*” – złożono 4 051 wniosków o przyznanie pomocy, trwa proces podpisywania umów (do dnia 28 lutego br. podpisano 554 umowy), realizowane są pierwsze płatności dla beneficjentów.
- „*Odnowa i rozwój wsi*” – w poszczególnych województwach trwa nabór wniosków, do dnia 20 marca br. złożono 725 wniosków o przyznanie pomocy.

Zrealizowane płatności ogółem:

Limit dla PROW 2007–2013 – 60 046 039 933,86 zł (w tym 46 106 221 742,60 zł z EFRROW). Zrealizowane płatności – 6,43 mld zł, w tym z EFRROW 5 mld zł. Procent wykorzystania limitu przeznaczanego na lata 2007–2013 – ponad 10%.

Biorąc pod uwagę strukturę płatności w podziale na poszczególne działania wdrażane w ramach PROW 2007–2013, największe płatności zrealizowano w ramach działań

„Wspieranie gospodarowania na obszarach górskich i innych obszarach o niekorzystnych warunkach gospodarowania (ONW)” (ok. 40% wszystkich zrealizowanych płatności), „Renty strukturalne” (ok. 23% wszystkich zrealizowanych płatności) oraz „Program rolnośrodowiskowy” (ok. 22% wszystkich zrealizowanych płatności).

Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi mając m.in. na uwadze doświadczenia płynące z wdrażania programów pomocowych z lat ubiegłych (m.in. Sektorowego Programu Operacyjnego „Restrukturyzacja i modernizacja sektora żywnościowego oraz rozwój obszarów wiejskich, 2004–2006”), dąży do maksymalnego uproszczenia procedur związanych z ubieganiem się o środki pomocowe w ramach Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich (PROW) na lata 2007–2013. Trzeba jednak pamiętać, że uproszczenia nie mogą prowadzić do rezygnacji z weryfikacji kryteriów określonych w PROW 2007–2013 i odpowiednich przepisach krajowych czy wspólnotowych. Zasady ubiegania się o pomoc, zostały możliwie maksymalnie uproszczone w rozporządzeniach Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi w sprawie szczegółowych warunków i trybu udzielania pomocy w ramach poszczególnych działań, których wydanie przewiduje art. 29 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 7 marca 2007 r. o wspieraniu rozwoju obszarów wiejskich z udziałem środków Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) (Dz. U. Nr 64, poz. 427 z 11.04.2007 r.).

Charakter przyjętych rozporządzeń jest jednak w znacznej mierze zdeterminowany regulacjami wspólnotowymi w tym zakresie, przede wszystkim rozporządzeniem Rady (WE) nr 1698/2005 z dnia 20 września 2005 r. w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez EFRROW (Dz. Urz. UE L 277 z 21.10.2005) oraz rozporządzeniem Komisji Nr 1974/2006 z dnia 15 grudnia 2006 r. ustanawiającym szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1698/2005 w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez EFRROW (Dz. Urz. UE L 368 z 23.12.2006), a także treścią projektu programu operacyjnego.

Rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi dla poszczególnych działań PROW 2007–2013 określają sposób naboru wniosków o przyznanie pomocy, zakres informacji, które zawiera wniosek o przyznanie pomocy, zasady ubiegania się o pomoc, zasady i terminy rozpatrywania wniosków oraz przypadki, w których podmiot wdrażający odmawia przyznania pomocy, pozostawia wniosek bez rozpatrzenia, wzywa do usunięcia braków, wzywa beneficjenta do wyjaśnienia faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy lub przedstawienia dowodów na potwierdzenie tych faktów. Pomoc przyznawana jest w drodze decyzji administracyjnej albo na podstawie umowy zawieranej w formie pisemnej między podmiotem wdrażającym, którym jest np. ARiMR lub samorząd województwa a beneficjentem. Rozporządzenia zawierają regulacje dotyczące m.in. postanowień umowy w zakresie praw i obowiązków stron, przyjętych zabezpieczeń należytego wykonania przez beneficjenta zobowiązań oraz ogólne warunki wypłaty środków finansowych.

Szczegółowe zasady uruchamiania środków pochodzących z Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolniczego Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) określa ustawa z dnia 22 września 2006 r. o uruchamianiu środków z budżetu Unii Europejskiej przeznaczonych na finansowanie wspólnej polityki rolnej (Dz. U. nr 187, poz. 1381 z późn. zm.). Zgodnie z zapisami ww. ustawy agencja płatnicza dokonująca dofinansowania projektów z funduszy pochodzących z ww. źródeł musi uzyskać akredytację obejmującą m.in. procedury obsługi wniosków i wypłaty środków, którą to zgodnie z art. 5 ust. 1 ww. ustawy wydaje minister właściwy do spraw finansów w drodze rozporządzenia. Przed wydaniem rozporządzenia niezbędna jest pozytywna opinia audytora zewnętrznego odnośnie procedur weryfikacji wniosków przez agencję płatniczą.

Np. w przypadku działania „Modernizacja gospodarstw rolnych” Programu Rozwoju obszarów wiejskich na lata 2007–2013, zgodnie z rozporządzeniem Ministra Finansów z dnia 16 października 2007 r. w sprawie przyznania Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa tymczasowej akredytacji jako agencji płatniczej, w zakresie uruchamiania środków pochodzących z Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji oraz Europejskiego Funduszu Rolniczego Rozwoju Obszarów Wiejskich (Dz. U 193, poz.

1396, z późn. zm.), możliwe było przeprowadzenie naboru wniosków i dokonanie tzw. „preselekcji”. Natomiast zmiany ww. rozporządzenia umożliwiające obsługę wniosków do etapu podpisywania umów z beneficjentami, zostały wprowadzone w rozporządzeniu *Ministra Finansów z dnia 14 sierpnia 2008 r. zmieniającym rozporządzenie w sprawie przyznania Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa tymczasowej akredytacji jako agencji płatniczej, w zakresie uruchamiania środków pochodzących z Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji oraz Europejskiego Funduszu Rolniczego Rozwoju Obszarów Wiejskich* (Dz. U. Nr 152, poz. 954), które to zostało wydane na podstawie pozytywnej opinii niezależnej firmy audytorskiej z dniem wejścia w życie ww. rozporządzenia (tj. 22 sierpnia 2008 r.).

Zgodnie z § 36a ust. 3 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 17 października 2007 r. w sprawie szczegółowych warunków i trybu przyznawania pomocy finansowej w ramach działania „Modernizacja gospodarstw rolnych” objętego Programem Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013 (Dz. U. Nr 193, poz. 1397, z późn. zm.) wnioski o przyznanie pomocy złożone w 2007 r. powinny być rozpatrzone w terminie 12 miesięcy od dnia złożenia wniosku. W roku 2007 r. wnioski o przyznanie pomocy składane były w okresie od 9 listopada do 13 grudnia. Zgodnie z § 14 ww. rozporządzenia w przypadku niekompletnego wniosku ARiMR wzywała wnioskodawcę do uzupełnienia wniosku, co powodowało automatyczne wydłużenie czasu jego rozpatrywania. Zgodnie z danymi przekazanymi przez ARiMR uzupełnienia wymagało 98% wniosków, które zostały pozytywnie ocenione na etapie preselekcji.

Zgodnie z § 19 ww. rozporządzenia wezwanie przez ARiMR wnioskodawcy do wykonania określonych czynności w toku postępowania w sprawie przyznania pomocy wstrzymuje bieg terminu rozpatrywania wniosku o przyznanie pomocy do czasu wykonania przez wnioskodawcę tych czynności. Jeżeli w trakcie rozpatrywania wniosku o przyznanie pomocy niezbędne jest uzyskanie dodatkowych wyjaśnień lub opinii innego podmiotu, lub zajdą nowe okoliczności budzące wątpliwości co do możliwości przyznania pomocy, termin rozpatrywania wniosku o przyznanie pomocy wydłuża się o czas niezbędny do uzyskania wyjaśnień lub opinii, o czym ARiMR informuje na piśmie wnioskodawcę.

Warto ponadto podkreślić, że zgodnie z § 36a ust. 4 i 5 wnioskodawcy mogli przed zawarciem umowy dokonać jednorazowej zmiany w zakresie planu finansowego operacji lub zestawienia rzeczowo-finansowego operacji, jeśli zmiana ta nie powodowała zwiększenia kwoty pomocy określonej we wnioskach. Dokonanie powyższej zmiany mogło wydłużyć termin rozpatrzenia wniosku maksymalnie o 4 miesiące. Zgłoszenia zmiany zakresu rzeczowo-finansowego dokonało 2 998 wnioskodawców.

Należy dodać, że w skali całego kraju wpłynęły 18 372 wnioski. Na dzień 19.03.2009 r. 2758 wniosków z różnych względów nie kwalifikowało się do zawarcia umów wobec czego zostały odrzucone, ARiMR zawarła z rolnikami 11 394 umowy o przyznanie pomocy w ramach omawianego działania, co oznacza, że w skali kraju do rozpatrzenia pozostało jeszcze około 4000 wniosków.

Po 1 maja 2004 r. polski rynek rolny został włączony w struktury jednolitego rynku UE, co oznacza, że zarówno produkcja rolna, jak i ceny nie kształtują się tylko pod wpływem czynników krajowych, ale uzależnione są również od sytuacji cenowej w całej Unii Europejskiej. Decyzje o uruchomieniu instrumentów, które są określone w przepisach UE, podejmuje Komisja Europejska, po zasięgnięciu opinii Komitetu Zarządzającego ds. Wspólnej Organizacji Rynków Rolnych. W posiedzeniach Komitetu biorą udział przedstawiciele Komisji i krajów członkowskich.

Na rynku zbóż jednym z mechanizmów WPR jest interwencyjny skup i sprzedaż zbóż, który na terenie Polski prowadzony jest przez Agencję Rynku Rolnego. Mechanizm „Interwencyjnego zakupu i sprzedaży zbóż”, stosowany w krajach Unii Europejskiej, ma na celu utrzymanie rynkowych cen zbóż na założonym, określonym przez cenę interwencyjną, poziomie, w sytuacji występowania nadwyżek podaży nad popytem.

Obecnie zakupem interwencyjnym są objęte zboża takie jak: pszenica, jęczmień i kukurydza. Zgodnie z obowiązującymi zasadami Wspólnej Polityki Rolnej, na rynku

zboż funkcjonuje cena interwencyjna, która jest jednakowa dla wszystkich rodzajów zboż objętych zakupem interwencyjnym i wynosi 101,31 euro/t. W okresie trwania zakupów interwencyjnych, tj. od listopada do maja następnego roku podlega ona comiesięcznemu podwyższeniu o 0,46 euro/t. W miesiącu czerwcu cena interwencyjna pozostaje na takim samym poziomie jak w miesiącu maju. Obowiązująca cena interwencyjna wraz z miesięcznym dodatkiem podlega podwyższeniu lub obniżeniu w zależności od faktycznej jakości zboża dostarczonego przez sprzedającego w ramach zakupów interwencyjnych.

W 2007 r. została wprowadzona zmiana prawodawstwa UE polegająca na ustaleniu limitu zakupu w ramach działań interwencyjnych kukurydzy (700 000 ton w latach 2008/09 i 0 ton od 2009/2010 roku). Podczas prac dotyczących przeglądu prawodawstwa WPR, jakie miały miejsce w 2008 r., KE podjęła kroki w celu wycofania z systemu interwencji sorgo i jęczmienia oraz zmian zasad na rynku pszenicy.

Mając na uwadze istotny wzrost kosztów produkcji zboż przy jednoczesnym obniżeniu cen rynkowych Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi wystąpił z wnioskiem na posiedzeniu Rady Ministrów Unii Europejskiej ds. Rolnictwa i Rybołówstwa, które odbyło się w dniu 28 października 2008 r. o przygotowanie analizy kosztów produkcji zboż oraz rozważenie możliwości podniesienia ceny interwencyjnej co najmniej do wysokości średnich kosztów ich produkcji.

Polski rynek zboż jest silnie powiązany z rynkiem Wspólnotowym i światowym. Wyjątkowa koniunktura na krajowym rynku po zbiorach w roku gospodarczym 2007/2008 wynikała między innymi z korzystnych zbiorów w Polsce oraz nieurodzaju w krajach głównych producentów zboż. W roku bieżącym widoczna jest nadwyżka na rynkach światowym i europejskim oraz w Rosji i na Ukrainie. Wysoki poziom zbiorów w Polsce przyczynił się do spadku cen na krajowym rynku zboż. Znaczna redukcja cen widoczna jest również na rynku światowym. Oceniając obecną sytuację na rynku krajowym nie można pomijać niekorzystnej sytuacji na światowym rynku finansowym oraz związanej z tym recesji gospodarczej w skali światowej, której skutki wpływają również na gospodarkę polską. Odpływ kapitału z rynków żywnościowych oraz spowolnienie gospodarki światowej powodują zmniejszenie zapotrzebowania na żywność, co przekłada się również na spadek cen produktów rolniczych. Rok gospodarczy 2008/2009 po raz pierwszy od wielu lat charakteryzuje się przewagą podaży nad popytem. Według danych Międzynarodowej Rady Zbożowej zużycie zboż na świecie wyniosło 1,73 mld ton przy zbiorach na poziomie 1,79 mld ton. Znaczący wzrost zbiorów wystąpił m.in. w Unii Europejskiej, wg informacji Komisji Europejskiej o prawie 19%, do około 311 mln ton a Wspólnota w roku gospodarczym 2008/2009 powróciła do pozycji eksportera netto zboż. Nadwyżki zboż są kierowane na eksport, którego wielkość oceniana jest na około 29 mln ton. Pozostała ilość prawdopodobnie będzie kierowana do interwencji.

Wyższe niż wcześniej zakładano są również zbiory zboż w Polsce. Według danych GUS z dnia 18 grudnia 2008 r. zbiory zboż wyniosły 27,7 mln ton, tj. o 1,9% więcej niż w 2007 r. Krajowe zużycie zboż w związku ze zmniejszeniem zapotrzebowania na pasze wynikającym ze spadku pogłowia trzody chlewnej, oceniane jest na około 0,7 mln ton mniej niż przed rokiem, tj. ponad 26 mln ton. W roku gospodarczym 2007/2008 obserwowano znaczny spadek światowych zapasów i nadwyżek zboż w wyniku czego ceny na światowych rynkach osiągnęły rekordowy poziom.

W sezonie 2008/2009 z uwagi na wysoki poziom zbiorów zboż, szczególnie w Europie i krajach WNP, występujące problemy na rynkach finansowych oraz spowolnienie gospodarcze, ceny zboż na rynku światowym po ubiegłorocznym wzroście uległy znacznej redukcji. Można spodziewać się, że w drugiej połowie sezonu 2008/2009, ceny zboż podobnie jak w pierwszej połowie roku, będą stabilizowały się na poziomie znacznie niższym niż w ubiegłym sezonie. Przemawia za tym wzrost nadwyżek u naszych głównych dostawców, jak i mniejszy popyt na zboża. Istotny wpływ na rynek zboż ma kurs złotego w stosunku do dolara i euro, a jego zmiana winna wpłynąć na atrakcyjność polskiej oferty wywozowej (eksportowej). Wywóz (eksport) nadwyżek zboż winien przyczynić się do stabilizacji oraz ewentualnego wzrostu cen na rynku krajowym.

Od stycznia 2008 r. ochrona celna na tym rynku została zawieszona z uwagi na występujący niedobór zbóż na rynku Wspólnoty. Pod koniec czerwca 2008 r. Komisja przedłużyła zawieszenie pobierania ceł pomimo sprzeciwu krajów członkowskich, w tym m.in. Polski. Na podstawie informacji o wysokich zbiorach w skali Unii Europejskiej oraz prognoz wskazujących na możliwość destabilizacji rynku zbóż w wyniku pojawiającej się nadwyżki, Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi w dniu 18 sierpnia 2008 r. przesłał do Komisji Europejskiej wniosek o przywrócenie ochrony celnej na Wspólnym rynku zbóż. Niezależnie od przesłanego wniosku, na forum Komitetu Zarządzającego ds. Wspólnej Organizacji Rynków Rolnych Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi starało się o poparcie wniosku wśród krajów członkowskich zarówno na poziomie Komisji Europejskiej, jak i Rady Ministrów UE. Podczas posiedzenia Rady Ministrów UE ds. Rolnictwa i Rybołówstwa, które odbyło się w dniach 29–30 września 2008 r. Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi zwrócił uwagę Komisji Europejskiej na szczególnie trudną sytuację polskich rolników spowodowaną dużą podażą zbóż na rynku w tym sezonie. Podczas posiedzenia Komitetu Zarządzającego ds. Wspólnej Organizacji Rynków Rolnych w dniu 16 października 2008 r. Komisja Europejska podjęła decyzję o przywróceniu ochrony celnej. Opublikowane w dniu 23 października 2008 r. rozporządzenie Komisji (WE) Nr 1039/2008 przywraca cła w imporcie zbóż do UE na zasadach jakie obowiązywały przed ich zawieszeniem.

Import zbóż do Wspólnoty, realizowany na ogólnych zasadach, obłożony jest stawką celną wahającą się w zależności od rodzaju zboża od 89 euro/t w przypadku owsa do 95 euro/t w przypadku pszenicy zwyczajnej średniej i niskiej jakości. W przypadku kukurydzy, żyta oraz pszenicy wysokiej jakości w ramach negocjacji WTO Wspólnota zobowiązała się, że ochrona rynku będzie zapobiegała importowi zboża tańszego niż 155% aktualnie obowiązującej ceny interwencyjnej, tj. 157–162 euro/t.

Aktualnie obowiązujący poziom ceł jest wysoki, co przejawia się niewielkim importem zbóż z krajów trzecich.

Aktywność administracji rolnej UE w zakresie handlu zagranicznego artykułami rolno-spożywczymi przejawia się w zwiększeniu efektywności eksportu. W oparciu o uzasadnione wnioski poszczególnych krajów Komisja Europejska podjęła decyzje dotyczące stawek refundacji wywozowych. Miało to miejsce zarówno w przypadku rynku zbóż, jak i rynków mleka i mięsa.

Po kilkunastu tygodniach ubiegania się Polski o dopłaty eksportowe, Komisja Europejska ogłosiła stawki refundacji wywozowych do przetworów mlecznych. W dniu 22 stycznia 2009 r. na 72. posiedzeniu Komitetu Zarządzającego ds. Wspólnej Organizacji Rynków Rolnych przyjęto rozporządzenia Komisji Europejskiej dotyczące wysokości stawek refundacji wywozowych do przetworów mlecznych. W dniu 19 lutego br. na 76. posiedzeniu tego Komitetu stawki refundacji zostały podniesione. Wyższe stawki refundacji wywozowych obowiązują od dnia opublikowania rozporządzeń Komisji Europejskiej w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej, tzn. od 20 lutego br. Poprawie sytuacji na rynku mleka powinny sprzyjać:

- przywrócony z dniem 23 stycznia 2009 r. mechanizm refundacji wywozowych do przetworów mlecznych;
- uruchomiony z dniem 1 stycznia 2009 r. mechanizm dopłat do prywatnego przechowywania masła;
- uruchomienie z dniem 1 marca 2009 r. zakupów interwencyjnych masła i odtuszczonego mleka w proszku.

W związku z faktem, że przed polskim mleczarstwem stoi wyzwanie podniesienia efektywności i konkurencyjności sektora, należy przyspieszyć działania konsolidacyjne w tym sektorze. Przedmiotowe przyspieszenie może nastąpić np. poprzez zmianę kryteriów dostępu do Programu Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013 (PROW) w kierunku wspierania podmiotów branży mleczarskiej podejmujących wspólne przedsięwzięcia inwestycyjne. W związku z tym, powołany został przez Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi Zespół, którego zadaniem jest opracowanie koncepcji przyspieszenia działań konsolidacyjnych w sektorze mleczarskim. Zespół składa się z przedstawicieli związków branżowych, zakładów mleczarskich i producentów mleka oraz nau-

kwoców i przedstawiciele strony rządowej. Najważniejsze wnioski jakie zostały sformułowane dla sektora mleczarskiego po kilku posiedzeniach Zespołu to:

- konieczność dalszej koncentracji w produkcji i przetwórstwie mleka;
- intensyfikacja działań promocyjnych na rzecz zwiększenia popytu na rynku krajowym i zagranicznym;
- wspieranie inwestycji obniżających koszty produkcji;
- wprowadzenie preferencji w zakresie uzyskania środków z PROW dla zakładów i gospodarstw mleczarskich mających stabilną sytuację ekonomiczną;
- ukierunkowanie finansowania na tworzenie i wspieranie podmiotów zajmujących się dystrybucją przetworów mlecznych.

Powyższe wnioski będą brane pod uwagę w najbliższych działaniach resortu, zmierzających do racjonalnego wykorzystania dostępnych środków unijnych na rzecz szybkiego wzmocnienia sektora mleczarskiego.

Zasady funkcjonowania wspólnotowego rynku wieprzowiny reguluje obecnie Rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”) (Dz.U. L 299 z 16.11.2007 r., str. 1, z późn. zm.).

Przewiduje ono następujące instrumenty, które mogą być zastosowane na rynku wieprzowiny:

- środki interwencyjne w postaci dopłat do prywatnego przechowywania wieprzowiny lub skupu interwencyjnego (niestosowany jednak od ponad trzydziestu lat);
- refundacje wywozowe;
- nadzwyczajne środki wsparcia w sytuacji wystąpienia zakłóceń na rynku wywołanych rozprzestrzenianiem się chorób zwierzęcych.

Decyzje o uruchomieniu poszczególnych instrumentów podejmuje Komisja Europejska, po zasięgnięciu opinii Komitetu Zarządzającego ds. Wspólnej Organizacji Rynków Rolnych, w którego posiedzeniach biorą udział przedstawiciele Komisji i krajów członkowskich. W ramach wspólnej polityki wobec sektora wieprzowiny realizowane są obecnie, zgodnie z rozporządzeniem KE nr 61/2009 z dnia 22 stycznia 2009 r. ustanawiającym refundacje wywozowe w sektorze wieprzowiny, refundacje do wywozu mięsa i podrobów suszonych lub wędzonych (CN 0210) – stawka 54,2 euro/100 kg i mięsa wieprzowego przetworzonego, w tym kiełbas (CN 1601 oraz 1602) – stawki w zależności od produktu wynoszą od 15,2 do 29 euro/100 kg.

Jeżeli chodzi o refundacje do wywozu mięsa nieprzetworzonego, należy zauważyć, iż jest to środek stosowany wyjątkowo i uruchamiany w sytuacji poważnego kryzysu. Ostatnio funkcjonował od końca listopada 2007 r. do początku sierpnia 2008 r. Został wprowadzony w sytuacji, gdy ceny wieprzowiny spadły do wyjątkowo niskiego poziomu przy jednocześnie rekordowo wysokich cenach zbóż i pasz. Poprzednio refundacje do wywozu nieprzetworzonego mięsa wieprzowego funkcjonowały na przełomie 2003/2004. W październiku i listopadzie 2007 r., kiedy wprowadzano wsparcie rynku wieprzowiny na poziomie wspólnotowym, średnia cena referencyjna wieprzowiny (klasa E, masa poubojowa schłodzona) kształtowała się na poziomie 130–134 euro/100 kg, podczas gdy obecnie wynosi około 140 euro/100 kg. Jednocześnie jednak, ceny zbóż w końcu 2007 r. były średnio niemal dwukrotnie wyższe.

W sektorze wołowiny, refundacje wywozowe ustala rozporządzenie Komisji (WE) nr 60/2009 z dnia 22 stycznia 2009 r. *ustanawiające refundacje wywozowe dla sektora wołowiny i cielęciny* (Dz. U. L 19 z 23.01.2009, str. 12). Refundacje przysługują do wywozu:

- mięsa wołowego świeżego i schłodzonego (CN 0201) – stawki, w zależności od produktu i miejsca przeznaczenia wynoszą od 6,5 do 103,4 euro/100 kg;
- mięsa wołowego zamrożonego (CN 0202) – stawki, w zależności od produktu i miejsca przeznaczenia, wynoszą od 5,4 do 22,6 euro/100 kg;
- wołowiny przetworzonej (CN 1602) – stawki wynoszą od 20,7 do 23,3 euro/100 kg;
- bydła hodowlanego czystej krwi (jałówki i krowy o masie od 250 kg i w wieku do 30 miesięcy) – stawka 25,9 euro/100 kg masy żywej.

Szczegółowe określenie kodów produktów objętych refundacjami oraz stawki do-
płat znajdują się w załączniku do rozporządzenia Komisji (WE) nr 60/2009.

Na rynku cukru plantatorzy buraków cukrowych, z którymi producenci cukru pod-
pisali umowy kontraktacyjne, mają zagwarantowane co najmniej minimalne ceny sku-
pu buraków kwotowych. Ceny te kształtują się następująco:

- 27,83 euro/t w roku 2008/2009,
- 26,29 euro/t od roku 2009/2010.

Minimalne ceny buraków cukrowych dotyczą surowca o określonej jakości stan-
dardowej. Cena ta może być obniżona lub podwyższona w związku z odchyleniami od
jakości standardowej.

Ponadto rolnikom uprawiającym buraki cukrowe za 2007 r. przysługiwała jednoli-
ta płatność obszarowa w wysokości 301,54 zł na ha oraz oddzielna płatność cukrowa
wynosząca 37,15 zł za tonę buraków cukrowych. W 2008 r. jednolita płatność obszaro-
wa wynosiła 339,31 zł/ha a stawka oddzielnej płatności cukrowej wynosiła 39,45 zł za
tonę buraków cukrowych. Ogólny poziom bezpośredniego wsparcia polskich plantato-
rów buraków cukrowych wynosi

- w roku gospodarczym 2008/2009 – 146,7 mln euro,
- od roku gospodarczego 2009/2010 – 159,4 mln euro.

Odnośnie skupu interwencyjnego cukru należy zauważyć, że w latach gospodar-
czych 2008/2009 i 2009/2010 nadal istnieje możliwość skupu interwencyjnego cu-
kru, w celu utrzymania stabilizacji na rynku cukru, w przypadku spadku rynkowych
cen cukru poniżej ceny referencyjnej ustalonej dla następnego roku gospodarczego.
Skup interwencyjny został ograniczony do 600 tys. ton cukru rocznie dla całej Wspól-
noty (dla Polski w roku gospodarczym 2007/2008 – 63 513 ton).

Na rynku owoców i warzyw wspierane są podmioty zrzeszające producentów w celu
umocnienia ich pozycji rynkowej wobec odbiorców a w konsekwencji większego wpły-
wu na uzyskiwane w handlu ceny. Podmioty te jako silne i ekonomicznie efektywne
jednostki zależne od producentów, będą podejmowały decyzje związane ze sprzedażą.

Ponadto na rynku tym przyznawane są za 2008 r. nowe rodzaje płatności bezpo-
średnich. Są to: płatność do owoców miękkich i płatność do pomidorów. Płatność do
owoców miękkich przysługuje do powierzchni malin lub truskawek objętej umową
przetwarzania. Środki przeznaczone na ten cel wyniosą maksymalnie 65,217 mln zł,
z czego 37,499 mln zł pochodzi z budżetu Unii Europejskiej a pozostała część,
tj. 27,717 mln zł może zostać uzupełniona z budżetu krajowego. Płatność do pomido-
rów przysługuje od 2008 r. rolnikowi, który spełnia warunki do przyznania jednolitej
płatności obszarowej i w roku referencyjnym (historycznym) dostarczył pomidory do
przetworzenia. Koperta finansowa przeznaczona na tę płatność wynosi 22,809 mln zł.

Na rynku tytoniu dla producentów surowca tytoniowego poziom płatności uzu-
pełniających realizowanych z budżetu krajowego wzrośnie w bieżącym roku do 90%
maksymalnego poziomu przewidzianego w Traktacie Akcesyjnym. Natomiast od roku
gospodarczego 2010/2011, zgodnie z przyjętą w 2003 r. reformą w sektorze tytonio-
wym, w dalszym ciągu funkcjonować będą płatności obszarowe oraz będą mogły być
stosowane płatności uzupełniające w formie niezwiązanej z produkcją. Z informacji
uzyskanych z Komisji Europejskiej wynika, że na płatności niezwiązane z produkcją
w latach 2010–2013 przewidziana jest corocznie kwota 52 mln euro.

W sektorze cielęciny, stawki refundacji określa rozporządzenie Komisji (WE)
nr 60/2009 z dnia 22 stycznia 2009 r. *ustanawiające refundacje wywozowe dla sekto-
ra wołowiny i cielęciny* (Dz. U. L 19 z 23.01.2009, str. 12). Poziom refundacji również
pozostał niezmienny w stosunku do dotychczasowego.

W sektorze mięsa drobiowego, z dniem 23 stycznia 2009 r. zwiększeniu uległy –
z 30 euro/100 kg do 40 euro/100 kg, stawki refundacji do wywozu mrożonych kurcya-
ków (kody CN 0207 12 10 9900, CN 0207 12 90 9190, CN 0207 12 90 9990), kierunek
przeznaczenia: kraje Bliskiego Wschodu. Pozostałe stawki nie uległy zmianie. Obecne
stawki w sektorze mięsa drobiowego określa rozporządzenie Komisji (WE) nr 63/2009
z dnia 22 stycznia 2009 r. *ustanawiające refundacje wywozowe w sektorze mięsa dro-
biowego* (Dz.U. L 19 z 23.01.2009, str. 20).

W sektorze jaj zwiększeniu uległy stawki dla jaj przetworzonych w ramach kodu CN 0408 91 80 9100 oraz 0408 99 80 9100. wywożonych do wszystkich krajów z wyjątkiem Szwajcarii. Pozostałe stawki nie uległy zmianie. Obecne stawki, obowiązujące od 23 stycznia 2009 r., określa rozporządzenie Komisji (WE) nr 62/2009 *ustanawiające refundacje wywozowe w sektorze jaj* (Dz. U. L 19 z 23.01.2009, str. 18).

Analogiczne dostosowanie miało miejsce w przypadku jaj i żółtek jaj wywożonych jako produkty nieobjęte załącznikiem I do Traktatu. Obecne stawki określa rozporządzenie Komisji (WE) nr 65/2009 z dnia 22 stycznia 2009 r. *ustalające stawki refundacji mające zastosowanie do jaj i żółtek jaj wywożonych jako towary nieobjęte załącznikiem I do Traktatu* (Dz. U. L 19 z 23.01.2009, str. 24).

Stawki refundacji wywozowych obowiązują od dnia opublikowania rozporządzeń Komisji Europejskiej w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej, tj. od dnia 23 stycznia 2009 r.

Mechanizmem służącym podnoszeniu dochodów rolniczych są także płatności bezpośrednie. W ciągu czterech miesięcy Agencja Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa wypłaciła rolnikom 9,51 mld zł z tytułu płatności bezpośrednich i dopłat ONW za 2008 r. Ponad 1,37 mln rolników otrzymało płatności bezpośrednie za 2008 r. Na ich konta bankowe Agencja przekazała blisko 7,7 mld zł. Decyzje administracyjne o przyznaniu płatności za 2008 r. Agencja wydała dotychczas dla ponad 99% uprawnionych rolników. Płatności obszarowe Agencja wypłaca od 1 grudnia 2008 r., w pierwszej kolejności pieniądze z tego tytułu były przekazywane na konta bankowe rolników z 89 powiatów dotkniętych tegoroczną suszą. Agencja obsługuje około 1,42 mln wniosków o przyznanie płatności obszarowych, które złożyli rolnicy w 2008 r.

Wypłacanie dopłat ONW, wspierających prowadzenie działalności rolniczej na terenach górskich i innych obszarach o niekorzystnych warunkach gospodarowania Agencja, zgodnie z decyzją Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi, rozpoczęła w ubiegłym roku w połowie listopada, tj. o dwa tygodnie wcześniej niż w poprzednich latach. Ta decyzja Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi zapewniła szybszy dopływ pieniędzy do rolników produkujących na słabych glebach, gdzie skutki suszy były najbardziej odczuwalne. O przyznanie takich dopłat ubiegało się w 2008 r. około 755 tys. rolników. Dotychczas Agencja przekazała płatności ONW na konta bankowe ponad 732 tys. rolników, którzy otrzymali z tego tytułu 1,28 mld zł.

Ponadto już 98% rolników ubiegających się w 2008 r. o przyznanie płatności cukrowej otrzymało należne im pieniądze z tego tytułu. Na konta bankowe blisko 60 tys. rolników Agencja przekazała ponad 467 mln zł. Całkowita koperta finansowa przeznaczona na te płatności za ubiegły rok wynosi około 498,2 mln zł.

Od grudnia 2008 r. Agencja realizuje także płatność do pomidorów i dotychczas wypłaciła z tego tytułu blisko 22 mln zł 1847 rolnikom, co stanowi 94% uprawnionych do tej płatności. Płatności do malin i truskawek otrzymało dotychczas 31,5 tys. rolników, tj. 94% uprawnionych, na konta których przelano ponad 40 mln zł.

Nie ma żadnego zagrożenia dla terminowego wypłacenia dopłat, których realizacja, zgodnie z unijnymi i krajowymi przepisami, powinna zakończyć się do 30 czerwca 2009 r. Sprawną organizację płatności obszarowych i dopłat ONW zapewnia dobrze zorganizowana praca Agencji i zaangażowanie jej pracowników.

Innym mechanizmem mającym na celu poprawę dochodów rolników są kredyty preferencyjne z dopłatami Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa, które są udzielane od 1996 r. W tym czasie warunki udzielania kredytów dostosowywane były do zmieniającej się sytuacji w rolnictwie, jednakże zakres inwestycji na jakie udzielane są preferencyjne kredyty oraz podstawowe zasady stosowania dopłat do ich oprocentowania ze środków Agencji nie ulegały zasadniczym zmianom. Aktualnie preferencyjne kredyty na inwestycje w gospodarstwach rolnych, działach specjalnych produkcji rolnej udzielane są zgodnie z przepisami rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 stycznia 2009 r. w sprawie realizacji niektórych zadań Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa (Dz. U. Nr 22, poz. 121) na:

1) realizację inwestycji w gospodarstwach rolnych, działach specjalnych produkcji rolnej i przetwórstwie produktów rolnych,

- 2) zakup gruntów rolnych,
- 3) utworzenie lub urządzenie gospodarstw rolnych przez osoby, które nie ukończyły 40 roku życia,
- 4) utworzenie lub urządzenie gospodarstwa rolnego w ramach realizacji, zaakceptowanego przez ministra właściwego do spraw rozwoju wsi i ministra właściwego do spraw finansów publicznych programu osadnictwa rolniczego na gruntach Skarbu Państwa,
- 5) realizację inwestycji w rolnictwie i przetwórstwie produktów rolnych przez grupy producentów rolnych utworzone na podstawie ustawy z dnia 15 września 2000 r. o grupach producentów rolnych i ich związkach oraz o zmianie innych ustaw (Dz. U. Nr 88, poz. 983 ze zm.),
- 6) zakup nieruchomości rolnych przeznaczonych na utworzenie lub powiększenie gospodarstwa rodzinnego w rozumieniu ustawy z dnia 11 kwietnia 2003 r. o kształtowaniu ustroju rolnego (Dz. U. Nr 64, poz. 592),
- 7) realizację inwestycji w zakresie nowych technologii produkcji w rolnictwie zapewniających wysoką jakość produktu,
- 8) realizację inwestycji w ramach „Branżowego programu rozwoju wspólnego użytkowania maszyn i urządzeń rolnych”, „Branżowego programu restrukturyzacji przetwórstwa ziemniaka na skrobię w Polsce”, „Programu wspierania restrukturyzacji i modernizacji przemysłu mięsnego, chłodnictwa składowego i przetwórstwa jaj w Polsce”, „Branżowego programu mleczarstwa”.

Kwota ww. preferencyjnych kredytów nie może przekroczyć:

- 80% wartości nakładów inwestycyjnych na gospodarstwo rolne (lub 95% – kredyty na utworzenie lub urządzenie gospodarstwa rolnego w ramach realizacji, zaakceptowanego przez ministra właściwego do spraw rozwoju wsi i ministra właściwego do spraw finansów publicznych programu osadnictwa rolniczego na gruntach Skarbu Państwa, 90% – kredyty na zakup nieruchomości rolnych przeznaczonych na utworzenie lub powiększenie gospodarstwa rodzinnego), nie więcej jednak niż 4 mln zł,
- 70% wartości nakładów inwestycyjnych w działach specjalnych produkcji rolnej, nie więcej niż 8 mln zł,
- 70% wartości nakładów inwestycyjnych w przetwórstwie produktów rolnych nie więcej niż 16 mln zł.

Oprocentowanie płacone przez kredytobiorcę zależy od linii kredytowej i nie może być niższe niż 2% w skali roku. Kredyt może zostać udzielony maksymalnie na 15 lat, z wyjątkiem kredytów na realizację inwestycji w gospodarstwach rolnych, działach specjalnych produkcji rolnej i przetwórstwie produktów rolnych i kredytów „branżowych” (8 lat) oraz kredytów na zakup nieruchomości rolnych przeznaczonych na utworzenie lub powiększenie gospodarstwa rodzinnego (20 lat). O kredyt mogą ubiegać się osoby fizyczne, posiadające pełną zdolność do czynności prawnych (z wyłączeniem emerytów), osoby prawne oraz jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej.

Procedura ubiegania się o kredyt inwestycyjny z dopłatami Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa do oprocentowania obejmuje:

- przygotowanie planu inwestycji (poza informacjami wymaganymi przez bank do oceny zdolności kredytowej plan powinien zawierać cel inwestycji, strukturę jej finansowania, planowany okres realizacji inwestycji, kierunek produkcji w okresie kredytowania, okres kredytowania i karencji w spłacie kredytu, informacje o posiadaniu odpowiednich kwot produkcyjnych lub o źródle pozyskania brakujących kwot produkcyjnych, jeżeli dany rynek objęty jest systemem kwotowania produkcji, informację o rynkach zbytu, w szczególności, jeżeli inwestycja skutkuje wzrostem produkcji),
- złożenie przez wnioskodawcę w banku wniosku o kredyt wraz z planem inwestycji, oświadczeniami sporządzonymi według wzorów udostępnionych przez Agencję Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa oraz kompletem dokumentów wymaganych przez bank.

Agencja zawarła umowy o współpracy w zakresie udzielania kredytów preferencyjnych z: Bankiem Polskiej Spółdzielczości SA, Bankiem Gospodarki Żywnościowej SA,

Mazowieckim Bankiem Regionalnym SA, Gospodarczym Bankiem Wielkopolskim SA, ING Bankiem Śląskim SA, Bankiem BPH SA, Bankiem Zachodnim WBK SA, Bankiem Polska Kasa Opieki SA.

Jednocześnie w celu przeciwdziałania pogłębiającemu się kryzysowi w rolnictwie przepisami rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 stycznia 2009 r. w sprawie realizacji niektórych zadań Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa (Dz. U. Nr 22, poz. 121) obniżona została z 3,5% do 2% minimalna wysokość płaconego przez kredytobiorcę oprocentowania preferencyjnych kredytów na realizację inwestycji w gospodarstwach rolnych i działach specjalnych produkcji rolnej.

Ponadto trwają prace legislacyjne nad projektem rozporządzenia Rady Ministrów zmieniającym rozporządzenie z dnia 22 stycznia 2009 r. w sprawie realizacji niektórych zadań Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa (Dz. U. Nr 22, poz. 121), w którym przewiduje się:

- podwyższenie oprocentowania płaconego bankom do 1,5 stopy redyskontowej weksli przyjmowanych od banków do redyskonta przez Narodowy Bank Polski w stosunku rocznym w odniesieniu do kredytów udzielonych do dnia 30 kwietnia 2007 r.,
- obniżenie z 3,5% do 2% minimalnego oprocentowania płaconego przez kredytobiorcę w przypadku umów zawartych na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 kwietnia 2007 r. w sprawie szczegółowego zakresu i kierunków działań Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa oraz sposobów ich realizacji (Dz. U. Nr 77, poz. 514 z późn. zm.),
- obniżenie z 3% do 2% minimalnego oprocentowania płaconego przez kredytobiorcę w przypadku umów zawartych na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 stycznia 1996 r. w sprawie szczegółowych kierunków działań Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa oraz sposobów ich realizacji (Dz. U. Nr 16, poz. 82 z późn. zm.).

W celu ułatwienia odzyskiwania i umarzania wierzytelności prowadzone są prace legislacyjne nad zmianą ustawy z dnia 9 maja 2008 r. o Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa (Dz. U. Nr 98, poz. 634 i Nr 227, poz. 1505), która usprawni proces dokonywania kompensat i umorzeń wierzytelności przez Agencję.

Prowadzone są również prace nad zmianą zasad udzielania preferencyjnych kredytów inwestycyjnych z dopłatami Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa do oprocentowania mające na celu umożliwienie wydłużania do 3 lat okresu spłaty tych kredytów, w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem kredytobiorcy lub interesem publicznym, a także nad zmianą zasad udzielania przez Agencję Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa poręczeń i gwarancji spłaty kredytów w celu usprawnienia procedury ich udzielania.

Pomoc państwa, w ramach działań dotyczących podnoszenia dochodowości rolniczej, obejmuje również zwrot podatku akcyzowego zawartego w cenie oleju napędowego wykorzystywanego do produkcji rolnej oraz dopłaty do składek ubezpieczenia upraw rolnych i zwierząt gospodarskich. Realizacja zwrotu części podatku akcyzowego zawartego w cenie oleju napędowego wykorzystywanego do produkcji rolnej jest zgodna z przepisami dyrektywy Rady 2003/96/WE z dnia 27 października 2003 r. w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej. Zgodnie z ww. dyrektywą Rady, państwa członkowskie mogą stosować minimalną stawkę akcyzy do produktów energetycznych i elektryczności używanych w rolnictwie, ogrodnictwie, rybołówstwie i leśnictwie w wysokości 21 euro/1.000 l. Zgodnie z referencyjnym kursem euro opublikowanym przez Europejski Bank Centralny dla rozliczeń podatku akcyzowego w 2009 r. kurs ten wynosi 3,3819 zł (Dz. Urz. UE C 250 z 2.10.2008). Mając na uwadze stawkę podatku akcyzowego dla olejów napędowych w kwocie 1.048 zł/1.000 l, minimalny poziom opodatkowania stosowany do paliw silnikowych używanych w produkcji rolnej w 2009 r. wyniesie 71,0199 zł/1.000 l, tzn. 0,071 zł/l. Zatem, w celu zachowania minimalnego poziomu opodatkowania akcyzą oleju napędowego, stawka zwrotu podatku akcyzowego zawartego w cenie oleju napędowego wykorzystywanego do produkcji rolnej w 2009 r. nie może przekroczyć kwoty 0,97 zł na 1 litr oleju napędowego (1,048 zł/l

– 0,071 zł/l = 0,97 zł/l). W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2008 r. w sprawie stawki zwrotu podatku akcyzowego zawartego w cenie oleju napędowego wykorzystywanego do produkcji rolnej na 1 litr oleju w 2009 r. (Dz. U. z 2009 r. Nr 1, poz. 5), została ustalona stawka w wysokości 0,85 zł na 1 litr oleju, tj. 73,10 zł/ha.

Dopłaty do składek ubezpieczenia upraw rolnych i zwierząt gospodarskich dokonywane są na podstawie ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o ubezpieczeniach upraw rolnych i zwierząt gospodarskich (Dz. U. z 2005 r. Nr 150, poz. 1249 z późn. zm.) ze środków budżetu państwa. Od 2006 r. wdrażany jest w Polsce system ubezpieczeń upraw rolnych i zwierząt gospodarskich z dofinansowaniem z budżetu państwa do składek producentów rolnych z tytułu zawarcia umów ubezpieczenia od wystąpienia następujących zdarzeń losowych:

– dla produkcji roślinnej (tj. upraw – zbóż, kukurydzy, rzepaku, rzepiku, chmielu, tytoniu, warzyw gruntowych, drzew i krzewów owocowych, truskawek, ziemniaków, buraków cukrowych lub roślin strączkowych) od: huraganu, powodzi, deszczu nawalnego, gradu, pioruna, obsunięcia się ziemi, lawiny, suszy, ujemnych skutków przezimowania lub przymrozków wiosennych;

– dla produkcji zwierzęcej (tj. bydła, koni, owiec, kóz, drobiu lub świń) od: huraganu, powodzi, deszczu nawalnego, gradu, pioruna, obsunięcia się ziemi, lawiny, uboju z konieczności.

Od 1 lipca 2008 r. rolnik, który uzyskał płatności bezpośrednio do gruntów rolnych w rozumieniu przepisów o płatnościach do gruntów rolnych i oddzielnej płatności cukrowej ma obowiązek ubezpieczenia co najmniej 50% powierzchni upraw. Rolnik ma zatem obowiązek zawarcia umowy ubezpieczenia z wybranym zakładem ubezpieczeń, który zawarł z ministrem właściwym do spraw rolnictwa umowę w sprawie dopłat, albo innym wykonującym działalność ubezpieczeniową w zakresie ubezpieczenia upraw zbóż, kukurydzy, rzepaku, rzepiku, chmielu, tytoniu, warzyw gruntowych, drzew i krzewów owocowych, truskawek, ziemniaków, buraków cukrowych lub roślin strączkowych od zasiewu lub wysadzenia do ich zbioru, od ryzyka wystąpienia szkód spowodowanych przez powódź, grad, suszę, ujemne skutki przezimowania oraz przymrozki wiosenne. Należy przy tym zaznaczyć, że niezawarcie przez rolników umów ubezpieczenia upraw rolnych nie będzie miało wpływu na ubieganie się przez nich o płatności bezpośrednie.

Wprowadzenie obowiązku ubezpieczenia upraw rolnych jest konieczne w związku z unijnym obowiązkiem posiadania polis ubezpieczenia 50% upraw rolnych przez rolników, którzy od 2010 r. będą ubiegać się o inne formy wsparcia z budżetu krajowego w przypadku wystąpienia klęsk.

Obecnie w resorcie rolnictwa została przygotowana nowelizacja ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o ubezpieczeniach upraw rolnych i zwierząt gospodarskich. Przewiduje ona m.in. zapewnienie producentom rolnym szerszej dostępności do ubezpieczeń upraw rolnych z dopłatami z budżetu państwa do składek ubezpieczenia przez podwyższenie wysokości maksymalnych stawek taryfowych w ubezpieczeniu upraw rolnych oraz zwiększenie dostępności producentów rolnych do odszkodowań w związku z wystąpieniem strat w uprawach rolnych spowodowanych suszą. Zgodnie z zaproponowanymi zmianami w przepisach dopłaty będą przysługiwały producentom rolnym w wysokości 50% składki w przypadku wprowadzenia przez zakłady ubezpieczeń określonych stawek taryf ubezpieczenia.

Ponadto zgodnie z rozporządzeniem w sprawie realizacji niektórych zadań Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa przyjętym przez Radę Ministrów w dniu 22 stycznia 2009 r. producentom rolnym prowadzącym gospodarstwo rolne lub dział specjalny produkcji rolnej będącym małym lub średnim przedsiębiorstwem, w rozumieniu przepisów załącznika nr 1 do rozporządzenia nr 800/2008, może być udzielana pomoc polegająca na finansowaniu lub dofinansowaniu kosztów zbioru, transportu lub unieszkodliwiania padłych zwierząt gospodarskich z gatunku bydło, owce, kozy, świnię lub konie. Powyższa pomoc jest udzielana pod warunkiem dokonania zgłoszenia padnięcia zwierzęcia gospodarskiego z gatunku bydło, owce, kozy, świnię lub konie i jego unieszkodliwienia zgodnie z przepisami o systemie identyfikacji i rejestracji zwie-

rzą, za pośrednictwem podmiotów prowadzących działalność gospodarczą w zakresie przetwarzania lub spalania padłych zwierząt gospodarskich zgodnie z przepisami rozporządzenia (WE) nr 1774/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 października 2002 r. ustanawiającego przepisy sanitarne dotyczące produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi. Wysokość pomocy nie może przekroczyć:

- 100% kosztów zbioru i transportu każdej sztuki padłej zwierzęcia gospodarskiego gatunku bydło, owce, kozy, świnie lub konie;

- 100% kosztów unieszkodliwienia każdej sztuki padłej zwierzęcia gospodarskiego z gatunku bydło, owce lub kozy, podlegającej badaniu w kierunku zakaźnych encefalopatii zwierząt (TSE), zgodnie z przepisami rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 999/2001 z dnia 22 maja 2001 r. ustanawiającego zasady dotyczące zapobiegania, kontroli i zwalczania niektórych przenośnych gąbczastych encefalopatii;

- 75% kosztów unieszkodliwiania każdej sztuki padłej zwierzęcia gospodarskiego z gatunku bydło, owce lub kozy, niepodlegającej badaniu w kierunku zakaźnych encefalopatii zwierząt (TSE) lub z gatunku świnie lub konie.

Pomoc może być udzielona, jeżeli cena usługi wykonanej przez podmiot utylizacyjny za jedną sztukę padłego zwierzęcia gospodarskiego nie przekroczyła:

1. w zakresie zbioru i transportu:

- 127,55 zł – w przypadku bydła, owiec, kóz lub koni,
- 114,04 zł – w przypadku świń o masie ciała powyżej 110 kg,
- 62,72 zł – w przypadku świń o masie ciała powyżej 50 do 110 kg,
- 28,51 zł – w przypadku świń o masie ciała powyżej 20 do 50 kg,
- 5,70 zł – w przypadku świń o masie ciała do 20 kg;

2. w zakresie unieszkodliwiania:

- 195,52 zł – w przypadku bydła lub koni mających co najmniej 12 miesięcy życia,
- 58,66 zł – w przypadku owiec lub kóz oraz bydła lub koni mających mniej niż 12 miesięcy życia,
- 58,66 zł – w przypadku świń o masie ciała powyżej 110 kg,
- 32,26 zł – w przypadku świń o masie ciała powyżej 50 do 110 kg,
- 14,66 zł – w przypadku świń o masie ciała powyżej 20 do 50 kg,
- 2,93 zł – w przypadku świń o masie ciała do 20 kg.

Pragnę również poinformować, iż mając na względzie przeciwdziałanie skutkom światowego kryzysu, w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi został opracowany dokument „Działania Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi na rzecz stabilności i rozwoju”, w którym przedstawiono m.in. propozycje działań mających na celu wsparcie rolników, małych i średnich przedsiębiorstw, grup producentów rolnych i spółdzielni rolników a także wsparcie eksportu rolno-spożywczego i przyspieszenie absorpcji środków Unii Europejskiej. Dokument ten, o charakterze roboczym, dostępny jest na stronie internetowej Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi.

Przedstawiając powyższe pragnę także zaznaczyć, że Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi nie ma bezpośredniego wpływu na ceny detaliczne środków produkcji rolnej, ponieważ zakłady produkcyjne określają je we własnym zakresie, kierując się ekonomicznym rachunkiem zysków i strat oraz aktualną sytuacją panującą na rynku. Jednakże Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi w ramach swojej działalności monitoruje procesy zachodzące w rolnictwie, mające wpływ na opłacalność produkcji rolniczej i podejmuje działania w celu wyjaśnienia przyczyn, jak i zasadności podwyżek cen dostępnych w Polsce nawozów mineralnych. Wzrost cen nawozów mineralnych jest pochodną wielu czynników. Główny powód to wzrost kosztów produkcji nawozów mineralnych. W ostatnim czasie notuje się systematyczny wzrost cen energii, w tym gazu (przemysł chemiczny, zwłaszcza nawozowy należy do jednych z najbardziej energochłonnych) oraz cen surowców mineralnych niezbędnych do produkcji nawozów np. potasu i fosforu. Do wzrostu cen przyczyniają się również wzrastające koszty pracy i transportu. Znaczący wpływ na kształtowanie się cen nawozów ma także aktualna światowa tendencja zwiększonego popytu na nawozy mineralne w stosunku do ich podaży.

Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi zaniepokojony gwałtownym wzrostem na polskim rynku cen nawozów mineralnych i świadomy wynikających z tego faktu konsekwencji dla rolników, dwukrotnie zorganizował spotkania przedstawicieli największych zakładów nawozowych z przedstawicielami związków i organizacji rolniczych (w sierpniu 2008 r. i w styczniu br.). W trakcie tych spotkań Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi apelował o to, by zyski i straty wynikające z koniunktury były bardziej równomiernie rozkładane pomiędzy wszystkich uczestników rynku oraz o umożliwienie bezpośredniej sprzedaży nawozów z zakładów produkcyjnych rolnikom. Natomiast producenci nawozów zwracali uwagę na duży wzrost cen surowców do ich produkcji oraz nośników energii, mających wpływ na wzrost cen nawozów. Odnieśli się także do zgłoszonych przez organizacje rolnicze postulatów obniżenia cen nawozów, wyrażając opinię, że ceny nawozów nie powinny wzrosnąć, jednocześnie wskazując, iż ceny niektórych ich rodzajów np. mocznika obniżono.

W odniesieniu do kwestii rynku środków ochrony roślin należy zauważyć, że czynnikiem, który ma wpływ na asortyment środków jest prawo, które reguluje zasady i kryteria dopuszczania ich do obrotu. Stosuje się szereg ograniczeń w przygotowywanych przepisach prawnych celem zapewnienia, że środki ochrony roślin dostępne na rynku są bezpieczne dla zdrowia człowieka i środowiska. Przepisy prawa w tym zakresie oparte są na fundamentalnej zasadzie, iż zdrowie ludzi, zwierząt i bezpieczeństwo dla środowiska naturalnego są znacznie ważniejsze niż dążenie do podwyższenia efektywności produkcji. W wyniku prowadzonego programu oceny substancji aktywnych w oparciu o przepisy dyrektywy Rady 91/414/EWG z dnia 15 lipca 1991 r. wycofanych zostało około 70% substancji aktywnych (707) w stosunku do substancji znajdujących się na rynku w Unii Europejskiej przed 1993 r. Do stosowania w Unii Europejskiej dopuszczono obecnie 304 substancje aktywne (z czego w Polsce stosowanych jest 258), natomiast dopuszczonych do obrotu środków ochrony roślin jest 648 (w latach 2004–2009 zaobserwowano spadek liczby dopuszczonych do obrotu środków ochrony roślin z 973 na początku 2004 r.). Sprzedaż środków ochrony roślin z produkcji krajowej i z importu w 2007 r. wyniosła 15,3 tys. ton w przeliczeniu na substancję aktywną i była o 10,5% mniejsza niż w 2006 r. Środki ochrony roślin z importu stanowiły 63,8% a z produkcji krajowej 36,2% sprzedaży ogółem. W porównaniu do 2006 r. sprzedaż środków ochrony roślin z produkcji krajowej zmniejszyła się o 21,8% a środków z importu o 4,1%. W okresie od grudnia 2007 r. do czerwca 2008 r. ceny środków ochrony roślin wzrosły średnio o 10,5%. Największy wzrost cen wystąpił w grupie środków chwastobójczych (o 14,1%), grzybobójczych (o 9,1%) i owadobójczych (o 7,7%). Obecnie ceny środków ochrony roślin stabilizują się. Najbardziej podrożał Karate Zeon (o 0,6%). Natomiast w ciągu 2008 r. środki ochrony roślin podrożały o 14,8%, w tym najbardziej Roundup (o 78,1%) a najmniej Fusilade (o 2,1%). Według danych Instytutu Ekonomiki Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej – Państwowego Instytutu Badawczego ceny na rynku środków ochrony roślin zaczęły w znaczący sposób wzrastać od marca 2008 r. Należy zauważyć, że na podwyżkę cen środków ochrony roślin wpłynęły ceny surowców, energii i ogólny wzrost kosztów produkcji.

Ustosunkowując się do problemu spadku cen produktów rolnych informuję, że w ostatnich dwóch latach, po raz pierwszy tak wyraźnie, obserwowaliśmy wpływ na nasze rolnictwo sytuacji na świecie. Z tego powodu w 2007 r. były wysokie ceny zbóż, czy mleka. W 2008 r. zarówno na świecie, jak i w Polsce ceny tych produktów uległy obniżeniu. Wynikiem wymienionych powyżej procesów były i są, często niesatysfakcjonujące producentów, ceny skupu produktów rolnych. Obecnie znacząco wyższe niż rok temu są ceny trzody chlewnej i bydła, również wyższe są ceny drobiu, niższe są natomiast ceny zbóż oraz mleka. Ma to również wpływ na wzrost dochodów producentów żywca (przy niższych cenach zbóż i pasz), spadek wyższych rok temu dochodów producentów zbóż (przy wzroście cen nawozów i środków ochrony roślin) czy mleka.

Rynek wieprzowiny charakteryzuje się zmianami cyklicznymi a także sezonowymi, gdzie podaż i poziom cen wpływają na siebie w obu kierunkach. Po okresie trudnej sytuacji cenowej, która w przypadku Polski rozpoczęła się jesienią 2006 r. i spotęgowana została wysokimi cenami zbóż na przełomie lat 2007 i 2008, nastąpiła znaczna reduk-

cja pogłowia trzody chlewnej, istotne ograniczenie podaży wieprzowiny oraz wzrost jej ceny. Jednocześnie niekorzystny dla importerów kurs złotówki nie spowodował wzrostu podaży tańszej wieprzowiny z zagranicy, w związku z czym ceny na polskim rynku rosły. Obecnie mamy do czynienia ze stabilizacją na rynku wieprzowiny. Ceny ustabilizowały się na bardzo wysokim poziomie i zbliżają się do poziomu, który był obserwowany w 2004 r.

W pierwszym tygodniu kwietnia br. średnia cena skupu żywca wieprzowego osiągnęła poziom 4,86 zł/kg, wobec 3,63 zł/kg rok temu (wzrost o prawie 40%). W regionie środkowowschodnim (woj. łódzkie, mazowieckie, podlaskie) średnia cena wynosiła 4,96 zł/kg podczas gdy rok temu było to 3,73 zł/kg. Najniższa średnia cena za żywiec wieprzowy to 4,79 zł/kg i dotyczyła regionu zachodniego (województwa: dolnośląskie, lubuskie, opolskie, wielkopolskie, zachodniopomorskie).

Wzrost cen żywca wieprzowego i niski poziom cen zbóż spowodowały, że relacje cen skupu trzody chlewnej do cen zbóż są obecnie znacznie korzystniejsze niż miało to miejsce rok temu. Wpłyne to z całą pewnością na proprodukcyjne decyzje rolników.

Na rynku wołowiny, według ZSRIR, od początku 2009 r. średnia cena bydlą sukcesywnie rośnie. Aktualna (pierwszy tydzień kwietnia) cena skupu bydlą ogółem na poziomie 4,87 zł/kg jest wyższa od ceny sprzed roku o 16,4%, przy czym największy wzrost ceny odnotowano w skupie buhajów (o 22,9%), a najniższy w przypadku jałówek (o 13,8%). Wzrost cen żywca wołowego oraz spadek cen zbóż korzystnie wpłynął na opłacalność chowu bydlą. Poziom kursu polskiej waluty w porównaniu z euro czy USD szczególnie wpłynął na wysoką opłacalność eksportu wołowiny (wolumen eksportu w styczniu br. w porównaniu do stycznia ub.r. wzrósł o 7,8%) i przełożył się na dalszy wzrost popytu na żywiec wołowy, a co za tym idzie na wzrost cen żywca w Polsce.

Sytuacja na rynku drobiu jest lepsza nie tylko w porównaniu z poprzednim rokiem, ale również w porównaniu z ostatnimi 5 latami. Należy przy tym zauważyć, iż aktualnie znacznie korzystniejsze ceny otrzymują producenci indyków.

W pierwszym tygodniu kwietnia br. za kilogram brojlerów rzeźnie płaciły średnio 3,54 zł, co oznacza wzrost w stosunku do analogicznego okresu roku poprzedniego o ok. 10%. Za 1 kg indorów płacono 5,06 zł i było to o 17,6% więcej niż rok temu, a za indyczki – 4,84 zł, co oznacza wzrost o 16,3%.

Na rynku produktów mleczarskich gwałtownie rosnący popyt światowy na produkty mleczarskie, a także ograniczona podaż mleka, spowodowana przez suszę w Australii oraz niewielkie zapasy tych produktów sprawiły, że w ciągu 2007 r. ceny przetworów mlecznych wzrosły od 40% do 60%. Wzrost cen produktów mleczarskich spowodował również znaczącą podwyżkę cen skupu mleka w Polsce: z ok. 102 zł/100 kg w styczniu 2007 r. do ponad 132 zł/100 kg w grudniu 2007 r. (wzrost o prawie 30%). W 2008 r. sytuacja na świecie znacznie się pogorszyła dla tego kierunku produkcji i wpłynęło to również na sytuację w kraju.

Aktualnie ceny skupu są dość mocno zróżnicowane, i tak: za 100 kg mleka w regionie północnym (województwa: pomorskie, warmińsko-mazurskie, podlaskie, kujawsko-pomorskie) producenci otrzymują 102,48 zł, a w regionie południowo-wschodnim (lubelskie, świętokrzyskie, podkarpackie, małopolskie, śląskie) – 86,30 zł.

Na rynku zbóż w pierwszym tygodniu kwietnia br. średnia cena pszenicy konsumpcyjnej w Polsce w przedsiębiorstwach wynosiła 541 zł/t i była niższa o około 39,6% w odniesieniu do analogicznego okresu 2008 r., a cena żyta konsumpcyjnego kształtowała się na poziomie 359 zł/t.

Z poważaniem

z up. MINISTRA ROLNICTWA
I ROZWOJU WSI
Podsekretarz Stanu
Artur Ławniczak

Oświadczenie senatora Stanisława Gogacza

skierowane do minister zdrowia Ewy Kopacz

Pani Minister!

Podział środków przeznaczonych na finansowanie świadczeń opieki zdrowotnej określonych w planie finansowym Narodowego Funduszu Zdrowia na poszczególne województwa różnicuje mieszkańców Polski zależnie od miejsca zamieszkania. Stosowanie aktualnego algorytmu podziału środków prowadzi do nadmiernej dysproporcji w poziomie finansowania województw. Różnica w poziomie nakładów na jednego ubezpieczonego pomiędzy województwami wynosi od 115% średniej krajowej w oddziale mazowieckim do 94% średniej krajowej w oddziale lubelskim. Różnica to około 300 zł na jednego ubezpieczonego. Utrzymywanie dotychczasowego algorytmu podziału środków przy jednoczesnym ustalaniu jednolitych dla całego kraju cen za punkt prowadzi wprost do ograniczenia dostępności do świadczeń w województwach o niższych od średniej krajowej nakładach finansowych. Skutkuje to wydłużeniem kolejek oczekujących na świadczenia, niezadowoleniem pacjentów i świadczeniodawców, roszczeniami kierowanymi przez świadczeniodawców do sądów o zapłatę za tak zwane nadwykonania. Jednocześnie oddziały o wyższych nakładach finansowych wykazują na koniec roku niewykorzystane środki finansowe.

Podstawową przyczyną nadmiernych dysproporcji w poziomie finansowania oddziałów Narodowego Funduszu Zdrowia jest wskaźnik zróżnicowania kosztu jednostkowego świadczenia opieki zdrowotnej. Zgodnie z § 7 rozporządzenia ministra zdrowia z 18 września 2007 r. wskaźnik ten oblicza się na podstawie danych GUS dotyczących przeciętnego miesięcznego dochodu pozostającego do dyspozycji gospodarstwa domowego, przypadającego na jedną osobę w danym województwie. Nic zatem dziwnego, że najniższe nakłady na finansowanie świadczeń opieki zdrowotnej mają województwa tak zwanej ściany wschodniej, w tym Lubelszczyzna.

Dlatego proszę o poinformowanie, co minister zdrowia zamierza zrobić, aby prawo do świadczeń zdrowotnych dotyczyło wszystkich w jednakowym stopniu bez tak dużych dysproporcji, jak to się dzieje teraz, kiedy obowiązuje aktualny algorytm.

Stanisław Gogacz

Odpowiedzi

Warszawa, 2009.04.08

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie złożone przez P. Stanisława Gogacza, Senatora Rzeczypospolitej na 29. posiedzeniu Senatu RP, w dniu 19 marca 2009 r., w sprawie „podziału środków przeznaczonych na finansowanie świadczeń opieki zdrowotnej wynikającego z rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 18 września 2007 r.”, które zostało przesłane przy piśmie Marszałka Senatu RP, z dnia 25 marca 2009 r., (znak: BPS/DSK-043-1461/09), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących informacji.

Odnosząc się do kwestii ewentualnej zmiany algorytmu podziału środków na koszty świadczeń opieki zdrowotnej pomiędzy oddziały wojewódzkie Narodowego Funduszu Zdrowia, uprzejmie informuję, że w Ministerstwie Zdrowia działa roboczy zespół z udziałem przedstawicieli Ministerstwa Zdrowia oraz Narodowego Funduszu Zdrowia w celu analizy dotychczasowego funkcjonowania ww. algorytmu podziału środków. Po przeprowadzeniu prac przez ten zespół możliwe będzie przedstawienie szczegółowego stanowiska w przedmiotowej sprawie.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Sekretarz Stanu
Jakub Szulc

Oświadczenie senatora Ryszarda Góreckiego

skierowane do ministra rolnictwa i rozwoju wsi Marka Sawickiego

Szanowny Panie Ministrze!

Pestycydy, takie jak imidachlopyryd czy chlotianidyna, zabijają szkodniki, atakując ich układ nerwowy. Substancje te dostają się najprawdopodobniej do pyłku i nektaru, trując w ten sposób również pożyteczne owady, w tym pszczoły. Istnieje uzasadnione podejrzenie, że to właśnie pestycydy neonikotynoidynowe odpowiedzialne są za masowe ginięcie pszczół w wielu krajach europejskich, w Stanach Zjednoczonych, Kanadzie, a od kilku lat również w Polsce. Czy wymienione związki kumulują się w glebie, a następnie przedostają do organizmów owadów, niszcząc ich system nerwowy, nie jest do końca wyjaśnione. Podobnie nie wiemy, na ile środowisko gleby jest w stanie zneutralizować związki i spowodować ich rozpad. Rozpoczęte monitorowanie wpływu tych związków na owady, w tym pszczoły, ma potwierdzić lub wykluczyć ich szkodliwość.

Nie ulega jednakże wątpliwości, że odpowiedzi na te pytania nie poznamy zbyt szybko, a z całą pewnością musimy podjąć zdecydowane środki zaradcze. Pozostaje nam czerpanie z wiedzy i doświadczenia innych krajów, w tym Niemiec, Słowenii i Włoch, które w 2008 r. zabroniły stosowania tych pestycydów. We Francji stosowanie wymienionych środków chemicznych w uprawach rolniczych jest bezwzględnie zakazane już od 1999 r.

Panie Ministrze! Kwitnienie rzepaków rozpoczyna się w maju. Jeśli chcielibyśmy zakazać stosowania na polskich plantacjach specyfików zawierających pochodne neonikotynoidynowe jeszcze w tym sezonie wegetacyjnym, musielibyśmy poinformować odpowiednie służby rolne, plantatorów i rolników, dystrybutorów środków ochrony roślin, pszczelarzy, służby weterynaryjne, co pochłonie sporo czasu. Będę wdzięczny za możliwie szybkie wszczęcie odpowiedniego postępowania.

*Z poważaniem
Ryszard Górecki*

Odpowiedź

Warszawa, 21 kwietnia 2009 r.

Pan Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

W związku z oświadczeniem senatora Ryszarda Góreckiego złożonym podczas 29. posiedzenia Senatu RP w dniu 19 marca 2009 r. i przekazanym przy piśmie znak BPS/DSK-043-1462/09 z dnia 25 marca 2009 r. uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

W grudniu 2008 r. Polski Związek Pszczelarski (PZP) oraz Związek Pszczelarzy Zawodowych (ZPZ) przekazały informacje dotyczące masowego ginięcia pszczół. Zdaniem tych organizacji jest to skutek zatrucia pszczół pozostałościami substancji aktywnej imidachlopyryd, zawartymi w cukrze używanym do podkarmiania pszczół.

W celu wyjaśnienia zaistniałej sytuacji zwróciłem się z prośbą o dodatkowe informacje do Głównego Inspektoratu Sanitarnego, Państwowej Inspekcji Ochrony Roślin i Nasiennictwa, Oddziału Pszczelnictwa Instytutu Sadownictwa i Kwiaciarnictwa w Puławach oraz Instytutu Ochrony Środowiska w Warszawie.

Główny Inspektorat Sanitarny (GIS) pismem z dnia 29 stycznia 2009 r. przekazał informację, że na podstawie wyników kontroli urzędowych z lat 2006–2007 nie stwierdzono przekroczeń najwyższych dopuszczalnych poziomów pozostałości (NDP) substancji aktywnej imidachlopyryd w badanych przez Państwową Inspekcję Sanitarną środkach spożywczych. Ponadto GIS nie otrzymał dotychczas żadnych informacji o przekroczeniu wartości NDP dla substancji aktywnej imidachlopyryd oraz jej pozostałości w surowcach używanych do produkcji żywności.

Główny Inspektorat Ochrony Roślin i Nasiennictwa pismem z dnia 5 marca 2009 r. wyjaśnił na podstawie informacji zebranych z wojewódzkich inspektoratów, że w latach 2007–2008 nie stwierdzono przypadków zatrucia pszczół w wyniku stosowania środków ochrony roślin zawierających imidachlopyryd oraz nie wykryto pozostałości ww. substancji aktywnej w materiale roślinnym.

Instytut Ochrony Środowiska pismem z dnia 9 lutego 2009 r. stwierdził na podstawie wyników oceny substancji aktywnej imidachlopyryd, że jest mało prawdopodobne, aby zaprawy nasienne zawierające ww. substancję aktywną odpowiednio stosowane stanowiły przyczynę wymierania rodzin pszczelich.

W dniu 26 lutego 2009 r. celem wyjaśnienia zaistniałej sytuacji wzięłem udział w spotkaniu zorganizowanym przez PZP, na które zaproszono również przedstawicieli związków pszczelarskich, Ministerstwa Ochrony Środowiska, Instytutu Ochrony Środowiska w Warszawie, Oddziału Pszczelnictwa Instytutu Sadownictwa i Kwiaciarstwa w Puławach oraz Instytutu Ochrony Roślin w Poznaniu. Na spotkaniu przedyskutowano kwestie związane z czynnikami mogącymi mieć wpływ na wymieranie pszczół, wskazując jednocześnie, iż obecnie w oparciu o posiadane wyniki badań nie stwierdzono jednoznacznie wpływu substancji aktywnej imidachlopyryd stosowanej w formie zapraw nasiennych na masowe wymieranie pszczół.

Stanowisko w tej sprawie zajął również producent substancji aktywnej imidachlopyryd – spółka Bayer CropScience, przedstawiając MRiRW dodatkowe wyjaśnienia w tej kwestii oraz deklarując chęć pełnej współpracy w tym zakresie.

Substancje aktywne imidachlopyryd i chlotianidyna zostały ocenione przez Komisję Europejską i dopuszczone do stosowania w środkach ochrony roślin na terenie całej Wspólnoty (dyrektywa Komisji 2008/116/WE z dnia 15 grudnia 2008 r. zmieniająca dyrektywę Rady 91/414/EWG w celu włączenia do niej aktonifenu, imidachlopyrydu i metazachloru jako substancji czynnych (Dz. UE L 337 str. 86 z 16.12.2008 r.) oraz dyrektywa Komisji 2006/41/WE z dnia 7 lipca 2006 r. zmieniająca Dyrektywę Rady 91/414/EWG w celu włączenia klotianidyny i petoksamidu jako substancji aktywnych (Dz. UE L 187 z 8.07.2006).

W odniesieniu do substancji aktywnej imidachlopyryd ocena prowadzona była przez właściwy w sprawach rejestracji środków ochrony roślin urząd Republiki Federalnej Niemiec pełniący dla tej substancji aktywnej rolę kraju sprawozdawcy zgodnie z przepisami dyrektywy Rady 91/414/EWG z dnia 15 lipca 1991 r. *dotyczącej wprowadzenia do obrotu środków ochrony roślin* (Dz. Urz. WE L 230 z 19.08.1991 r., z późn. zm.), zaś dla substancji aktywnej chlotianidyna był to właściwy urząd Królestwa Belgii. Jednym z pozytywnie ocenionych zastosowań było użycie zapraw nasiennych Gaucho 600 FS (imidachlopyryd) oraz Poncho 600 FS (chlotianidyna) do zaprawiania nasion buraka cukrowego i pastewnego. Szczegóły tej oceny dostępne są na stronie internetowej Europejskiego Biura ds. Bezpieczeństwa Żywności (*European Food Safety Authority – EFSA*) <http://www.efsa.europa.eu> w dokumencie *EFSA Scientific Report* (2008) 148, 1–120, *Conclusion regarding the peer review of the pesticide risk assessment of the active substance imidacloprid* oraz na stronie internetowej Komisji Europejskiej pod adresem http://ec.europa.eu/sanco_pesticides/public/index.cfm w dokumencie *Review report for the active substance clothianidin* SANCO/10533/05. Ze względu na systemiczny sposób działania tych substancji aktywnych w przypadku ich stosowania w formie zapraw nasiennych oceniono możliwość narażenia pszczół poprzez nektar i pyłek. W celu rozpoznania wpływu zapraw nasiennych na populacje pszczół przeprowadzono szereg badań półpolowych i polowych. Dodatkowo w przypadku substancji aktywnej imidachlopyryd ocenione zostały badania dotyczące pobierania przez rośliny pozosta-

łości imidachlopyrydu z gleby. Przebadano także pozostałości substancji aktywnej imidachlopyryd w roślinach uprawianych następczo, w tym w roślinach bardzo atrakcyjnych dla pszczół, stanowiących dla nich pożytek. Ponadto dla substancji aktywnej chlotianidyna wykonano badanie polowe wpływu roztworu cukru skażonego ww. substancją na śmiertelność i zachowanie pszczół.

Jednocześnie wyjaśniam, że po sprawdzeniu informacji o zawieszeniu obrotu środkami ochrony roślin w 2008 r. w Niemczech (jak również we Francji i Słowenii) stwierdzono, że zatrucie pszczół było wynikiem siewu niewłaściwie zaprawionych ziaren kukurydzy. Odnotowano wtedy znaczne upadki rodzin pszczelich. Niemiecki urząd ds. rejestracji środków ochrony roślin do momentu wyjaśnienia sytuacji tymczasowo zawiesił zezwolenia na niektóre owadobójcze zaprawy nasienne zawierające m.in. substancję aktywną chlotianidynę. Jednakże po zbadaniu sprawy stwierdzono, że upadki rodzin spowodowane były drobinkami zaprawy, które w trakcie siewu kukurydzy przy użyciu siewników pneumatycznych, odrywały się od ziaren i przeniosły się na sąsiadującą kwitnącą uprawę rzepaku, stanowiącą atrakcyjne źródło pożytku dla pszczół. Ponadto stwierdzono, że sam zabieg zaprawiania nasion nie został wykonany prawidłowo – zaprawiane ziarno było złej jakości, co mogło mieć istotny wpływ na stopień przylegania cząsteczek zaprawy do ziarniaków. Dodatkowo specyficzne warunki pogodowe w trakcie siewu mogły spotęgować efekt działania zaprawy i ułatwić jej przeniesienie na sąsiadujące z nią uprawy. Stwierdzono, że upadki rodzin zostały spowodowane przez szereg ww. czynników występujących w tym samym czasie, przez co ich wpływ nałożył się wzajemnie na siebie, nie zaś ze względu na specyficzne właściwości zapraw nasiennych czy substancji aktywnej chlotianidyna. Tymczasowo zawieszona została przywrócone, zaś środki te wróciły do obrotu.

Ponadto z posiadanych przeze mnie informacji wynika, że zarówno we Francji jak i w Niemczech nie ma oficjalnego zakazu dopuszczania do obrotu środków ochrony roślin zawierających jedną z ww. substancji aktywnych. Zgodnie z rejestrem środków ochrony roślin dopuszczonych do obrotu w Niemczech, prowadzonym przez właściwy urząd ds. rejestracji środków ochrony roślin Republiki Federalnej Niemiec, w chwili obecnej dopuszczone są 4 środki zawierające chlotianidynę oraz 33 produkty zawierające substancję aktywną imidachlopyryd. Rejestr ten dostępny jest na stronie internetowej <https://portal.bvl.bund.de/psm/jsp/>. We Francji zaś dopuszczonych jest 21 produktów zawierających imidachlopyryd (dane z rejestru prowadzonego przez właściwy urząd ds. rejestracji środków ochrony roślin i ich substancji aktywnych Republiki Francji <http://e-phy.agriculture.gouv.fr>).

Ponadto informuję, że problem masowego ginięcia pszczół jest zagadnieniem, które powinno być rozpatrywane w szerokim kontekście. Oddział Pszczelnictwa Instytutu Sadownictwa i Kwiaciarnictwa w Puławach wśród czynników mogących powodować ww. upadki rodzin wymienia m.in. zespół choroby określanej jako CCD (*Colony Collapse Disorder*). W przedmiotowej sprawie należy wziąć pod uwagę również wpływ szeregu innych czynników takich jak występowanie pasożytów, chorób wirusowych, zmian klimatycznych czy też zmian związanych z obecnym schematem hodowli tych owadów i selekcji cech pożądanym w kontekście gospodarki pasiecznej, a nie tylko wpływ samych środków ochrony roślin. Skalę tego problemu można w chwili obecnej określić jako globalną (pojawił się on w USA, Chinach oraz wielu krajach europejskich).

Pragnę jednocześnie nadmienić, iż wszystkie środki ochrony roślin (w tym również insektycydowe zaprawy nasienne zawierające imidachlopyryd oraz chlotianidynę) przed ich dopuszczeniem do obrotu są oceniane m.in. pod względem zagrożeń jakie mogą stwarzać dla pszczół przez upoważniony w tym zakresie Instytut Ochrony Środowiska w Warszawie. W wyniku wykonanej analizy Instytut Ochrony Środowiska nie stwierdził przeciwwskazań do rejestracji tych środków. Ponadto zgodnie z art. 50 ustawy z dnia 18 grudnia 2003 r. o ochronie roślin (Dz. U. z 2008 r. Nr 133, poz. 849 z późn. zm.) obowiązkiem podmiotu, który uzyskał zezwolenie jest przekazanie ministrowi właściwemu do spraw rolnictwa nowych informacji i danych uzyskanych po wydaniu zezwolenia o stwarzanym przez ten środek zagrożeniu dla zdrowia człowieka, zwierząt lub środowiska.

W związku z powyższym w oparciu o informacje zebrane w przedmiotowej sprawie oraz w świetle przepisów ustawy z dnia 18 grudnia 2003 r. *o ochronie roślin* brak jest podstaw do wycofania zezwoleń na dopuszczenie do obrotu środków zawierających substancję aktywną imidachlopyryd lub chlotianidyna.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że sprawa jest w dalszym ciągu monitorowana i w przypadku potwierdzenia negatywnego wpływu na pszczoły dopuszczonych do obrotu środków ochrony roślin zostaną podjęte odpowiednie działania.

MINISTER ROLNICTWA
I ROZWOJU WSI
Marek Sawicki

Oświadczenie senatora Macieja Grubskiego

skierowane do ministra sprawiedliwości, prokuratora generalnego RP Andrzeja Czumy

Szanowny Panie Ministrze!

W związku z cytowanymi ostatnio w mediach wypowiedziami pani prokurator z Prokuratury Krajowej w Łodzi, dotyczącymi szczegółów toczącego się postępowania w sprawie przetargów, w których uczestniczyła firma laboratoryjna D., proszę o wyjaśnienie, czy takie wypowiedzi rzeczywiście miały miejsce.

Wydaje się bowiem, że może to być tylko manipulacja dziennikarska mająca na celu wyrzucić ewidentny wpływ na opinię biegłych oceniających obecnie prawidłowość przeprowadzenia procedur przetargowych. Proszę również Pana Ministra o zobligowanie łódzkich prokuratorów do postawienia biegłym zasadniczego w tej sprawie pytania o to, na czym polegał udział pani profesor I.S. i pana profesora W.S. w tych przetargach i czy mieli oni jakiegokolwiek wpływ na proces decyzyjny. Zaznaczam, że – według mojej wiedzy – żadna firma laboratoryjna nie wniosła zastrzeżeń do specyfikacji istotnych warunków zamówienia oraz rozstrzygnięcia procedury przetargowej.

Jednocześnie informuję Pana Ministra, że w grudniu 2008 r. prokurator Adam Gierk przygotował do wglądu, podczas końcowego zapoznania się z aktami, tylko wybrane przez siebie dokumenty dotyczące sprawy państwa S. Jak potwierdza prokurator, który obecnie prowadzi postępowanie, część istotnych dokumentów faktycznie nie znalazła się w aktach tejże sprawy. Prokuratura potwierdza również, że w aktach nie znajduje się pisemne upoważnienie do obrony profesora W.S. dla jednego z adwokatów, gdyż takiego pełnomocnictwa nie było. Czy prokurator Adam Gierk mógł zezwolić adwokatowi bez pełnomocnictwa, udzielonego zgodnie z art. 83 § 2 k.p.k., na uczestnictwo w przesłuchaniu w dniu 4 października 2007 r.?

Ze względu na liczne nieprawidłowości śledztwa oraz obecność dowodów na nakłanianie ludzi do składania nieprawdziwych zeznań – w postaci publicznych oświadczeń państwa S. – ponownie proszę Pana Ministra o wnikliwą kontrolę prowadzonego postępowania.

Maciej Grubski

**Odpowiedź
ZASTĘPCY
PROKURATORA
GENERALNEGO**

Warszawa, 22.04.2009 r.

Pan Senator
Maciej Grubski

Szanowny Panie Senatorze,

odpowiadając na kolejne oświadczenie Pana Senatora, złożone w dniu 19 marca 2009 roku podczas 29. posiedzenia Senatu RP, dotyczące postępowania Ap V Ds 19/09 (poprzednia sygnatura PR IV-VI Ds 42/08) Wydziału V do Spraw Przeszłości Zorganizowanej i Korupcji Prokuratury Apelacyjnej w Łodzi potwierdzam, iż w związku z zainteresowaniem dziennikarzy aktualnym biegiem powyższego śledztwa, a zwłaszcza sytuacją procesową I. i W.S. prokurator Bogumiła Tarkowska udzieliła w ostatnim okresie czasu wywiadu przedstawicielom prasy, przekazując informację o dopuszczeniu w śledztwie dowodu z opinii biegłych, nie ujawniając jednak o jakich biegłych cho-

dzi i jakie zagadnienia zostały im zlecone do opiniowania. Podkreśliła, że po dołączeniu do akt opinii, w sprawie przeciwko I.S. i innym wykonane będą czynności kończące postępowanie.

Uzyskanie informacji w powyższym zakresie przez środki masowego przekazu nie może być utożsamiane w żadnej mierze z próbą wywarcia wpływu na treść opinii biegłych, powołanych w śledztwie Ap V Ds 19/09.

Biegli są zobowiązani do wykonywania powierzonych im obowiązków z całą sumiennością i bezstronnością, a dowód z opinii biegłych podlega ocenie sądu meriti, podobnie jak wszystkie inne dowody.

Śledztwo Ap V Ds 19/09 nadal znajduje się w toku. Postanowieniem z dnia 17 lutego 2009 roku okres jego prowadzenia został przedłużony do dnia 30 czerwca 2009 roku. Najprawdopodobniej opinia zostanie opracowana w kwietniu 2009 roku. Nie została ona opracowana w poprzednio planowanym terminie do końca marca 2009 roku, między innymi z powodu choroby jednego z biegłych.

Niezbędne jest podkreślenie, że wielu informacji w szerszym zakresie, niż w śledztwie Ap V Ds 19/09, udzielono prasie, radiu i telewizji w sprawie Ap V Ds 3/09 (poprzednia sygnatura PR IV-VI Ds 8/07), z której materiały przeciwko I.S., W.S. i innym wyłączono do odrębnego postępowania. W dniu 18 marca 2009 roku zatrzymano bowiem kolejnych 7 osób, którym przedstawiono zarzuty przyjmowania korzyści materialnych, w związku z pełnieniem funkcji publicznych w publicznych placówkach służby zdrowia, od przedstawicieli spółek D.S., D. i D.P.

W śledztwie Ap V Ds 19/09 zadaniem biegłych będzie zbadanie prawidłowości przeprowadzenia wszystkich przetargów i konkursów w Uniwersyteckim Szpitalu Klinicznym Nr 4 im. Marii Konopnickiej w Łodzi, Wojewódzkim Szpitalu Specjalistycznym im. M. Kopernika w Łodzi oraz Wojewódzkim Szpitalu Specjalistycznym w Zgierzu oraz ustalenie czy w związku z zawartymi umowami pomiędzy spółką D. i innymi spółkami z ww. szpitalami doszło do powstania szkody majątkowej i w jakiej wysokości.

Odnosząc się do zawartych w oświadczeniu Pana Senatora sugestii postawienia biegłym określonych pytań należy podnieść, iż biegli nie ustalają okoliczności faktycznych. Dlatego też ostatecznej oceny wpływu I. i W.S. na przetargi, w oparciu o całość kształt ujawnionego materiału dowodowego, dokona sąd.

Nie nasuwa wątpliwości dopuszczenie adwokata Wojciecha Woźniackiego, jako obrońcy W.S., do uczestniczenia w przesłuchaniu podejrzanego w dniu 4 października 2007 roku.

Upoważnienie do obrony może być udzielone na piśmie lub ustnie do protokołu organu prowadzącego postępowanie karne. Z protokołu zatrzymania W.S. w dniu 4 października 2007 roku oraz innych dokumentów wynika, że podejrzany ustnie swoim obrońcą ustanowił adwokata Wojciecha Woźniackiego. Wprawdzie prokurator sporządzając protokół przesłuchania W.S. nie ponowił w nim stosownego oświadczenia podejrzanego w tym zakresie, ale sam podejrzany nie podważał faktu powierzenia swojej obrony mecenasowi Wojciechowi Woźniackiemu, który o zatrzymaniu ww., oprócz adwokata Mariana Koperskiego, został również zawiadomiony. Udział Wojciecha Woźniackiego w przesłuchaniu W.S. ograniczył się do jego bardzo wstępnej fazy. Wobec zrzeczenia się obrony przez tego adwokata nie był on obecny w trakcie składania wyjaśnień przez podejrzanego. W świetle poczynionych ustaleń kwestionowanie w chwili obecnej ustanowienia przez W.S. swoim obrońcą adw. Wojciecha Woźniackiego nie znajduje merytorycznego uzasadnienia.

Do pozostałych kwestii podniesionych w oświadczeniu szczegółowo odniosłem się w poprzednio udzielonych odpowiedziach Panu Senatorowi.

Z poważaniem

ZASTĘPCA
PROKURATORA
GENERALNEGO
Jerzy Szymański

Oświadczenie senatora Piotra Gruszczyńskiego

skierowane do ministra Skarbu Państwa Aleksandra Grada

Szanowny Panie Ministrze!

Z informacji, jakie otrzymuję od Stowarzyszenia Producentów Ziemniaka Przemysłowego, zrzeszającego dostawców ziemniaków skrobiowych do zakładu w Trzemesznie, podmiot ten jest zainteresowany nabyciem udziałów tegoż przedsiębiorstwa.

Zablokowanie sprzedaży udziałów PPZ Trzemeszno w maju 2002 r. przez ówczesnego ministra skarbu i ponowienie procesu sprzedaży było powodem zawiązania się spółki plantatorsko-pracowniczej, której jedynym celem jest gromadzenie kapitału w celu zakupu udziałów w PPZ Trzemeszno.

Treść korespondencji i przebieg spotkań z przedstawicielami spółki plantatorsko-pracowniczej pokazują determinację i jasno wyznaczony cel, który w swych intencjach jest nad wyraz czytelny i uczciwy.

Udziałowcy założonej spółki (zarówno pracownicy, jak i rolnicy dostarczający ziemniaki do produkcji) od dziesiątek lat pracowali na ten stan, w jakim jest dzisiaj ta właśnie spółka Skarbu Państwa. W związku z tym wyrażają chęć nabycia udziałów w spółce po rynkowej cenie zgodnie z przeprowadzoną rzetelną wyceną wartości spółki.

Ponieważ toczy się postępowanie zmierzające do sprzedaży udziałów Przedsiębiorstwa Przemysłu Ziemniaczanego Sp. z o.o., zwracam się do Pana Ministra zapytaniem o przewidywany dalszy przebieg sprzedaży udziałów.

Piotr Gruszczyński

Odpowiedź

Warszawa, 17.04.2009 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu

Szanowny Panie Marszałku!

W związku z oświadczeniem złożonym przez pana senatora Piotra Gruszczyńskiego na 29. posiedzeniu Senatu w dniu 19 marca br. dotyczącym procesu prywatyzacji spółki PPZ Trzemeszno Sp. z o.o. z siedzibą w Trzemesznie, uprzejmie przedstawiam następujące stanowisko.

W związku z wyrokiem Sądu Okręgowego z dnia 18 kwietnia 2005 r. zobowiązującym Ministra Skarbu Państwa do zawarcia z Lubelską Korporacją Finansową Sp. z o.o. i Krzysztofem Borkowskim (zwanymi dalej: Inwestorem) umowy sprzedaży 113.280 udziałów stanowiących 59% udziałów spółki PPZ Trzemeszno Sp. z o.o. z siedzibą w Trzemesznie, Ministerstwo Skarbu Państwa po wyczerpaniu odwoławczej drogi sądowej oraz po przeanalizowaniu różnych możliwych wariantów procedowania w sprawie, postanowiło przyjąć następującą ścieżkę postępowania.

Wobec uznania, iż wyrok działa na korzyść Inwestora, lecz jest niewykonalny gdyż nakaz zbycia 59% udziałów z jednoczesnym nakazem zbycia 113.280 udziałów pozostają ze sobą w sprzeczności (albowiem po podwyższeniu w lipcu 2005 r. kapitału zakładowego spółki o kwotę 20.400.000,00 zł, przy niezmienionej wartości nominalnej za 1 udział, tj. 50,00 zł, 113.280 udziałów stanowi obecnie 18,88% kapitału zakładowego spółki), po analizie możliwych wariantów postępowania, podjęta została próba rozmowy z Inwestorem celem uzyskania informacji na temat oczekiwań Inwestora w tym za-

kresie. Inwestor nadal jest zainteresowany wyłącznie zakupem większościowego pakietu udziałów PPZ Trzemeszno Sp. z o.o.

Mając na względzie jasną deklarację Inwestora, Kolegium Ministerstwa w dniu 19 czerwca 2008 r., ustaliło iż po ustaleniu ścieżki procedowania, MSP wystąpi do Rady Ministrów z wnioskiem o wyrażenie zgody na inny niż publiczny tryb zbycia należących do Skarbu Państwa 354.000 udziałów stanowiących 59% kapitału zakładowego Spółki. Przyjęty wariant postępowania zakłada prowadzenie procesu prywatyzacji od początku i ustalenie nowych – innych niż określone w ofercie przetargowej z dnia 11 marca 2002 r. warunków nabycia udziałów spółki PPZ „Trzemeszno” Sp. z o.o. Przewiduje on sprzedaż na rzecz Inwestora 354.000 udziałów Spółki stanowiących obecnie 59% kapitału zakładowego Spółki. Przy takim rozwiązaniu wszystkie warunki umowy sprzedaży udziałów Spółki, włącznie z ceną będą negocjowane z Inwestorem z uwzględnieniem sporządzonego przez Doradcę oszacowania wartości Spółki. Ponadto w umowie sprzedaży 354.000 udziałów Spółki stanowiących obecnie 59% kapitału zakładowego Spółki znajdzie się zapis będący zobowiązaniem Inwestora do nieroszczenia praw z umowy sprzedaży udziałów z 2002 r.

Podstawą prowadzonych negocjacji będzie sporządzone przez Doradcę oszacowanie wartości Spółki. Po osiągnięciu porozumienia z Inwestorem co do podstawowych warunków umowy sprzedaży udziałów Spółki zostanie przygotowany wniosek na Radę Ministrów w sprawie wyrażenia zgody na inny niż publiczny tryb zbycia należących do Skarbu Państwa 354.000 udziałów w spółce Przedsiębiorstwo Przemysłu Ziemniaczanego „Trzemeszno” Sp. z o.o. z siedzibą w Trzemesznie stanowiących 59% kapitału zakładowego spółki poprzez ich zbycie na rzecz Inwestora po cenie ustalonej w czasie prowadzonych negocjacji. Na chwilę przedstawiania niniejszych wyjaśnień, przyjęta ścieżka postępowania w Ministerstwie nadal obowiązuje.

Jednakże, mając na uwadze trudne rozmowy z Inwestorem, w kwestii ustalenia satysfakcjonujących obie strony warunków transakcji, jak również niemożność wykonania wprost wyroku Sądu, o którym mowa na wstępie, niewykluczonym może okazać się powrót do koncepcji zakładających uruchomienie nowego procesu prywatyzacji Spółki. Ten scenariusz wymaga jednak szczegółowych analiz ryzyka związanego z potencjalną blokadą przez Inwestora (mającego po swojej stronie niewykonalny wyrok Sądu) działań podejmowanych przez MSP w nowym procesie prywatyzacji. Służby prawne Ministerstwa w chwili obecnej analizują potencjalne zagrożenia w przypadku zmiany ścieżki prywatyzacji PPZ Trzemeszno Sp. z o.o. z siedzibą w Trzemesznie. Taka koncepcja wymagać będzie również zmiany decyzji przez Kolegium MSP w kwestii obranej ścieżki postępowania.

W przypadku kontynuowania obecnie przyjętej ścieżki prywatyzacji udział w tym procesie Stowarzyszenia Producentów Ziemniaka Przemysłowego nie jest możliwy ze względów oczywistych.

Natomiast w przypadku wszczęcia nowego procesu prywatyzacji Spółki PPZ Trzemeszno Sp. z o.o. z siedzibą w Trzemesznie wskutek niemożności dojścia do porozumienia z Inwestorem, udział Stowarzyszenia Producentów Ziemniaka Przemysłowego będzie możliwy w warunkach obowiązującego prawa.

Z poważaniem

MINISTER
Aleksander Grad

Oświadczenie senatora Piotra Gruszczyńskiego

skierowane do ministra środowiska Macieja Nowickiego

Szanowny Panie Ministrze!

W latach sześćdziesiątych i siedemdziesiątych XX wieku w Polsce żyło około 2 milionów zajęcy. Dzięki tak dużej liczebności tego gatunku możliwe było pozyskiwanie od 300–700 tysięcy zajęcy rocznie. Niestety, pod koniec lat siedemdziesiątych wielkość odstrzału zaczęła się zmniejszać, co wskazywało na spadek liczebności tego gatunku. Według oficjalnych danych (GUS 2006) w ostatnich latach sytuacja populacji zajęcia szaraka w Polsce znacznie się zmieniła. W 1995 r. notowano 925,7 tysiąca osobników tego gatunku, a w roku 2006 liczebność populacji spadła do 506,9 tysiąca osobników. Pozyskanie, które w 1995 r. wynosiło prawie 240 tysięcy osobników, zmniejszyło się w ostatnich latach do około 20 tysięcy.

*Wpływ na liczebność populacji mają takie gatunki, jak: lis, jenot, borsuk, zdziczałe psy i koty, ptaki drapieżne oraz krukowate. Spośród nich niewątpliwie najistotniejsze znaczenie ma lis (*vulpes vulpes*).*

W latach osiemdziesiątych liczebność i pozyskanie lisów w Polsce pozostawały na stałym poziomie. Wzrost nastąpił na początku lat dziewięćdziesiątych, a w drugiej połowie tamtej dekady rozpoczął się gwałtowny wzrost trwający do ostatnich lat. Według danych sprawozdawczości łowieckiej wiosenne stany lisów w obwodach dzierzawionych przez koła łowieckie (90% wszystkich obwodów w kraju) w latach 1991–2006 zwiększyły się około czterech razy, z 48 tysięcy do 204 tysięcy osobników (materiały Stacji Badawczej PZŁ w Czempiniu).

Obecnie zagęszczenie lisów w Polsce szacowane jest na 8 osobników na 1000 ha. Przyjmuje się, że w łowiskach nastawionych na gospodarowanie zwierzyną drobną wiosenne zagęszczenie lisów nie powinno przekraczać 2–4 osobników na 1000 ha. Doprowadzenie do takiego poziomu wymaga odpowiednio wysokiego pozyskania.

Intensywność odstrzału, która może spowodować wyraźne zmniejszenie liczebności tego gatunku, winna wynosić minimum 150% jego stanów wiosennych, przy czym powinna to być redukcja na dużych obszarach. W przypadku pojedynczych obwodów sąsiadujących z terenami, na których nie poluje się intensywnie na lisy, pozyskanie powinno być na poziomie nawet 300% stanów wiosennych. Tymczasem intensywność odstrzału, rozumiana jako stosunek wysokości pozyskania do liczebności wiosennej na początku roku łowieckiego, waha się w kraju na poziomie 65–85%.

Umiarkowane pozyskanie, czy nawet intensywne, realizowane w skali pojedynczego łowiska jest niwelowane przez osobniki nadchodzące z sąsiednich terenów. Jedyнным sposobem ograniczenia strat pogłowia zwierzyny drobnej jest bardzo intensywny odstrzał drapieżników w całym sezonie polowań, ze szczególnym nasileniem w okresie od stycznia do końca sezonu polowań. Ma to na celu ograniczenie liczby par przystępujących do rozrodu. W ogólnym pozyskaniu przeważają samce. Nie jest to wynikiem ich liczebnej przewagi w populacji, ale rezultatem ich większej ruchliwości, a co za tym idzie, większego prawdopodobieństwa upolowania. W okresie od 31 grudnia w pozyskaniu przeważają osobniki młode, a w okresie od stycznia do końca marca wzrasta udział osobników dorosłych, w tym samic. Generalnie w trakcie polowań indywidualnych oraz z norowcami odstrzeliwuje się więcej osobników dorosłych i samic, a podczas polowań pędzeniami pozyskuje się więcej młodzieży, w tym samców.

Interesujące wyniki badań dotyczące relacji lis – zajęc uzyskano w ostatnich latach na terenie Wielkopolski. W wyniku bardzo intensywnego odstrzału lisów na jednym z terenów spowodowano, że zagęszczenie zajęcy było tam trzykrotnie większe niż na terenie kontrolnym. Wynika z tego, że ograniczenie liczebności tylko jednego gatunku drapieżnika istotnie wpłynęło na stan jesienny zajęcy.

W latach 2004 i 2005 Komisja Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz Komisja Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej Sejmiku Województwa Wielkopolskiego

skiego podczas wspólnych posiedzeń zainteresowały się sytuacją zwierzyny drobnej na terenie województwa wielkopolskiego. Radni tych komisji uznali, iż wobec dramatycznego zachwiania równowagi międzygatunkowej w środowisku konieczne jest podjęcie przez samorząd pilnych działań mających na celu ratowanie zwierzyny drobnej (zająca, kuropatwy, bażanta, królika) w Wielkopolsce. Racjonalne korzystanie z zasobów przyrody oraz kształtowanie przyrody i środowiska naturalnego, zgodnie z zasadą zrównoważonego rozwoju, jest bowiem jednym z celów zapisanych w podstawowym dokumencie wyznaczającym wieloletnie priorytety działania samorządu, to jest „Strategii rozwoju województwa wielkopolskiego”. Na mocy decyzji Zarządu Województwa Wielkopolskiego z dnia 15 lipca 2005 r. zatwierdzony został „Program odbudowy populacji zwierzyny drobnej w województwie wielkopolskim w latach 2005–2015”.

Podobne działania podejmują też członkowie Polskiego Związku Łowieckiego na różnych szczeblach, zarówno okręgów, jak i kół łowieckich. Do tych działań aktywnie włączyły się niektóre starostwa powiatowe oraz nadleśnictwa Lasów Państwowych.

W związku z opisaną sytuacją oraz w kontekście prowadzonych programów poprawy warunków bytowania kuropatwy i zająca szaraka uzasadnione jest wprowadzenie całorocznego odstrzału młodych lisów, szczególnie na terenach, gdzie prowadzi się restytucje zwierzyny drobnej. Taki odstrzał będzie działaniem wkomponowanym w ochronę gatunków, których liczebność ciągle maleje.

Piotr Gruszczyński

Odpowiedź

Warszawa, 2.04.2009 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z oświadczeniem złożonym przez senatora Piotra Gruszczyńskiego na 29. posiedzeniu Senatu w dniu 19 marca 2009 r. w sprawie nadmiernego wzrostu populacji lisa i wprowadzenia całorocznego okresu polowań na lisy, uprzejmie informuję, że tego rodzaju działania legislacyjne zostały już podjęte.

Obecnie zakończono proces konsultacji społecznych projektu rozporządzenia Ministra Środowiska zmieniającego rozporządzenie w sprawie określenia okresów polowań na zwierzęta łowne. Projekt ten przewiduje wprowadzenie całorocznego okresu polowania w obwodach łowieckich, gdzie w ostatnich dwóch latach dokonano wsiadlenia zajęcy, kuropatw lub bażantów oraz gdzie występuje głuszec lub cietrzew.

Jednocześnie projekt ten wprowadza m.in. całoroczny okres polowań na gatunki łowne drapieżników – obcych rodzimej faunie, tj. jenoty, norki amerykańskie, szopy pracze.

Wymienione wyżej gatunki zostały także wskazane w przygotowywanym projekcie rozporządzenia Ministra Środowiska w sprawie stosowania pułapek żywołownych, jako te w odniesieniu do których odłów w pułapki żywołowne będzie mógł mieć zastosowanie.

Informuję także, że zgodnie z rocznikiem statystycznym GUS „Leśnictwo 2008” liczebność populacji lisów w Polsce w 2008 r. wzrosła już do 209,5 tys., pomimo wzrostu pozyskania tego gatunku do 147 tys. w łowieckim roku gospodarczym 2007/2008.

Kończąc pragnę podziękować za słuszne sugestie. Stoję na stanowisku, że nadmierne zagęszczenie lisów i drobnych drapieżników powoduje nieodwracalne straty nie tylko w populacjach krajowych zwierząt łownych, ale również tych objętych ochroną gatunkową. Istnienie tego problemu sygnalizował również Polski Związek Łowiecki, Główny Lekarz Weterynarii oraz środowiska naukowe.

Z poważaniem

z up. MINISTRA
Podsekretarz Stanu
Janusz Zaleski

Oświadczenie senatora Tadeusza Gruszki

skierowane do ministra infrastruktury Cezarego Grabarczyka

Szanowny Panie Ministrze!

Z przepisów art. 2a ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (DzU z 2007 r. nr 19, poz. 115, z późniejszymi zmianami) wynika, że drogi krajowe stanowią własność Skarbu Państwa, zaś drogi wojewódzkie, powiatowe i gminne stanowią własność właściwego samorządu województwa, powiatu lub gminy. Ponadto, zgodnie z przepisem art. 19 ust. 5 tej ustawy, w granicach miast na prawach powiatu zarządcą wszystkich dróg publicznych z wyjątkiem autostrad i dróg ekspresowych jest prezydent miasta. Do zarządcy drogi należy w szczególności pełnienie funkcji inwestora oraz nabywanie nieruchomości pod pasy drogowe dróg publicznych (art. 20 pkt 3 i 17 ustawy o drogach publicznych). Jednocześnie na mocy przepisu art. 3 ust. 3 ustawy z dnia 16 grudnia 2005 r. o finansowaniu infrastruktury transportu lądowego (DzU nr 267, poz. 2251, z późniejszymi zmianami) w granicach miast na prawach powiatu zadania w zakresie finansowania, budowy, przebudowy, remontu, ochrony i zarządzania drogami publicznymi, z wyjątkiem autostrad i dróg ekspresowych, finansowane są z budżetu tych miast. Z tego wynika, że koszt nabycia nieruchomości pod pasy drogowe oraz koszt budowy dróg publicznych, z wyjątkiem autostrad i dróg ekspresowych, w mieście na prawach powiatu musi zostać pokryty z budżetu tego miasta.

Tymczasem zgodnie z obowiązującymi przepisami na przykład drogi wojewódzkie w mieście na prawach powiatu stanowią własność samorządu województwa, a nie miasta na prawach powiatu. Zmusza to miasto na prawach powiatu do finansowania zadań dotyczących na przykład drogi wojewódzkiej, pomimo że nie stanowi ona przedmiotu własności tego miasta. Może to być podstawą uznania, że przedstawione rozwiązania są niekonstytucyjne.

Biorąc pod uwagę przedstawione powyżej kwestie, wnoszę o zajęcie stanowiska w przedmiotowej sprawie. Proszę również o rozważenie możliwości podjęcia inicjatywy zmiany ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych poprzez dodanie do art. 2a tej ustawy ust. 3, w następującym brzmieniu: „3. Drogi krajowe, wojewódzkie, powiatowe i gminne w mieście na prawach powiatu stanowią własność tego miasta”. Zmiana taka usunęłaby szereg wątpliwości związanych z prowadzeniem przez miasta na prawach powiatu działań z zakresu budowy dróg na gruntach niestanowiących ich własności.

Z wyrazami szacunku
Tadeusz Gruszka

Odpowiedź

Warszawa, 8 kwietnia 2009 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku!

Odpowiadając na oświadczenie Pana Senatora Tadeusza Gruszki (pismo z dnia 25 marca br. znak BPS/DSK-043-1466/09) w sprawie własności dróg krajowych i woje-

wódzkich w miastach na prawach powiatu – uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Zarządcą wszystkich dróg publicznych, z wyjątkiem autostrad i dróg ekspresowych, w granicach miast na prawach powiatu, jest zgodnie z art. 19 ust. 5 *ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych* (Dz. U. z 2007 r. Nr 19, poz. 115 z późn. zm.) – prezydent miasta. Do jego zadań należy budowa (w tym również nabywanie nieruchomości pod pasy drogowe i gospodarowanie nimi w ramach posiadanego prawa do tych nieruchomości), przebudowa, remont, utrzymanie i ochrona dróg publicznych, dla których jest zarządcą drogi. Na mocy art. 3 ust. 3 *ustawy z dnia 16 grudnia 2005 r. o finansowaniu infrastruktury transportu lądowego* (Dz. U. Nr 267, poz. 2251 z późn. zm.) zadania w zakresie finansowania budowy, przebudowy, remontu, utrzymania, ochrony i zarządzania drogami publicznymi w granicach miast na prawach powiatu, z wyjątkiem autostrad i dróg ekspresowych, finansowane są z budżetów tych miast. Natomiast zgodnie z art. 2a ust. 1 *ustawy o drogach publicznych* drogi krajowe stanowią własność Skarbu Państwa, zarówno drogi krajowe zarządzane przez Generalnego Dyrektora Dróg Krajowych i Autostrad, jak i drogi krajowe w granicach miast na prawach powiatu zarządzane przez prezydenta miasta. Podobna sytuacja dotyczy dróg wojewódzkich, które stanowią własność samorządu województwa tj. zarówno te zarządzane przez zarząd województwa, jak i te zarządzane przez prezydenta miasta. Niemniej jednak brak prawa własności dróg krajowych i wojewódzkich w miastach na prawach powiatu nie stanowi przeszkody do realizacji finansowania zadań związanych z zarządzaniem tymi drogami przez prezydenta miasta.

W negatywnym stanowisku Rządu wobec poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o drogach publicznych (druk 1521), skierowanym przez Prezesa Rady Ministrów w dniu 10 marca 2009 r. do Marszałka Sejmu RP zwrócono uwagę na problem własności dróg krajowych w miastach na prawach powiatu. Zdaniem Rządu, w celu uregulowania sytuacji prawnej nieruchomości stanowiących drogi krajowe w miastach na prawach powiatu, właściwe byłoby przekazanie własności tychże dróg miastom na prawach powiatu. W celu umożliwienia dokonania takiego przekazania konieczne byłoby wprowadzenie zmian do ustawy o drogach publicznych, a także ustawy o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych. W najbliższym czasie Ministerstwo Infrastruktury planuje rozpoczęcie analiz i prac nad wprowadzeniem zmian w odpowiednich przepisach prawnych.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY
Radosław Stępień
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Andrzeja Grzyba

skierowane do ministra finansów Jana Vincenta-Rostowskiego
oraz do ministra rolnictwa i rozwoju wsi Marka Sawickiego

Szanowni Panowie Ministrowie!

Trudna sytuacja gospodarcza oraz ostatnie obniżki stopy redyskontowej weksli determinują ogólne oprocentowanie kredytów z dopłatą ARiMR do oprocentowania. Opłacalność kredytów preferencyjnych, które charakteryzują się większą pracochłonnością (sprawozdawczość, modyfikacje systemu informatycznego, obciążenie z tytułu limitów dopłat, monitoring kredytowy) niż kredyty konsumpcyjne, znacznie spadła.

Może należałoby w świetle powyższego – uwzględniając ponoszone przez banki spółdzielcze koszty związane z kredytami z dopłatą ARiMR do oprocentowania oraz uzyskiwane przez nie przychody ograniczone sposobem ustalania ogólnego oprocentowania kredytów preferencyjnych, opartym na wielokrotności stopy redyskontowej weksli (s.r.w.), oraz wysokością prowizji pobieranej przez banki spółdzielcze z tytułu udzielania kredytu – rozważyć możliwość podjęcia działań mających na celu poprawę opłacalności tych kredytów.

Spadająca opłacalność preferencyjnych kredytów może doprowadzić do obniżenia proporcji lub całkowitego zaniechania przez spółdzielczość bankową finansowania, przy udziale kredytów z dopłatą ARiMR do oprocentowania, inwestycji w rolnictwie i przetwórstwie rolno-spożywczym, a to wprost przekłada się przeciw na dalszy rozwój rolnictwa.

Zapewnienie minimum rentowności tego rodzaju transakcji finansowych pozwoli zachować stabilność bankom spółdzielczym, czyli tej gałęzi bankowości, która – jak wynika z dotychczasowej sprawozdawczości Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa – ma w tym sektorze osiemdziesięcioprocentowy udział.

Z poważaniem
Andrzej Grzyb

**Odpowiedź
MINISTRA ROLNICTWA
I ROZWOJU WSI**

Warszawa, 2009.03.31

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku!

W związku z pismem z dnia 25 marca 2009 r. znak BPS/DSK-043-1468/09, przy którym przesłane zostało oświadczenie senatora Andrzeja Grzyba, dotyczącym opłacalności udzielania przez banki preferencyjnych kredytów z dopłatą do oprocentowania ze środków Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa – uprzejmie Pana Marszałka informuję, że zgodnie z rozporządzeniem z dnia 22 stycznia 2009 r. w sprawie realizacji niektórych zadań Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa (Dz. U. Nr 22, poz. 121) oprocentowanie kredytów bankowych może być zmienne i nie może wynosić więcej w stosunku rocznym niż 1,5 stopy redyskontowej weksli przyjmowanych od banków do redyskonta przez Narodowy Bank Polski.

Jednocześnie trwają prace legislacyjne nad projektem rozporządzenia Rady Ministrów zmieniającym rozporządzenie z dnia 22 stycznia 2009 r., w którym przewiduje się:

- podwyższenie oprocentowania płaconego bankom do 1,5 stopy redyskontowej weksli przyjmowanych od banków do redyskonta przez Narodowy Bank Polski w stosunku rocznym w odniesieniu do kredytów udzielonych do dnia 30 kwietnia 2007 r.,
- obniżenie z 3,5% do 2% minimalnego oprocentowania płaconego przez kredytobiorcę w przypadku umów zawartych na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 kwietnia 2007 r. w sprawie szczegółowego zakresu i kierunków działań Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa oraz sposobów ich realizacji (Dz. U. Nr 77, poz. 514 z późn. zm.),
- obniżenie z 3% do 2% minimalnego oprocentowania płaconego przez kredytobiorcę w przypadku umów zawartych na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 stycznia 1996 r. w sprawie szczegółowych kierunków działań Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa oraz sposobów ich realizacji (Dz. U. Nr 16, poz. 82 z późn. zm.).

Ze względu na to, że producenci rolni również ponoszą konsekwencje kryzysu gospodarczego w powyższym projekcie rozporządzenia nie przewiduje się wprowadzenia zmian, które wpływałyby na zwiększenie obciążeń finansowych rolników z tytułu obsługi zaciągniętych kredytów, w tym m.in. podwyższenia wysokości opłat na rzecz banku z tytułu udzielenia kredytu.

Pozdrawiam

z up. MINISTRA ROLNICTWA
I ROZWOJU WSI
Sekretarz Stanu
Kazimierz Plocke

**Stanowisko
MINISTRA FINANSÓW**

Warszawa, 2 kwietnia 2009 r.

Pan
Marek Sawicki
Minister Rolnictwa
i Rozwoju Wsi

Szanowny Panie Ministrze,

w załączeniu przesyłam – zgodnie z właściwością – oświadczenie Senatora Andrzeja Grzyba, dotyczące opłacalności udzielania przez banki kredytów preferencyjnych z dopłatą Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa, przekazane przy piśmie Marszałka Senatu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 25 marca 2009 r. znak: BPS/DSK-043-1467/09.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA FINANSÓW
Podsekretarz Stanu
Dominik Radziwiłł

Oświadczenie senatora Stanisława Jurcewicza

skierowane do ministra infrastruktury Cezarego Grabarczyka

Szanowny Panie Ministrze!

Obecnie prawo o ruchu drogowym uniemożliwia szkołom i placówkom kształcenia zawodowego uruchomienie nowych stacji kontroli pojazdów. W tej sprawie w piśmie ministerstwa z dnia 18 stycznia 2008 r. (znak TD51-0701-01/08) otrzymałem informację, iż projekt ustawy o dopuszczeniu pojazdów do ruchu miał być skierowany do prac sejmowych w II kwartale 2008 r. Projekt miał uwzględniać między innymi możliwość prowadzenia stacji kontroli pojazdów również przez szkoły i placówki kształcenia zawodowego.

Proszę o podanie stanu prac nad ustawą i ewentualnego terminu zakończenia prac sejmowych.

Z poważaniem
Stanisław Jurcewicz

Odpowiedzi

Warszawa, 2 kwietnia 2009 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku!

Odpowiadając na pismo z dnia 25 marca 2009 r. znak BPS/DSK-043-1469/09 przekazujące oświadczenie senatora Stanisława Jurcewicza w sprawie projektu ustawy o dopuszczeniu pojazdów do ruchu uprzejmie informuję, iż projekt ten zawiera m.in. przepisy umożliwiające prowadzenie szkół kształcących w zawodach związanych z naprawą i eksploatacją pojazdów samochodowych.

Przedmiotowy projekt aktu prawnego został w dniu 27 marca 2009 r. skierowany do Urzędu Komitetu Integracji Europejskiej celem uzyskania oceny zgodności z prawem Unii Europejskiej. Następnie zostanie skierowany na Komitet Europejski Rady Ministrów oraz Komitet Stały Rady Ministrów. Po przyjęciu przez Rząd zostanie skierowany do prac legislacyjnych w Sejmie RP.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY
Tadeusz Jarmuziewicz
Sekretarz Stanu

Warszawa, 29 kwietnia 2009 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku!

Nawiązując do oświadczenia senatora Stanisława Jurcewicza *w sprawie projektu ustawy o dopuszczeniu pojazdów do ruchu* przekazanego przy piśmie z dnia 25 marca 2009 r. znak BPS/DSK-043-1469/09 oraz do odpowiedzi udzielonej dnia 2 kwietnia 2009 r. uprzejmie nadmieniam, iż ww. projekt zawiera m.in. przepisy umożliwiające prowadzenie stacji kontroli pojazdów przez podmioty niebędące przedsiębiorcami – w tym szkoły. Zgodnie z art. 69 ust. 1 ww. projektu:

„Art. 69. 1. Stację kontroli pojazdów, z zastrzeżeniem art. 66 ust. 3 i 4 może prowadzić także:

- 1) szkoła kształcąca w zawodach związanych z naprawą i eksploatacją pojazdów samochodowych, zwana dalej „szkołą”;
- 2) jednostka sektora finansów publicznych;
- 3) jednostki:
 - a) ochrony przeciwpożarowej,
 - b) wojskowe,
 - c) resortu spraw wewnętrznych

– po spełnieniu wymagań, o których mowa w art. 66 ust. 4 pkt 1 i pkt 4–6”.

Przedmiotowy projekt aktu prawnego został w dniu 27 marca 2009 r. skierowany do Urzędu Komitetu Integracji Europejskiej (UKIE) celem uzyskania oceny zgodności z prawem Unii Europejskiej. W dniu 20 kwietnia 2009 r. UKIE skierował do Ministerstwa Infrastruktury uwagi odnoszące się do sposobu wdrożenia dyrektyw WE do polskiego systemu prawnego, które aktualnie poddawane są analizie. Następnie – po rozpatrzeniu przedmiotowych uwag, projekt zostanie skierowany na Komitet Europejski Rady Ministrów oraz Komitet Stały Rady Ministrów. Po przyjęciu przez Rząd zostanie skierowany do prac legislacyjnych w Sejmie RP.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY
Tadeusz Jarmuziewicz
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Piotra Kalety

skierowane do minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak

Szanowna Pani Minister!

W związku z wpływającymi do mojego biura senatorskiego licznymi uwagami, podającymi w wątpliwość zasadność przepisu § 30 pkt 1 ppkt 3 rozporządzenia ministra polityki społecznej z dnia 14 lutego 2005 r. w sprawie placówek opiekuńczo-wychowawczych, składam niniejsze oświadczenie.

Zapis dotyczący trzyletniego stażu pracy w placówce opiekuńczo-wychowawczej nie pozwala na dopuszczenie do pracy osób z doświadczeniem w pracy z dziećmi w innych miejscach i formach. Wiadomo, że osoby pracujące jako wolontariusze, przez długie lata opiekujące się dziećmi, wspierające ich rodziny i prowadzące systemową pracę na rzecz środowisk zagrożonych, w których wychowują się lub funkcjonują dzieci, nie mają możliwości podjęcia pracy na stanowisku dyrektora placówki opiekuńczo-wychowawczej, ponieważ ich doświadczenie nie kwalifikuje się do stażu pracy.

W związku z powyższym zwracam się do Pani Minister z zapytaniem, czy istnieje możliwość wprowadzenia zmian w owym rozporządzeniu, dotyczących zapisu o stażu pracy.

Z poważaniem
Piotr Kaleta

Odpowiedź

Warszawa, 24.04.2009 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na pismo Pana Marszałka, znak: BPS/DSK-043-1470/09, dotyczące wystąpienia senatora Piotra Kalety w sprawie przepisu § 30 pkt 1 ppkt 3 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 października 2007 r. w sprawie placówek opiekuńczo-wychowawczych (Dz. U. Nr 201, poz. 1455), uprzejmie informuję:

Zgodnie z przepisami ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (Dz. U. z 2008 r. Nr 115, poz. 728 z późn. zm.) oraz z § 37 ust. 1 pkt 1 wydanego na jej podstawie rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 października 2007 r. w sprawie placówek opiekuńczo-wychowawczych (Dz. U. Nr 201, poz. 1455), dyrektor placówki opiekuńczo-wychowawczej powinien posiadać następujące kwalifikacje:

- 1) jednolite studia magisterskie lub studia drugiego stopnia:
 - a) na kierunku: pedagogika, pedagogika specjalna, psychologia, nauki o rodzinie, lub
 - b) na kierunku w zakresie resocjalizacji, pracy socjalnej, pedagogiki opiekuńczo-wychowawczej, albo
 - c) na innym kierunku uzupełnione studiami podyplomowymi w zakresie psychologii, pedagogiki lub resocjalizacji;
- 2) specjalizację z zakresu organizacji pomocy społecznej;
- 3) co najmniej trzyletni staż pracy w placówce lub w placówce wsparcia dziennego.

Dyrektor całodobowej placówki opiekuńczo-wychowawczej powinien posiadać szerokie umiejętności zarówno organizacyjne, jak i w zakresie rozwiązywania indywidual-

nych problemów wychowawczych i pedagogicznych dzieci i ich rodzin. Obowiązek trzyletniego stażu pracy w placówce wynika z konieczności poznania specyfiki funkcjonowania tej instytucji, gdyż obecnie stanowisko to wiąże się z zarządzaniem dużym zespołem.

Jednocześnie należy zaznaczyć, że Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej opracowało projekt „Założeń ustawy o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej nad dzieckiem”, który w dniu 26 lutego został skierowany pod obrady Rady Ministrów.

Propozycje rozwiązań zawarte w „Założeniach” zakładają znaczne ograniczenie roli placówek opiekuńczo-wychowawczych w opiece nad dzieckiem, ale także wprowadzenie w nich istotnych zmian organizacyjnych. Zgodnie z „Założeniami” docelowo w placówkach opiekuńczo-wychowawczych nie będzie mogło przebywać więcej niż 14 dzieci. Zakłada się również, że umieszczenie dziecka w całodobowej placówce opiekuńczo-wychowawczej będzie mogło mieć miejsce po wyczerpaniu możliwości zatrzymania go w rodzinie własnej lub umieszczenia w rodzinie zastępczej lub rodzinnym domu dziecka. Przede wszystkim w projekcie zmian systemowych zakłada się, że w 7 roku od dnia wejścia w życie ustawy w placówkach opiekuńczo-wychowawczych będą mogły być umieszczane jedynie dzieci starsze, powyżej 10 roku życia, które z różnych powodów nie będą mogły zostać umieszczone w rodzinie zastępczej lub rodzinnym domu dziecka.

W związku z trwającymi obecnie pracami nad zmianami m.in. organizacji całodobowych placówek opiekuńczo-wychowawczych, problem wymagań stawianych dyrektorom zarówno placówek, jak i innych instytucji sprawujących opiekę nad dzieckiem i rodziną, zostanie poddany wnikliwej analizie.

Łączę wyrazy szacunku

MINISTER
w z. Jarosław Duda
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Piotra Kalety

skierowane do minister zdrowia Ewy Kopacz

Szanowna Pani Minister!

Z niepokojem przyjąłem pojawiające się w ostatnim czasie informacje prasowe dotyczące nieumieszczenia insuliny analogowej o przedłużonym działaniu na liście leków refundowanych.

Cukrzyca jest poważnym przewlekłym schorzeniem, które objawia się zaburzeniem metabolizmu glukozy i zbyt wysokim poziomem tego cukru we krwi. Według szacunków Światowej Organizacji Zdrowia na cukrzycę cierpi obecnie około stu osiemdziesięciu milionów osób na świecie. W Polsce na cukrzycę cierpi około dwóch i pół miliona ludzi, a u kolejnych dwóch milionów choroba ta jest nierozpoznana. Liczba chorych wzrasta z roku na rok, gdyż w Polsce nie ma systemu profilaktyki, szybkiego diagnozowania i zapobiegania powikłaniom.

Insuliny analogowe są dziś podstawą w leczeniu cukrzycy, bo umożliwiają odtworzenie podstawowego poziomu insuliny. Poprawia to radykalnie efekty terapii i jakość życia chorych. Insuliny te zmniejszają także możliwość komplikacji, które nierzadko prowadzą do śmierci.

Polskie Stowarzyszenie Diabetologiczne, a także Polskie Stowarzyszenie Diabetyków, od kilku lat zabiegają o wprowadzenie insulin analogowych na listę leków refundowanych. Niestety bez efektu. Jesteśmy jedynym krajem w Europie, który nie refunduje tego preparatu. Insuliny analogowe refundują nawet kraje Afryki! Nie rozumiem, dlaczego w Polsce nie ma na to pieniędzy i dlaczego resort nie godzi się na dołączenie ich do wykazu, skoro są tylko o 20 zł droższe od refundowanych przestarzałych insulin humalogowych. Sytuacja chorych na cukrzycę jest dramatyczna, gdyż pełny koszt insuliny analogowej to kwota kilkuset złotych miesięcznie, a renta tych osób waha się od 600 do 1000 zł.

Chciałbym zaznaczyć, że w Polsce nie ma przejrzystych procedur leczenia, kompleksowego systemu profilaktyki i szybkiej diagnostyki cukrzycy. W efekcie pacjent o swej chorobie niejednokrotnie dowiaduje się za późno, nie wie, gdzie się leczyć, i w konsekwencji korzysta z porad kilku lekarzy, którzy nie zawsze są specjalistami w tej dziedzinie. Powikłania i liczba kosztownych hospitalizacji u polskich cukrzyków występują znacznie częściej niż w innych rozwiniętych krajach.

Decyzję resortu zdrowia o nieumieszczeniu insulin w wykazie leków refundowanych rozpatruję w kategoriach zgody na powolną eutanazję milionów Polaków!

W związku z tym zwracam się do Pani Minister z apelem o jak najszybsze wprowadzenie zmian i wciągnięcie insuliny analogowej na listę leków refundowanych.

*Z poważaniem
Piotr Kaleta*

Odpowiedź

Warszawa, 2009.04.21

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z oświadczeniem złożonym przez Pana Senatora Piotra Kaletę podczas 29. posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 19 marca 2009 roku, przesłanym przy piśmie z dnia 25 marca 2009 roku (BPS/DSK-043-1472/09), w sprawie nieumieszczenia analogów insulin długodziałających w wykazach leków refundowanych, uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych informacji.

Zagwarantowanie pacjentom chorym na cukrzycę prawa do świadczeń opieki zdrowotnej, w tym zaopatrzenia w produkty lecznicze i wyroby medyczne, jest realizowane przez Ministra Zdrowia na podstawie regulacji określonych w ustawie z dnia 27 sierpnia 2004 roku o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027), oraz aktach wykonawczych do ww. ustawy, zarządzeniu Ministra Zdrowia z dnia 10 września 2008 roku zmieniającym zarządzenie w sprawie Agencji Oceny Technologii Medycznych, oraz zarządzeniach Prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia, dotyczących postępowań w sprawie zawarcia umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w poszczególnych rodzajach i zakresach.

Generalnie za finansowanie świadczeń opieki zdrowotnej odpowiedzialny jest Narodowy Fundusz Zdrowia. Na rzecz osób chorych na cukrzycę, Minister Zdrowia podejmuje działania poprzez realizację m.in. programów zdrowotnych finansowanych z budżetu Ministerstwa Zdrowia, ukierunkowanych na problematykę i profilaktykę cukrzycy.

W ramach programów polityki zdrowotnej, finansowanych z budżetu Ministerstwa Zdrowia, realizowany był „Program Prewencji i Leczenia Cukrzycy w Polsce na lata 2006–2008”. Wymieniony Program realizowany był w zakresie następujących zadań: opracowanie i organizacja programu szkoleń lekarzy podstawowej opieki zdrowotnej (POZ) w zakresie diagnostyki oraz opieki nad chorymi na cukrzycę. „Promocja” problematyki cukrzycy i zdrowego trybu życia w mediach (prasa, radio, telewizja, internet), opracowanie i organizacja programu edukacyjnego dla nauczycieli i opiekunów dzieci chorych na cukrzycę, opracowanie koncepcji utworzenia i funkcjonowania Rejestru Chorych na Cukrzycę (dorosłych) oraz Rejestru Wieku Rozwojowego (dzieci i młodzież). W 2009 roku przewidziana jest kontynuacja programu.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że uwzględniając potrzebę interdyscyplinarnej opieki nad pacjentami z cukrzycą leczonymi insuliną, od 2008 roku Narodowy Fundusz Zdrowia wprowadził do kontraktowania w ramach ambulatoryjnej opieki specjalistycznej nowe świadczenie – Kompleksową ambulatoryjną opiekę specjalistyczną nad pacjentem z cukrzycą (KAOS – cukrzyca). Możliwość jednoznacznego określenia grupy pacjentów objętych programem, jak również jednoznaczne zdefiniowanie standardów postępowania przez Polskie Towarzystwo Diabetologiczne, dotyczących tej grupy chorych, były podstawą wprowadzenia tego świadczenia do kontraktowania i rozliczania w ramach ambulatoryjnej opieki specjalistycznej.

Świadczenia w ramach kompleksowej opieki nad pacjentem z cukrzycą obejmują diagnostykę i terapię realizowaną na rzecz pacjenta (dzieci i dorosłych) w trakcie pracy poradni diabetologicznej, z intencją opuszczenia przez pacjenta placówki po godzinach funkcjonowania i ewentualne zgłoszenie się pacjenta celem dalszego postępowania w kolejnych dniach.

Jednocześnie, mając na uwadze wieloletni przebieg choroby, który może prowadzić do powstania przewlekłych powikłań wynikających z uszkodzenia różnych tkanek i narządów, m.in. stopy cukrzycowej. Narodowy Fundusz Zdrowia zawarł z wykonawcami

świadczeń opieki zdrowotnej również umowy w zakresie: leczenia szpitalnego, rehabilitacji leczniczej, opieki długoterminowej. W Narodowym Funduszu Zdrowia, prowadzone są prace dotyczące zmiany taryf punktowych w zakresie leczenia zachowawczego i zabiegowego stopy cukrzycowej.

W celu poprawy opieki nad pacjentami przewlekle chorymi na cukrzycę, sprawowanej przez lekarzy podstawowej opieki zdrowotnej (POZ), Narodowy Fundusz Zdrowia w ostatnim kwartale 2008 roku wprowadził zwiększenie poziomu finansowania świadczeń dla tej grupy osób. Zwiększenie poziomu finansowania opieki sprawowanej przez lekarzy POZ nad pacjentami z cukrzycą, w połączeniu z danymi sprawozdawczymi związanymi z realizacją wyżej wymienionych świadczeń, może stanowić podstawę do racjonalizacji opieki nad tymi osobami w całym systemie ochrony zdrowia. Dodatkowo Narodowy Fundusz Zdrowia, począwszy od 1 stycznia 2008 roku, rozszerzył obowiązujący lekarza POZ „Wykaz badań diagnostycznych” o badanie poziomu glikozylacji hemoglobiny (HbA1c) w celu poprawy jakości opieki sprawowanej przez lekarzy POZ nad osobami z cukrzycą.

Odnosnie refundacji długodziałających analogów insuliny ludzkiej, uprzejmie informuję. Przebieg procesu refundacji produktów leczniczych jest uregulowany w ustawie o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, ustawie o cenach, oraz aktach wykonawczych.

Umieszczenie leków innowacyjnych lub wyrobów medycznych w odpowiednich wykazach, wymaga wypełnienia określonej procedury wynikającej z przepisów, w tym art. 39 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej, złożone wnioski są rozpatrywane przez międzyresortowy Zespół do Spraw Gospodarki Lekami, którego zadania zostały określone w ustawie o cenach. Ponadto, w celu zdiagnozowania konieczności objęcia leku innowacyjnego finansowaniem ze środków publicznych, zasadna jest znajomość skuteczności preparatu, jego profilu bezpieczeństwa, opłacalności terapii. Złożone wnioski podmiotów odpowiedzialnych o objęcie refundacją leków innowacyjnych (zawierających nowe substancje farmaceutyczne), są kierowane do oceny Agencji Oceny Technologii Medycznych. Ustalenia Ministra Zdrowia mają na celu zwiększenie przejrzystości polityki refundacyjnej państwa i doprowadzenie polskiego prawa do pełnej zgodności z wymogami określonymi w Dyrektywie Przejrzystości (Dyrektywa Rady 89/105/EWG z dnia 21 grudnia 1988 roku).

Rekomendacja Rady Konsultacyjnej Agencji Oceny Technologii Medycznych oraz wypracowane stanowisko międzyresortowego Zespołu do Spraw Gospodarki Lekami, stanowią podstawę do podjęcia przez Ministra Zdrowia decyzji w sprawie finansowania produktu leczniczego ze środków publicznych.

Uprzejmie informuję, że Minister Zdrowia po zapoznaniu się z rekomendacją ekspertów, uwzględniając stanowisko międzyresortowego Zespołu do Spraw Gospodarki Lekami, podjęła decyzję o objęciu analogów insuliny długodziałających dopłatami ze środków publicznych. Wpisanie tych insuliny do wykazu leków refundowanych przewidziane jest przy kolejnej nowelizacji wykazów leków refundowanych.

Przekazując powyższe chciałbym podkreślić, że Minister Zdrowia oraz Narodowy Fundusz Zdrowia podejmują wszelkie działania, aby pacjentom dotkniętym cukrzycą zapewnić najskuteczniejsze metody leczenia.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Podsekretarz Stanu
Marek Twardowski

Oświadczenie senatora Piotra Kalety i innych senatorów

skierowane do ministra sprawiedliwości, prokuratora generalnego RP Andrzeja Czumy

Szanowny Panie Ministrze!

Pragnę zwrócić Pana uwagę na sytuację, która miała miejsce 9 lutego bieżącego roku w Sądzie Rejonowym w Ostrowie Wielkopolskim podczas rozprawy przeciwko posłowi Rzeczypospolitej Polskiej do Parlamentu Europejskiego Witoldowi Tomczakowi.

Do obecności na sali sądowej podczas tej rozprawy skłoniła mnie chęć osobistego zweryfikowania doniesień prasowych z tego procesu, a w szczególności gazet lokalnych opatrujących swoje doniesienia takimi oto tytułami: „Jak z posta zrobić przestępcę” („Życie Kalisza” z dnia 12 listopada 2008 r.) czy „Areszt dla syna posta – pokazowa bezstronność sądu w Ostrowie” („Życie Kalisza” z dnia 3 grudnia 2008 r.). Podczas rozprawy byłem świadkiem ciągu zdarzeń, które w moim przekonaniu wypełniają dyspozycje ustawy – Kodeks karny i kwalifikują się jako przestępstwa ścigane z urzędu. Mianowicie sędzia przewodnicząca składu orzekającego, przekraczając swoje uprawnienia i niedopełniając swoich obowiązków, podjęła szereg czynności, którymi wyrządziła szkodę interesowi publicznemu.

Podnoszony przeze mnie zarzut popełnienia przestępstwa z art. 231 k.k. ma uzasadnienie między innymi w naruszeniu przez sędzinę norm określonych w ustawie – Kodeks postępowania karnego, takich jak:

— art. 2 – niedopuszczenie do pełnego przedstawienia przez oskarżonego i jego obrońców argumentów przemawiających za niewinnością posta;

— art. 3 – wyrzucenie, a raczej wypędzenie z sali sądowej przedstawiciele suwerena, narodu polskiego, gdy zdecydowali oni, by odśpiewać hymn narodowy (notabene podczas śpiewania hymnu narodowego sędzina i prokurator jako jedyni nie powstali, aby oddać szacunek należny hymnowi i Rzeczypospolitej Polskiej);

— art. 6 – utrudnianie, a nawet uniemożliwianie oskarżonemu prowadzenia obrony: wyrzuceni zostali z sali sądowej wszyscy jego obrońcy, a dodatkowo na obrońców nałożono restrykcyjną pieniężną karę grzywny (to właśnie wtedy, kiedy sędzina wyrzucała z sali sądowej obrońców posta, obecni na sali zaintonowali hymn narodowy, chyba w taki sposób chcąc zwrócić uwagę, kto w Rzeczypospolitej Polskiej jest suwerenem oraz w czyim imieniu powinni być ferowane orzeczenia);

— art. 42 – sędzina, wobec której na rozprawie 9 lutego 2009 r. został złożony wniosek o wyłączenie, nie ograniczyła swoich czynności do niecierpiących zwłoki;

— art. 43 – w dniu 9 lutego 2009 r. obecni na sali sądowej dowiedzieli się, iż od kilku miesięcy nie jest przekazywany do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Kaliszu wniosek obrońcy o wyłączenie wszystkich sędziów Sądu Rejonowego w Ostrowie Wielkopolskim, co nie przeszkodziło w rozpoznaniu wniosku o wyłączenie sędziny przewodniczącej przez sędziego objętego tym wnioskiem;

— art. 170 – przy oddalaniu wniosków dowodowych obrony sędzina nie podawała, która z enumeratywnie wymienionych w przepisach przyczyn uzasadnia oddalenie;

— art. 172 – bezzasadne oddalenie wniosków obrony o konfrontację świadków, których zeznania pozostają w sprzeczności;

— art. 177 – niezrozumiała wielomiesięczna niemoc w doręczeniu wezwania jednemu z kluczowych świadków wymienionych w akcie oskarżenia, obcemu dla oskarżonego;

— art. 198 – przekazano biegłemu akta sprawy w zakresie, który uniemożliwi wydanie pełnej i obiektywnej opinii;

— art. 337 – według uzasadnionego stanowiska mecenasa Wojciechowskiego, przedłożonego na sali sądowej, akt oskarżenia, na podstawie którego toczy się postępowanie, nie odpowiada ustawowym wymogom, jest sprzeczny i nielogiczny;

— art. 355 i 356 – w dniu 9 lutego 2009 r. bezzasadnie ograniczono jawność rozprawy głównej.

Wszystkie wymienione naruszenia obowiązków i uprawnień sędziego, funkcjonariusza publicznego, zostały za zgodą Sądu Rejonowego w Ostrowie Wielkopolskim zarejestrowane w formie obrazu i dźwięku.

Mając na uwadze przedstawione argumenty, wnoszę o pilne rozpoznanie tej sprawy z uwzględnieniem sugestii, aby dokonały tego odpowiednie organy wymiaru sprawiedliwości spoza Apelacji Łódzkiej (prokuratorskiej i sądowniczej), co wyeliminuje wszelkie podejrzenia o stronniczość i brak obiektywizmu.

Piotr Kaleta	Norbert Krajczyk
Bohdan Paszkowski	Grzegorz Wojciechowski
Grzegorz Banaś	Witold Idczak
Czesław Ryszka	Krzysztof Majkowski
Maciej Klima	Władysław Ortyl
Kazimierz Jaworski	Ryszard Bender
Stanisław Kogut	Wiesław Dobkowski
Bronisław Korfanty	Janina Fetlińska
Tadeusz Skorupa	Dorota Arciszewska-Mielewczyk
Sławomir Sadowski	Wojciech Skurkiewicz
Henryk Górski	Tadeusz Gruszka
Jan Dobrzyński	

Odpowiedź
ZASTĘPCY DYREKTORA
DEPARTAMENTU SĄDÓW Powszechnych
W MINISTERSTWIE SPRAWIEDLIWOŚCI

Warszawa, 27.04.2009 r.

Pan
 Piotr Kaleta
 Senator Rzeczypospolitej Polskiej

W odpowiedzi na oświadczenie złożone przez Pana senatora wspólnie z innymi senatorami podczas 29. posiedzenia Senatu RP w dniu 19 marca 2009 r. dotyczące przebiegu rozprawy w dniu 9 lutego 2009 r. przed Sądem Rejonowym w Ostrowie Wielkopolskim w sprawie Pana Witolda Tomczaka, sygn. akt II K 689/01, uprzejmie przedstawiam, co następuje:

Celem odniesienia się do zarzutów związanych z procedowaniem sądu w powyższej sprawie należy wstępnie poczynić kilka uwag o funkcjonowaniu nadzoru administracyjnego Ministra Sprawiedliwości nad sądami i dopuszczalnego zakresu ingerencji organów nadzoru w trakcie toczącego się postępowania sądowego.

Zgodnie z art 9 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – *Prawo o ustroju sądów powszechnych* (Dz. U. Nr 98, poz. 1070 z późn. zm.), Minister Sprawiedliwości sprawuje zwierzchni nadzór jedynie nad administracyjną działalnością sądów, czego wynikiem jest wyrażona w art. 39 tej ustawy zasada, iż czynności z zakresu nadzoru nie mogą wkraczać w dziedzinę, w której sędziowie są niezawisli. Przepis ten stanowi konkretyzację, wynikającą z art. 10 powołanej ustawy, ogólnej zasady podziału i równowagi władzy ustawodawczej, wykonawczej i sądowniczej, przy czym przepisy Rozdziału VIII Konstytucji RP akcentują odrębną pozycję ustrojową sądownictwa, niezależność sądów i niezawisłość sędziów.

Jakkolwiek art. 9 ustawy – *Prawo o ustroju sądów powszechnych* oraz § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 25 października 2002 r. w sprawie trybu sprawowania nadzoru nad działalnością administracyjną sądów (Dz. U. Nr 187, poz. 1564) dają Ministrowi Sprawiedliwości umocowanie do osobistego, lub przez właściwą służbę, sprawowania zwierzchniego nadzoru nad działalnością administracyjną sądów, to jednak stosownie do przepisu art. 10 ust. 2 ustawy zasadniczej, władzę sądowniczą sprawują sądy i trybunały. Dlatego w ramach czynności z zakresu nadzoru administracyjnego nad działalnością administracyjną sądów nie jest możliwe merytoryczne badanie zasadności decyzji procesowych podejmowanych przez sąd a związanych ze sposobem rozstrzygnięcia sprawy.

Zasada nieingerowania w tok procesu w sądach jest także jednym z zasadniczych wymogów uznania, że wymiar sprawiedliwości sprawowany jest przez „sąd” w rozumieniu art. 6 ust. 1 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka. Stosownie do tego przepisu sąd musi być „niezawisły i bezstronny” („independent and impartial”), a jedną z gwarancji jest odseparowanie władzy wykonawczej od władzy sądowniczej, również przed doraźnymi wpływami. Okoliczność tę wielokrotnie podkreślał Europejski Trybunał Praw Człowieka, chociażby w orzeczeniach *Sramek przeciwko Austrii* z 22 października 1984 r. (A. 84, § 84), czy *Campbell i Fell przeciwko Wielkiej Brytanii* z 28 czerwca 1984 r. (A. 80, § 78). Zabezpieczenie sądów przed wpływami władzy wykonawczej, o którym mówił Trybunał, stanowi jedną z gwarancji rzetelnego procesu („fair trial”).

Z tych powodów Minister Sprawiedliwości nie powinien być i nie jest wyposażony w żadne instrumenty mogące wpływać na sądy w kierunku podejmowania konkretnych decyzji procesowych. Jedynie sądy wyższego rzędu są powołane do merytorycznej oceny zasadności podjętych decyzji w ramach i na zasadach określonych w przepisach o postępowaniu odwoławczym inicjowanym przez strony w drodze apelacji od wyroku. Wszelkie skargi na sposób rozstrzygnięcia sprawy powinny zatem przybierać formę zarzutów odwoławczych podlegających rozpoznaniu przez właściwe sądy odwoławcze.

Odnosząc do podniesionych w oświadczeniu Panów senatorów szczegółowych uwag i zastrzeżeń w przedmiocie sposobu prowadzenia rozprawy i podejmowanych czynności procesowych nie można nie zauważyć, że miały one umocowanie w obowiązujących przepisach procedury karnej.

Przepisy Rozdziału 43–45 *Kodeksu postępowania karnego* nie pozostawiają wątpliwości co do tego, że tylko sąd jest władny decydować o sposobie prowadzenia rozprawy, zakresie postępowania dowodowego, w tym uwzględniania bądź oddalania wniosków dowodowych stron, realizacji prawa do obrony, o trybie odbierania wyjaśnień od oskarżonych, formie przesłuchiwanie świadków czy przedmiocie opinii biegłych. Ewentualne uchybienia obowiązującym nakazom i zakazom procedury karnej mogą stanowić przedmiot zarzutów w postępowaniu odwoławczym.

Gwarantem prawidłowego realizowania przez sąd przysługującej mu władzy sądowniczej jest, między innymi, zasada jawności zewnętrznej, zwana też zasadą publiczności. Nie narusza jej, spowodowane warunkami lokalowymi, wydanie kart wstępu na salę rozpraw. Jawności rozprawy nie narusza też czasowe wydalenie z sali rozpraw publiczności z powodu jej niewłaściwego zachowania. Proces sądowy powinien toczyć się w atmosferze powagi i spokoju. W związku z tym ustawodawca, w przepisie art. 372 i nast. *Kodeksu postępowania karnego* upoważnił przewodniczącego rozprawy do sprawowania tzw. policji sesyjnej, to jest wydawania wszelkich zarządzeń niezbędnych dla utrzymania porządku oraz zapewnienia bezkonfliktowego przebiegu czynności sądowych. Jeszcze szersze uprawnienia porządkowe, określone w przepisach art. 48 § 2 i 3 i art. 49 § 1 ustawy – *Prawo o ustroju sądów powszechnych* (Dz. U. Nr 98, poz. 1070 z późn. zm.), przysługują sądowi. Należy do nich prawo nałożenia kary porządkowej grzywny, a nawet kary pozbawienia wolności do siedmiu dni na osobę, która narusza powagę, spokój lub porządek czynności sądowych. Takie postanowienia sądów, zgodnie z art. 50 § 1 ustawy – *Prawo o ustroju sądów powszechnych*, podlegają zaskarżeniu. Z tego uprawnienia skorzystali obrońcy oskarżonego składając zażalenia. Sąd odwoławczy nie dopatrzył się powodów do zakwestionowania podstaw wymiaru orzeczonych

wobec niech kar porządkowych, a jedynie, dostrzegając niewłaściwy, ale nie drastyczny sposób naruszenia porządku czynności sądowych przez obrońców, postanowieniami z dnia 18 marca 2009 r. wymierzone grzywny obniżył do wysokości po 500 zł.

Generalnie, z powodu omówionych wyżej ograniczeń nadzoru administracyjnego sprawowanego przez Ministra Sprawiedliwości brak jest podstaw prawnych do dokonywania merytorycznej oceny prawidłowości postępowania sądu i czynności sądowych jakie miały miejsce podczas rozprawy w dniu 9 lutego 2009 r. ponieważ ocena taka wykraczałaby poza zakres uprawnień Ministra Sprawiedliwości w tym przedmiocie.

Z tych samych powodów brak jest podstaw prawnych do podjęcia przez Ministra Sprawiedliwości działań związanych z przekazaniem sprawy poza apelację łódzką, o co wnosi Pan senator w swym oświadczeniu.

ZASTĘPCA DYREKTORA
DEPARTAMENTU
SĄDÓW POWSZECHNYCH
Grzegorz Wałęjko
Sędzia

Oświadczenie senatora Sławomira Kowalskiego

skierowane do ministra środowiska Macieja Nowickiego

Szanowny Panie Ministrze!

W związku z zaobserwowanym spowalnianiem procesów inwestycyjnych spowodowanym nadmiernymi, moim zdaniem, uprawnieniami dla organizacji ekologicznych wynikającymi z zapisów ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (DzU z dnia 7 listopada 2008 r.) zwracam się propozycją wprowadzenia do wyżej wymienionej ustawy zmian, które zrównałyby prawa organizacji ekologicznych z prawami strony.

Zgodnie z art. 28 k.p.a. (DzU nr 98 z 2001 r., poz. 1071) stroną jest każdy, czyjego interesu prawnego lub obowiązku dotyczy postępowanie albo kto na tej podstawie żąda czynności organu. Dodatkowo prawa strony w postępowaniu administracyjnym, w myśl zapisów k.p.a., może żądać organizacja społeczna, gdy jest to uzasadnione jej celami statutowymi oraz gdy przemawia za tym interes społeczny. W tym przypadku organ administracji publicznej, uznając żądanie organizacji społecznej za uzasadnione, wydaje postanowienie o wszczęciu postępowania z urzędu lub dopuszcza organizację do udziału w postępowaniu. Posiadanie interesu prawnego wynika z konkretnego stanu faktycznego, z którym związana jest określona norma prawa notarialnego przyznająca to uprawnienie.

W zapisach ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (DzU z 7 listopada 2008 r.) organizacje ekologiczne mają określone nadmierne prawa szczególnie w postępowaniu. Dział III rozdział 4 wyżej wymienionej ustawy wyłącza zapisy art. 31 § 4 k.p.a. oraz dodatkowo nadaje prawa szczególne ponad status strony poprzez zapisy art. 44 ust. 2 i ust. 3, które przyjmują brzmienie: „Organizacji ekologicznej służy prawo wniesienia odwołania od decyzji wydanej w postępowaniu wymagającym udziału społeczeństwa, jeżeli jest to uzasadnione celami statutowymi tej organizacji, także w przypadku, gdy nie brała ona udziału w określonym postępowaniu wymagającym udziału społeczeństwa, prowadzonym przez organ pierwszej instancji”, „Organizacji ekologicznej służy skarga do sądu administracyjnego od decyzji wydanej w postępowaniu wymagającym udziału społeczeństwa, jeżeli jest to uzasadnione celami statutowymi tej organizacji, także w przypadku, gdy nie brała ona udziału w określonym postępowaniu wymagającym udziału społeczeństwa”.

Ustawa nadaje więc prawa wyjątkowo rozszerzone, ponad prawa ustanowione dla strony, jakiegokolwiek organizacji w każdym przedziale czasowym, mimo że nie brała ona udziału w postępowaniu. Daje to możliwość blokowania procedury postępowania i przedłużania bez ograniczeń procesu przygotowania do realizacji inwestycji liniowych, takich jak drogi, obwodnice itd. Utrudnia to montaż finansowy z udziałem środków UE oraz wydłuża czas i zagraża realizacji tak oczekiwanych i potrzebnych kluczowych inwestycji drogowych dla RP.

Dodatkowo należy stwierdzić, że omawiana ustawa nie określa procedur postępowania dla inwestycji rozpoczętych na podstawie poprzednich regulacji prawnych, a ze względu na tak zwaną ostrożność wytyczne organów uczestniczących w przedmiotowych postępowaniach wskazują na rozpoczęcie procedury od początkowych etapów przygotowania inwestycji. I tak dla przykładu w rozpoczętej już inwestycji, gdzie wykupione są nieruchomości na przebieg zaprojektowanej drogi, należy przygotować wariantowość przebiegu trasy oraz na tej podstawie dokonać oceny oddziaływania inwestycji na środowisko. Dopiero na podstawie wniosków z oceny należy wybrać optymalny wariant do realizacji.

*Z wyrazami szacunku
Sławomir Kowalski*

Odpowiedź

Warszawa, 20 kwietnia 2009 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie senatora Sławomira Kowalskiego złożone podczas 29. posiedzenia Senatu RP w dniu 19 marca 2009 r. w sprawie zapisów w ustawie z dnia 3 października 2008 r. *o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko* (Dz. U. Nr 199, poz. 1227) (dalej zwana ustawą), uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Rozszerzenie zakresu uprawnień organizacji ekologicznych w postępowaniu z udziałem społeczeństwa i w postępowaniu w sprawie oceny oddziaływania na środowisko w ustawie miało związek z zarzutem Komisji Europejskiej dotyczącym nieprawidłowej transpozycji dyrektywy 85/337/EWG. W związku z tym, usunięto istniejące ograniczenia dotyczące możliwości udziału organizacji ekologicznych w postępowaniu na prawach strony, które stawiały organizacje w gorszej sytuacji niż strony postępowania. Dotychczas organizacje mogły zgłaszać się do postępowania wyłącznie w okresie 21 dni przewidzianych na zgłaszanie uwag i wniosków, ograniczenie to zostało usunięte, ponieważ strony postępowania mogą włączyć się do postępowania przez cały okres jego trwania. Usunięto także wymóg, że organizacja musi uzasadniać chęć udziału w postępowaniu miejscem swojego działania. Wymóg taki nie obowiązuje w stosunku do stron, a Komisja Europejska wyraźnie wskazała na nieprawidłowość istnienia takiego wymogu w prawie polskim.

Ponadto pragnę zauważyć, iż ustawa zawiera przepis przejściowy. Zgodnie z art. 153 ust. 1 *ustawy*, do spraw wszczętych, na podstawie przepisów ustawy – Prawo ochrony środowiska, przed dniem wejścia w życie ustawy, a niezakończonych decyzją ostateczną stosuje się przepisy dotychczasowe, z tym że dotychczasowe kompetencje ministra właściwego do spraw środowiska przejmuje Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska, kompetencje wojewodów, marszałków województw i dyrektorów urzędów morskich przejmuje regionalni dyrektorzy ochrony środowiska. Ponadto podkreślenia wymaga, że w celu przyspieszenia procedury administracyjnej, w ust. 2 ww. artykułu wprowadzono zasadę, że postanowienia wydane przez powyższe organy, są niezaskarżalne.

Z poważaniem

z up. MINISTRA
Sekretarz Stanu
Stanisław Gawłowski

Oświadczenie senatora Waldemara Kraski

skierowane do minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak

Szanowna Pani Minister!

Zwraca się do mnie wiele matek, wobec których urzędnicy Zakładu Ubezpieczeń Społecznych prowadzą postępowania wyjaśniające. Wydają oni decyzje, w których stwierdza się, iż kobiety zatrudnione na umowę o pracę i jednocześnie prowadzące pozarolniczą działalność gospodarczą, przebywające na zasiłku macierzyńskim lub wychowawczym podlegają obowiązkowym ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowemu i wypadkowemu. Sprawa dotyczy około czterdziestu sześciu tysięcy matek, a spór z ZUS obejmuje lata 1999–2008.

Z zapisów ustawy o ZUS oraz informacji uzyskiwanych w placówkach w tym okresie wynika, iż osoby pozostające w stosunku pracy i prowadzące jednocześnie działalność gospodarczą, po urodzeniu dziecka przebywające na urlopie macierzyńskim, a potem wychowawczym, z tytułu prowadzenia tej działalności podlegają jedynie obowiązkowi opłacania składki zdrowotnej. ZUS przez te lata wystawiał zresztą zaświadczenia o niezaleganiu ze składkami, również kontrole potwierdzały, że wszystko jest prawidłowe i nie ma jakichkolwiek zaległości.

I raptem po latach ZUS „dopatrzył się” istnienia tych zaległości i w obecnej chwili domaga się ich spłaty.

Kobiety, których dotyczy ta sytuacja czują się oszukane i mają poczucie wielkiej krzywdy, wyrządzonej zarówno im, jak i ich dzieciom.

Zwracam się do Pani Minister z zapytaniem: dlaczego za błędy wynikające z niejasnej interpretacji przepisów, popełnione przez ZUS, mają płacić kobiety i matki ponoszące trud wychowania dzieci oraz jakie rozwiązanie tej kwestii przewiduje Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej.

*Z poważaniem
Waldemar Kraska*

Odpowiedź

Warszawa, 7 kwietnia 2009 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu RP

W odpowiedzi na wystąpienie Pana Marszałka z dnia 25 marca 2009 r. znak: BPS/DSK-043-1474/09, dotyczące oświadczenia złożonego przez Senatora Waldemara Kraszkę podczas 29. posiedzenia Senatu RP w sprawie matek, wobec których urzędnicy Zakładu Ubezpieczeń Społecznych prowadzą postępowania wyjaśniające, uprzejmie informuję:

W dniu 3 kwietnia br. Sejm jednogłośnie uchwalił *ustawę o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz ustawy – Prawo bankowe*. W ustawie tej Sejm rozszerzył krąg osób, które mogą ubiegać się o umorzenie i zwrot należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne i Fundusz Pracy w związku z prowadzoną działalnością. W efekcie o umorzenie lub zwrot należności z tytułu składek (o ile zostały uregulowane), należnych w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą, będą mogły ubiegać się zarówno osoby pobierające zasiłki macierzyńskie jak również osoby przebywające na urlopiach wychowawczych.

Proponowana regulacja przewiduje zewidencjonowanie na kontaktach osób pobierających zasiłek macierzyński składek obliczonych od zasiłku macierzyńskiego.

Odnosząc się natomiast do prowadzonych przez ZUS działań egzekucyjnych, należy zwrócić uwagę, że Prezes Zakładu Ubezpieczeń Społecznych zobowiązał pismem z dnia 2 lutego 2009 r. oddziały Zakładu do wstrzymania wszelkich działań zmierzających do ściągnięcia należnych składek. Oddziały ZUS zostały zobowiązane do zawieszenia wszelkich prowadzonych postępowań egzekucyjnych oraz do zawieszenia postępowań w zakresie rozpatrywania wniosków o udzielenie układow ratalnych, tak aby mogły one już uwzględniać nowe regulacje prawne.

Jednocześnie należy wskazać, że obecnie oddziały ZUS nadal prowadzą postępowania wyjaśniające ale tylko w celu ustalenia czy dana osoba podlegała obowiązkowi ubezpieczeń społecznych z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności, odrębnie w rozbiciu na okres pobierania zasiłku macierzyńskiego i przebywania na urlopie wychowawczym oraz w celu uzyskania prawidłowych dokumentów zgłoszeniowych i rozliczeniowych, co umożliwi poprawne rozliczenia konta płatnika i szybkie podjęcie dalszych działań po wejściu w życie nowych przepisów.

Nowe regulacje zgodnie z zapisami zawartymi w ww. ustawie zaczną obowiązywać po upływie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia.

MINISTER
Jolanta Fedak

Oświadczenie senatora Krzysztofa Majkowskiego

skierowane do ministra Skarbu Państwa Aleksandra Grada

Proszę o udzielenie mi odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy nie uważa Pan Minister, że w zarządzie Grupy Kapitałowej „Energa”, która zatrudnia kilkanaście tysięcy osób i której roczny obrót wynosi ponad 9 mld zł, zasiadać będą osoby całkowicie niemające doświadczenia w branży energetycznej? W ogłoszeniu zamieszczonym w „Gazecie Wyborczej” w lutym 2009 r. o postępowaniu konkursowym na członków zarządu w wymaganiach, które powinni spełniać kandydaci, nie ma zapisu dotyczącego doświadczenia w energetyce osoby kandydującej na przykład na funkcję prezesa zarządu i członka zarządu do spraw ekonomii i finansów.

Czy standardy, którymi kieruje się Platforma Obywatelska w obsadzeniu spółek z udziałem Skarbu Państwa, dotyczą tylko przynależności partyjnej, czy pod uwagę nie powinno być brane również doświadczenie zawodowe w tak strategicznej branży? Przykładem podobnego postępowania może być prezes jednej z elektrowni wodnych, który z wykształcenia jest weterynarzem.

2. Jaką wiedzę, przekazaną przez dyrektorów poszczególnych departamentów, posiada Pan Minister na temat egzekwowania zapisów zarządzenia nr 54 z 6 grudnia 2007 r. ministra Skarbu Państwa w zakresie wprowadzania w terminie jednego miesiąca poprzez walne zgromadzenie do statutów spółek zasad i trybu wyboru do rad nadzorczych, według reguł określonych w wyżej wymienionym zarządzeniu?

3. Czy uważa Pan Minister za zasadne obsadzenie w radach nadzorczych spółek podległych w koncernie „Energa” osób nieposiadających uprawnień do zasiadania w tych radach? Osoby te nie posiadają dyplomu uczestnictwa w odpowiednich kursach i zdanego egzaminu, który upoważnia do zasiadania w radach nadzorczych.

Krzysztof Majkowski

Odpowiedź

Warszawa, 2009.04.23

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu RP

Odpowiadając na oświadczenie Pana Senatora Krzysztofa Majkowskiego, złożone podczas 29. posiedzenia Senatu RP w dniu 19 marca 2009 r., dotyczące sytuacji w Grupie Kapitałowej ENERGA uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

W związku z upływającą I Kadencją Zarządu ENERGA SA Rada Nadzorcza Spółki dokonuje wyboru członków zarządu Spółki w drodze postępowania kwalifikacyjnego, prowadzonego na podstawie art. 19a, w związku z art. 69a ust. 3, ustawy z dnia 30 sierpnia 1996 roku o komercjalizacji i prywatyzacji oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 18 marca 2003 roku w sprawie przeprowadzania postępowania kwalifikacyjnego na stanowisko członka zarządu w niektórych spółkach handlowych oraz Statutu Spółki. Do dnia dzisiejszego działająca niezależnie Rada Nadzorcza, po przesłuchaniu kandydatów i wyłonieniu spośród nich osób najlepiej spełniających kryteria postępowań kwalifikacyjnych, dokonała wyboru Prezesa Zarządu i Wiceprezesa Zarządu ds. Finansowych. Nadal prowadzone jest postępowanie kwalifikacyjne na stano-

wisko Wiceprezesa ds. Rozwoju. Zgodnie z uchwałami Rady Nadzorczej kandydaci na wszystkie stanowiska powinni legitymować się doświadczeniem niezbędnym do wykonywania funkcji członka zarządu w spółce a ponadto posiadać niezbędną wiedzę o zakresie działalności Spółki oraz sektora, w jakim działa, a także znajomość zagadnień związanych z procesami restrukturyzacji i prywatyzacją w sektorze energetycznym. Każdy z kandydatów w toku postępowania powinien przedstawić wizję rozwoju i działalności Spółki na przestrzeni najbliższych 10 lat. Ponadto kandydaci na stanowisko Wiceprezesa ds. Rozwoju dodatkowo powinni wykazać się kompetencjami w kwestiach związanych z procesami inwestycyjnymi w branży energetycznej oraz w technologiach stosowanych w tej branży.

W związku z powyższym trudno mi się zgodzić z opinią Pana Senatora, iż w Zarządzie ENERGA SA zasiadać będą osoby całkowicie niemające doświadczenia w branży energetycznej. Pragnę zauważyć, że w skład Zarządu II Kadencji, który obejmie swoje obowiązki z dniem odbycia Zwyczajnego Walnego Zgromadzenia zatwierdzającego sprawozdanie finansowe Spółki za rok obrotowy 2008, w wyniku omawianego powyżej postępowania kwalifikacyjnego zostały powołane osoby dotychczas pełniące funkcję Prezesa i Wiceprezesa i którym z tej racji trudno odmówić doświadczenia w zarządzaniu spółką branży energetycznej.

Odnośnie poruszonej przez Pana Senatora kwestii realizacji przez Dyrektorów departamentów MSP zapisu § 8 Zarządzenia Nr 45 Ministra Skarbu Państwa w sprawie zasad i trybu doboru kandydatów do składu rad nadzorczych spółek handlowych z udziałem Skarbu Państwa oraz rad nadzorczych innych podmiotów prawnych nadzorowanych przez Ministra Skarbu Państwa pragnę poinformować, że aktualnie prowadzone jest postępowanie mające na celu uchylenie przywoływanego zapisu. § 8 Zarządzenia stanowi o zobowiązaniu Dyrektorów departamentów nadzorujących w MSP do przygotowania m.in. w spółkach z większościovym udziałem Skarbu Państwa (czyli powyżej 50%) propozycji uchwał walnego zgromadzenia lub zgromadzenia wspólników mających na celu wprowadzenie do statutów i umów spółek zależnych zasad wyboru członków rad nadzorczych po przeprowadzeniu postępowania kwalifikacyjnego opartego na zasadach określonych w Zarządzeniu. Przepis ten jednak należy uznać za sprzeczny z powszechnie obowiązującym prawem. Zgodnie z art. 375¹ Ksh, który jest jednym z fundamentalnych przepisów dotyczących wzajemnych stosunków pomiędzy Zarządem a Radą Nadzorczą i Walnym Zgromadzeniem, Walne Zgromadzenie i Rada Nadzorcza nie mogą wydawać Zarządowi wiążących poleceń dotyczących prowadzenia spraw spółki. Wykonanie zalecenia ujętego w § 8 Zarządzenia, w taki sposób, aby nie doszło do kolizji z ww. zapisem art. 375¹ Ksh jest zatem niemożliwe.

Odnośnie do pozostałych kwestii poruszonych w oświadczeniu Pana Senatora, po uzyskaniu wyjaśnień ze strony Zarządu ENERGA SA chciałbym poinformować, że w dniu 11 kwietnia 2008 r. spółka ENERGA SA przyjęła do stosowania „Regulamin wyboru kandydatów na członków rad nadzorczych w spółkach ENERGA SA”. Regulamin ustala jednolite zasady wyboru kandydatów na przedstawicieli ENERGA SA w organach nadzorczych spółek, w których sprawuje kontrolę właścicielską (poza przedstawicielami wybieranymi przez załogi poszczególnych spółek). Wybór kandydatów odbywa się w drodze postępowania konkursowego. O wszczęciu postępowania kwalifikacyjnego decyduje Zarząd, określając zasady jego przebiegu, treść ogłoszenia oraz kryteria oceny kandydatów i powołując Komisję Rekrutacyjną, która przeprowadza postępowanie. Po zakończonym postępowaniu kwalifikacyjnym Zarząd, mając na uwadze wyniki oceny poszczególnych kandydatów, podejmuje decyzję o wyborze przedstawiciela ENERGA SA do organu nadzorczego. Zgodnie z Regulaminem nie stosuje się postępowania kwalifikacyjnego w przypadku powoływania do Rad Nadzorczych osób spośród pracowników zatrudnionych w ENERGA SA oraz pracowników ze spółek w stosunku do których ENERGA SA sprawuje kontrolę właścicielską.

Z dniem 20 marca 2009 r. został zarejestrowany plan podziału spółki ENERGA – OPERATOR SA i z tym dniem większość spółek z grupy kapitałowej uzyskała status spółki zależnej od ENERGA SA, która jest jednoosobową spółką Skarbu Państwa oraz państwową osobą prawną. W związku z powyższym, stosownie do art. 69a pkt 2 usta-

wy o komercjalizacji i prywatyzacji, ENERGA SA może powoływać do rad nadzorczych osoby, które złożyły egzamin, o którym mowa w art. 12 ust. 2 ustawy o komercjalizacji i prywatyzacji, lub zostały zwolnione z obowiązku złożenia takiego egzaminu zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie ustawy. W chwili obecnej w Grupie Kapitałowej ENERGA prowadzona jest weryfikacja osób, które zasiadają w organach nadzorczych tych spółek w celu dostosowania do wymogów stawianych przez odpowiednie przepisy, w tym posiadanie uprawnienia do zasiadania w radach nadzorczych spółek z udziałem Skarbu Państwa.

Ponadto w Grupie ENERGA na bieżąco przeprowadzane są szkolenia dla pracowników przygotowujące do zdania egzaminu uprawniającego do zasiadania w Radach Nadzorczych.

MINISTER
SKARBU PAŃSTWA
z up. Sekretarz Stanu
Jan Bury

Oświadczenie senatora Krzysztofa Majkowskiego

skierowane do podsekretarz stanu w ministerstwie gospodarki Joanny Strzelec-Łobodzińskiej

Proszę o udostępnienie mi precyzyjnej informacji na temat procesu inwestycyjnego prowadzonego przez polskie grupy energetyczne, takie jak PGE, Enea, Energa i Tauron, związanego z budową w latach 2010–2020 na terenie naszego kraju elektrowni konwencjonalnych na węglu kamiennym i brunatnym.

Które z zamierzonych inwestycji spełniają normy dotyczące standardów emisyjnych zatwierdzonych na konwencji klimatycznej w Brukseli w styczniu 2009 r. i będą realizowane zgodnie z przepisami obowiązującymi w dniu 31 grudnia 2008 r.?

Z poważaniem
Krzysztof Majkowski

Odpowiedź PODSEKRETARZA STANU W MINISTERSTWIE GOSPODARKI

Warszawa, maja 2009 r.

Pan Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

nawiązując do oświadczenia złożonego przez Pana senatora Krzysztofa Majkowskiego podczas posiedzenia Senatu RP w dniu 19 marca 2009 r., dot. prośby o informacje nt. zgłaszanych przez polskie przedsiębiorstwa energetyczne planowanych w latach 2010–2020 nowych inwestycji w moce wytwórcze, niniejszym składam stosowne wyjaśnienia.

Zgodnie z informacjami przekazanymi Ministerstwu Gospodarki przez grupy – PGE SA, Tauron Polska Energia SA, ENEA SA oraz ENERGA SA – planowany jest następujący przyrost brutto mocy wytwórczych w latach 2010–2020:

	Planowane inwestycje w nowe moce wytwórcze w latach 2010–2020 (w MW)
PGE SA	7700
Tauron Polska Energia SA	6000
ENEA SA	4000
ENERGA SA	2800
RAZEM	20,500

Należy podkreślić, że znaczna część z ww. planowanych inwestycji posłuży do pokrycia zapotrzebowania powstałego z konieczności uprzedniego odstawienia znaczącej ilości instalacji w wyniku ich technicznego zużycia.

Ministerstwo Gospodarki będzie monitorować realizację ww. planów w zakresie budowy nowych mocy wytwórczych. Efekty tego procesu będą przedstawione w okreso-

wym Sprawozdaniu z wyników nadzoru nad bezpieczeństwem zaopatrzenia w energię elektryczną (przygotowanego zgodnie z art. 15b ust. 1 ustawy – *Prawo energetyczne*).

W odniesieniu do ustaleń grudniowego szczytu Rady Europejskiej w zakresie nowelizowanej dyrektywy dot. handlu emisjami (tzw. dyrektywa ETS – ang. *Emissions Trading Scheme*), pragnę podkreślić, że wynegocjowany przez Rząd okres przejściowy w zakresie obowiązku zakupu przez polski sektor energetyczny wszystkich uprawnień do emisji CO₂ jest dużym osiągnięciem, które przyniesie wymierne korzyści dla Polski.

W 2013 r. Polska będzie mogła bezpłatnie przekazać elektrowniom do 70% uprawnień, natomiast w latach 2014–19 ilość darmowych uprawnień na rynku ulegać będzie stopniowemu zmniejszeniu. Jednakże, w gestii Polski pozostawiono decyzję co do tempa tej redukcji.

Należy zaznaczyć, że oszczędności dla polskich elektrowni z tytułu wywalczonego okresu przejściowego – możliwości otrzymania znacznej części uprawnień za darmo – to ok. 4 mld EUR rocznie. Ponadto, zwolnienie elektrowni z obowiązku zakupu wszystkich uprawnień do emisji w okresie 2013–2019 będzie miało realny wpływ na zminimalizowanie wzrostu cen energii elektrycznej wynikającego z wdrożenia regulacji pakietu klimatyczno-energetycznego.

Żywię nadzieję, że przekazane informacje zostaną uznane jako wyczerpująca odpowiedź na pytania zawarte w oświadczeniu Pana senatora.

Z poważaniem
Marcin Korolec

Oświadczenie senatora Andrzeja Misiółka

skierowane do ministra sprawiedliwości, prokuratora generalnego RP Andrzeja Czumy

Szanowny Panie Ministrze!

W dniu 18 grudnia 2008 r. weszła w życie nowelizacja kodeksu karnego, na mocy której został wprowadzony przepis art. 202 § 4b, który stanowi: „Kto produkuje, rozpowszechnia, prezentuje, przechowuje lub posiada treści pornograficzne przedstawiające wytworzony albo przetworzony wizerunek małoletniego uczestniczącego w czynności seksualnej, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2”.

Przytoczony przepis w swej hipotezie wśród znamion czynu nie umieszcza pojęcia „ściągać”. Tym samym mamy do czynienia z paradoksalną sytuacją, w której de facto czyn dozwolony (ściągnięcie – nieobjęte hipotezą omawianego przepisu) generuje stan faktyczny zakazany hipotezą przepisu (posiadanie). Niniejsza sytuacja powoduje zasadnicze trudności dowodowe w ewentualnym postępowaniu karnym, jako że ustawa – Kodeks karny w tym samym art. 202 w innych paragrafach posługuje się pojęciem „ściągać”.

Jak można z tego wnioskować, czyn polegający na ściąganiu zakazanych treści jest czynem innym niż te, które są opisane w hipotezie art. 202 § 4b. Nietrudno bowiem wyobrazić sobie sytuację, w której sprawca po ściągnięciu treści, o których mowa w przepisie, wyeliminuje z twardego dysku swojego komputera (poprzez formatowanie czy nawet zakupienie nowej jednostki głównej) zakazane treści.

Stan, z którym mamy do czynienia, musi w określonych sytuacjach (choćby tych opisanych) prowadzić do uniewinnienia sprawcy lub odmowy jego ścigania ze względu na fakt, iż czyny opisane w przepisie stanowią tak zwany katalog zamknięty, niemożliwy do rozszerzenia wolą organów ścigania lub wymiaru sprawiedliwości. Nadto, jak już wspomniano, w przepisie tym nie ma elementarnej logiki, bo czyn dozwolony automatycznie generuje przestępstwo, co jest nie do pogodzenia z ideą państwa prawa i uniemożliwia organom ścigania oraz wymiaru sprawiedliwości skuteczne zwalczanie czynów z art. 202 § 4b.

Wobec tego rodzą się następujące pytania.

Czy rząd ma zamiar w najbliższym czasie zmienić ten oczywisty błąd poprzez swoją inicjatywę ustawodawczą?

Czy minister sprawiedliwości wyda jakieś wytyczne podległym sobie prokuratorom (na gruncie treści obowiązującego przepisu) odnośnie do ścigania omawianych przestępstw, o których mowa w niniejszym przepisie?

*Z poważaniem
Andrzej Misiółka*

Odpowiedź

Warszawa, 30 kwietnia 2009 r.

Pani
Krystyna Bochenek
Wicemarszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek,

w odpowiedzi na pismo z dnia 25 marca 2009 r. przekazujące oświadczenie Pana Senatora Andrzeja Misiółka, złożone na posiedzeniu Senatu RP w dniu 19 marca 2009 r., w sprawie potrzeby nowelizacji Kodeksu karnego (Dz. U. Nr 88, poz. 553, z późn. zm.)

w zakresie brzmienia art. 202 § 4b k.k., *wprowadzonego ustawą z dnia 24 października 2008 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw* (Dz. U. Nr 214, poz. 1344) uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Przepis art. 202b k.k. stanowi bezpośrednią implementację art. 1a (iii) w zw. z art. 3 *Decyzji ramowej Rady 2004/68/WSiSW z dnia 22 grudnia 2003 r. o zwalczaniu seksualnego wykorzystywania dzieci i pornografii dziecięcej*, spełniając wszystkie wymogi przepisu implementowanego.

Decyzja ramowa wprowadza szeroką definicję pornografii dziecięcej, obejmującą również realistyczne wizerunki dziecka nieistniejącego w rzeczywistości, uczestniczącego lub poddającego się czynnościom seksualnym, w tym polegającym na lubieżnym okazywaniu narządów płciowych lub miejsc intymnych dziecka. Podobnie szeroką definicję przyjmuje w art. 9 ust. 2 *Konwencja Rady Europy o Cyberprzestępczości*, podpisana przez Polskę w dniu 23 listopada 2001 r.

Powołany przepis art. 202 § 4b k.k. penalizuje działania polegające na produkcji, rozpowszechnianiu, przechowywaniu lub posiadaniu treści pornograficznych przedstawiających wytworzony lub przetworzony wizerunek małoletniego uczestniczącego w czynności seksualnej. Przepis ten wprowadza szersze rozumienie „treści pornograficznych”, obejmując tym terminem także wygenerowane w systemach komputerowych realistyczne wizerunki wirtualnych osób małoletnich o charakterze pornograficznym. W tym przypadku inny jest zatem przedmiot ochrony niż w przypadku, gdy w produkcji treści pornograficznych wykorzystywane są dzieci, co znajduje odzwierciedlenie nie tylko w opisie znamion czynu zabronionego, ale również w jego sankcji.

Zgodnie z przytoczonym wcześniej brzmieniem przepisu odpowiedzialność karna za czyn z art. 202 § 4b k.k. obejmuje wymienione w tym przepisie znamiona sprawcze w postaci: produkowania, rozpowszechniania, prezentowania, przechowywania treści pornograficznych przedstawiających wytworzony lub przetworzony wizerunek małoletniego uczestniczącego w czynności seksualnej.

Pan Senator Andrzej Misiołek w powołanym oświadczeniu wskazuje na nieuzasadnione i wybiórcze pominięcie w dyspozycji art. 202 § 4b k.k. znamienia czynności sprawczej polegającego na „ściągnięciu” treści pornograficznych, podnosząc, że jest to przejaw niekonsekwencji ustawodawcy, w wyniku której dozwolone „ściągnięcie” treści pornograficznych przedstawiających wytworzony albo przetworzony wizerunek małoletniego uczestniczącego w czynności seksualnej prowadzi do stanu zakazanego w postaci posiadania takich treści.

Z konkluzji oświadczenia wynika, że sytuacja, w której czyn dozwolony automatycznie generuje przestępstwo wskazuje na brak elementarnej logiki, godząc w ideę państwa prawa i uniemożliwiając organom ścigania i wymiaru sprawiedliwości skuteczne zwalczanie czynów z art. 202 § 4b k.k.

Odnosząc się do tak określonego problemu zwrócić należy uwagę, że Kodeks karny w żadnym z przepisów nie posługuje się pojęciem „ściągnięcia”. Dyspozycja art. 202 § 3 k.k. i art. 202 § 4a k.k. zawiera natomiast znamię „sprowadzenia”, które odnosi się m.in. do opisanego pobierania danych z sieci informatycznej.

Brak tego znamienia w dyspozycji art. 202 § 4b k.k. nie oznacza jednak automatycznie, że pobieranie z sieci informatycznej wskazanych w tym przepisie treści pornograficznych pozostaje obojętne w świetle prawa karnego.

Zauważyć bowiem należy, że zachowanie polegające na pobieraniu takich danych stanowić może karalną formę stadialną tego przestępstwa w postaci usiłowania realizacji jego znamienia w postaci posiadania lub przechowywania.

Zachowanie takie nie będzie podlegać karze jedynie w przypadku tzw. „czynnego żalu”, określonego w art. 15 k.k., w sytuacji, gdy sprawca dobrowolnie odstąpił od dokonania czynu zabronionego, przerywając pobieranie i kasując pobrane wcześniej dane.

Zwrócić należy także uwagę, że każde „sprowadzenie” za pomocą systemu informatycznego treści pornograficznych wypełniać może jednocześnie znamię „posiadania” lub „przechowywania” pobranych tą drogą treści, co pozwala na pociągnięcie do odpowiedzialności na podstawie art. 202 § 4b k.k. osoby, która w opisany sposób weszła w posiadanie treści zawierających wirtualną pornografię dziecięcą.

Postrzeżenie braku odrębnej penalizacji sprowadzania treści pornograficznych w ramach art. 202 § 4b k.k. w sposób ujęty w oświadczeniu Pana Senatora Andrzeja Misiółka, tj. w kategorii oczywistego błędu, nie jest zatem zasadne.

Zróznicowanie znamion czynności sprawczych objętych tym przepisem wobec pozostałych przestępstw wymienionych w art. 202 k.k. wynika przede wszystkim z odmiennego przedmiotu ochrony. Jak wskazano wcześniej, przepis art. 202 § 4b k.k. dotyczy wirtualnej pornografii dziecięcej, co znalazło odzwierciedlenie także w wysokości sankcji karnej, uzasadniając równocześnie rezygnację z odrębnego penalizowania w tym przypadku zachowania polegającego na sprowadzaniu treści pornograficznych, których omawiany przepis dotyczy.

Z tego względu przepis art. 202 § 4b k.k. nie wymaga postulowanych w oświadczeniu zmian legislacyjnych, a jego stosowanie nie powinno rodzić problemów interpretacyjnych.

Z wyrazami szacunku i sympatii

z upoważnienia
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI
Krzysztof Kwiatkowski
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Antoniego Motyczki

skierowane do wiceprezesa Rady Ministrów,
ministra spraw wewnętrznych i administracji Grzegorza Schetyny

Szanowny Panie Ministrze!

Docierają do mnie sygnały od zaniepokojonych wyborców i władz lokalnych o zaplanowanej likwidacji komendy Śląskiego Oddziału Straży Granicznej w Raciborzu. Konsekwencją tego posunięcia będzie utrata wielu miejsc pracy. Decyzja ta godzi także w poczucie bezpieczeństwa obywateli, gdyż Śląski Oddział Straży Granicznej, działający na obszarze województw śląskiego i opolskiego, odbierany jest jako służba chroniąca przed zagrożeniami, jakie niesie ze sobą otwarcie granic w Unii Europejskiej. W odczuciu ludzi decyzja o likwidacji położonego w ich regionie ośrodka, który monitoruje zagrożenia i kieruje działaniami Straży Granicznej, jest niejasnym i nielogicznym posunięciem, które niesie ze sobą groźbę spadku zaufania do państwa jako instytucji zapewniającej bezpieczeństwo obywateli.

Z „Założeń wieloletniej koncepcji funkcjonowania Straży Granicznej (2009–2015)” wynika, że w okresie od stycznia do grudnia 2010 r. nastąpi zniesienie Śląskiego oraz, sąsiadującego z nim, Sudeckiego Oddziału Straży Granicznej, a w zamian powstanie jeden oddział dla całej granicy z Republiką Czeską. Na siedzibę nowego oddziału wyznaczone zostało Kłodzko, choć, jak wykażą przedstawione poniżej argumenty, to właśnie Racibórz jest rozwiązaniem lepszym, mającym merytoryczne uzasadnienie. Trudna do zrozumienia jest koncepcja umiejscowienia komendy na nisko zurbanizowanym terenie w sytuacji, kiedy zadania, jakie spoczywają na Straży Granicznej w warunkach Schengen, wymagają skupienia działań na obszarach o dużych skupiskach ludności oraz na szlakach komunikacyjnych.

W związku z tym, w kontekście realizowanych przez Straż Graniczną zadań migracyjnych oraz tych związanych z zapobieganiem przestępczości, to w Raciborzu powinna znajdować się komenda przyszłego oddziału. Położenie komendy w pobliżu aglomeracji śląskiej, obszaru ze zidentyfikowanymi centrami przestępczości, terenie, przez który przebiegają i na którym krzyżują się główne ciągi komunikacyjne, służy skutecznej i sprawnej organizacji działań oraz wspieraniu podległych placówek i samodzielnej realizacji ustawowych zadań.

Agglomeracja śląska to rejon, który przyciąga nielegalnych imigrantów. Tu znajduje się najważniejszy w tej części Polski międzynarodowy port lotniczy Katowice w Pyrzowicach, obsługujący ruch wewnątrz i na zewnątrz UE. Przez Górny Śląsk przebiegają liczne kolejowe i drogowe międzynarodowe szlaki komunikacyjne, wykorzystywane przez nielegalnych imigrantów oraz w przestępczości transgranicznej. Niebawem w pobliżu Raciborza oddana zostanie do użytku autostrada A1. Dzięki trasie przebiegającej przez Dolny Śląsk, Opolszczyznę i Górny Śląsk, zlokalizowana niedaleko autostrady komenda w Raciborzu może bez problemów skutecznie manewrować posiadającym potencjałem na obszarze działania przyszłego oddziału.

Uzasadnione jest zlokalizowanie komendy nowego oddziału Straży Granicznej w rejonie, który z punktu widzenia zagrożeń i zadań formacji wymaga szczególnej kontroli, i w miejscu, z którego komenda będzie mogła efektywnie kierować działaniami na całym służbowym odcinku. Stąd znacznie łatwiej będzie prowadzić monitoring zagrożeń. Umieszczenie komendy w Kotlinie Kłodzkiej może spowodować nieodwracalną utratę rozeznania w sytuacji migracyjnej i przestępczej na Górnym Śląsku.

Niezmiernie ważne są też argumenty finansowe, które również przemawiają za usytuowaniem komendy w Raciborzu. Obiekt w Raciborzu jest mniejszy, dzięki temu tańszy w utrzymaniu, a jednocześnie dostatecznie dostosowany do potrzeb komendy przyszłego oddziału. Posiadana infrastruktura całkowicie pozwala na prawidłowe funkcjonowanie komendy oddziału, nie ma więc konieczności pozyskiwania kwot związanych z utrzymaniem obiektów w dużej mierze przekraczających potrzeby. Kończące się prace re-

montowe sprawią, że w kolejnych latach radykalnie zmniejszą się nakłady państwa na utrzymanie tej nieruchomości.

Mocną stroną komendy w Raciborzu jest także właściwe zaplecze logistyczne i kadrowe oraz jej cechy organizacyjne. W komendzie oddziału stanowiska objęta wykwalifikowana kadra pracowników. Restrukturyzacja połączona z likwidacją aktualnej komendy oznaczałaby utratę wysoko wykwalifikowanych i przeszkolonych pracowników, łącznie ponad dwustu osób, którzy dołączyliby do grona bezrobotnych, co byłoby dla miasta i regionu poważnym problemem.

Kolejnym argumentem jest deklaracja władz Raciborza o przekazaniu dziesięciu mieszkań na potrzeby funkcjonariuszy, którzy zostaliby przeniesieni z Kłodzka w przypadku umiejscowienia komendy przyszłego oddziału w Raciborzu, a także obietnica wsparcia kolejnymi lokalami. Te dobre stosunki miasta ze Strażą Graniczną skutkują efektywną współpracą. Na bardzo dobrym poziomie kształtuje się współpraca oddziału z samorządem lokalnym i wojewódzkim w realizacji służbowych zadań.

Położenie komendy oddziału na pograniczu województw ułatwia kontakty z urzędami i pozwala na stałą współpracę komórek Śląskiego Oddziału Straży Granicznej z administracją wojewódzką, szczególnie w obszarze przeciwdziałania nielegalnej migracji, podejmowaniu przez cudzoziemców pracy bez zezwolenia oraz w sprawach dotyczących opiniowania pobytu cudzoziemców.

Szanowny Panie Ministrze! W imieniu senatorów ziemi śląskiej i opolskiej oraz mieszkańców tych regionów zdecydowanie przeciwstawiam się planom usytuowania komendy przyszłego oddziału Straży Granicznej w Kłodzku. Oczekuję, że wskazane argumenty zostaną uwzględnione w trakcie prowadzenia analizy argumentacji, która w mojej ocenie jest niezbędna przed podjęciem ostatecznej decyzji.

Z poważaniem
Antoni Motyczka

Odpowiedź

Warszawa, 6 kwietnia 2009 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

nawiązując do pisma z dnia 25 marca 2009 roku (sygn. BPS/DSK-043-1479/09), przekazującego tekst oświadczenia Senatora RP Pana Antoniego Motyczki złożonego podczas 29. posiedzenia Senatu RP w dniu 19 marca 2009 roku w sprawie *planowanej likwidacji Komendy Śląskiego Oddziału Straży Granicznej w Raciborzu*, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie pragnę podziękować Panu Senatorowi za zainteresowanie przedmiotową, niewątpliwie jakże trudną problematyką, jaką jest restrukturyzacja Straży Granicznej. Szerokie zainteresowanie pracami nad zmianą funkcjonowania struktur Straży Granicznej, zarówno przez parlamentarzystów, jak i przez środowiska lokalne, świadczy o aprobachie dotychczasowych działań funkcjonariuszy tej formacji.

Wynikiem trwających od wielu miesięcy w resorcie spraw wewnętrznych i administracji prac nad zmianą koncepcji funkcjonowania struktur Straży Granicznej wewnątrz kraju jest dokument zatwierdzony przeze mnie w lutym br. pn. „Założenia

wieloletniej koncepcji funkcjonowania Straży Granicznej (2009–2015)”. Powyższy dokument stanowi kontynuację procesu przekształceń Straży Granicznej, rozpoczętego w związku z przygotowaniem tej formacji do członkostwa Polski w Unii Europejskiej i przystąpieniem do pełnej realizacji Układu z Schengen.

Przyjęto, że „Założenia (...)” będą dokumentem strategicznym, podlegającym korektom i uszczegółowieniom na etapie przygotowania wieloletniej koncepcji funkcjonowania Straży Granicznej oraz – już na etapie implementacji – bieżącej ewaluacji i uzasadnionym modyfikacjom.

Przed zatwierdzeniem, dokument ten poddany został wnikliwej analizie, przeprowadzonej w oparciu o uzgodnienia z przedstawicielami związków zawodowych funkcjonariuszy i pracowników cywilnych SG, komórek organizacyjnych KG SG, jednostek organizacyjnych SG, ośrodków szkolenia SG – łącznie z 37 adresatami. W celu wypracowania jak najbardziej spójnych rozwiązań, w toku przeprowadzanych konsultacji rozważano różne aspekty reorganizacji, w tym m.in. propozycje utworzenia, zniesienia, przekształcenia czy przesunięcia oddziałów i placówek Straży Granicznej. Aktualna wersja dokumentu uwzględnia wszystkie dotychczasowe ustalenia i rekomendacje.

Mieć trzeba na uwadze fakt, iż dostosowanie struktur Straży Granicznej do nowych zadań oraz zamknięcie procesu przekształcania tej formacji w nowoczesną służbę graniczno-immigracyjną o charakterze policyjnym jest nieuniknione. Obawy o funkcjonowanie struktur bezpieczeństwa w garnizonie śląskim są przedwczesne. Zmiany mają służyć możliwości zintensyfikowania działań, wynikających z kompetencji Straży Granicznej w następujących obszarach: poszerzenie obszaru zainteresowań Straży Granicznej, przeciwdziałanie i zwalczanie nielegalnej migracji (z uprawnieniami do działania na całym terytorium Polski), sprawowanie wobec cudzoziemców czynności kontrolnych w zakresie legalności pobytu, wykonywanie pracy oraz prowadzenie działalności gospodarczej, rozpoznawanie, zapobieganie i zwalczanie wybranych form przestępczości uwzględniającej udział cudzoziemców lub mającej charakter transgraniczny.

Wszystkie strategiczne kierunki przekształceń zaproponowane w „Założeniach (...)” mają na celu m.in.: utrzymanie dotychczasowej skuteczności tej formacji w wykonywaniu ustawowych zadań (w tym kontroli ruchu granicznego i ochrony granicy państwowej), przekształcenie Straży Granicznej na terytorium kraju w wiodącą służbę migracyjną, dalsze dostosowanie i rozmieszczenie infrastruktury Straży Granicznej do zadań wykonywanych po przystąpieniu Polski do strefy Schengen, w zależności od zidentyfikowanych zagrożeń. Działania związane z przekształceniem struktury Straży Granicznej prowadzone są z uwzględnieniem czynnika ludzkiego (jednego z najważniejszych elementów zarządzania formacją), tj. elementu istotnego dla efektywnego prowadzenia polityki poprawy podniesienia poziomu jakości funkcjonowania oraz zrównoważonego rozwoju Straży Granicznej.

W świetle przyjętych „Założeń (...)”, infrastruktura Straży Granicznej na terytorium kraju powinna:

- umożliwić „odsunięcie” formacji w głąb terytorium RP poprzez ograniczenie do niezbędnego minimum liczby jednostek, umiejscowionych w bezpośrednim sąsiedztwie granicy wewnętrznej UE i strefy Schengen,
- umożliwić realizację działań ukierunkowanych na zwalczanie i przeciwdziałanie nielegalnej migracji cudzoziemców,
- być ukierunkowana na:
 - a) duże aglomeracje miejskie lub ich bezpośrednie sąsiedztwo,
 - b) kluczowe węzły komunikacyjne (lotnicze, drogowe i kolejowe),
 - c) ośrodki dla osób ubiegających się o nadanie statusu uchodźcy,
- uwzględnić:
 - a) możliwość szybkiego i skutecznego wykonywania decyzji administracyjnych wobec cudzoziemców,
 - b) możliwość wykorzystania istniejących elementów infrastruktury Straży Granicznej na terytorium RP (np. Placówek Straży Granicznej z lotniczymi przejściami granicznymi),

- c) konieczność utrzymania niewielkiej liczby jednostek organizacyjnych na odcinku granicy wewnętrznej, umożliwiającą wykonywanie zadań wynikających z porozumień międzynarodowych, w tym współpracę ze służbami państw sąsiednich oraz administrację granicy państwowej.

Zaplanowanie docelowego modelu Straży Granicznej w perspektywie wieloletniej, umożliwi zachowanie strategicznej ciągłości działań wykonywanych w latach 2007–2013 oraz powiązanie ich z zadaniami planowanymi do realizacji w okresie 2013–2015.

Zgodnie z przyjętymi w „Założeniach (...)” kierunkami wieloletniej restrukturyzacji Straży Granicznej, na bazie Sudeckiego, Śląskiego i części Łużyckiego Oddziału Straży Granicznej utworzony zostanie Śląski Oddział Straży Granicznej z siedzibą w Kłodzku. Dotychczas nie podjęta została jednakże formalna decyzja odnośnie lokalizacji siedziby przyszłej komendy Śląskiego Oddziału Straży Granicznej. Zgodnie z przyjętym w „Założeniach (...)” harmonogramem realizacji przekształceń infrastruktury Straży Granicznej, decyzja o utworzeniu nowego Śląskiego Oddziału Straży Granicznej podjęta zostanie w okresie od 1 stycznia 2010 roku do 31 grudnia 2010 roku.

Przedstawiając powyższe pragnę zapewnić Pana Senatora, iż wszelkie obawy o funkcjonowanie systemu bezpieczeństwa na zarządzanym przez społeczność lokalną terenie, przyjmowane są z pełnym zrozumieniem, a opinie w przedmiocie przekształceń w strukturze organizacyjnej Straży Granicznej są wnikliwie analizowane i brane pod uwagę w procesie podejmowania decyzji i rozwiązań systemowych.

Z poważaniem

MINISTER
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
I ADMINISTRACJI
z up. Adam Rapacki
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Antoniego Motyczki

skierowane do minister zdrowia Ewy Kopacz

Szanowna Pani Minister!

Trafiła do mnie skarga w związku z przejawami dyskryminacji mieszkańców województwa śląskiego przez Narodowy Fundusz Zdrowia.

W obecnym roku Śląski Oddział Wojewódzki NFZ wycenił wartość świadczeń w lecznictwie psychiatrycznym na poziomie o około 30% niższym aniżeli wyceniono te same świadczenia na przykład w województwie mazowieckim. Gdyby na przykład SP ZOZ Państwowy Szpital dla Nerwowo i Psychicznie Chorych w Rybniku posiadał kontrakt z NFZ na poziomie województwa mazowieckiego, to budżet tego szpitala byłby aż o około 10 milionów zł wyższy. Taka kwota zwiększenia budżetu pozwoliłaby nie tylko na zaspokojenie żądań płacowych personelu szpitala, ale także umożliwiłaby w znacznym stopniu spłacenie zaległości finansowych i dokonanie inwestycji poprawiających jakość leczenia pacjentów.

Niestety sama placówka SP ZOZ Państwowy Szpital dla Nerwowo i Psychicznie Chorych w Rybniku nie znajduje uzasadnienia takiej rozbieżności wyceny tych samych świadczeń ani w jakości świadczonych usług, ani w skuteczności leczenia, ani w stosowanych metodach terapeutycznych, farmakologicznych czy też w kwalifikacjach personelu. Szpital ten w niczym nie odbiega od szpitali województwa mazowieckiego, a nawet niektóre z nich przewyższa w aspektach dotyczących hospitalizacji. Mimo to musi się borykać z problemami finansowymi.

Zmniejszony poziom dofinansowania przekłada się z kolei na gorsze warunki leczenia mieszkańców województwa śląskiego, niższy poziom wynagrodzeń personelu oraz gorszą kondycję finansową szpitala.

W związku z tym pragnę zwrócić się do pani minister zdrowia Ewy Kopacz z prośbą o przeanalizowanie sytuacji SP ZOZ Państwowego Szpitala dla Nerwowo i Psychicznie Chorych w Rybniku. Liczę na to, że rozważając kwestię placówki, pani minister będzie się kierowała zasadami sprawiedliwości i równości.

*Z poważaniem
Antoni Motyczka*

Stanowisko

Warszawa, 2009.04.08

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w nawiązaniu do pisma Marszałka Senatu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 25 marca 2009 r., znak: BPS/DSK-043-1480/09, przy którym przesłano tekst oświadczenia złożonego przez senatora Antoniego Motyczkę podczas 29. posiedzenia Senatu RP w dniu 19 marca 2009 r., uprzejmie proszę o przedłużenie terminu odpowiedzi na ww. oświadczenie do dnia 7 maja 2009 r.

Uprzejmie informuję, że opóźnienie w udzieleniu wyczerpującej odpowiedzi wynika z konieczności pozyskania pełnej informacji niezbędnej do jej przygotowania.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Sekretarz Stanu
Jakub Szulc

Odpowiedź

Warszawa, 2009.04.30

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z pismem Marszałka Senatu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 25 marca 2009 r., znak: BPS/DSK-043-1480/09, przy którym przesłano tekst oświadczenia złożonego przez senatora Antoniego Motyczkę podczas 29. posiedzenia Senatu RP w dniu 19 marca 2009 r., uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Zadania z zakresu określania jakości i dostępności oraz analiza kosztów świadczeń opieki zdrowotnej w zakresie niezbędnym dla prawidłowego zawierania umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, zgodnie z przepisem art. 97 ust. 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (t.j. Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027 z późn. zm.) należą do kompetencji Narodowego Funduszu Zdrowia.

W związku z powyższym w ramach nadzoru sprawowanego nad Narodowym Funduszem Zdrowia Minister Zdrowia wystąpił do Funduszu z prośbą o przedstawienie stanowiska w przedmiotowej sprawie. Ze stanowiska Prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia wynika, że w ramach ustalania jednolitych sposobów realizacji ustawowych zadań realizowanych przez oddziały wojewódzkie Prezes Funduszu dąży do sukcesywnego wyrównywania poziomu cen oczekiwanych jednostek rozliczeniowych w umowach zawieranych ze świadczeniodawcami przez poszczególne oddziały wojewódzkie. Należy jednak zdawać sobie sprawę, że zrównanie cen we wszystkich rodzajach świadczeń będzie musiało potrwać wiele lat, o ile będzie to możliwe i uzasadnione. Tym niemniej sprowadzanie cen do porównywalnego poziomu pozostaje jednym z ważnych zadań Funduszu, którego realizacja będzie kontynuowana w kolejnych latach.

Odnosząc się do kwestii niskiego poziomu cen w kontrakcie na 2009 rok Szpitala Psychiatrycznego w Rybniku ze Śląskim Oddziałem Wojewódzkim NFZ, Prezes NFZ wyjaśnił, że kwestia cen świadczeń w lecznictwie psychiatrycznym była przedmiotem uzgodnień już w pierwszych miesiącach ubiegłego roku. W dniu 14 kwietnia 2008 r. z inicjatywy Śląskiego OW NFZ, podczas trwającego wówczas postępowania konkursowego, odbyło się spotkanie z dyrektorami największych śląskich szpitali psychiatrycznych, tj.: Centrum Psychiatrii w Katowicach, Specjalistycznego Psychiatrycznego Zespołu Opieki Zdrowotnej w Bielsku-Białej, Wojewódzkiego Szpitala Neuropsychiatrycznego im. dra Emila Cyrana w Lublińcu, SP ZOZ Szpitala Psychiatrycznego w Toszku i SP ZOZ Państwowego Szpitala Dla Nerwowo i Psychiczenie Chorych w Rybniku. Ze

strony Śląskiego Oddziału Wojewódzkiego NFZ w spotkaniu uczestniczyli: Dyrektor Śląskiego OW NFZ, Zastępca Dyrektora do spraw medycznych, członek zarządu Województwa Śląskiego Pan Mariusz Kleszczewski, członkowie Komisji Konkursowej. Rozmowy dotyczyły zwłaszcza problemów związanych z procedurą konkursową, zmiany finansowania świadczeń psychiatrycznych w roku 2009 (zmiana jednostki rozliczeniowej z osobodni na punkty) oraz zwiększenia nakładów na lecznictwo psychiatryczne. Ustalono, że w roku 2008 Śląski OW NFZ w ramach posiadanych środków finansowych zakupi maksymalną liczbę świadczeń (łóżek w przeliczeniu na osobodni). Natomiast w roku 2009 działania Śląskiego OW NFZ będą ukierunkowane na stopniowy wzrost cen we wszystkich 36 kontraktowanych produktach w ramach rodzaju: opieka psychiatryczna i leczenie uzależnień. Jednakże wzrost ceny punktu miał być uwarunkowany wielkością przyznanych środków finansowych dla przedmiotowego rodzaju na rok 2009 oraz nie mógł w znacznym stopniu utrudnić dostępności do świadczeń.

Wobec faktu, że od 1 stycznia 2009 r. środki na wzrost wynagrodzeń zostały włączone w cenę punktu, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 22 lipca 2006 r. o przekazaniu środków finansowych świadczeniodawcom na wzrost wynagrodzeń (Dz. U. Nr 149, poz. 1076, z późn. zm.), minimalny wskaźnik wzrostu ceny dla rodzaju: opieka psychiatryczna i leczenie uzależnień określono na poziomie ok. 13%. Faktycznie wzrost ceny za punkt mieścił się w skali od 21,60% (oddział/ośrodek leczenia alkoholowych zespołów abstynencyjnych) do 150% (izba przyjęć szpitala – ryczałt dobowy). Do dnia 30 września 2008 r. Śląski OW NFZ zaproponował świadczeniodawcom nowe plany rzeczowo-finansowe na rok 2009 uwzględniające przedmiotowe zmiany oraz biorąc pod uwagę budżet na rok 2009 dla rodzaju: opieka psychiatryczna i leczenie uzależnień (238 010 tys. zł). W wyniku odwołania się Dyrektora Szpitala w Rybniku od przedstawionej propozycji w listopadzie 2008 r. zwiększono wartość świadczeń na rok 2009 o ok. 2 mln zł. Pozostali świadczeniodawcy nie wnosili zastrzeżeń co do ceny za punkt. Wzrost wartości umowy SP ZOZ Państwowego Szpitala Dla Nerwowo i Psychicznie Chorych w Rybniku na rok 2009, w porównaniu do roku 2008 z uwzględnieniem danych pierwotnych umowy, tj. styczeń 2008 (wraz ze wzrostem wynagrodzeń) x 12 miesięcy, zgodnie z założeniami przyjętymi do porównania wzrostu wartości planów wyniósł 33,76%. Natomiast biorąc pod uwagę ostateczną wartość kontraktu dla ww. zakładu opieki zdrowotnej na rok 2008 wzrost kontraktu w roku 2009 wynosi 18,27%. W większości produktów kontraktowych w Szpitalu w Rybniku zakupiono liczbę świadczeń wyższą, niż wskazywałoby wykonanie za okres maj – grudzień 2008 r., ewentualnie równą symulacji wykonania. Wyjątek stanowią oddziały psychiatryczne dla chorych somatycznie, gdzie oferta złożona była na mniejszą liczbę łóżek, na którą świadczeniodawca spełniał wymogi w zakresie etatów przeliczeniowych – umowa w tym zakresie obowiązuje od listopada 2008 r.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Sekretarz Stanu
Jakub Szulc

Oświadczenie senatora Jana Olecha

skierowane do ministra rolnictwa i rozwoju wsi Marka Sawickiego

Szanowny Panie Ministrze!

We wrześniu ubiegłego roku zapowiedział Pan wszcześnie działani mających na celu szybkie rozdysponowanie mienia wchodzącego w skład Zasobu Własności Rolnej Skarbu Państwa – głównie na rzecz osób chcących powiększyć swoje gospodarstwa rodzinne. Deklarację tę przyjąłem z dużym zainteresowaniem i oczekiwałem konkretnych narzędzi realizacji tej polityki. Z dużym rozczarowaniem obserwuję jednak odmienne w stosunku do tych deklaracji postępowanie Agencji Nieruchomości Rolnych.

Powszechnie wiadomo o „głodzie ziemi” w jednym z najbardziej rolniczych powiatów województwa zachodniopomorskiego, to jest w powiecie pyrzyckim. Tymczasem otrzymałem informację o organizowanych przetargach na sprzedaż nieruchomości w obrębie Skrzyńka w powiecie pyrzyckim w drodze ustnych przetargów nieograniczonych, z zastrzeżeniem braku możliwości rozłożenia należności na raty. Powstaje pytanie: dla kogo zorganizowano te przetargi? Wydaje się, że nie dla miejscowych rolników.

W związku z licznymi wątpliwościami związanymi z organizacją tych przetargów zwracam się do Pana Ministra z prośbą o odpowiedź na poniższe nurtujące mnie pytania.

1. Kto podjął decyzję o nieorganizowaniu przetargów ograniczonych do rolników chcących powiększyć swoje gospodarstwa rolne?

2. W jakiej odległości znajdują się działki od miejscowości, z których rolnicy często zwracają się do mnie z problemem braku gruntów na powiększanie gospodarstw (Letnin, Mechowo, Mielęcín, Bylice)?

3. Czy nieruchomości były wpisane do rejestru nieruchomości atrakcyjnych prowadzonego przez ANR?

4. Jeśli tak, to czy wycena nieruchomości przeprowadzona była z uwzględnieniem możliwości alternatywnego ich zagospodarowania?

5. Czy nieruchomości sąsiadują z jeziorami lipiańskimi? Jeżeli tak, to w jaki sposób?

6. Kto był dzierżawcą tych nieruchomości?

7. Kiedy zostały rozwiązane umowy dzierżawy?

8. Jaka była przyczyna rozwiązania umów dzierżawy?

9. Czy nieruchomości były przedmiotem podziałów geodezyjnych? Jeżeli tak, to w jakim celu podziały zostały przeprowadzone?

10. Kim są osoby, które nabyły nieruchomości?

11. Czy w ostatnim czasie (w ciągu ostatniego pół roku) na terenie działalności OT Szczecin organizowane były podobne przetargi (przetargi nieograniczone na zakup ziemi rolniczej bez możliwości rozłożenia należności na raty)?

Ze względu na zbliżający się termin posiedzenia senackiej Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi proszę o możliwie szybkie ustosunkowanie się do przedstawionych pytań.

*Z poważaniem
Jan Olech*

Odpowiedź

Warszawa, 23 kwietnia 2009 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Panie Marszałku!

Odpowiadając na oświadczenie Pana Senatora Jana Olecha złożone podczas 29. posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 19 marca 2009 r., w sprawie organizowania przez Agencję Nieruchomości Rolnych przetargu nieograniczonego na sprzedaż nieruchomości położonych w obrębie Skrzyńka, powiat pyrzycki, oznaczonych numerami działek 81/5, 81/6, 81/7, bez możliwości rozłożenia należności na raty, po uzyskaniu informacji z Biura Prezesa ANR uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

1. Odnośnie pytania, kto podejmował decyzje związane z przetargami na sprzedaż przedmiotowych nieruchomości, należy stwierdzić, iż organizatorem przetargu był Dyrektor Oddziału Terenowego Agencji Nieruchomości Rolnych w Szczecinie. Czynności o charakterze materialno-technicznym dokonywane były przez pracowników Jednostki Gospodarowania Zasobem w Myśliborzu. Jednocześnie należy zauważyć, iż wcześniej, tj. w dniu 23 października odbył się przetarg ograniczony na dzierżawę krótkoterminową przejętej do Zasobu od dotychczasowego dzierżawcy działki oznaczonej numerem 81/4. W przetargu uczestniczyły dwie osoby, z których jedna nie podjęła licytacji wysokości czynszu. Po upływie okresu dzierżawy i podziale nieruchomości na działki 81/5, 81/6, 81/7, 81/8, Oddział przeznaczył nieruchomości do sprzedaży. Zgodnie z treścią Zarządzenia Prezesa Agencji Nieruchomości Rolnych nr 43/08 przedmiotowe nieruchomości nie mogły być sprzedane w drodze przetargu ograniczonego ze względu na umieszczenie ich w rejestrze gruntów atrakcyjnych prowadzonego przez Oddział. W dniu 7 stycznia 2009 r. został zorganizowany przetarg nieograniczony. W przetargach uczestniczyły dwie osoby, z których jedna była zameldowana na terenie gminy Lipiany.

2. Na pytanie, dotyczące odległości przedmiotowych działek od miejscowości, z których rolnicy zwracają się do Pana Senatora z problemem braku gruntów, należy odpowiedzieć, iż nieruchomość oznaczona numerami działek 81/5, 81/6, 81/7 w obrębie Skrzyńka położona jest w odległości 15 km od Letnina, 20 km od Miechowa, 7 km od Mielęcina oraz 9 km od Bylic.

3. W kwestii wpisu powyższych działek do rejestru gruntów atrakcyjnych prowadzonych przez ANR należy stwierdzić, iż przedmiotowe nieruchomości były wpisane do ww. rejestru.

4. Odnośnie pytania dotyczącego uwzględnienia możliwości alternatywnego wykorzystania nieruchomości przy ich wycenie należy zauważyć, iż zgodnie z treścią operatów szacunkowych z wycen przedmiotowych nieruchomości rzeczoznawca majątkowy przy określaniu ich wartości uwzględnił szereg czynników mających wpływ na ich wartość rynkową. Wycenę przedmiotowych nieruchomości przeprowadzono bez uwzględnienia możliwości ich alternatywnego wykorzystania.

5. W kwestii sąsiedowania przedmiotowych działek z jeziorami lipiańskimi należy stwierdzić, iż działka nr 81/5 posiada bezpośredni dostęp do linii brzegowej jeziora Skrzyńka Duża, działka nr 81/7 posiada niewielki dostęp od strony południowo-wschodniej, natomiast działka nr 81/6 nie posiada dostępu do jeziora.

6. Odnośnie pytania o osoby dzierżawiące przedmiotowe nieruchomości należy wskazać, iż dzierżawcą działki nr 81/4 (przed podziałem) do dnia 31 sierpnia 2007 r. była „Agro-Max” spółka z o.o. Nieruchomość ta została następnie wyłączona z umowy i przeznaczona do przetargu na dzierżawę krótkoterminową. W wyniku przetargu dzierżawcą został Pan Les Gondor. W dniu 8 października 2008 r. dzierżawca wydał nieruchomość Agencji.

7. Na pytanie, kiedy zostały rozwiązane powyższe umowy dzierżawy należy odpowiedzieć, iż wyłączenie działki nr 81/4 z umowy ze spółką „Agro-Max” nastąpiło na zasadzie porozumienia stron. W związku z koniecznością utrzymania nieruchomości w należytym kulturze agrarnej i trwającą procedurą przygotowania do sprzedaży, odbył się przetarg nieograniczony na dzierżawę krótkoterminową, w wyniku którego nieruchomość została wydzierżawiona na okres jednego roku agrotechnicznego. Dzierżawca wydał nieruchomość w dniu 8 października 2008 r.

8. W odpowiedzi na pytanie dotyczące rozwiązania ww. umów dzierżawy należy wskazać, iż „Agro-Max” spółka z o.o. wyraziła zgodę na wyłączenie działki nr 81/4 z umowy, natomiast Pan Les Gondor wydał Agencji przedmiotową nieruchomość po umówionym okresie dzierżawy.

9. Odnośnie pytania dotyczącego podziałów geodezyjnych nieruchomości, należy stwierdzić, iż działka oznaczona numerem 81/4 była przedmiotem podziału geodezyjnego na działki oznaczone numerami 81/5, 81/6, 81/7, 81/8. Podział ów uwzględnił aktualne przeznaczenie nieruchomości w Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy Lipiany. Zgodnie z jego założeniami działka 81/8 oprócz zapisów o charakterze rolnym, przeznaczona była na cele związane z rekreacją i turystyką. Pozostałe działki przeznaczono na cele rolne.

10. Odnośnie pytania dotyczącego osoby nabywcy nieruchomości pragnę poinformować, iż w przetargach organizowanych na sprzedaż działek oznaczonych numerami 81/5, 81/6, 81/7 brały udział dwie osoby. Kandydatem na nabywcę ustalony został Pan Witold Perka.

11. W kwestii organizowania na terenie działalności Oddziału Terenowego ANR w Szczecinie przetargów nieograniczonych na sprzedaż ziemi rolnej bez możliwości rozłożenia należności na raty, należy udzielić odpowiedzi twierdzącej. Należy podkreślić, iż możliwość nabycia nieruchomości z Zasobu Własności Rolnej Skarbu Państwa na zasadach preferencyjnych mają w szczególności rolnicy biorący udział w przetargach ograniczonych na tworzenie lub powiększenie gospodarstwa rolnego oraz rolnicy nabywający dzierżawione nieruchomości na zasadzie pierwszeństwa.

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż w związku z wątpliwościami co do poprawności procedury przetargowej dotyczącej sprzedaży nieruchomości rolnych położonych w Skrzynce, gmina Lipiany, woj. zachodniopomorskie, oraz wnioskiem Dyrektora Oddziału do Prezesa Agencji Nieruchomości Rolnych o unieważnienie przetargów, Zespół Kontroli Wewnętrznej Biura Prezesa ANR wszczął postępowanie wyjaśniające w tej sprawie.

z up. MINISTRA ROLNICTWA
I ROZWOJU WSI
Sekretarz Stanu
Kazimierz Plocke

Oświadczenie senatora Władysława Ortyła

skierowane do ministra finansów Jana Vincenta-Rostowskiego

Szanowny Panie Ministrze!

Zaniepokojony docierającymi do mnie sygnałami na temat wątpliwości co do opodatkowania bądź nieopodatkowania osób fizycznych, które w przyszłości uzyskają środki finansowe przyznawane w ramach Działania 6.2. Programu Operacyjnego „Kapitał Ludzki”, w kwocie 40 tysięcy zł na rozwój własnej działalności gospodarczej, zwracam się do Pana Ministra z następującym oświadczeniem senatorskim.

W świetle wydanego przez Instytucję Zarządzającą Programem Operacyjnym „Kapitał Ludzki” komunikatu środki finansowe, o których mowa, nie podlegają zwolnieniu przedmiotowemu od podatku dochodowego od osób fizycznych, które zostało określone w art. 21 ust. 1 pkt 129 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych. Przepis ten stanowi bowiem, że zwolnienie takie obejmuje jedynie dotacje otrzymane z budżetu państwa lub budżetów samorządu terytorialnego.

Z posiadanej przeze mnie wiedzy wynika, że Instytucja Zarządzająca Programem Operacyjnym „Kapitał Ludzki” zwróciła się do Pana Ministra z wnioskiem o wydanie stosownego rozporządzenia, w którym Ministerstwo Finansów zaniechałoby poboru podatku dochodowego od przedmiotowych środków finansowych, a także o wprowadzenie stosownej zmiany w przepisach podatkowych. Z posiadanych przeze mnie obecnie informacji wynika, iż Ministerstwo Finansów nie odpowiedziało, jakie przyjmuje stanowisko w tym przedmiocie, a także jakie zamierza podjąć kroki.

Mając to na względzie, pragnę zwrócić się do Pana Ministra z wnioskiem o podjęcie pozytywnej decyzji oraz o przesłanie wyczerpujących informacji dotyczących tematu oświadczenia. W szczególności zaś chodzi mi o to, czy Ministerstwo Finansów podjęło te prace, a jeżeli tak, to na jakim aktualnie etapie one się znajdują.

Proces naboru beneficjentów już trwa, a brak decyzji może zatrzymać proces absorpcji funduszy europejskich.

Z poważaniem
Władysław Ortył

Odpowiedź

Warszawa, 24 kwietnia 2009 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na wystąpienie Wicemarszałka Senatu Pani Senator Krystyny Bochenek z dnia 25 marca 2009 r. Nr BPS/DSK-043-1482/09, przy którym załączono oświadczenie złożone przez Pana Senatora Władysława Ortyła podczas 29. posiedzenia Senatu RP w dniu 19 marca 2009 r. w sprawie opodatkowania podatkiem dochodowym środków przyznanych podatnikom-uczestnikom projektu w ramach Działania 6.2 *Wsparcie oraz promocja, przedsiębiorczości i samozatrudnienia (PO KL)*, uprzejmie wyjaśniam.

Minister Finansów w dniu 10 kwietnia 2009 r. wydał rozporządzenie w sprawie zaniechania poboru podatku dochodowego od osób fizycznych i osób prawnych od niektórych dochodów (przychodów), które opublikowane zostało w Dzienniku Ustaw z dnia 21 kwietnia 2009 r. Nr 62, poz. 509.

Na mocy tego rozporządzenia zaniechano poboru podatku dochodowego od osób fizycznych i osób prawnych od środków przyznanych podatnikom – uczestnikom projektu w ramach Działania 6.2 *Wsparcie oraz promocja przedsiębiorczości i samozatrudnienia* Programu Operacyjnego Kapitał Ludzki (PO KL) na:

- 1) rozwój przedsiębiorczości, w tym na cele inwestycyjne, dla uczestników projektu, którzy w ramach projektu zarejestrowali działalność gospodarczą lub zarejestrowali się w Krajowym Rejestrze Sądowym, do wysokości 40 tys. zł lub 20 tys. zł na członka spółdzielni w przypadku spółdzielni,
- 2) wsparcie pomostowe w postaci pomocy finansowej wypłacanej miesięcznie przez okres do 6 lub do 12 miesięcy od dnia rozpoczęcia (uruchomienia) działalności gospodarczej

– stanowiących pomoc de minimis udzielaną na warunkach określonych w rozporządzeniu Ministra Rozwoju Regionalnego z dnia 6 maja 2008 r. w sprawie udzielania pomocy publicznej w ramach Programu Operacyjnego Kapitał Ludzki (Dz. U. Nr 90, poz. 557 i Nr 224, poz. 1484).

Rozporządzenie to weszło w życie z dniem ogłoszenia. Zaniechanie poboru podatku ma zastosowanie do dochodów (przychodów) uzyskanych od dnia 26 maja 2008 r. do dnia 31 grudnia 2009 r.

Pragnę też poinformować Pana Senatora, że planowane jest zwolnienie przedmiotowych dochodów (przychodów) uzyskanych w dalszym okresie poprzez regulacje ustawowe. Stosowne zapisy zawarte są w przekazanym do prac sejmowych „Rządowym projekcie ustawy – Przepisy wprowadzające ustawę o finansach publicznych” – druk sejmowy nr 1182. Projektowane przepisy (art. 11 oraz art. 15 projektu ustawy) przewidują zwolnienie z opodatkowania podatkiem dochodowym od osób fizycznych oraz podatkiem dochodowym od osób prawnych:

- płatności na realizację projektów w ramach programów finansowanych z udziałem środków europejskich, otrzymane z Banku Gospodarstwa Krajowego, z wyłączeniem płatności otrzymanych przez wykonawców,
- środków finansowych otrzymanych przez uczestnika projektu jako pomoc udzielona w ramach programu finansowanego z udziałem środków europejskich, o których mowa w ustawie o finansach publicznych.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA FINANSÓW
Podsekretarz Stanu
Maciej Grabowski

**Oświadczenie senator Marii Pańczyk-Pozdziej
i innych senatorów**

skierowane do ministra infrastruktury Cezarego Grabarczyka

Zwracamy się z prośbą o uchylenie dotychczasowego wskazania przebiegu autostrady A1 przez teren gminy Bytom. Nowy projekt, proponowany przez grupę obywatelską mieszkańców Stolarzowic, zakłada połączenie węzłów komunikacyjnych najkrótszą trasą, bez wyburzeń, w zgodzie z Naturą 2000. Jest to trasa omijająca dzielnicę Stolarzowice, Podobnego zdania jest Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie, który wyrokiem z dnia 11 marca bieżącego roku uchylił decyzję lokalizacyjną dotyczącą przeprowadzenia autostrady przez teren gminy Bytom ze szczególnym uwzględnieniem Stolarzowic.

Korzyści, które można uzyskać, korygując przebieg autostrady zgodnie z tymi propozycjami, są następujące: skrócenie przebiegu o 1 km, to jest o 10%; wyprostowanie przebiegu, co zwiększy bezpieczeństwo użytkowania autostrady; zmniejszenie o jedną sztukę liczby dużych obiektów inżynierskich, co uprości realizację budowy i zmniejszy koszty; wprowadzenie autostrady poza tereny chronione Natura 2000; zmniejszenie kosztów realizacji i napięć społecznych, co związane jest z brakiem konieczności wyburzeń.

W związku z tym prosimy o przeanalizowanie nowego wariantu przebiegu trasy A1 i przychylenie się do propozycji złożonej przez Komitet Obrony Mieszkańców Stolarzowic oraz Towarzystwo Rozwoju Stolarzowic i Górnik.

Maria Pańczyk-Pozdziej
Antoni Piechniczek
Antoni Motyczka
Zbigniew Meres
Sławomir Kowalski
Piotr Wach
Ryszard Knosala
Krystyna Bochenek
Zbigniew Szaleniec
Rafał Muchacki
Andrzej Szewiński
Andrzej Misiótek

Odpowiedź

Warszawa, 27 kwietnia 2009 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku!

W nawiązaniu do oświadczenia Pani Senator Marii Pańczyk-Pozdziej oraz grupy senatorów z dnia 19 marca 2009 r., przekazanego przy piśmie z dnia 25 marca 2009 r., znak: BPS/DSK-043-1483/09, w sprawie przebiegu autostrady A1 przez teren gminy Bytom, uprzejmie przedstawiam następujące wyjaśnienia.

Decyzją z dnia 27 września 2005 r. Wojewoda Śląski ustalił lokalizację autostrady płatnej A1 na odcinku od Piekar Śląskich do Maciejowa w Gliwicach. Następnie Minis-

ter Budownictwa utrzymał ją w mocy. Na decyzję Ministra Budownictwa wniesione zostały skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego z wnioskiem o uchylenie zaskarżonej decyzji oraz decyzji Wojewody Śląskiego. Wyrokiem z dnia 11 marca 2009 r. WSA:

- 1) uchylił decyzję Ministra Budownictwa w części dotyczącej przebiegu autostrady A1 przez dzielnicę Bytomia – Stolarzowice, na odcinku około 4,1 km,
- 2) w pozostałej części skargi oddalono.

Powyższe oznacza, iż decyzja Wojewody Śląskiego nie jest ostateczna, w części dotyczącej przebiegu autostrady A1 przez dzielnicę Bytomia – Stolarzowice. Aktualnie resort infrastruktury analizuje wpływ rozstrzygnięcia WSA na realizację inwestycji polegającej na budowie autostrady A1 w szczególności pod kątem zarzutów wskazanych w uzasadnieniu powołanego wyroku. Efektem tych analiz, podczas których rozpatrzone zostaną wszystkie możliwe scenariusze realizacyjne, będzie podjęcie decyzji w sprawie ewentualnego złożenia skargi kasacyjnej.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY
Radosław Stępień
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Bohdana Paszkowskiego

skierowane do wiceprezesa Rady Ministrów,
ministra spraw wewnętrznych i administracji Grzegorza Schetyny

Szanowny Panie Premierze!

W białostockiej prasie ukazały się informacje o uruchomieniu procedury odwołania komendanta wojewódzkiego Policji w Białymstoku pana Romana Popowa. Proszę Pana Ministra o odniesienie się do tej informacji oraz o podanie ewentualnych przyczyn tej decyzji personalnej, o ile ona rzeczywiście zapadnie.

Ponieważ zmiany w tak zwanych służbach mundurowych następowały i następują w komendach głównych oraz wojewódzkich (i ich odpowiednikach) w zasadzie od momentu powołania rządu pana premiera Donalda Tuska, proszę o przedstawienie informacji, jak przedstawiają się zmiany w podległych Panu służbach, strażach i inspektoratach na stanowiskach ich szefów i zastępców szczebla krajowego i wojewódzkiego. Ponadto, z uwagi na specyficzne uregulowania dotyczące statusu prawnego w tych instytucjach, proszę o wskazanie, czy odwołane osoby zostały „zagospodarowane” w instytucjach państwowych, czy też przeszły na emeryturę.

Z poważaniem
Bohdan Paszkowski

Odpowiedź

Warszawa, 21 kwietnia 2009 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w nawiązaniu do pisma z dnia 25 marca 2009 roku (sygn. BPS/DSK-043-1484/09) przekazującego oświadczenie złożone przez Senatora RP Pana Bohdana Paszkowskiego podczas 29. posiedzenia Senatu RP w dniu 19 marca 2009 roku w sprawie *odwołania Komendanta Wojewódzkiego Policji w Białymstoku oraz zmian personalnych w poszczególnych służbach mundurowych*, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie pragnę zauważyć, iż problematyka powołania policjanta na stanowisko komendanta wojewódzkiego Policji, jak również odwołania z tego stanowiska, uregulowana została w rozdziale 2 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 roku o *Policji* (t.j.: Dz. U. z 2007 roku Nr 43, poz. 277 z późn. zm.). Na podstawie art. 6b ust. 1 powołanej ustawy, minister właściwy do spraw wewnętrznych na wniosek Komendanta Głównego Policji, złożony po zasięgnięciu opinii wojewody, powołuje i odwołuje komendanta wojewódzkiego Policji. Natomiast, w myśl art. 6e ust. 1 wyżej wskazanej ustawy, odwołanie ze stanowiska komendanta wojewódzkiego Policji może nastąpić w każdym czasie. Zgodnie z art. 6e ust. 3 ustawy o *Policji*, policjanta odwołanego ze stanowiska komendanta wojewódzkiego Policji przenosi się do dyspozycji Komendanta Głównego Policji. Policjant przez okres 6 miesięcy ma prawo do uposażenia w wysokości przysługującej przed odwołaniem.

Podstawą do odwołania Komendanta Wojewódzkiego Policji w Białymstoku był sposób prowadzenia polityki kadrowej w podległych Komendzie Wojewódzkiej Policji

jednostkach i komórkach organizacyjnych Policji. Ciągła fluktuacja kadry kierowniczej, powoływanie na niektóre stanowiska kierownicze w komórkach organizacyjnych Komendy Wojewódzkiej Policji w Białymstoku i jednostkach podległych, policjantów o zbyt małym doświadczeniu, czy też częste zmiany na stanowiskach komendantów powiatowych w województwie podlaskim mogły wpływać na zarządzanie jednostkami Policji oraz stan bezpieczeństwa w województwie. Dlatego też, po uzyskaniu pozytywnej opinii Wojewody Podlaskiego, Komendant Główny Policji wystąpił z wnioskiem o odwołanie Komendanta Wojewódzkiego Policji w Białymstoku.

Jednocześnie należy zauważyć, że Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji, Komendant Główny Policji, komendanci wojewódzcy Policji, a także komendanci powiatowi (miejscy) Policji są organami uprawnionymi do kształtowania i realizowania polityki kadrowej. Wszelkie zmiany na stanowiskach komendantów i ich zastępców są podawane do publicznej wiadomości.

Na podstawie danych uzyskanych z komend głównych poszczególnych służb mundurowych, poniżej przedstawiam proces fluktuacji kadr na stanowiskach kierowniczych (zarządzających jednostkami organizacyjnymi) w Policji, Straży Granicznej i Państwowej Straży Pożarnej w okresie działania rządu kierowanego przez Prezesa Rady Ministrów Pana Donalda Tuska.

POLICJA

Zmiany na stanowisku Komendanta Głównego Policji:

- 1 osobę zwolniono ze służby w związku z nabyciem uprawnień do emerytury.

Zmiany na stanowisku Zastępcy Komendanta Głównego Policji:

- 2 osoby zwolniono ze służby w związku z nabyciem uprawnień do emerytury.

Zmiany na stanowisku komendanta wojewódzkiego Policji:

- 5 osób przeniesiono na równoległe stanowisko komendanta wojewódzkiego Policji,
- 1 osobę przeniesiono na stanowisko zastępcy komendanta wojewódzkiego Policji,
- 1 osobę przeniesiono na stanowisko dyrektora biura KGP,
- 1 osobę przeniesiono na stanowisko zastępcy dyrektora biura KGP,
- 3 osoby zwolniono ze służby w związku z nabyciem uprawnień do emerytury,
- 1 osobę przeniesiono do dyspozycji Komendanta Głównego Policji.

Zmiany na stanowisku zastępcy komendanta wojewódzkiego Policji:

- 6 osób awansowano na stanowisko komendanta wojewódzkiego Policji,
- 6 osób zwolniono ze służby w związku z nabyciem uprawnień do emerytury,
- 1 osobę zwolniono.

STRAŻ GRANICZNA

Zmiany na stanowisku Komendanta Głównego Straży Granicznej:

- 1 osobę oddelegowano do pracy poza Strażą Graniczną w Biurze Bezpieczeństwa Narodowego.

Zmiany na stanowisku Zastępcy Komendanta Głównego Straży Granicznej:

- 1 osobę zwolniono.

Zmiany na stanowisku komendanta oddziału Straży Granicznej:

- 1 osobę przeniesiono do pełnienia funkcji dyrektora zarządu KGSG,
- 1 osobę przeniesiono na równoległe stanowisko komendanta oddziału,
- 1 osobę zwolniono ze służby w związku z nabyciem uprawnień do emerytury,
- 1 osobę przeniesiono do dyspozycji Komendanta Głównego Straży Granicznej.

Zmiany na stanowisku zastępcy komendanta oddziału Straży Granicznej:

- 1 osobę awansowano na stanowisko Zastępcy Komendanta Głównego Straży Granicznej,
- 2 osoby awansowano na stanowisko komendanta oddziału,
- 1 osobę przeniesiono do pełnienia funkcji zastępcy dyrektora biura KGSG,
- 2 osoby przeniesiono na równoległe stanowisko zastępcy komendanta oddziału,
- 2 osoby przeniesiono do dyspozycji Komendanta Głównego Straży Granicznej,
- 1 osobę zwolniono ze służby w związku z nabyciem uprawnień do emerytury,
- w jednym przypadku stosunek służbowy wygasł na skutek śmierci funkcjonariusza.

PAŃSTWOWA STRAŻ POŻARNA**Zmiany na stanowisku Komendanta Głównego Państwowej Straży Pożarnej:**

- 1 osobę zwolniono ze służby w związku z nabyciem uprawnień do emerytury.

Zmiany na stanowisku Zastępcy Komendanta Głównego Państwowej Straży Pożarnej:

- 3 osoby zwolniono ze służby w związku z nabyciem uprawnień do emerytury.

Zmiany na stanowisku komendanta wojewódzkiego Państwowej Straży Pożarnej:

- 2 osoby awansowano na stanowisko Zastępcy Komendanta Głównego PSP,
- 5 osób zwolniono ze służby w związku z nabyciem uprawnień do emerytury,
- 2 osoby przeniesiono do dyspozycji komendanta wojewódzkiego PSP.

Zmiany na stanowisku zastępcy komendanta wojewódzkiego Państwowej Straży Pożarnej:

- 1 osobę awansowano na stanowisko dyrektora biura KG PSP,
- 2 osoby awansowano na stanowisko komendanta wojewódzkiego PSP,
- 5 osób zwolniono ze służby w związku z nabyciem uprawnień do emerytury,
- 1 osobę powołano na stanowisko komendanta powiatowego PSP,
- 1 osobę przeniesiono do dyspozycji komendanta wojewódzkiego PSP.

Z poważaniem

MINISTER
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
I ADMINISTRACJI
z up. Adam Rapacki
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Bohdana Paszkowskiego

skierowane do ministra finansów Jana Vincenta-Rostowskiego

Szanowny Panie Ministrze!

W ostatnich tygodniach byliśmy świadkami bezprecedensowego osłabienia kursu złotego oraz niestabilności na polskich rynkach finansowych i papierów wartościowych. W mediach pojawiły się informacje, iż Polska stała się celem działań międzynarodowych instytucji finansowych, które doprowadziły do powyższych zjawisk, co potwierdzały oświadczenia składane przez pracowników banku Goldman Sachs.

Biorąc to pod uwagę, proszę o wyjaśnienie, jakie w ocenie rządu Polski były przyczyny i ewentualnie kto był sprawcą załamania się kursu złotówki oraz jakie działania były podejmowane w związku z tym przez instytucje państwowe, a także jak można się zabezpieczyć przed wystąpieniem takich sytuacji w przyszłości. Czy z informacji posiadanych przez rząd faktycznie wynika, iż polska waluta stała się przedmiotem gry podmiotów sektora finansowego?

Ponadto proszę o wyjaśnienie, jak w przedmiotowym zakresie przebiega współpraca między Komisją Nadzoru Finansowego, Narodowym Bankiem Polskim oraz rządem RP.

*Z poważaniem
Bohdan Paszkowski*

Odpowiedź

Warszawa, 22 kwietnia 2009 r.

Pani
Krystyna Bochenek
Wicemarszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek,

w nawiązaniu do pisma Pani Marszałek z dnia 25 marca br. (sygn. BPS/DSK-043-1485/09) w sprawie oświadczenia Senatora Bohdana Paszkowskiego dot. osłabienia kursu polskiej waluty, które zostało skierowane do Ministra Finansów, pragnę przedstawić następującą informację.

Od 12 kwietnia 2000 r. obowiązuje w Polsce system płynnego kursu walutowego, który został wprowadzony na mocy decyzji Rady Ministrów podjętej na wniosek Rady Polityki Pieniężnej (RPP). Zgodnie z art. 24 ustawy o Narodowym Banku Polskim (NBP), polski bank centralny realizuje politykę walutową ustaloną przez Radę Ministrów w porozumieniu z RPP, a zasady ustalania kursu złotego w stosunku do walut obcych ustala Rada Ministrów w porozumieniu z RPP. W lutym 2003 r., RPP w dokumencie pt. „Strategia polityki pieniężnej po 2003 roku” stwierdziła, że do momentu wejścia do ERM II powinien być utrzymany system płynnego kursu walutowego.

W ramach płynnego kursu walutowego, kurs złotego wyznaczany jest wyłącznie przez oddziaływanie sił popytu i podaży na rynku walutowym. Do najważniejszych zalet tego systemu można zaliczyć przede wszystkim jego rynkowy charakter oraz fakt, że zwiększa on prawdopodobieństwo uniknięcia kryzysu walutowego, zmniejsza podatność gospodarki krajowej na zaburzenia mające źródło w innym kraju oraz jest spójny

z realizowaną przez RPP strategią bezpośredniego celu inflacyjnego, której celem jest utrzymanie stabilnego poziomu cen. System kursu płynnego nie wyklucza prowadzenia przez bank centralny interwencji na rynku walutowym, gdyby okazało się to niezbędne do realizacji celu inflacyjnego.

W ramach tego systemu poziom kursu walutowego kształtowany jest przez wiele czynników, zarówno fundamentalnych, jak i niezwiązanych bezpośrednio z oczekiwaniami co do rozwoju sytuacji makroekonomicznej, co może przyczyniać się do dużej zmienności kursu walutowego. Z sytuacją taką mieliśmy do czynienia w ostatnich miesiącach. Obserwowane w tym okresie osłabienie złotego było związane przede wszystkim z oddziaływaniem czynników o charakterze globalnym. Zostało ono wywołane niestabilną sytuacją na światowych rynkach finansowych, skutkującą wzrostem awersji do ryzyka i gorszym sentymentem inwestorów do walut naszego regionu. Wśród czynników krajowych, które oddziaływały w tym okresie w kierunku osłabienia złotego wymienia się zaś niepewność dot. wzrostu gospodarczego w Polsce, rozpoczęcie cyklu łagodzenia polityki pieniężnej przez RPP oraz niską płynność na rynku pod koniec 2008 r. przy braku podaży walut i konieczności zamykania krótkich pozycji walutowych przez inwestorów z powodu coraz wyższych poziomów kursu. Zgodnie z obecnymi prognozami Ministerstwa Finansów w średnim okresie, po uspokojeniu nastrojów wśród globalnych inwestorów, złoty powinien powrócić do trendu aprecjacyjnego wspierany zdrowymi fundamentami polskiej gospodarki, napływem zagranicznych inwestycji bezpośrednich oraz postępującym procesem integracji ze strefą euro.

Wobec powyższych uwarunkowań Rząd RP podejmuje działania mające na celu utrzymanie korzystnego wizerunku polskiej gospodarki wśród inwestorów zagranicznych, akcentując dobrą sytuację fundamentalną polskiej gospodarki, wyróżniającą ją pozytywnie na tle innych gospodarek wschodzących. Celowi temu służy utrzymanie pod kontrolą poziomu deficytu budżetowego w 2009 r. mimo postępującego spowolnienia gospodarczego w kraju.

Rząd nie ma kompetencji do bezpośredniego oddziaływania na kurs złotego. Leży ona w gestii banku centralnego, który może dokonywać interwencji na polskim rynku walutowym, co stanowi jeden z instrumentów polityki pieniężnej NBP. Bank centralny posiada właściwe instrumentarium i zasoby, które – przy wskazanych powyżej zastrzeżeniach dotyczących realizacji celu inflacyjnego – mogą zostać wykorzystane do wpływania na poziom kursu złotego. W kontekście powyższego warto dodać, że Prezes NBP – odnosząc się do faktu, że od początku bieżącego roku waluty krajów środkowoeuropejskich, w tym polski złoty, osłabiły się znacząco wobec euro – stwierdził w oświadczeniu z 23 lutego 2009 r., iż w ocenie NBP sytuacja makroekonomiczna Polski nie uzasadnia takiej skali osłabienia kursu złotego jak była obserwowana w ostatnim czasie. Prezes NBP dodał, że polski bank centralny może podjąć działania w celu uniknięcia niekorzystnego oddziaływania wahań kursowych na gospodarkę (a ponadto intensyfikacja wymiany informacji i koordynacja działań pomiędzy bankami centralnymi Europy Środkowo-Wschodniej może sprzyjać ich skuteczności).

W związku z powyższym, a także biorąc pod uwagę fakt, że do zadań Ministerstwa Finansów nie należy dokonywanie interwencji na rynku walutowym, pragnę podkreślić, iż Ministerstwo Finansów nie przeprowadzało, nie przeprowadza i nie zamierza przeprowadzać takich interwencji. Jeśli zaś chodzi o działania podjęte przez Ministerstwo Finansów w lutym 2009 r. (polegające na przeprowadzeniu standardowej operacji wymiany części środków europejskich na rynku za pośrednictwem Banku Gospodarstwa Krajowego), to nie powinny być one traktowane jako interwencja na rynku walutowym. Transakcje te były związane z wymianą walut pochodzących ze środków Unii Europejskiej, które w związku z obecnością Polski w UE wpływają regularnie na rachunki Ministerstwa Finansów. Wpływ środków unijnych powoduje, że Ministerstwo Finansów ma dwie możliwości ich wymiany na złote:

- w NBP, co było praktykowane do tej pory (m.in. w związku z procesem aprecjacji złotego);
- na rynku walutowym, co stwarza możliwość uzyskania korzystniejszego kursu i wpływa na stabilizację kursu złotego, przy dużej zmienności rynku walutowego.

Wartość euro sprzedawanych przez MF na rynku walutowym jest wypadkową kwot otrzymanych i napływających z UE oraz bieżącej sytuacji rynkowej. Oznacza to, że w krótkim horyzoncie czasowym nie jest zdeterminowana skala wymiany walut, jak też termin i kurs wymiany. Elementy te uzależnione są od kształtowania się aktualnej sytuacji na rynku walutowym i założenia stabilizującego wpływu na rynek operacji wymiany walut. W długim horyzoncie czasowym poziom wymiany ograniczony jest skalą środków walutowych będących w dyspozycji MF.

Generalnie, jeśli chodzi o współpracę pomiędzy Ministerstwem Finansów, Narodowym Bankiem Polskim i Komisją Nadzoru Finansowego, to od początku 2008 r. ma miejsce bardzo uważne wspólne monitorowanie sytuacji na krajowym i międzynarodowych rynkach finansowych. Ministerstwo Finansów czyni to we współpracy z wymienionymi instytucjami (tworzącymi tzw. sieć bezpieczeństwa finansowego) przede wszystkim na forum Komitetu Stabilności Finansowej, w skład którego wchodzi Minister Finansów (jako Przewodniczący), Prezes NBP i Przewodniczący KNF. Komitet Stabilności Finansowej dokonuje bieżącej oceny sytuacji w krajowym systemie finansowym i na rynkach międzynarodowych; ponadto w ramach Komitetu na bieżąco dokonywana jest wymiana informacji pomiędzy Ministerstwem Finansów, Narodowym Bankiem Polskim i Komisją Nadzoru Finansowego. W szczególnie uzasadnionych przypadkach w posiedzeniach Komitetu mogą brać udział, z głosem doradczym, przedstawiciele innych instytucji działających na rzecz utrzymania stabilności krajowego systemu finansowego. Członkowie Komitetu spotykają się także z prezesami krajowych banków i przedstawicielami sektora bankowego (spotkanie takie miało miejsce w dniu 13 października 2008 r.). Ostatnim przykładem współpracy MF–NBP–KNF jest spotkanie władz Narodowego Banku Polskiego z prezesami banków komercyjnych przy udziale wiceministra finansów i zastępcy przewodniczącego Komisji Nadzoru Finansowego, które odbyło się w dniu 20 kwietnia 2009 r. Jego celem była inauguracja prac nad zaproponowanym przez NBP „Paktem na Rzecz Rozwoju Akcji Kredytowej” (odnoszącym się zarówno do kredytów w złotych, jak i kredytów walutowych, które mogą być narażone na znaczne ryzyko kursowe, jak pokazała sytuacja na rynku walutowym w ostatnich miesiącach).

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA FINANSÓW
Podsekretarz Stanu
Dominik Radziwiłł

Oświadczenie senatora Bohdana Paszkowskiego

skierowane do ministra infrastruktury Cezarego Grabarczyka

Szanowny Panie Ministrze!

Zwracam się z prośbą o informację, jak przedstawia się polityka państwa w zakresie przewozów towarowych w naszym kraju.

Pytanie to wiąże się z wyjaśnieniem nowej polityki spółki PKP Cargo SA, spółki z większościowym udziałem Skarbu Państwa, która zaskoczyła odstąpieniem od udzielenia zlecenia na remont i modernizację swojego taboru. Uderzyło to w wieloletnich zleceniobiorców tych robót, takich jak Zakłady Naprawcze Taboru Kolejowego SA w Łapach, jedynego dużego przedsiębiorstwa w tej podbiałostockiej miejscowości. Dotychczasowe zlecenia PKP Cargo stanowiły zdecydowaną większość robót wykonywanych przez ZNTK w Łapach. Obecnie zakład ten, zatrudniający około ośmiuset osób, staje przed widmem upadku.

Biorąc powyższe okoliczności pod uwagę, proszę o wyjaśnienie nowej polityki spółki PKP Cargo. Proszę również o pomoc dla firmy ZNTK w Łapach, zwłaszcza że jest to ostatni duży zakład w tym mieście po ubiegłorocznej likwidacji cukrowni, dokonanej na skutek realizacji decyzji dostosowującej ilość produkcji cukru w Polsce do limitów w UE.

Ponadto proszę o przedstawienie dotychczasowych efektów działań restrukturyzacyjnych dotyczących kolei państwowych oraz dalszych zamiarów rządu w tym zakresie.

*Z poważaniem
Bohdan Paszkowski*

Odpowiedź

Warszawa, 27 kwietnia 2009 r.

Pan Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie Pana Senatora Bohdana Paszkowskiego, przesłane przy piśmie BPS/DSK-043-1486/09 z dnia 25 marca 2009 r., złożone podczas 29. posiedzenia Senatu RP w dniu 19 marca 2009 r. w sprawie zaprzestania przez PKP Cargo SA udzielania zleceń na naprawy taboru kolejowego zakładom naprawczym taboru kolejowego, przedstawienia dotychczasowych efektów działań restrukturyzacyjnych dotyczących kolei oraz zamiarów Rządu w tym zakresie, uprzejmie informuję, co następuje.

Liczba napraw i modernizacji wagonów zleczanych do wykonania przez PKP Cargo SA uzależniona jest od wielkości realizowanych przez Spółkę przewozów i zapotrzebowania klientów na określone typy wagonów.

Ze względu na obecną sytuację gospodarczą nastąpił spadek przewozu towarów, w szczególności transportem kolejowym, wykonywany także przez PKP Cargo SA. Spowodowało to znaczne pogorszenie sytuacji ekonomicznej Spółki. W Spółce przygotowany został program naprawczy, w którym przyjęto szereg działań ograniczających koszty funkcjonowania, w tym koszty związane z remontami wagonów w systemie zleconym. Z informacji Zarządu PKP Cargo SA wynika, iż Spółka w swym planie na 2009 r. przewiduje maksymalne wykorzystanie możliwości techniczno-organizacyjnych do realiza-

cji zadań utrzymania taboru we własnych jednostkach organizacyjnych. Nie przesądza to jednak o całkowitym odejściu od zlecania napraw firmom zewnętrznym. Jak wynika z uzyskanych od Zarządu PKP Cargo SA informacji, w 2009 r. planowane jest zlecenie części zadań z zakresu inwestycji w obszarze lokomotyw podmiotom zewnętrznym. Także część prac, których Spółka nie jest w stanie sama wykonać ze względu na konieczność posiadania specjalistycznego wyposażenia zaplecza, będzie mogła być nadal zlecana podmiotom zewnętrznym.

PKP CARGO SA będąc spółką prawa handlowego, działa jako samodzielny podmiot gospodarczy i wszelkie decyzje w zakresie bieżącego nią zarządzania, w tym również prowadzenia polityki zamówień na modernizację i naprawy wagonów kolejowych, leżą w kompetencjach Zarządu tej Spółki. Kwestia zwiększenia liczby napraw taboru kolejowego przez przewoźników kolejowych w Zakładach Naprawczych Taboru Kolejowego SA w Łapach nie znajduje się w kompetencjach organów administracji państwowej.

Odnośnie dotychczasowych działań restrukturyzacyjnych dotyczących transportu kolejowego, uprzejmie informuję, że realizowane są cele zawarte w „Strategii dla transportu kolejowego do roku 2013”. Na jej podstawie oraz na podstawie ustawy z dnia 25 kwietnia 2008 r. o zmianie ustawy o komercjalizacji, restrukturyzacji i prywatyzacji przedsiębiorstwa państwowego „Polskie Koleje Państwowe” (Dz. U. Nr 97, poz. 624) w roku ubiegłym dokonane zostało oddłużenie i usamorządowienie pasażerskich regionalnych przewozów kolejowych poprzez objęcie przez samorzady województw udziałów spółki PKP Przewozy Regionalne Sp. z o.o.

W zawartym Porozumieniu między Ministrem Infrastruktury a Marszałkami Województw zagwarantowano, że samorzady będą dysponowały znacznymi środkami na zakup, modernizację i naprawy kolejowych pojazdów szynowych przeznaczonych do przewozów pasażerskich wykonywanych na podstawie umów o świadczenie usług publicznych, które w perspektywie kilku lat przyczynią się do rozwoju spółki. Ponadto, od 2010 r. dodatkowym źródłem finansowania kolejowych przewozów regionalnych będą większe udziały samorządów województw we wpływach z podatku dochodowego od osób prawnych (CIT) z 14,0% do 14,75%.

W marcu 2009 r. Rada Ministrów przyjęła projekt ustawy o zmianie ustawy o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym, ustawy o Funduszu Kolejowym, ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego oraz ustawy o transporcie kolejowym. Projekt ten jest obecnie procedowany w Sejmie RP.

Innym obszarem działania Rządu, wskazanym w „Strategii dla transportu kolejowego do roku 2013”, jest rozwój kolei dużych prędkości. W dniu 19 grudnia 2008 r. Rada Ministrów podjęła uchwałę w sprawie przyjęcia strategii ponadregionalnej „Program budowy i uruchomienia przewozów kolejami dużych prędkości w Polsce”. Zatwierdzony dokument stanowi podstawę dla PKP PLK SA do ogłoszenia przetargu na wybór wykonawcy Studium Wykonalności budowy nowej linii kolejowej dużych prędkości.

Dokonane zostały także zmiany w ustawie z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym umożliwiające szybsze i sprawniejsze prowadzenie inwestycji na liniach kolejowych. Nowelizacja tej ustawy weszła w życie 22 stycznia 2009 r.

Głównymi priorytetami w zakresie transportu kolejowego w najbliższym czasie będą działania ukierunkowane między innymi na ostateczne wyposażenie spółek Grupy PKP w majątek niezbędny do prowadzenia podstawowej działalności oraz spłatę zadłużenia PKP wynikającego z wcześniejszych zobowiązań kredytowych wykorzystanych na restrukturyzację spółki.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY
Juliusz Engelhardt
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Bohdana Paszkowskiego

skierowane do ministra infrastruktury Cezarego Grabarczyka

Szanowny Panie Ministrze!

W związku z informacjami medialnymi o opóźnieniach występujących w realizacji rządowego programu budowy i modernizacji dróg krajowych i autostrad proszę o informacje, czy harmonogram prac w tym zakresie dotyczących dróg w województwie podlaskim jest realizowany terminowo i zgodnie z przyjętymi założeniami, zwłaszcza w odniesieniu do modernizacji drogi S8 i S19.

Ponadto z uwagi na publikowane w lokalnej prasie, ukazującej się w Białymstoku, wiadomości o nowych koncepcjach budowy obwodnicy Augustowa, proszę o przedstawienie danych dotyczących tej sprawy, przewidywanego harmonogramu przygotowania terenu i budowy tej obwodnicy oraz ich wpływu na realizację prac na innych odcinkach drogi S8 w województwie podlaskim.

*Z poważaniem
Bohdan Paszkowski*

**Odpowiedź
PODSEKRETARZA STANU
w MINISTERSTWIE INFRASTRUKTURY**

Warszawa, 23 kwietnia 2009 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku!

W nawiązaniu do oświadczeń Pana Senatora Bohdana Paszkowskiego z dnia 19 marca 2009 r., przekazanych przy piśmie BPS/DSK-043-1486/09 z dnia 25 marca 2009 r., w sprawie inwestycji drogowych w województwie podlaskim oraz budowy obwodnicy Augustowa, uprzejmie przedstawiam następujące wyjaśnienia.

Zgodnie z programem Budowy Dróg Krajowych na lata 2008–2012, w województwie podlaskim Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad realizuje następujące inwestycje drogowe:

1. Przebudowa drogi S-8 Białystok – gr. Państwa,
2. Przebudowa drogi S-8 Wyszków – Białystok,
3. Przebudowa drogi S-19 Białystok – Międzyrzec Podlaski,
4. Budowa obwodnicy Szczuczyna na drodze nr 61,
5. Budowa obwodnicy Bargłowa Kościelnego na drodze nr 61,
6. Budowa obwodnicy Stawiski na drodze nr 61,
7. Przebudowa drogi nr 8 Białystok – Katarynka – Przewalanka.

Przy założeniu, że wszystkie decyzje administracyjne niezbędne do rozpoczęcia robót budowlanych zostaną wydane w terminach oraz dla realizacji powyższych zadań zostaną zabezpieczone odpowiednie środki finansowe, resort infrastruktury nie przewiduje opóźnień w realizacji postulowanych przez Pana Senatora inwestycji.

Odpowiadając na drugie pytanie wyjaśniam, iż w dniu 24 marca br. Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad złożył wniosek do Regionalnej Dyrekcji Ochrony

Środowiska o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla inwestycji polegającej na budowie obwodnicy Augustowa. Decyzja ta wydawana jest na mocy ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnieniu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2008 r. Nr 199, poz. 1227). W oparciu o wyniki ekspertyzy opracowanej przez firmę DHV we wniosku zarekomendowano wariant III przebiegający w pobliżu miejscowości Raczki.

Informuję, iż obecnie rozpoczęte zostaną procedury wyłonienia wykonawcy dokumentacji technicznej dla tej inwestycji. Przewiduje się, iż decyzja o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej możliwa będzie do uzyskania już w 2011 r. Dopiero na tym etapie określona zostanie dokładna liczba działek niezbędnych do pozyskania pod realizację ww. inwestycji. Uzyskanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej w 2011 r. umożliwi rozpoczęcie robót budowlanych już w 2012 roku.

Z poważaniem

Radosław Stępień

Oświadczenie senatora Bohdana Paszkowskiego

skierowane do ministra kultury i dziedzictwa narodowego Bogdana Zdrojewskiego

Szanowny Panie Ministrze!

Na przestrzeni ostatnich stuleci granice Rzeczypospolitej uległy wielokrotnie zmianom, w szczególności dotyczyło to ziem wschodnich. Na terenach tych pozostało wiele bezcennych obiektów architektonicznych, cmentarzy, pomników i innych materialnych śladów kultury polskiej. Rozsiane są one w granicach obecnej Republiki Litewskiej, Białoruskiej i Ukrainńskiej oraz Federacji Rosyjskiej.

Proszę o informację, jakie działania były i są podejmowane, aby to kulturowe dziedzictwo Rzeczypospolitej było zachowane, a tam gdzie jego stan wymaga renowacji przywrócone do właściwego stanu. Czy w tym zakresie państwo polskie ma opracowany program oraz porozumienie z państwami, na których terytorium znajdują się obecnie te obiekty? Proszę również o wskazanie, czy w tym zakresie współdziała się z naszymi rodakami mieszkającymi na tych terenach i czy ta współpraca ma charakter instytucjonalny, czy incydentalny?

*Z poważaniem
Bohdan Paszkowski*

Odpowiedź

Warszawa, 8 kwietnia 2009 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na Oświadczenie Pana Senatora Bohdana Paszkowskiego, złożone podczas 29. posiedzenia Senatu RP w dn. 19 marca br. (pismo nr BPS/DSK-043-1487/09 z dn. 25 marca br.), dotyczące ochrony polskiego dziedzictwa kulturowego poza Krajem, proszę przyjąć zapewnienie, że sprawa ta stanowi jedną z najistotniejszych powinności Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego.

W obszarze szeroko pojmowanej ochrony i opieki nad dziedzictwem kulturowym poza granicami Rzeczypospolitej, do zadań Ministra należą w szczególności: wykonywanie, w porozumieniu z Ministrem Spraw Zagranicznych, umów międzynarodowych, których stroną jest Rzeczpospolita Polska, w zakresie ochrony polskiego dziedzictwa kulturalnego za granicą; prowadzenie ewidencji ruchomych i nieruchomych dóbr kultury związanych z Polską, a znajdujących się za granicą w wyniku grabieży wojennych, zmian w przynależności państwowej niektórych terytoriów oraz nielegalnego wywozu; gromadzenie danych dotyczących okoliczności utraty ruchomych dóbr kultury i możliwości ich restytucji; organizowanie poszukiwań utraczonych dóbr kultury polskiej za granicą i podejmowanie działań restytucyjnych; dokumentowanie poloników o szczególnym znaczeniu dla polskiego dziedzictwa kulturalnego; organizowanie i udzielanie pomocy w celu zabezpieczenia i konserwacji dóbr kultury oraz upamiętnienia wybitnych osób lub zdarzeń historycznych związanych z polskim dziedzictwem kulturalnym za granicą; promowanie badań naukowych nad polskim dziedzictwem kulturalnym za granicą; informacja i propagowanie

wiedzy o polskim dziedzictwie kulturalnym za granicą przez publikacje, wystawy i środki masowego przekazu; współdziałanie z Naczelnym Dyrektorem Archiwów Państwowych w zakresie ochrony i restytucji polskich zasobów archiwalnych za granicą; opieka i pomoc organizacjom i instytucjom, polonijnym i emigracyjnym prowadzącym działalność w zakresie nauki, kultury i ochrony polskiego dziedzictwa kulturowego za granicą, wspieranie muzeów, bibliotek i archiwów.

Planowanie powyższych przedsięwzięć możliwe jest dzięki przeznaczeniu znaczących środków finansowych i jednoczesnym wdrożeniu rozwiązań systemowych. Od roku 2006, w ramach Programu Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego „Dziedzic- two kulturowe” funkcjonuje Priorytet 3: „Ochrona dziedzictwa narodowego poza granicami kraju”. W intencji Ministra, priorytet ów powinien zapewnić finansowanie i dofinansowywanie gros inicjatyw. W celu zapewnienia właściwej koordynacji przedsięwzięć związanych z ochroną polskiego dziedzictwa kulturowego za granicą w Ministerstwie działa Departament Dziedzictwa Kulturowego.

Miejsce szczególne w polityce Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego zajmuje problematyka ochrony spuścizny kulturowej na obszarach tzw. Kresów Wschodnich dawnej Rzeczypospolitej: skuteczne wsparcie projektów jej rewitalizacji po dekadach systematycznej degradacji, a w uzasadnionych wypadkach – podejmowanie inicjatyw restytucyjnych.

Terminem „polskie dziedzictwo kulturowe na Wschodzie” objąć można kilka zróżnicowanych kategorii dóbr kultury, znajdujących się obecnie w archiwach, bibliotekach i muzeach za wschodnią granicą Rzeczypospolitej. Należą do nich obiekty: zagrabione przez carską Rosję w okresie zaborów, których nie udało się odzyskać w wyniku prac Komisji Mieszanych Reewakuacyjnej i Specjalnej po Traktacie Ryskim (1921 r.); utracone w wyniku przesunięcia granic w 1945 r.; zagrabione przez ZSRR na terenie Polski (w jej obecnych granicach) podczas i w wyniku drugiej wojny światowej; zrabowane przez Niemców w okupowanej Polsce (w jej granicach z 1939 r.), a następnie przejęte i wywiezione przez Sowieców; osobną grupę stanowią zabytki nieruchome (wraz z wyposażeniem), pozostałe za wschodnimi granicami państwa polskiego w wyniku zmian granic w 1921 i 1945 r.

W latach dziewięćdziesiątych wypracowana została baza prawna umożliwiająca współpracę w zakresie ochrony dziedzictwa kulturowego z państwami powstałymi po rozpadzie Związku Sowieckiego (*Umowa między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Republiki Łotewskiej o współpracy kulturalno-edukacyjnej z 23 marca 2006 r.*; *Porozumienie między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Republiki Białorusi o współpracy w dziedzinie ochrony dziedzictwa kulturalnego z 25 marca 1995 r.*; *Porozumienie między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Ukrainy o współpracy w dziedzinie ochrony i zwrotu dóbr kultury utraconych i bezprawnie przemieszczonych podczas II wojny światowej z 25 czerwca 1996 r.*; *Umowa między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Republiki Litewskiej o współpracy Pełnomocników Rządów w dziedzinie ochrony dziedzictwa kulturowego z 16 grudnia 1999 r.*; *Porozumienie o współpracy w dziedzinie ujawniania i zwrotu dóbr kultury przemieszczonych na obszar drugiego Państwa między Pełnomocnikiem Rządu do Spraw Polskiego Dziedzictwa Kulturalnego za Granicą a Pełnomocnikiem Rządu Federacji Rosyjskiej w Rzeczypospolitej Polskiej do Spraw Dziedzictwa Kulturalno-Historycznego, członkiem Państwowej Komisji do Spraw Restytucji Dóbr Kultury z 18 maja 1994 r.*).

Należy wskazać, iż nowe instrumenty prawne i finansowe umożliwiające realizację wspólnych projektów – w pierwszym rzędzie z partnerami litewskimi i łotewskimi – pojawiły się wraz z przystąpieniem Polski, Litwy i Łotwy do Wspólnoty Europejskiej. Równoległe sformułowanie Europejskiej Polityki Sąsiedztwa stworzyło dodatkowy mechanizm współpracy z państwami sąsiadującymi z Unią Europejską (przede wszystkim z Ukrainą), również w zakresie ochrony dóbr kultury.

Umowy i porozumienia dwustronne zapewniają umocowanie prawne komisjom mieszanym, stanowiącym zasadnicze fora współpracy z partnerami białoruskimi, litewskimi, rosyjskimi i ukraińskimi. Komisje obejmują swoją właściwością problematykę ochrony dziedzictwa kulturowego (określanego zazwyczaj terminem „wspólnego

dziedzictwa”) oraz zwrotu dóbr kultury utraconych i bezprawnie przemieszczonych podczas drugiej wojny światowej.

Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego prowadzi kompleksową rejestrację i dokumentację zabytków kultury polskiej i z Polską związanych (w tym cmentarzy i zabytków sepulkralnych), znajdujących się za wschodnią granicą. Dwukierunkowa ewidencja obiektów ma na celu w pierwszej kolejności odtworzenie stanu posiadania z 1939 r. oraz ich obecnego miejsca przechowywania, bądź stanu zachowania. W dalszej kolejności prace dokumentacyjne obejmują obszar historycznej Rzeczypospolitej w jej granicach z 1772 r.

Pozyskiwaniu informacji o zabytkach polskiego dziedzictwa kulturowego służą kwerendy: archiwalne, biblioteczne i ikonograficzne oraz inwentaryzacje w terenie. Materiały uzyskiwane są dzięki współpracy z instytucjami i osobami prywatnymi (w kraju i za granicą). Obecnie w kartotece Departamentu Dziedzictwa Kulturowego figuruje przeszło 35 tysięcy kart inwentaryzacyjnych zabytków, 30 tysięcy zdjęć i różnorodnych materiałów ikonograficznych. Gromadzone są kopie archiwaliów, specjalistyczne ekspertyzy i opracowania (z zakresu historii, historii sztuki, muzealnictwa) oraz dokumentacje konserwatorskie (m.in. opinie, wytyczne, programy i kosztorysy prac).

Od 1992 r. szef resortu kultury dofinansowuje konkretne projekty prac inwentaryzacyjnych na dawnych ziemiach wschodnich Rzeczypospolitej. Badania terenowe uzupełniane są przez kwerendy archiwalne w kraju i za granicą. Wyniki prowadzonych prac są sukcesywnie publikowane m.in. przez Międzynarodowe Centrum Kultury w Krakowie w serii *Materiały do Dziejów Sztuki Sakralnej na Ziemiach Wschodnich Dawnej Rzeczypospolitej*, red. nauk. J.K. Ostrowski, cz. I: *Kościoty i klasztory rzymskokatolickie dawnego województwa ruskiego*, T. 1–16, Kraków 1993–2008; cz. II: *Kościoty i klasztory rzymskokatolickie dawnego województwa nowogródzkiego*, red. nauk. M. Kałamajska-Saeed, T. 1–2, Kraków 2003–2006; cz. III: *Kościoty i klasztory rzymskokatolickie dawnego województwa wileńskiego*, red. nauk. M. Kałamajska-Saeed, T. 1–2, Kraków 2005–2008 (planowana jest edycja kolejnych tomów serii).

Równolegle prowadzona jest inwentaryzacja cmentarzy cywilnych i zachowanych na nich zabytków sepulkralnych, również finansowana ze środków Ministra. Akcja inwentaryzacyjna zabytków sepulkralnych prowadzona przez instytucje i osoby prywatne, a finansowo wspierana przez Ministra, obejmuje wybrane miejscowości m.in. na Białorusi, Litwie, Łotwie i Ukrainie oraz w Mołdowie, a od 2008 r. również na terenie Gruzji. Łączna liczba zgromadzonych w Departamencie kart inwentaryzacyjnych nagrobków polskich przekracza 35 tysięcy sztuk.

Departament Dziedzictwa Kulturowego koordynuje również prace inwentaryzacyjno-dokumentacyjne zbiorów polskich, przechowywanych obecnie w muzeach Ukrainy (Lwów, Kijów, Łuck). Materiały pozyskane w trakcie kwerend badawczych, realizowanych wspólnie z pracownikami ukraińskich muzeów, są sukcesywnie publikowane (w formie dwujęzycznych katalogów) w serii wydawniczej „Poza Krajem”.

Od połowy lat dziewięćdziesiątych XX w. Minister właściwy do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego uczestniczy w finansowaniu – w głównej mierze za pośrednictwem polskich organizacji pozarządowych – prac konserwatorskich i/lub remontowo-budowlanych, prowadzonych przez polskich specjalistów w wybranych, szczególnie cennych obiektach zabytkowych na terytorium Białorusi, Litwy, Łotwy, Rosji i Ukrainy.

Ze środków Ministra dofinansowane lub sfinansowane w całości zostały prace konserwatorskie i remontowe w następujących zabytkowych obiektach sakralnych na Białorusi: w Brześciu, Grodnie (katedra i kościół pobrygidkowski), Gudohaju, Holszanie, Iszkoldzi, Iwieńcu, Kiemieliszkach, Kosowie Poleskim, Krzemienicy, Łowczycach (meczet tatarski), Łyskowie, Mścislawiu, Nieświeżu, Nowogródku, Oszmianie, Rosi, Różanej, Słonimiu (kościół pobernardyński), Strubnicy, Surwiliszkach, Wołożynie i Wołpie. Dofinansowano również zabezpieczenie ruin zamków w Krewie i Nowogródku.

Na Ukrainie Minister angażował się finansowo w prace konserwatorskie i remontowe w poniższych zabytkowych obiektach architektury sakralnej w: Berdyczowie, Bołszowcach, Bóbrce, Braclawiu, Brzeżanach, Brzozdowcach, Busku, Czerniowcach,

Dąbrowicy, Dobromilu, Drohobyczu, Dunajowie, Glinianach, Hołobach, Kałuszu, Kamieńcu Podolskim (katedra łacińska i kościół poddominikański), Kołomyi, Kowlu, Kutchach, we Lwowie (katedra łacińska, katedra ormiańska, kościół franciszkański, pałac Arcybiskupów Łacińskich, Cmentarz Łyczakowski, d. Biblioteka Baworowskich), Lubomlu, Łopatynie, Łucku (katedra), Mikulińcach, Nowym Mieście, Ołyce, Podhorcach (zamek), Rohatynie, Rudkach, Skolem, Stryju (figura Matki Boskiej), Świrżu (płyta nagrobna Gabriela Świrskiego), Zaslawiu, Zaturcach, Zbarażu i Żółkwi (dawna kolegiata, kościół poddominikański, zamek).

MKiDN współfinansował prace konserwatorskie i remontowe w obiektach polskiego dziedzictwa kulturowego na Litwie: kościołach w: Skorbucianach, Szyłanach i Turgielach oraz we dworze w Poszeszuwii. We współpracy ze stroną litewską rozpoczęto badania nad stanem zachowania założenia pałacowo-parkowego Tyszkiewiczów w Zatroczu (Uñutrakis). Dotychczas określono kierunki dalszej współpracy; projekt zaowocował podpisaniem umów o współpracy zespołu pałacowo-parkowego w Zatroczu z Muzeum-Pałacem w Wilanowie i Krajowym Ośrodkiem Badań i Dokumentacji Zabytków.

Podobnie na Łotwie, dzięki wsparciu finansowemu MKiDN realizowano prace konserwatorskie w kościołach w Auleji, Krasławiu i Kiesiu (C' sis) oraz w historycznym karczerze Politechniki Ryskiej (ob. Uniwersytet Łotewski w Rydze).

Na terytorium Federacji Rosyjskiej Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego był zaangażowany finansowo w prace remontowe kościoła tzw. polskiego w Moskwie, kościoła p.w. św. Katarzyny Aleksandryjskiej w Sankt Petersburgu i katedry w Irkucku. W całości ze środków MKiDN sfinansowane zostały prace konserwatorskie i rekonstrukcja epitafiów ks. Bogusława Radziwiła i jego żony Marii Anny znajdujących się w historycznej katedrze królewieckiej w Kaliningradzie.

W 2008 r. wykonana została przez polskich specjalistów konserwacja obrazu „Portret Heleny Petrakowskiej” (aut. Z. Waliszewskiego) ze zbiorów Muzeum Narodowego w Tbilisi (Gruzja).

Intencją Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego jest objęcie szerszą opieką konserwatorską wybranych zabytków sepulkralnych na obszarach tzw. Kresów Wschodnich. W ostatnich latach restauracji poddano zarówno pomniki nagrobne wybitnych Polaków (grób barona Gustawa Manteuffla, historyka Infant i etnografa, na cmentarzu w Drycanach koło Rzeżycy na Łotwie, pomnik kompozytora Karola Lipińskiego na cmentarzu we wsi Urłów pod Zborowem na Ukrainie, grobowiec rodziny Herbertów na Cmentarzu Łyczakowskim we Lwowie), jak i pochówki istotne przez wzgląd na ich metrykę (np. najstarsze nagrobki na katolickim cmentarzu w stolicy Mołdowy, Kiszyniowie). W 2008 r. rozpoczęte zostały prace konserwatorskie na Cmentarzu Łyczakowskim we Lwowie.

Starania Ministra doprowadziły również do upamiętnienia tablicami pamiątkowymi oraz pomnikami postaci ważnych w historii i kulturze ziem kresowych. Obecnie trwają prace nad pomnikiem Juliusza Słowackiego (proj. S. Radwański), który stanie w Kijowie, w pobliżu katedry p.w. św. Aleksandra.

W 1998 r. ówczesny Minister Kultury i Sztuki współuczestniczył w utworzeniu Muzeum Adama Mickiewicza w Zaosiu pod Nowogródkiem. Z kolei w latach 2000–2002 z inicjatywy Ministra zrealizowany został największy projekt polskiego muzealnictwa poza granicami kraju – utworzenie w dawnym dworze rodziny Słowackich w Krzemieńcu Muzeum Juliusza Słowackiego. Uroczyste otwarcie placówki przez ministrów kultury Polski i Ukrainy odbyło się we wrześniu 2004 r.

Intencją Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego jest obecnie utworzenie – we współpracy ze stroną ukraińską – Muzeum Josepha Conrada-Korzeniowskiego w Berdyczowie. Docelowo siedzibą Muzeum będą wytypowane pomieszczenia w berdyczowskim klasztorze OO. Karmelitów.

Podjęto również działania związane z utworzeniem Muzeum Celi Konrada w Wilnie. Projekt powstaje pod auspicjami Ministerstw Kultury obu państw, przy współpracy z Ambasadą RP oraz Instytutem Polskim w Wilnie. Otwarcie ekspozycji planowane jest na początek sezonu turystycznego 2009 r.

Wsparcie finansowe Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego ułatwiło również organizację szeregu wystaw, międzynarodowych sesji i konferencji naukowych, stanowiących jedno z głównych źródeł wymiany informacji na temat stanu badań, jak również formę integracji środowisk badawczych Europy Środkowej i Wschodniej.

Podstawową formą propagowania przez Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego wiedzy na temat polskiej spuścizny kulturowej poza granicami Kraju (w tym na dawnych Ziemiach Wschodnich Rzeczypospolitej) pozostają wydawnictwa.

Materiały dokumentacyjne wytworzone bądź pozyskane podczas prac realizowanych przez Ministerstwo są oczywiście udostępniane osobom zainteresowanym. Wykorzystują je m.in. naukowcy, studenci i dziennikarze zajmujący się szeroko pojmowaną problematyką ochrony spuścizny kulturowej poza granicami Polski czy dziedzictwa rozproszonego.

Realizację polityki Ministra w sferze ochrony spuścizny kulturowej za wschodnią granicą ułatwia ściśle współdziałanie z Ministerstwem Spraw Zagranicznych (zwłaszcza zaś z polskimi placówkami dyplomatycznymi i konsularnymi) oraz podmiotami od lat zaangażowanymi w prace na tych obszarach: Kościołem, instytucjami kultury, uczelniami wyższymi czy całym szeregiem organizacji pozarządowych. Dzięki stałemu dialogowi oraz merytorycznej i finansowej współpracy z partnerami społecznymi możliwe jest zarówno pełniejsze rozpoznanie potrzeb w zakresie rewaloryzacji polskiego dziedzictwa kulturowego, jak i objęcie pomocą większej liczby zabytków na obszarach tzw. Kresów Wschodnich.

Pozostaję z szacunkiem

z up. MINISTRA KULTURY
I DZIEDZICTWA NARODOWEGO
Podsekretarz Stanu
Tomasz Merta

Oświadczenie senatora Bohdana Paszkowskiego

skierowane do ministra kultury i dziedzictwa narodowego Bogdana Zdrojewskiego

Szanowny Panie Ministrze

Na skutek działań wojennych oraz dotyczących naszą ojczyznę okupacji, w szczególności podczas II wojny światowej, dobra kultury materialnej oraz archiwalia były grabione przez najeźdźców. Roszczenia państwa polskiego w tym zakresie dochodzone w warunkach ograniczonej suwerenności nie mogły być zaspokojone, w szczególności w odniesieniu do spraw związanych z działaniem władz Związku Sowieckiego. Od 1990 r. pojawiły się nowe możliwości działań rządowych dotyczące uregulowania kwestii zwrotu zagrabionych z terenów Rzeczypospolitej dóbr kultury i archiwaliów.

W związku z tym proszę o przedstawienie przez Pana Ministra działań, które były podejmowane w celu odzyskania polskich dóbr kultury, nieprawnie przywłaszczonych przez władze okupacyjne, w szczególności rosyjskie, radzieckie i niemieckie oraz ich przedstawicieli. Jakże stanowisko w tej sprawie zajmowały i zajmują władze niemieckie, rosyjskie, litewskie, białoruskie, ukraińskie i innych państw, w których takie dobra kultury się znajdują. Proszę o wskazanie, jakie rezultaty przyniosły dotychczasowe działania władz polskich w przedmiotowej dziedzinie i jakie plany są i będą realizowane, by odzyskać utracone dobra kultury i archiwalia.

*Z poważaniem
Bohdan Paszkowski*

Odpowiedź

Warszawa, 8 kwietnia 2009 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na Oświadczenie Pana Senatora Bohdana Paszkowskiego, złożone podczas 29. posiedzenia Senatu RP w dn. 19 marca br. (pismo nr BPS/DSK-043-1487/09 z dn. 25 marca br.), dotyczące obiektów polskiego dziedzictwa kulturowego utraconych w wyniku II wojny światowej, pragnę uprzejmie poinformować, że problem ten jest od początku lat 90. ubiegłego wieku niezmiennie przedmiotem zainteresowania Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego.

Od 1992 roku, najpierw w Biurze Pełnomocnika Rządu ds. Polskiego Dziedzictwa Kulturalnego za Granicą (1991–2001), a później kolejno w Departamencie Dziedzictwa Narodowego (2001–2005), Departamencie do Spraw Polskiego Dziedzictwa Kulturowego za Granicą (2005–2008) i obecnie w Departamencie Dziedzictwa Kulturowego (od 2008) prowadzone są w Ministerstwie zakrojone na szeroką skalę badania nad stratami wojennymi, jakie poniósł nasz kraj w ruchomych dziełach sztuki i księgozbiorach z terenów Polski w granicach po 1945 roku, poszukiwanie zaginionych obiektów za granicą oraz informowanie o stratach. Od 1992 r. podejmowane są również działania rewindykacyjne.

Pełnomocnik Rządu wynegocjował i podpisał szereg umów bilateralnych o współpracy w dziedzinie ochrony dziedzictwa kulturalnego: w 1994 r. z Federacją Rosyjską,

w 1995 r. z Republiką Białorusi, w 1996 r. z Ukrainą i w 1999 r. z Litwą. Na mocy tych umów oraz traktatu z Niemcami o dobrym sąsiedztwie i przyjaznej współpracy z 1991 r. prowadzone były rozmowy ekspertów obu stron.

Od 1999 roku część kompetencji Pełnomocnika Rządu dotyczących rozmów polsko-niemieckich na temat likwidacji skutków II wojny światowej w dziedzinie kultury przejęło Ministerstwo Spraw Zagranicznych.

Ostatnie spotkanie polsko-rosyjskiej grupy roboczej odbyło się w 2001 roku w Warszawie. Od tego czasu strona rosyjska, podając różne przyczyny, nie zorganizowała spotkania u siebie. W 2004 r. strona polska złożyła Federacji Rosyjskiej 10 wniosków rewindykacyjnych dotyczących obiektów odnalezionych na rosyjskiej stronie internetowej (prace ze zbiorów Muzeum Miejskiego w Gdańsku, kolegiaty w Głogowie i Muzeum Historii i Sztuki im. J. i K. Bartoszewiczów w Łodzi). W nocy z dnia 30 listopada 2006 r. strona rosyjska powołując się na Ustawę Federalną z dnia 15 kwietnia 1998 r. „O dobrach kultury, przemieszczonych do ZSRR na skutek drugiej wojny światowej i znajdujących się na terytorium Federacji Rosyjskiej” zwróciła się do strony polskiej z prośbą o „uzupełnienie wniosków” m.in. o zaświadczenie instytucji państwowej zawierającej historię obiektu ze szczególnym uwzględnieniem okoliczności bezprawnego wywozu z załącznikami potwierdzonymi przez notariusza, wśród których powinny się znaleźć np. kopie akt wywłaszczeniowych, decyzje o konfiskacie lub zeznania świadków. Kolejną notą, z dnia 26 grudnia 2008 r., Rząd Federacji Rosyjskiej odmówił rozpatrzenia złożonych i uzupełnionych wniosków. Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego przygotowało odpowiedź na notę rosyjską i przekazało do Ministerstwa Spraw Zagranicznych RP.

Kontynuowane są rozmowy w ramach *Międzyrządowej Komisji Polsko-Ukraińskiej ds. ochrony i zwrotu dóbr kultury utraconych i bezprawnie przemieszczonych podczas II wojny światowej (w tym zespołów ekspertów: ds. archiwaliów historycznych oraz ds. Ossolineum)* oraz *Polsko-Białoruskiej Komisji Konsultacyjnej ds. Dziedzictwa Kulturowego i Polsko-Litewskiej Grupy Ekspertów ds. Zachowania Dziedzictwa Kulturowego*.

W 1997 r. strona polska złożyła stronie ukraińskiej 16 wniosków rewindykacyjnych, w tym 8 dotyczyło zbiorów Zakładu Narodowego im. Ossolińskich, a pozostałe zbiorów Władysława Łozińskiego, księgozbioru Witolda Czartoryskiego, zbiorów Bolesława Orzechowicza, pamiątek narodowych z Muzeum im. Jana III Sobieskiego, obiektów z kolekcji Adama Smolińskiego, dwóch luf armatnich ze zbiorów Zamku Królewskiego na Wawelu, rzeźby Cypriana Godebskiego oraz dzieł sztuki cerkiewnej z dawnego muzeum Ziemi Chełmskiej w Chełmie. Kolejne posiedzenia Komisji Międzyrządowej nie przyniosły zasadniczych postępów w negocjacjach.

Na forum mieszanych komisji polsko-białoruskiej i polsko-litewskiej nie były do tychczas poruszane zagadnienia związane z rewindykacją dóbr kultury.

Naczelna Dyrekcja Archiwów Państwowych prowadzi prace mające na celu ochronę polskiego dziedzictwa archiwalnego na Wschodzie (w latach 90. zostały podpisane stosowne porozumienia ze służbami archiwalnymi: Rosji, Białorusi, Litwy i Ukrainy). W ramach programu *Reconstitution of the Memory of Poland* prowadzona jest rejestracja elementów polskiego dziedzictwa archiwalnego Rzeczypospolitej Obojga Narodów na całym obszarze Rzeczypospolitej, w granicach z roku 1772. Wybrane materiały z tego obszaru zostały również częściowo skopiowane. Kontynuacją tych działań winno być mikrofilmowanie wszystkich zarejestrowanych materiałów. Jednym z elementów działalności w tym zakresie jest publikacja w Polsce przewodników po zbiorach archiwów na b. terenach wschodnich.

Od 1992 roku w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego udało się zgromadzić dokumentację strat ponad 40 000 bibliotek z terenu Polski. To zaledwie część stanu posiadania sprzed 1939 roku, ale obejmuje najważniejsze księżnice i jest reprezentatywna pod względem typologicznym.

Informacje o stratach w zabytkach ruchomych nadsyłały muzea, zgłaszały osoby prywatne, wyszukiwali je również pracownicy i współpracownicy Ministerstwa w różnych zbiorach archiwalnych, a przede wszystkim w Archiwum Akt Nowych, z dokumentacji zachowanej po Biurze Rewindykacji i Odszkodowań, działającym w latach

1945–1951 przy Ministerstwie Kultury i Sztuki. Interesujące materiały uzyskiwano w wyniku szeroko zakrojonych kwerend w archiwach Niemiec, Czech, Austrii i Rosji, a także Stanów Zjednoczonych. Na bazie tych dokumentów powstała komputerowa baza danych zawierająca obiekty utracone w wyniku II wojny światowej oraz sukcesywnie wydawane są katalogi strat wojennych i publikacje poświęcone grabieży dzieł sztuki (w serii *Straty Kultury Polskiej*).

Informacje o stratach wojennych znaleźć można na stronie Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego www.mkidn.gov.pl, gdzie zostało zamieszczonych około 10% zarejestrowanych obiektów. Wiedza na ten temat jest popularyzowana w finansowanym przez Ministerstwo, a wydawanym przy Ośrodku Ochrony Zbiorów Publicznych dwumiesięczniku „Cenne, Bezcenne/Utracone” www.oozp.pl

Prowadzony przez Departament Dziedzictwa Kulturowego rejestr ruchomych dóbr kultury obejmuje dwadzieścia trzy działy, w tym: malarstwo, rzeźbę, grafikę, meble, tkaniny, porcelanę, szkło, złotnictwo, militaria, przedmioty sztuki ludowej i rękodzieła, zbiory numizmatyczne i archeologiczne oraz inne. Do chwili obecnej wpisano ponad 60 000 rekordów, z których każdy teoretycznie odpowiadać powinien pojedynczemu obiektowi. Jednak w wielu przypadkach pod jednym rekordem zapisano kilka przedmiotów niegdyś opatrzonych w zbiorach wspólnym numerem inwentarzowym. Do prawie 16 000 obiektów udało się zgromadzić także dokumentację ikonograficzną (fotografie, rysunki, ryciny).

Wykaz strat wojennych nadal jest rozwijany, dokumentowany i weryfikowany. Ponieważ kwerendy nie zostały zakończone, z każdym rokiem do rejestru wpisywane są nowe rekordy. Trwają prace nad stratami poniesionymi przez kościoły i osoby prywatne.

Zgromadzone dane pozwoliły rozpoznać, a następnie odzyskać szereg obiektów, m.in.:

- zbiór złotych ozdób i czekan z VI w. n.e.¹,
- obraz *Eneasza wynoszący Anchizesa z płonącej Troi*²,
- obraz pędzla Gabriela Metsu *Pracznia*³,
- sztandar Gimnazjum w Tomaszowie Mazowieckim⁴,
- siedemnastowieczny kobierzec perski zwany polskim⁵,
- pozytyw szkatulny⁶,
- dzieło Lucasa Cranacha Mł. *Portret Filipa I księcia pomorskiego*⁷,
- obraz Jerzego Kossaka *Odwrot Napoleona spod Moskwy*⁸,
- obraz Jacoba van Walscapelle *Bukiet kwiatów w szklanym wagonie*⁹,
- Księgi (sądowa i ziemna) z XV i XVI w.¹⁰,
- obraz *Święta Trójca* Georga Pencza¹¹,
- makata perska¹²,
- rzeźba głowy młodzieńca przypisywana Giovanniemu Marii Mosca zwanemu Padovano¹³,
- obraz Adriaena Brouwera *Chłopi w karczmie*¹⁴,

¹ Skarb odzyskany z Republiki Federalnej Niemiec w 1992 r. został przekazany do Muzeum Archeologicznego w Poznaniu oraz Państwowego Muzeum Archeologicznego w Warszawie.

² W 1993 r. przekazany przez obywatela niemieckiego do Muzeum Narodowego w Warszawie.

³ Odzyskany ze Stanów Zjednoczonych w 1994 r. i przekazany do zbiorów Pałacu w Łazienkach.

⁴ Odzyskany w czerwcu 1995 r. z Milit@rgeschichtemuseum w Wiedniu i przekazany do Muzeum Regionalnego w Tomaszowie Mazowieckim.

⁵ W 1997 r. odzyskany z Wielkiej Brytanii i przekazany do Muzeum XX Czartoryskich w Krakowie.

⁶ Tzw. organki pokojowe odzyskane z Holandii w 1998 r. i przekazany do Zamku Królewskiego w Warszawie.

⁷ W listopadzie 1999 r. odzyskany ze Szwajcarii i przekazany do Muzeum Narodowego w Szczecinie.

⁸ W 2001 r. przekazany przez obywatela niemieckiego do Muzeum Narodowego w Krakowie.

⁹ W 2001 r. zwrócony przez prywatnego kolekcjonera ze Stanów Zjednoczonych i przekazany do Muzeum Narodowego w Warszawie.

¹⁰ W 2002 r. odzyskany z Niemiec i przekazany do Archiwum Miejskiego w Krakowie.

¹¹ W 2002 r. odzyskany ze Stanów Zjednoczonych i przekazany do Muzeum Narodowego w Warszawie.

¹² W 2002 r. odzyskana ze Stanów Zjednoczonych i przekazana do Muzeum Książąt Czartoryskich w Krakowie.

¹³ W 2002 r. odzyskana ze Stanów Zjednoczonych i przekazana do Muzeum Narodowego w Warszawie.

¹⁴ W 2002 r. odzyskany z Wielkiej Brytanii i przekazany do Muzeum Narodowego w Warszawie.

- zwierciadło etruskie (z gołuchowskiej kolekcji sztuki antycznej ksiąg Czarторыskich)¹⁵,
- hełm turbanowy i obojczyk ze zbroi karacenowej¹⁶,
- szyszak karacenowy i naramienniki zbroi husarskiej¹⁷,
- obraz Charlesa-Françoisa Hutina *Kobieta w fotelu*¹⁸,
- *Madonna z Dzieciątkiem* – fragment (środkowa kwatera) XV-wiecznego tryptyku¹⁹,
- relikwiarz nieznanego świętego w formie hermy²⁰,
- brewiarz (księga liturgiczna)²¹,
- płótno *Portret śmiejącego się młodego mężczyzny* nieznanego malarza z XVIII w.²²,
- obraz *Portret mężczyzny* Jana Mostaerta²³,
- dwie karty *Graduału z Raciborza*²⁴,
- *Portret Karola Podlewskiego* pędzla Jana Matejki²⁵,
- dwie XVI-wieczne kwatery płaskorzeźbione z ołtarza dawnego kościoła we Wkryju-ściu (åkermånde)²⁶,
- obraz Aleksandra Mroczkowskiego *W żniwa*²⁷,
- obraz Friedricha Philippa Reinholda *Studium chmur*²⁸,
- obraz Jana W. Chełmińskiego *Żandarm*²⁹.

Mimo że od zakończenia II wojny światowej upłynęło ponad sześćdziesiąt lat problematyka dotycząca rewindykacji dóbr kultury jest nadal aktualna. Biorąc pod uwagę jak ogromne straty poniosła Polska podczas i w wyniku II wojny światowej, powrót każdego zabytku do kraju jest powodem do satysfakcji.

Pozostaję z szacunkiem

z up. MINISTRA KULTURY
I DZIEDZICTWA NARODOWEGO
Podsekretarz Stanu
Tomasz Merta

¹⁵ W 2002 r. zwrócone przez Republikę Federalną Niemiec i przekazane do Muzeum Narodowego w Poznaniu, Oddział w Gołuchowie.

¹⁶ W 2003 r. odzyskane z Wielkiej Brytanii i przekazane do Biblioteki Kórnickiej Polskiej Akademii Nauk.

¹⁷ W 2003 r. odzyskane z Finlandii i przekazane do Biblioteki Kórnickiej Polskiej Akademii Nauk.

¹⁸ W 2004 r. odzyskany z Francji i zwrócony spadkobiercy przedwojennych właścicieli.

¹⁹ W 2004 r. odzyskany ze Stanów Zjednoczonych i zwrócony spadkobiercom przedwojennych właścicieli i przekazany w depozyt Muzeum Narodowemu w Krakowie.

²⁰ W 2004 r. odzyskany ze Szwajcarii i przekazany do Muzeum Książąt Czarторыskich w Krakowie.

²¹ W 2005 r. odzyskany z Wielkiej Brytanii i przekazany do Biblioteki Uniwersytetu Wrocławskiego.

²² W 2005 r. zwrócony przez obywatela Republiki Federalnej Niemiec i przekazany w depozyt Muzeum Historycznemu Miasta Stołecznego Warszawy.

²³ W 2005 r. odzyskany ze Stanów Zjednoczonych i przekazany do Muzeum Książąt Czarторыskich w Krakowie.

²⁴ Fragmenty księgi liturgicznej zostały odzyskane w 2005 r. z Republiki Federalnej Niemiec i przekazane właścicielowi - parafii p.w. Wniebowzięcia NMP w Raciborzu.

²⁵ Odzyskany ze Stanów Zjednoczonych w 2006 roku i przekazany Muzeum Narodowemu w Warszawie.

²⁶ Odzyskane w 2006 r. z Łotwy i przekazane do Muzeum Narodowego w Szczecinie.

²⁷ Odzyskany w 2008 r. ze Stanów Zjednoczonych i przekazany do Muzeum Narodowego w Warszawie.

²⁸ Odzyskany w 2008 r., pochodzący z przedwojennych zbiorów wrocławskiego Muzeum Sztuki, a odnaleziony w zbiorach prywatnych w Paryżu i przekazany do Muzeum Narodowego we Wrocławiu.

²⁹ Przekazany w 2009 r. ze Stanów Zjednoczonych do Muzeum Wojska Polskiego w Warszawie.

Oświadczenie senatora Bohdana Paszkowskiego

skierowane do ministra sprawiedliwości, prokuratora generalnego RP Andrzeja Czumy

Szanowny Panie Ministrze!

W ostatnim okresie opinią publiczną wstrząsnęły informacje o zabójstwach i innych zbrodniach dokonanych, jak wynika z przekazów medialnych, przez osoby, które winny znajdować się w zakładach karnych z uwagi na konieczność odbycia kary za wcześniej dokonane inne przestępstwa, lub osoby, w stosunku do których istniały uzasadnione powody do zastosowania tymczasowego aresztowania albo taki areszt został uchylony decyzją sądu. Szczególnie bulwersujące były przypadki, gdy sprawcy dokonywali zabójstw w akcie zemsty za wcześniej składane przeciwko nim zeznania w prokuraturze i sądach. Zdarzenia te podważają zaufanie do wymiaru sprawiedliwości i mogą istotnie wpłynąć na wolę współpracy pokrzywdzonych i świadków z Policją, prokuraturą i sądami.

Biorąc to pod uwagę, proszę Pana Ministra o informację dotyczącą danych z lat 2006–2008 na temat tego, ile i jakiego rodzaju przestępstw, według posiadanych statystyk, dokonały osoby, które zostały skazane i powinny odbywać karę pozbawienia wolności lub też korzystały z możliwości odroczenia kary, przerwy w odbywaniu kary, były na przepustkach itp.

Ponadto proszę o przekazanie informacji o dokonywanych w wymienionym okresie przestępstwach skierowanych przeciwko: świadkom, biegłym, poszkodowanym i innym osobom w związku z ich uczestnictwem w postępowaniach sądowych (prokuratorskich) – których sprawcami bezpośrednimi lub pośrednimi byli podejrzani lub oskarżeni.

Proszę również o wyjaśnienie, jakie czynności podjął lub podejmie Pan Minister, biorąc pod uwagę przywołane na wstępie zdarzenia z ostatnich tygodni.

*Z poważaniem
Bohdan Paszkowski*

Odpowiedź

Warszawa, 30.04.2009 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na pismo Pana Marszałka z dnia 25 marca 2009 roku Nr BPS/DSK-043-1488/09, przy którym przesłano oświadczenie złożone przez Pana Senatora Bohdana Paszkowskiego podczas 29. posiedzenia Senatu RP w dniu 19 marca 2009 roku, uprzejmie przedstawiam, co następuje:

Obowiązujące przepisy prawa przewidują szereg przypadków, kiedy osoba skazana na karę pozbawienia wolności kary tej nie odbywa, na skutek orzeczenia sądu np.: przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności, zawieszenia postępowania wykonawczego, warunkowego zawieszenia wykonania prawomocnie orzeczonej kary pozbawienia wolności. Takie regulacje prawne wynikają z konieczności uwzględnienia wyjątkowych okoliczności, które mogą zaistnieć przed rozpoczęciem lub w czasie wykonywania kary pozbawienia wolności.

Z danych statystycznych wynika, że w 2008 roku zarządzono wykonanie warunkowo zawieszanej kary w odniesieniu do 9 860 skazanych (w 2007 r. – 10 510; w 2006 r. – 10 558) na skutek popełnienia przez nich w okresie próby, podobnego przestępstwa umyślnego, za które orzeczono prawomocnie karę pozbawienia wolności (art. 75 § 1 kk), a także zarządzono wykonanie warunkowo zawieszanej kary w odniesieniu do 2 445 skazanych (w 2007 r. – 2 442; w 2006 r. – 2 227), którzy popełnili innego rodzaju przestępstwa niż określone w art. 75 § 1 kk. Odwołanie warunkowego zwolnienia z powodu popełnienia przestępstwa umyślnego, za które orzeczono prawomocnie karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia nastąpiło w 2 148 przypadkach określonych w artykule 160 kodeksu karnego wykonawczego (w 2007 r. – 2 493; w 2006 r. – 2 307).

Prokurator Generalny sprawujący nadzór służbowy nad postępowaniem prokuratorów, między innymi w postępowaniu związanym ze stosowaniem tymczasowego aresztowania, sprawuje go poprzez prokuratorów właściwych szczebli, prowadzących postępowania dochodzeniowo-śledcze. Wszelkie zatem przypadki, które mogą wskazywać na wystąpienie nieprawidłowości w stosowaniu środków zapobiegawczych są szczegółowo analizowane. Analiza ta pozwala na wyciągnięcie wniosków na przyszłość i podjęcie niezbędnych kroków zapobiegawczych.

W sytuacjach, w których doszło do błędnego zastosowania przepisów prawa wnoszone są stosowne środki odwoławcze. Analizowane są również rozwiązania prawne, a zwłaszcza proceduralne pod kątem wyeliminowania negatywnie ocenianych przez społeczeństwo zjawisk popełniania czynów karalnych przez osoby, które zostały skazane i z różnych powodów nie odbywają kary pozbawienia wolności.

Minister Sprawiedliwości Prokurator Generalny analizuje również doniesienia medialne i reaguje na zgłoszone sytuacje zagrażające poczuciu bezpieczeństwa obywateli. Badana jest prawidłowość postępowań, a wyniki kontroli są prezentowane na forach publicznych (Internet, media). Stosowane są także wytyczne i zalecenia w celu poprawy funkcjonowania resortu.

Z wyrazami szacunku

z upoważnienia
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI
Zbigniew Wrona
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Bohdana Paszkowskiego

skierowane do ministra sprawiedliwości, prokuratora generalnego RP Andrzeja Czumy

Szanowny Panie Ministrze!

Na przestrzeni ostatnich lat sądownictwo polskie podlegało wielu zmianom dostosowującym je do nowych wyzwań, przystosowującym do lepszej oraz szybszej pracy. Mimo wprowadzenia nowych rozwiązań organizacyjnych i technicznych obsługa przez sądy stron oraz ich pełnomocników w dalszym ciągu pozostawia jednak wiele do życzenia.

Czynności stricte biurowe, które można by wykonać od ręki, jak chociażby wydanie kserokopii uprzednio sporządzonego wyroku sądowego wraz z uzasadnieniem, rozłożone są czasami na tygodnie. Utrudniony jest również dostęp do akt sądowych w przypadku, kiedy są one przemieszczane między sądami. Uczestnicy procedur sądowych są natomiast zobowiązani do przestrzegania ściśle określonych terminów pod rygorem poniesienia skutków prawnych.

W związku z tym proszę o informację, czy stan obsługi kancelaryjnej interesantów w sądach jest monitorowany przez kierowane przez Pana ministerstwo. Czy dokonywana jest w tym zakresie analiza? Czy projektowane są zmiany dotyczące tego zagadnienia, tak aby w maksymalny sposób usprawnić obsługę osób próbujących uzyskać w sądach konieczne do obrony ich interesów dokumenty i informacje z akt postępowań?

*Z poważaniem
Bohdan Paszkowski*

Odpowiedź

Warszawa, 23 kwietnia 2009 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na pismo z dnia 25 marca 2009 r. Nr BPS/DSK-043-1488/09, przy którym przekazano oświadczenie Pana senatora Bohdana Paszkowskiego złożone na 29. posiedzeniu Senatu w dniu 19 marca 2009 roku, uprzejmie przedstawiam, co następuje:

Minister Sprawiedliwości w oparciu o regulację art. 9 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070 z późn. zm.) wykonuje nadzór nad działalnością administracyjną sądów powszechnych, mający na celu zapewnienie odpowiednich warunków do sprawowania wymiaru sprawiedliwości oraz innych zadań z zakresu ochrony prawnej, powierzonych sądom.

Ministerstwo Sprawiedliwości w ramach nadzoru nad działalnością administracyjną sądów opracowuje rozwiązania w zakresie struktury organizacyjnej sądów, sporządza przepisy regulaminowe i instrukcyjne dla sądów, a także podejmuje działania w zakresie doskonalenia organizacji, metod i techniki pracy sekretariatów sądowych.

Monitorowanie stanu obsługi kancelaryjnej interesantów w sądach prowadzone jest poprzez analizę nadsyłanych przez prezesów sądów protokołów z kontroli sekretariatów sądowych przeprowadzanych przez inspektorów do spraw biurowości. Celem

tych działań jest zapewnienie nadzoru nad poprawnością stosowania przepisów o biurowości sądowej i organizacji pracy sekretariatów. W szczególnych sytuacjach kontrole przeprowadzane są przez urzędników Ministerstwa Sprawiedliwości upoważnionych do tego przez Ministra.

Ponadto Ministerstwo monitoruje na bieżąco sposób obsługi kancelaryjnej interesantów, w związku z nadsyłanymi przez obywateli oraz przedstawicieli organów władzy interwencjami i pismami. We wskazanym trybie, analizie poddawany jest sposób udostępniania osobom uprawnionym akt spraw sądowych w celu sporządzenia samodzielnie przez zainteresowanych fotografii tych akt, a także sposób udzielania informacji zainteresowanym przez pracowników sekretariatów oraz kwestie związane z elektronicznym dostępem obywateli do sądów, w tym zawartości stron internetowych prowadzonych przez sądy. Działania te mają na celu zapewnienie obywatelom sprawnej i fachowej obsługi przez pracowników sekretariatów.

Dostrzegając potrzebę usprawnienia funkcjonowania sądownictwa powszechnego, również w sferze organizacji pracy administracji sądowej oraz obsługi interesantów, Ministerstwo Sprawiedliwości realizuje projekty przy współfinansowaniu Unii Europejskiej ze środków Europejskiego Funduszu Społecznego. Są to działania wieloletnie Programu Operacyjnego Kapitał Ludzki Priorytetu V „Dobre rządzenie”, rozłożone na etapy do roku 2013. Projekty mające bezpośredni związek z dążeniem do poprawy organizacji sądów oraz poprawy dostępu obywateli do sądów powszechnych to „Modernizacja sposobu świadczenia usług przez wymiar sprawiedliwości” i „Ułatwianie dostępu do wymiaru sprawiedliwości”.

Podjęcie i realizacja tych projektów związane jest z dążeniem do wprowadzenia rozwiązań umożliwiających usprawnienie działania sekretariatów sądowych przez zmianę organizacji pracy, zwiększenie wykorzystania technik informatycznych oraz wdrożenie zmian organizacyjnych w sądach w zakresie zarządzania sprawami. Realizacja powyższych zamierzeń podniesie efektywność czynności procesowych na poszczególnych etapach postępowania sądowego, w tym postępowania międzyinstancyjnego. Natomiast wdrożenie rozwiązań usprawniających zarządzanie oraz obieg informacji i akt pomiędzy jednostkami organizacyjnymi wymiaru sprawiedliwości przyczyni się do usprawnienia i przyspieszenia obiegu dokumentacji, a co za tym idzie do przyspieszenia załatwiania spraw, szczególnie tych których rozpoznanie odbywa się w oparciu o dowody z dokumentów (sprawy gospodarcze). Podkreślić należy, że efektem tego projektu będzie pilotażowe wdrożenie zaleceń w wytypowanej grupie badawczej sądów.

Celem drugiego projektu jest ułatwianie dostępu społeczeństwa do wymiaru sprawiedliwości poprzez modernizację sposobu świadczenia usług interesantom sądów i skuteczną politykę informacyjno-edukacyjną. Cele te osiągnięte zostaną między innymi poprzez utworzenie w ciągu trzech lat 90 punktów obsługi interesantów w sądach okręgowych i rejonowych, w których odpowiednio przeszkoleni pracownicy będą udzielać informacji interesantom i udostępniać pod nadzorem akta sądowe. Czynności te obecnie należą do obowiązków pracowników sekretariatów sądowych.

Pragnę podkreślić, że punkty takie działają już w około 80 sądach, dzięki czemu interesanci mogą szybko i fachowo otrzymać informacje, w tym telefonicznie zgłaszać potrzebę udostępnienia im akt, z ustaleniem dnia i godziny, bez straty czasu na ich oczekiwanie.

Dziękując Panu Senatorowi za zainteresowanie problemami stojącymi przed wymiarem sprawiedliwości, pragnę zapewnić, że Ministerstwo Sprawiedliwości w ramach swych kompetencji i posiadanych środków finansowych podejmuje wszelkie niezbędne działania mając na względzie skuteczną obsługę interesantów.

Z wyrazami szacunku

z upoważnienia
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI
Zbigniew Wrona
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Andrzeja Persona

skierowane do ministra infrastruktury Cezarego Grabarczyka

Szanowny Panie Ministrze!

Od przeszło trzydziestu lat gospodarka wodna nie może doczekać się nadania jej właściwej rangi w polityce gospodarczej Polski. Różne segmenty gospodarki wodnej na zasadzie rozdrobnienia umieszczono w wielu ministerstwach i instytucjach państwowych, gdzie nie mają żadnej szansy, by artykułować swoje potrzeby oraz przedstawiać programy rozwoju. Doskonałym przykładem jest podległość Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej Ministerstwu Środowiska oraz Departamentu Żeglugi Śródlądowej Ministerstwu Infrastruktury.

Brak należytego wsparcia finansowego modernizacji i rozwoju infrastruktury hydrotechnicznej oraz dróg wodnych spowodował, że Polska należy do najbardziej zacofanych krajów w Europie w zakresie żeglugi śródlądowej, turystyki wodnej, energetyki wodnej, dekapitalizacji infrastruktury hydrotechnicznej i powodziowej.

Największą aktywnością wykazują się środowiska naukowe, opracowując kolejne ekspertyzy i programy rozwojowe gospodarki wodnej, która de facto od wielu lat nie istnieje. Przykładem takich działań jest projekt Narodowej Strategii Gospodarowania Wodami 2030 (z uwzględnieniem etapu 2015) wykonywany na zamówienie Ministerstwa Środowiska, przedstawiony w dniu 26 lutego 2009 r. podczas posiedzenia Krajowej Rady Gospodarki Wodnej.

W opinii środowisk działających w sektorze gospodarki związanej z wodami śródlądowymi i żegluga morską przedstawiona strategia sporządzona została na potrzeby Ministerstwa Środowiska, a nie gospodarki wodnej, żeglugi śródlądowej i wszystkich segmentów związanych z rozwojem gospodarczym kraju opierającym się na walorach rzek, jezior i Morza Bałtyckiego. Projekt NSGW 2030 nie uwzględnia programu odbudowy i rozwoju śródlądowych dróg wodnych w aspekcie żeglug turystycznej, pasażerskiej oraz towarowej funkcjonujących w Unii Europejskiej. W projekcie nie ma zapisu o opracowaniu i wdrażaniu programu dla Wisty i jej dorzecza. Projekt nie uwzględnia potrzeb samorządowych w zakresie rozwoju turystyki i rekreacji wodnej, a także wykorzystania wód mineralnych i geotermicznych w polskiej gospodarce. Nie uwzględniono też programu rozwoju energetyki wodnej, mimo zobowiązań co do wielkości energii pozyskiwanej ze źródeł odnawialnych, jakie podjęła Polska. Autorzy projektu NSGW 2030 nie wpisali do zadań inwestycyjnych, które powinny być rozpoczęte jak najszybciej, budowy stopnia wodnego w Nieszawie lub Ciechocinku.

Szanowny Panie Ministrze! Mając nadzieję, że w wyniku rozpoczętej dyskusji nad projektem Narodowej Strategii Gospodarowania Wodami 2030 uwzględnione zostaną opinie i sugestie „środowisk wodnych” i wypracowana zostanie koncepcja gospodarowania wodami w Polsce, proszę o odniesienie się do głosów mieszkańców zaniepokojonych brakiem decyzji o trwałym zabezpieczeniu stopnia wodnego we Włocławku.

Z poważaniem
Andrzej Person

Odpowiedź

Warszawa, 27 kwietnia 2009 r.

Pani Krystyna Bochenek
Wicemarszałek Senatu RP

Szanowna Pani Marszałek,

w związku z przesłanym przy piśmie znak: BPS/DSK-043-1489/08 z dnia 25 marca 2009 r. Oświadczeniem złożonym przez senatora Andrzeja Persona na 29. posiedzeniu Senatu w dniu 19 marca 2009 r. uprzejmie informuję, że Oświadczenie to zostało wnikliwie przeanalizowane przez Ministerstwo Infrastruktury. Z uwagi na obecnie obowiązujący stan prawny zagadnienia objęte Oświadczeniem Pana senatora Andrzeja Persona wchodzą w zakres działu administracji rządowej – gospodarka wodna. Jego adresatem powinien być zatem Minister Środowiska.

Projekt „Narodowej Strategii Gospodarowania Wodami 2030”, o którym mowa w Oświadczeniu, nie jest dokumentem rządowym, jest projektem w fazie konsultacji społecznych. Biorąc jednak pod uwagę zainteresowanie Pana Senatora zagrożeniami związanymi z stopniem wodnym we Włocławku wystąpiłam do Prezesa Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej o zajęcie stanowiska w sprawach wymienionych w Oświadczeniu. Kopię otrzymanego stanowiska Prezesa KZGW przesyłam w załączeniu.

Przedstawiając powyższe pragnę podkreślić zainteresowanie Ministra Infrastruktury stanem śródlądowych dróg wodnych w Polsce, które są podstawą funkcjonowania żeglugi śródlądowej. Na bieżąco współpracuję z Prezesem KZGW w omawianych sprawach.

Równoległe Ministerstwo Infrastruktury, zgodnie z Krajowym Programem Reform na lata 2008–2011 na rzecz Strategii Lizbońskiej, rozpoczęło prace nad przygotowaniem dokumentu rządowego „Strategia modernizacji infrastruktury śródlądowych dróg wodnych w Polsce do roku 2020”. Dokument ten ma być przedstawiony Radzie Ministrów w 2010 roku.

Z wyrazami szacunku

z up. MINISTRA
Podsekretarz Stanu
Anna Wypych-Namietko

Załącznik
Pismo
PREZESA
KRAJOWEGO ZARZĄDU
GOSPODARKI WODNEJ

Warszawa, 20 kwietnia 2009 r.

Pani
Anna Wypych-Namietko
Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie Infrastruktury

Szanowna Pani Minister,

w odpowiedzi na Państwa pismo w sprawie oświadczenia złożonego przez senatora Andrzeja Persona na 29. posiedzeniu Senatu w dniu 19 marca 2009 r., przekazanego

przy piśmie znak: GT4/026/05/2009 z dnia 1 kwietnia 2009 r., uprzejmie przedstawiam następujące stanowisko.

Mając na uwadze stan techniczny istniejącego stopnia wodnego we Włocławku mogącego stwarzać zagrożenie bezpieczeństwa o ponadregionalnym zasięgu, podjęto działania mające na celu zapobieżenie wystąpienia takiej sytuacji.

Projekt ten pod nazwą „Ekologiczne bezpieczeństwo stopnia wodnego Włocławek: modernizacja stopnia wodnego we Włocławku i poprawa bezpieczeństwa powodziowego zbiornika włocławskiego” został umieszczony na liście projektów indywidualnych dla Programu Operacyjnego Infrastruktura i Środowisko 2007–2013 do realizacji z III osi Priorytetu Programu Operacyjnego Infrastruktura i Środowisko. Orientacyjny koszt całkowity przedsięwzięcia to ok. 152,55 mln PLN, w tym środki unijne wynoszą ok. 99,16 mln PLN, a pozostała kwota to wkład budżetu Państwa.

Głównym celem projektu jest trwale zabezpieczenie stopnia wodnego we Włocławku umożliwiające stworzenie lepszych warunków zabezpieczenia Doliny Wisły.

W ramach przewidywanych działań planuje się wykonać:

- remont obiektów piętrzących stopnia wodnego Włocławek,
- rozbudowę wałów wstecznych Słupianki i zapory bocznej Borowiczki,
- makroniwelację w czaszy zbiornika, przebudowę zapór bocznych Jordanów – Tokary i Duninów.

Wszystkie planowane zadania w tej inwestycji służą podniesieniu stanu bezpieczeństwa powodziowego na terenach sąsiadujących ze stopniem wodnym we Włocławku. Ponadto udrożnienie stopnia we Włocławku służyć będzie niezakłóconemu przepływowi lodów i ma zapobiec sytuacji powodziowej, jaka miała miejsce w 1981 roku. Modernizacja zapór bocznych i rozbudowa wałów wstecznych Słupianki służyć będzie ochronie terenów przyległych do zbiornika.

Z wykonanych dotychczas badań, analiz, opinii, raportów IMGW oraz Głównego Urzędu Nadzoru Budowlanego oraz prac studialnych wynika, że najskuteczniejszym i jednocześnie najbardziej racjonalnym rozwiązaniem jest budowa stopnia na Wiśle poniżej Włocławka. Zapewniłby on bezpieczeństwo stopnia wodnego we Włocławku, poprawił warunki żeglugowe Wisły i co niezwykle ważne, poprawił warunki zdegradowanego środowiska przyrodniczego w silnie przesuszanej dolinie w wyniku głębokiej erozji na dolnym stanowisku istniejącego stopnia.

Rozpatrując realne możliwości realizacji stopnia wodnego, jest to możliwe jedynie pod warunkiem przystąpienia do niej firm energetycznych. W tej sprawie Ministerstwo Środowiska podjęło rozmowy z Grupą Energa SA i uzyskało deklaracje tej Grupy Energetycznej dotyczące budowy wielofunkcyjnego stopnia wodnego na rzece Wiśle. Jednakże zaznaczam, że jest to wstępna koncepcja. Jeśli Grupa Energa przystąpi do realizacji tego przedsięwzięcia, będzie musiała postępować zgodnie z obowiązującym w Polsce prawem. Inwestor jest zobowiązany do przygotowania raportu oddziaływania na środowisko, w którym w sposób wariantowy powinny zostać przeanalizowane możliwości lokalizacji tego typu obiektu. Będzie to pierwszy, niezbędny krok do realizacji przedsięwzięcia. Koncern musi również uzyskać pozwolenie wodno-prawne oraz inne dokumenty i decyzje niezbędne do realizacji tej inwestycji. W oparciu o dokumentację będzie możliwe stwierdzenie czy przedsięwzięcie będzie możliwe do realizacji. Jeśli postęp prac związanych z inwestycją Grupy Energa nie będzie satysfakcjonujący, Ministerstwo Środowiska jest gotowe do budowy progu piętrzącego poniżej tamy, który w tym samym stopniu co planowany przez Energe stopień wodny odciąży tamę i podniesie jej bezpieczeństwo. Natomiast stopień taki, jako techniczna inwestycja hydrotechnologiczna, nie daje możliwości wykorzystania energii z przepływającej wody.

Odnosnie zaś do Programu dla Wisły 2020 uprzejmie informuję, że trwają prace nad jego przygotowaniem. Ponadto trwają negocjacje na temat pozyskania środków finansowych z NFOŚiGW na sformułowanie ostatecznej wersji programu.

Jednocześnie informuję, że przygotowany przez resort środowiska projekt Narodowej Strategii Gospodarowania Wodami 2030 (z uwzględnieniem etapu 2015), który był przedmiotem obrad w czasie posiedzenia Krajowej Rady Gospodarki Wodnej w dniu 26 lutego br., znajduje się aktualnie na etapie głębokiej analizy.

W projekcie tym nie przedstawiono programu rozwoju energetyki wodnej, wychodząc z założenia, że nie przewiduje się w kraju budowy systemu zbiorników wodnych wykorzystywanych wyłącznie na cele energetyczne. Także w przypadku innych inwestycji powodujących zmiany poziomu wód, ich wykorzystanie energetyczne towarzyszy celowi podstawowemu, związanemu z ochroną przeciwpowodziową oraz utrzymaniem wód i urządzeń wodnych. W planach dotyczących gospodarowania wodami przewidywane jest wykorzystywanie piętrzeń (zarówno istniejących, jak i projektowanych) dla różnych celów, w tym także na cele energetyki wodnej, co będzie stanowiło jeden z czynników wzrostu udziału energii ze źródeł odnawialnych w ogólnym bilansie energetycznym.

W najbliższym czasie projekt Narodowej Strategii Gospodarowania Wodami zostanie przekazany do konsultacji społecznych. Zaznaczam, że konsultacje te będą miały charakter publiczny, w oparciu o zasadę równości i otwartości, a więc uczestniczyć w nich będą mogli wszyscy zainteresowani obywatele (nie tylko partnerzy instytucjonalni). Celem konsultacji będzie dalsze uzupełnienie projektu Strategii i doprecyzowanie jej zapisów tak, aby uwzględnione zostały interesy wszystkich użytkowników wód, nie ograniczając rozwoju społeczno-gospodarczego kraju, stosując zasadę zrównoważonego rozwoju. Narodowa Strategia Gospodarowania Wodami jest bowiem jednym z najważniejszych elementów strategii zrównoważonego rozwoju i powinna właśnie z niej wynikać. Odpowiednie kształtowanie zasobów wodnych oraz ochrona przed powodzią i skutkami suszy, to działania bez których niemożliwy jest zrównoważony rozwój społeczno-gospodarczy kraju. W strategii należy zatem wytyczyć takie kierunki działań bieżących i planowanych, aby nie tylko zachować istniejący stan rzeczy, ale stan ten nieustannie poprawiać. Gospodarka wodna nie jest celem samym w sobie. Gospodarka wodna musi pełnić rolę służebną wobec człowieka, służebną w sensie jego rozwoju i bezpieczeństwa, w tym także bezpieczeństwa przed powodzią i suszą oraz bezpieczeństwa ekologicznego. Jeżeli zacznie się strategię gospodarki wodnej budować od tego fundamentu, to wszystkie działania będą spójne, logiczne i wzajemnie uzupełniające się. Interdyscyplinarne spojrzenie na gospodarkę wodną, szczególnie zaś powiązanie techniki z aspektami przyrodniczymi i ekonomicznymi, pozwoli na nowy sposób formułowania zadań w gospodarce wodnej, tak aby jej cele osiągnąć w sposób najbardziej efektywny.

Z poważaniem

Leszek Karwowski

Oświadczenie senatora Czesława Ryszki

skierowane do wiceprezesa Rady Ministrów,
ministra spraw wewnętrznych i administracji Grzegorza Schetyny

Panie Ministrze!

Pragnę poprzeć stanowisko Zarządu Śląskiego Związku Gmin i Powiatów z dnia 6 marca 2009 r., zaniepokojonego pojawiającymi się informacjami o planach stworzenia na granicy Rzeczypospolitej z Republiką Czeską jednego oddziału Straży Granicznej w Kłodzku, a tym samym możliwością likwidacji Komendy Śląskiego Oddziału Straży Granicznej w Raciborzu.

Jak się dowiaduję, w lutym 2009 r. pan minister podpisał „Założenia wieloletniej koncepcji funkcjonowania Straży Granicznej na lata 2009–2015”. Zgodnie z tą koncepcją komenda przyszłego jedynego oddziału SG na granicy z Czechami będzie się znajdować w Kłodzku. Śląski Oddział Straży Granicznej w Raciborzu ma być rozwiązany, a w jego miejsce ma być utworzona jedynie niewielka placówka podległa oddziałowi w Kłodzku.

Przeniesienie komendy oddziału z Raciborza do Kłodzka pociągnie za sobą zwolnienie prawdopodobnie ponad dwustu pracowników cywilnych zatrudnionych w Raciborzu, zaś dwustu funkcjonariuszy Śląskiego Oddziału Straży Granicznej będzie musiało przenieść się w inne miejsca albo pożegnać z mundurem (nie ma możliwości zaproponowania nowych miejsc służby lub pracy wszystkim funkcjonariuszom i pracownikom znoszonych lub przekształcanych jednostek organizacyjnych). Do tego dojdą zwolnienia grupowe pracowników cywilnych. Przewidywane zmiany mają nastąpić w 2010 r.

Nie muszę dodawać, że planowane zmiany mają tragedię wielu ludzi (utrata pracy, konieczność przenosin) oraz likwidacja jedynego oddziału Straży Granicznej na Górnym Śląsku. Moim zdaniem, wszystkie argumenty (położenie, koszty utrzymania, itd.) przemawiają za pozostawieniem komendy oddziału w Raciborzu.

Jak czytam w stanowisku zarządu, Komenda Śląskiego Oddziału Straży Granicznej w Raciborzu jest jednym z najważniejszych urzędów i pracodawców mających swą siedzibę w tym mieście. Wieloletnie, bardzo dobre kontakty jednostek samorządu terytorialnego województwa śląskiego ze Śląskim Oddziałem Straży Granicznej zaowocowały efektywną współpracą w zakresie poprawy bezpieczeństwa i ochrony ludności. Najlepszym tego przykładem może być udział formacji Straży Granicznej w zwalczaniu skutków powodzi z 1997 r. oraz innych zagrożeń w ostatnich latach. Funkcjonariusze Śląskiego Oddziału Straży Granicznej aktywnie uczestniczą w życiu codziennym miasta Racibórz i powiatu raciborskiego.

Racibórz położony jest w stosunkowo niewielkiej odległości od ponaddwumilionowego górnośląskiego obszaru metropolitarnego oraz ponadcztery-stutysięcznej Aglomeracji Rybnickiej i innych dużych miast województwa śląskiego. Międzynarodowy Port Lotniczy Katowice-Pyrzowice jest trzecim co do wielkości lotniskiem w Polsce. Największy ruch samochodowy na południowej granicy naszego kraju odbywa się w Cieszynie, a kolejowy w Zebrydowicach. Województwo śląskie pozostaje jednym z głównych węzłów transportowych w Polsce, ponieważ położone jest w ramach III i VI europejskiego korytarza transportowego (wschód – zachód oraz północ – południe). Infrastruktura drogowa będzie, podobnie jak możliwość ukrycia się w miastach, czynnikiem ułatwiającym nielegalny pobyt cudzoziemcom. Nie trzeba podkreślać, że przed Strażą Graniczną postawione zostaną ogromne zadania w zakresie migracji i readmisji cudzoziemców w największej aglomeracji w Polsce, jaką jest Śląsk.

Panie Ministrze, nasuwa się prosty wniosek: to Racibórz powinien pozostać siedzibą komendy nowego oddziału Straży Granicznej.

Czesław Ryszka

Odpowiedź

Warszawa, 6 kwietnia 2009 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

nawiązując do pisma z dnia 25 marca 2009 roku (sygn. BPS/DSK-043-1450/09), przekazującego tekst oświadczenia Senatora RP Pana Czesława Ryszki złożonego podczas 29. posiedzenia Senatu RP w dniu 19 marca 2009 roku w sprawie *poparcia stanowiska Zarządu Śląskiego Związku Gmin i Powiatów zaniepokojonego planami likwidacji Komendy Śląskiego Oddziału Straży Granicznej w Raciborzu*, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie pragnę podziękować Panu Senatorowi za zainteresowanie przedmiotową, niewątpliwie jakże trudną problematyką, jaką jest restrukturyzacja Straży Granicznej. Szerokie zainteresowanie pracami nad zmianą funkcjonowania struktur Straży Granicznej, zarówno przez parlamentarzystów, jak i przez środowiska lokalne, świadczy o aprobachie dotychczasowych działań funkcjonariuszy tej formacji.

Wynikiem trwających od wielu miesięcy w resorcie spraw wewnętrznych i administracji prac nad zmianą koncepcji funkcjonowania struktur Straży Granicznej wewnątrz kraju jest dokument zatwierdzony przeze mnie w lutym br. pn. *„Założenia wieloletniej koncepcji funkcjonowania Straży Granicznej (2009–2015)”*. Powyższy dokument stanowi kontynuację procesu przekształceń Straży Granicznej, rozpoczętego w związku z przygotowaniem tej formacji do członkostwa Polski w Unii Europejskiej i przystąpieniem do pełnej realizacji Układu z Schengen.

Przyjęto, że *„Założenia (...)”* będą dokumentem strategicznym, podlegającym korektom i uszczegółowieniom na etapie przygotowania wieloletniej koncepcji funkcjonowania Straży Granicznej oraz – już na etapie implementacji – bieżącej ewaluacji i uzasadnionym modyfikacjom.

Przed zatwierdzeniem, dokument ten poddany został wnikliwej analizie, przeprowadzonej w oparciu o uzgodnienia z przedstawicielami związków zawodowych funkcjonariuszy i pracowników cywilnych SG, komórek organizacyjnych KG SG, jednostek organizacyjnych SG, ośrodków szkolenia SG – łącznie z 37 adresatami. W celu wypracowania jak najbardziej spójnych rozwiązań, w toku przeprowadzanych konsultacji rozważano różne aspekty reorganizacji, w tym m.in. propozycje utworzenia, zniesienia, przekształcenia czy przesunięcia oddziałów i placówek Straży Granicznej. Aktualna wersja dokumentu uwzględnia wszystkie dotychczasowe ustalenia i rekomendacje.

Mieć trzeba na uwadze fakt, iż dostosowanie struktur Straży Granicznej do nowych zadań oraz zamknięcie procesu przekształcania tej formacji w nowoczesną służbę graniczno-immigracyjną o charakterze policyjnym jest nieuniknione. Obawy o funkcjonowanie struktur bezpieczeństwa w garnizonie śląskim są przedwczesne. Zmiany mają służyć możliwości zintensyfikowania działań, wynikających z kompetencji Straży Granicznej w następujących obszarach: poszerzanie obszaru zainteresowań Straży Granicznej, przeciwdziałanie i zwalczanie nielegalnej migracji (z uprawnieniami do działania na całym terytorium Polski), sprawowanie wobec cudzoziemców czynności kontrolnych w zakresie legalności pobytu, wykonywanie pracy oraz prowadzenie działalności gospodarczej, rozpoznawanie, zapobieganie i zwalczanie wybranych form przestępczości uwzględniającej udział cudzoziemców lub mającej charakter transgraniczny.

Wszystkie strategiczne kierunki przekształceń zaproponowane w *„Założeniach (...)”* mają na celu m.in.: utrzymanie dotychczasowej skuteczności tej formacji w wykonywaniu ustawowych zadań (w tym kontroli ruchu granicznego i ochrony granicy państwowej), przekształcenie Straży Granicznej na terytorium kraju w wiodącą służbę immigracyjną, dalsze dostosowanie i rozmieszczenie infrastruktury Straży Granicznej

do zadań wykonywanych po przystąpieniu Polski do strefy Schengen, w zależności od zidentyfikowanych zagrożeń. Działania związane z przekształceniem struktury Straży Granicznej prowadzone są z uwzględnieniem czynnika ludzkiego (jednego z najważniejszych elementów zarządzania formacją), tj. elementu istotnego dla efektywnego prowadzenia polityki poprawy podniesienia poziomu jakości funkcjonowania oraz zrównoważonego rozwoju Straży Granicznej.

W świetle przyjętych „Założeń (...)”, infrastruktura Straży Granicznej na terytorium kraju powinna:

- umożliwić „odsunięcie” formacji w głąb terytorium RP poprzez ograniczenie do niezbędnego minimum liczby jednostek, umiejscowionych w bezpośrednim sąsiedztwie granicy wewnętrznej UE i strefy Schengen,
- umożliwić realizację działań ukierunkowanych na zwalczanie i przeciwdziałanie nielegalnej migracji cudzoziemców,
- być ukierunkowana na:
 - a) duże aglomeracje miejskie lub ich bezpośrednie sąsiedztwo,
 - b) kluczowe węzły komunikacyjne (lotnicze, drogowe i kolejowe),
 - c) ośrodki dla osób ubiegających się o nadanie statusu uchodźcy,
- uwzględnić:
 - a) możliwość szybkiego i skutecznego wykonywania decyzji administracyjnych wobec cudzoziemców,
 - b) możliwość wykorzystania istniejących elementów infrastruktury Straży Granicznej na terytorium RP (np. Placówek Straży Granicznej z lotniczymi przejściami granicznymi),
 - c) konieczność utrzymania niewielkiej liczby jednostek organizacyjnych na odcinku granicy wewnętrznej, umożliwiającą wykonywanie zadań wynikających z porozumień międzynarodowych, w tym współpracę ze służbami państw sąsiednich oraz administrację granicy państwowej.

Zaplanowanie docelowego modelu Straży Granicznej w perspektywie wieloletniej, umożliwi zachowanie strategicznej ciągłości działań wykonywanych w latach 2007–2013 oraz powiązanie ich z zadaniami planowanymi do realizacji w okresie 2013–2015.

Zgodnie z przyjętymi w „Założeniach (...)” kierunkami wieloletniej restrukturyzacji Straży Granicznej, na bazie Sudeckiego, Śląskiego i części Łużyckiego Oddziału Straży Granicznej utworzony zostanie Śląski Oddział Straży Granicznej z siedzibą w Kłodzku. Dotychczas nie podjęta została jednakże formalna decyzja odnośnie lokalizacji siedziby przyszłej komendy Śląskiego Oddziału Straży Granicznej. Zgodnie z przyjętym w „Założeniach (...)” harmonogramem realizacji przekształceń infrastruktury Straży Granicznej, decyzja o utworzeniu nowego Śląskiego Oddziału Straży Granicznej podjęta zostanie w okresie od 1 stycznia 2010 roku do 31 grudnia 2010 roku.

Przedstawiając powyższe pragnę zapewnić Pana Senatora, iż wszelkie obawy o funkcjonowanie systemu bezpieczeństwa na zarządzanym przez społeczność lokalną terenie, przyjmowane są z pełnym zrozumieniem, a opinie w przedmiocie przekształceń w strukturze organizacyjnej Straży Granicznej są wnikliwie analizowane i brane pod uwagę w procesie podejmowania decyzji i rozwiązań systemowych.

Z poważaniem

MINISTER
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
I ADMINISTRACJI
z up. Adam Rapacki
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Czesława Ryszki

skierowane do wiceprezesa Rady Ministrów,
ministra spraw wewnętrznych i administracji Grzegorza Schetyny oraz
do pełniącego obowiązki generalnego dyrektora dróg krajowych i autostrad Lecha Witeckiego

Panowie Ministrowie!

W związku z planowaną przez Generalną Dyрекcję Dróg i Autostrad budową do 2012 r. w systemie koncesjonowanym odcinka autostrady A1 na odcinku z Łodzi do Częstochowy, w imieniu radnych gminy Kłomnice, proszę o przedstawienie planu przebudowy drogi krajowej nr 91 wraz z prognozami wzrostu natężenia ruchu na tej drodze.

Odcinek drogi w miejscowości Kłomnice i okolicach już teraz jest w tragicznym stanie. Nie ma tam chodników dla pieszych, sygnalizacji świetlnej na ważniejszych skrzyżowaniach, oświetlenia, drogi dla rowerzystów itd. Często dochodzi do wypadków.

W sytuacji, gdy droga krajowa nr 1 na wspomnianym odcinku zostanie autostradą, ruch lokalny i krajowy w kierunku Radomska pobiegnie przez Kłomnice. Stąd sprawa drogi nr 91 nabiera ponadlokalnego znaczenia, a budowa obwodnicy Kłomnic staje się sprawą priorytetową.

Uprzejmie proszę o zajęcie się odpowiednimi rozwiązaniami drogowymi dotyczącymi budowy obwodnicy Kłomnic, a także poprawy stanu drogi nr 91.

Z poważaniem
Czesław Ryszka

**Stanowisko
MINISTRA
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
I ADMINISTRACJI**

Warszawa, 30.03.2009 r.

Pan
Cezary Grabarczyk
Minister Infrastruktury

Szanowny Panie Ministrze,
zgodnie z art. 27 ustawy z dnia 4 września 1997 roku o działach administracji rządowej (t.j.: Dz. U. z 2007 roku Nr 65, poz. 437 z późn. zm.), w załączeniu uprzejmie przekazuję – według właściwości – tekst oświadczenia Senatorsa RP Pana Czesława Ryszki złożonego podczas 29. posiedzenia Senatu RP w dniu 19 marca 2009 roku w sprawie przedstawienia planu przebudowy drogi krajowej nr 91 wraz z prognozami wzrostu natężenia ruchu na tej drodze oraz podjęcia działań mających na celu budowę obwodnicy Kłomnic.

Z poważaniem

MINISTER
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
I ADMINISTRACJI
z up. Piotr Stachańczyk
Podsekretarz Stanu

**Odpowiedź
GENERALNEGO DYREKTORA
DRÓG KRAJOWYCH I AUTOSTRAD**

Warszawa, 30.04.2009 r.

Pani
Krystyna Bochenek
Wicemarszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek,

w odpowiedzi na pismo z dnia 25 marca 2009 r., znak: BPS/DSK-043-1491/09 oraz pismo przekazane przez Wiceprezesa Rady Ministrów – Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji, znak: BPS/DSK-043-1490/09, przy których przekazano oświadczenie Pana Senatora Czesława Ryszki dotyczące modernizacji drogi krajowej nr 91 w okolicy m. Kłomnice, uprzejmie przedstawiam stanowisko w przedmiotowej sprawie.

W dniu 11 marca 2009 r. w siedzibie Oddziału Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad (GDDKiA) w Katowicach odbyło się spotkanie z przedstawicielami Urzędu Gminy w Kłomnicach, na którym omówiono sprawy dotyczące prac modernizacyjnych oraz zadań przyszłościowych na drodze krajowej nr 91 w Kłomnicach.

Na przedmiotowym spotkaniu przedstawiono ocenę stanu technicznego oraz zamierzenia i harmonogram prac remontowych na drodze krajowej nr 91. Poinformowano przedstawicieli Urzędu Gminy w Kłomnicach o przystąpieniu do opracowania w 2009 r. dokumentacji technicznej na odnowę i wzmocnienie konstrukcji nawierzchni drogi do nośności 115 kN/oś dla odcinka Rędziny – granica województwa łódzkiego.

Zakres prac projektowych obejmie m.in. poprawę bezpieczeństwa ruchu kołowego i pieszego, remont i budowę chodników, poprawę geometrii istniejących skrzyżowań.

Podczas spotkania uzgodniono, że na tym etapie przygotowania inwestycji uwagi dotyczące koniecznych prac do uwzględnienia w opracowaniu zostaną przekazane przez Urząd Gminy w Kłomnicach bezpośrednio projektantowi.

Odnosząc się do kwestii prognozy wzrostu natężenia ruchu uprzejmie informuję, iż pomiary ruchu są wykonywane co 5 lat, najbliższe wykonane będą w roku 2010. Na dzień dzisiejszy brak jest danych potwierdzających tezę wzrostu natężenia ruchu na przedmiotowym odcinku drogi krajowej nr 91.

Z poważaniem

GENERALNY DYREKTOR
DRÓG KRAJOWYCH I AUTOSTRAD
z up. dr inż. Tomasz Rudnicki
Z-ca Generalnego Dyrektora

Oświadczenie senatora Czesława Ryszki

skierowane do minister zdrowia Ewy Kopacz

Pani Minister!

Samorząd miasta Częstochowy z niepokojem odnosi się do projektowanej nowelizacji ustawy o izbach lekarskich, w tym o zmianie obszarów okręgowych izb lekarskich. Osobiście solidaryzuję się ze stanowiskiem Okręgowej Rady Lekarskiej w Częstochowie z dnia 3 grudnia 2008 r., apelującej o nietworzenie jednego okręgu śląskiego w tak zróżnicowanym i dużym województwie.

Ziemia Częstochowska, a to jej obszar stanowi teren działania Okręgowej Izby Lekarskiej w Częstochowie, ma historycznie ukształtowaną tożsamość. Ministerstwo Zdrowia powinno ten status uszanować i nie narzucać zrównania granic działania okręgowych izb lekarskich z granicami administracyjnego podziału na województwa, co oznacza faktycznie zlikwidowanie części okręgowych izb lekarskich. W uzasadnieniu nie przedstawiono żadnych sensownych argumentów dotyczących ewentualnych korzyści zarówno dla środowiska lekarskiego, jak i dla pacjentów, płynących z proponowanej zmiany. Argument o usprawnieniu działalności rzecznika i egzekwowaniu odpowiedzialności zawodowej jest nietrafny.

Okręgowa Izba Lekarska w Częstochowie w krótkim czasie istnienia potwierdziła swą aktywnością potrzebę i siłę lokalnych inicjatyw. Naczelny rzecznik odpowiedzialności zawodowej wysoko ocenia działalność okręgowego rzecznika odpowiedzialności zawodowej w Częstochowie, podkreślając, że należy do najlepszych. Gdyby to się zmieniło, wielu pacjentów przychodzących z problemami i skargami do rzecznika odpowiedzialności zawodowej w Częstochowie, musiałyby zrezygnować ze składania skargi w sytuacji, ponieważ wiązałyby się to z podróżą do Katowic. Narzucenie ewentualnych zmian spowoduje ponadto koszty z powodu wymiany kilkuset tysięcy dokumentów potwierdzających prawo wykonywania zawodu, organizacji nowych wyborów i zjazdów. Koszty tej całkowicie nietrafionej nowelizacji pokryją lekarze, ponieważ 96% budżetu izby lekarskiej pochodzi ze składek i wpłat lekarzy, a jedynie 4% stanowi dotacja z budżetu państwa.

Argumentem przeciwko ograniczaniu obszaru działania izb lekarskich jest fakt, że samorządy innych zawodów zaufania publicznego: adwokatów, notariuszy, radców prawnych, aptekarzy i pielęgniarzy, nie mają takich ograniczeń. W Częstochowie działają okręgowe izby: aptekarska, pielęgniarza i adwokacka.

Nie trzeba przekonywać, że małe izby są bliższe samorządności i są sprawniejsze w rozwiązywaniu bieżących spraw lekarzy w porównaniu z tymi wielkimi. Stopień konsolidacji środowiska lekarskiego i utożsamiania się z własnym samorządem jest w takich izbach większy niż w izbach zrzeszających kilkanaście tysięcy lekarzy. Działalność małych izb lekarskich opiera się zwykle na społecznym zaangażowaniu jej przedstawicieli. Likwidacja izb, których zasięg nie pokrywa się z podziałem administracyjnym kraju, spowoduje odejście wielu lekarzy z tej pracy i zmarnowanie lokalnego zapasu społecznego.

Pani Minister, uważam, że nie wolno pozbawiać Okręgowej Rady Lekarskiej w Częstochowie możliwości samodzielnego stanowienia o swoim samorządzie, jego strukturze, inicjatywach i woli jego członków. Podstawą samorządności jest kształtowanie struktury organizacyjnej zgodnie z wolą członków.

Z poważaniem
Czesław Ryszka

Odpowiedź

Warszawa, 2009.04.22

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie złożone przez Pana Senatora Czesława Ryszkę podczas 29. posiedzenia Senatu w dniu 19 marca 2009 r. w sprawie projektu ustawy o izbach lekarskich w zakresie dotyczącym obszarów działania okręgowych izb lekarskich, uprzejmie przedkładam następujące wyjaśnienia w przedmiotowej sprawie.

Zawarcie w projekcie ustawy o izbach lekarskich propozycji, zgodnie z którą obszar działania poszczególnych okręgowych izb lekarskich pokrywałby się z podziałem terytorialnym kraju na województwa, miało na celu dostosowanie organizacji samorządu do zadań faktycznie wykonywanych przez jego organy na szczeblu okręgowych izb. W szczególności chodzi o eliminację sytuacji, w których część izb okręgowych nie wykonuje w ogóle lub wykonuje w bardzo ograniczonym zakresie zadania nałożone ustawą na samorząd lekarski.

Z danych sprawozdawanych corocznie przez izby lekarskie wynika, iż w przypadku okręgowych izb lekarskich przewidzianych do likwidacji liczba spraw prowadzonych przez sądy lekarskie na przestrzeni ostatnich lat również była bardzo niska:

- 1) do Okręgowej Izby Lekarskiej z siedzibą w Częstochowie wpłynęły w 2005 r. 4 sprawy, w 2006 r. – 3, w 2007 r. – 4;
- 2) do Okręgowej Izby Lekarskiej z siedzibą w Gorzowie Wielkopolskim wpłynęły w 2005 r. 2 sprawy, w 2006 r. – 1, w 2007 r. – 3;
- 3) do Okręgowej Izby Lekarskiej z siedzibą w Koszalinie wpłynęło w 2005 r. 5 spraw, w 2006 r. – 4, w 2007 r. – 4;
- 4) do Okręgowej Izby Lekarskiej z siedzibą w Płocku wpłynęła w 2006 r. 1 sprawa, w 2007 r. – 4;
- 5) do Okręgowej Izby Lekarskiej z siedzibą w Tarnowie wpłynęły w 2005 r. 4 sprawy, w 2006 r. – 2, w 2007 r. nie wpłynęła żadna sprawa;
- 6) do Kujawsko-Pomorskiej Okręgowej Izby Lekarskiej z siedzibą w Toruniu wpłynęło w 2005 r. 10 spraw, w 2006 r. – 18, w 2007 r. – 12;
- 7) do Beskidzkiej Okręgowej Izby Lekarskiej z siedzibą w Bielsku Białej wpłynęło w 2005 r. – 7 spraw, 2006 r. – 13 spraw, natomiast w 2007 r. – 5 spraw.

Z powyższych danych wynika więc, że ogólna liczba spraw rozpatrywanych przez sądy lekarskie likwidowanych okręgowych izb wyniosła w 2007 roku 27, przy ogólnej liczbie spraw rozpatrywanych przez okręgowe sądy lekarskie wynoszącej 421.

Ponadto informuję, iż zgodnie z art. 3 ust. 4 projektu ustawy o izbach lekarskich okręgowe izby będą mogły tworzyć delegatury na obszarze działania izby, tak więc część zadań (np. w zakresie doskonalenia zawodowego lekarzy) będzie mogła być nadal wykonywana w miastach stanowiących obecnie siedziby przewidzianych do likwidacji izb lekarskich.

Jednocześnie uprzejmie wyjaśniam, iż prace nad projektem przedmiotowej ustawy nie zostały jeszcze zakończone. W szczególności analizowana jest kwestia kształtu umieszczonych w projekcie przepisów dotyczących obszaru działania izb lekarskich. Ostateczna decyzja w tej sprawie podjęta zostanie przez Radę Ministrów.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Podsekretarz Stanu
Marek Twardowski

Oświadczenie senatora Czesława Ryszki i innych senatorów

skierowane do minister edukacji narodowej Katarzyny Hall

Pani Minister!

Czy jest prawdą, że w ramach reformy programowej oświaty zostanie wyeliminowane z polskich szkół wychowanie do życia w rodzinie, a w to miejsce wprowadzi się tak zwaną edukację seksualną? Czy jest prawdą, że w tej sprawie na ministerstwo edukacji wywierane są naciski ze strony stowarzyszeń i środowisk feministycznych, lewicowych radykałów, Parlamentu Europejskiego, uważających jakoby polska młodzież nie dorastała mentalnie do Zachodu w kwestii zasad obyczajowych?

Istnieje zasadnicza różnica pomiędzy faktycznym wychowaniem do odpowiedzialnych postaw w sferze seksualnej, a wychowaniem pozornym, które w praktyce staje się instruktażem antykoncepcyjnym i prymitywną formą reklamy środków, które mają zapobiec zajściu w ciążę. Niestety, nie zapobiegają. Najnowsze dane statystyki medycznej potwierdzają, że na przykład w Wielkiej Brytanii z roku na rok zwiększa się liczba nastolatek, które podejmują decyzję o dokonaniu aborcji. W 2007 r. przerwania ciąży dokonało ponad dwadzieścia jeden tysięcy dziewcząt poniżej osiemnastego roku życia. Co druga nastolatka, u której stwierdzono ciążę, zdecydowała się na aborcję. Przedstawiciele British Pregnancy Advisory Service, organizacji świadczącej „usługi aborcyjne”, określili ten stan rzeczy jako nadzwyczaj pozytywne zjawisko. W ich mniemaniu rosnąca liczba nastolatek uśmiercających swoje poczęte dzieci jest dowodem na coraz bardziej tolerancyjne społeczeństwo (za: „Telegraph” – 27 lutego 2009 r. via SPUC – 27 lutego 2009 r.). Czy i u nas o to chodzi?

Przedmiot: edukacja seksualna, od lat obecny w szkołach na Zachodzie, jest oparty na naiwnym założeniu, że sama wiedza wystarczy, by wychowanek w rozsądny sposób kierował swoją sferą seksualną i by w odpowiedzialny sposób odnosił się do samego siebie oraz do osób przeciwnej płci. Takie założenie jest podobnym mitem jak przekonanie, że wiedza z zakresu dietetyki gwarantuje, że ktoś będzie się zdrowo odżywiać, albo przekonanie, że wiedza z zakresu kodeksu karnego gwarantuje, że ten, kto tę wiedzę posiada, nigdy nie popełni przestępstwa. Prawdą jest jednak, że na Zachodzie, gdzie od lat prowadzi się seksedukację, rozlega się wołanie rodziców, aby wrócić w szkołach do wychowania do miłości. Rodzice zdają sobie sprawę z tego, że seksedukacja przeżyła się, co więcej przyniosła złe owoce w postaci cięż niepełnoletnich dziewcząt, zbyt wczesnej inicjacji seksualnej, a także wzrostu liczby gwałtów wśród młodocianych.

Zapewne chodzi o to, by razem z seksedukacją wprowadzić do szkół także wychowanie do gender. Będzie to podstępnie wpleciona w ten przedmiot promocja homoseksualizmu, co obserwujemy obecnie w szkołach na Zachodzie. Widać w tym nawiązanie do treści sprawozdania na temat przestrzegania praw podstawowych w Unii Europejskiej w latach 2004–2008, ogłoszonego z końcem minionego roku. Dokument zawiera rezolucję Parlamentu Europejskiego, a w niej postulaty wzajemnego uznania związków homoseksualnych we wszystkich krajach UE oraz przyjęcia takich rozwiązań w prawie państw członkowskich. Wspomniany dokument w innej części broni tak zwanych praw reprodukcyjnych, co w języku prawa międzynarodowego oznacza między innymi swobodny dostęp do aborcji. Parlament Europejski postuluje ponadto wprowadzenie zakazu wypowiedziania przez przywódców religijnych tak zwanych uwag dyskryminacyjnych, głównie wygłaszania krytyki zachowań homoseksualnych. Krótko mówiąc: czy i u nas mamy nauczać o tak zwanych prawach podstawowych, które są czymś wymysłem, nie istnieją bowiem żadne akty prawa międzynarodowego czy europejskiego, które potwierdzałyby istnienie takich „praw”?

Aby unaocznić szkodliwość seksedukacji warto sięgnąć do jakże porażającego obrazu rodziny, który znalazł się w drugim raporcie hiszpańskiego Instytutu Polityki Rodzinnej, „Evoluzione della Famiglia in Europa, 2008”,

przedstawionego unijnym władzom w Brukseli. Raport dowodzi, że państwa Unii wymierają, przyrost naturalny jest ujemny, liczba ludności Europy wzrasta tylko dzięki imigrantom. Gwałtownie zmienia się proporcja między młodzieżą a ludnością po sześćdziesiątym piątym roku życia, wyrażona w procentach. Włochy, Niemcy i Grecja stają się krajami ludzi starych. I jeszcze przytoczona w raporcie tragiczna liczba: z powodu aborcji ginie każdego roku w Europie jedno na pięcioro poczętych dzieci. Na przykład w 2006 r. na około 6,4 milionów możliwych urodzeń 1,2 milionów dzieci zamordowano przez aborcję.

Wspomniany raport zwraca uwagę na to, że w UE gwałtownie spada liczba zawieranych małżeństw oraz konsekwentnie wzrasta procentowo liczba dzieci urodzonych poza małżeństwem (33,9%). W Belgii, Luksemburgu i Hiszpanii co drugie małżeństwo rozpada się. Wniosek: państwa europejskie niemal zupełnie nie interesują się trwałością rodziny i pomocą dla niej, ale cały czas promuje się różne programy antyrodzinne, a nawet uchwała ustawy antyrodzinne, jak ta zrównująca wobec prawa pary homoseksualne z naturalną rodziną (ostatnio w Danii uchwalono ustawę o adopcji dzieci przez związki homoseksualne).

Pani Minister! Polska postrzegana jest na tym tle jako jeden z ostatnich przyczółków normalnej rodziny. Od 1993 r. mamy dość dobre prawo chroniące życie od poczęcia do naturalnej śmierci, nie ma przyzwolenia na ustawy o eutanazji czy ustawy dotyczące związków homoseksualnych. Polska młodzież na pierwszym miejscu stawia rodzinne szczęście. Czy seksedukacja w szkołach ma za zadanie zniszczyć jej marzenia oraz zburzyć społeczny kompromis co do wartości życia oraz poszanowania godności małżeństwa i rodziny?

Czesław Ryszka
Ryszard Bender
Tadeusz Skorupa
Janina Fetlińska
Kazimierz Jaworski
Piotr Kaleta
Zdzisław Pupa
Waldemar Kraska
Henryk Górski
Kazimierz Wiatr
Stanisław Zając
Maciej Klima

Odpowiedź

Warszawa, 2009.04.03

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie Pana Senatora Czesława Ryszki (znak: BPS/DSK-043-1492/09) w sprawie wprowadzenia w szkole edukacji seksualnej uprzejmie wyjaśniam co następuje:

Minister Edukacji Narodowej, stosownie do postanowień zawartych w art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 7 stycznia 1993 roku o planowaniu rodziny, ochronie płodu ludzkiego i warunkach dopuszczalności przerywania ciąży (Dz. U. Nr 17, poz. 78 z późn. zm.), który stanowi, że: „Do programów nauczania szkolnego wprowadza się wiedzę o życiu

seksualnym człowieka, o zasadach świadomego i odpowiedzialnego rodzicielstwa, o wartości rodziny, życia w fazie prenatalnej oraz metodach i środkach świadomej prokreacji”, zapewnił warunki realizacji w szkołach ww. treści edukacyjnych.

Treści nauczania z tego zakresu umieszczone zostały w podstawie programowej wielu obszarów kształcenia, oprócz „*Wychowania do życia w rodzinie*” również w przedmiotach: przyroda, biologia, wychowanie fizyczne i etyka.

Treści programowe zajęć edukacyjnych „*Wychowanie do życia w rodzinie*” zostały określone w rozporządzeniu Ministra Edukacji Narodowej i Sportu z dnia 26 lutego 2002 roku *w sprawie podstawy programowej wychowania przedszkolnego oraz kształcenia ogólnego w poszczególnych typach szkół* (Dz. U. Nr 51, poz. 458 z późn. zm.).

Treści programowe uwzględniają postulaty i zobowiązania Konwencji o Prawach Dziecka, Programu Ochrony Zdrowia Psychicznego, Narodowego Programu Profilaktyki i Rozwiązywania Problemów Alkoholowych, Krajowego Programu Przeciwdziałania Narkomanii, Krajowego Programu Zapobiegania Zakażeniom HIV i Opieki nad Żyjącymi z HIV i Chorymi na AIDS.

W 2008 roku została opracowana nowa podstawa programowa wychowania przedszkolnego oraz kształcenia ogólnego w poszczególnych typach szkół, która w sposób obszerny realizuje postanowienia przywołanej powyżej ustawy z dnia 7 stycznia 1993 r. oraz przewiduje kontynuację zajęć edukacyjnych „*Wychowanie do życia w rodzinie*” – nie zastąpiono ww. zajęć edukacją seksualną dzieci i młodzieży.

Zaplanowane treści nauczania dotyczące wiedzy o życiu seksualnym, o zasadach świadomego i odpowiedzialnego rodzicielstwa, o wartości rodziny, życia w fazie prenatalnej oraz metodach i środkach świadomej prokreacji pozwolą uczniom poznać i zrozumieć złożoność problematyki nie tylko w aspekcie naukowym, lecz również społecznym, kulturowym i etycznym.

Nowa podstawa programowa wychowania przedszkolnego oraz kształcenia ogólnego w poszczególnych typach szkół, która będzie realizowana począwszy od roku szkolnego 2009/2010 w klasach I szkół podstawowych i klasach I gimnazjów, przewiduje realizację zajęć edukacyjnych „*Wychowanie do życia w rodzinie*”, począwszy od V klasy szkoły podstawowej, w niezmienionym wymiarze 14 godzin w każdym roku szkolnym (w tym po 5 godzin z podziałem na grupy dziewcząt i chłopców). W pozostałych klasach szkoły podstawowej, gimnazjum i szkołach ponadgimnazjalnych, do czasu zakończenia cyklu kształcenia w tej szkole, stosuje się dotychczasową podstawę programową.

Realizacja zajęć edukacyjnych „*Wychowanie do życia w rodzinie*” jest obowiązkowym zadaniem wszystkich typów szkół. Sposób nauczania w tym zakresie reguluje rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej z dnia 12 sierpnia 1999 roku *w sprawie sposobu nauczania szkolnego oraz zakresu treści dotyczących wiedzy o życiu seksualnym człowieka, o zasadach świadomego i odpowiedzialnego rodzicielstwa, o wartości rodziny, życia w fazie prenatalnej oraz metodach i środkach świadomej prokreacji zawartych w podstawie programowej kształcenia ogólnego* (Dz. U. Nr 67, poz. 756 z późn. zm.).

Nowa podstawa programowa wychowania przedszkolnego oraz kształcenia ogólnego w poszczególnych typach szkół powoduje konieczność wprowadzenia zmian w obowiązującym rozporządzeniu. Obecnie trwają prace nad projektem zmian – projekt rozporządzenia znajduje się w uzgodnieniach międzyresortowych.

Informuję także, że każda szkoła opracowuje własny program wychowawczy i profilaktyki, zgodnie z potrzebami środowiska, w którym funkcjonuje. Programy te uwzględniają wychowawcze potrzeby rozwojowe i edukacyjne dzieci i młodzieży, w sposób całościowy obejmują wszystkie treści i działania z zakresu wychowania, nauczania, profilaktyki i promocji zdrowia. Oba programy uchwała, zgodnie z kompetencjami, rada rodziców w porozumieniu z radą pedagogiczną.

Z poważaniem

w z. MINISTRA
Sekretarz Stanu
Krystyna Szumilas

Oświadczenie senatora Wojciecha Skurkiewicza

skierowane do ministra środowiska Macieja Nowickiego

W dniu 15 stycznia 2009 r. podczas 25. posiedzenia Senatu RP wspólnie z senatorem Norbertem Krajczym składałem oświadczenie dotyczące działań rządu premiera Donalda Tuska w kwestii:

- szybkiego zakończenia budowy obwodnicy Augustowa,
- braku ostatecznej decyzji w sprawie przyszłego przebiegu trasy przez dolinę Rospudy,
- informacji dotyczącej firmy konsultingowej DHV mającej ocenić najkorzystniejszy wariant przebiegu obwodnicy.

Prosiłem jednocześnie o wyjaśnienie, czy prawdą jest to, o czym informuje w mediach poseł Platformy Obywatelskiej Leszek Cieślik, były burmistrz Augustowa, że w przygotowaniu raportu przez firmę DHV brały udział osoby, które sprzeciwiały się budowie obwodnicy przez Rospudę i pisały w tej sprawie protesty do Komisji Europejskiej.

Z przykrością stwierdzam, że odpowiedź udzielona mi przez sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Stanisława Gawłowskiego nie odpowiada w istocie na żadne z zadanych pytań.

Traktuję zatem sprawę jako lekceważenie senatorów RP i żądam udzielenia odpowiedzi na pytania zawarte w oświadczeniu z dnia 15 stycznia 2009 r., na które ministerstwo wciąż nie odpowiedziało.

1. Czy prawdą jest, że raport w wymienionej sprawie przygotowywały lub w przygotowywaniu raportu współdziałały osoby, które wystosowały lub popierały protesty w tej sprawie wysyłane do Komisji Europejskiej?

2. Jeśli taka sytuacja miała miejsce, to czy organy ścigania oraz Pełnomocnik Rządu do spraw Walki z Korupcją zostali powiadomieni?

3. Czy została o tym fakcie powiadomiona Komisja Europejska, która stoi na straży przejrzystości i transparentności procedur w życiu publicznym?

4. Jeżeli rząd chce realizować dłuższy i droższy wariant przebiegu drogi przez miejscowość Chodorki, to czy oszacowane są koszty ekologiczne i społeczne budowy drogi?

5. Czy wykonawca raportu przeprowadził wycenę, ocenę oraz inwentaryzację przyrodniczą nowego przebiegu trasy?

6. Czy możemy pozwolić sobie na zwłokę, która według szacunków może wynieść około dziesięciu lat?

7. Czy wiadomo, ile nowych działek trzeba będzie wykupić pod drogę, ile budynków mieszkalnych wyburzyć i jaki czas będzie potrzebny na przygotowanie nowej dokumentacji projektowej?

Wojciech Skurkiewicz

Odpowiedź

Warszawa, 21 kwietnia 2009 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,
odpowiadając na oświadczenie senatora Wojciecha Skurkiewicza złożone podczas 29. posiedzenia Senatu RP w dniu 19 marca 2009 r., przesłane przy piśmie z dnia

25 marca 2009 r., nr: BPS/DSK-043-1494/09, dotyczące obwodnicy Augustowa, poniżej przedstawiam stosowne informacje.

Inwestor składając ponownie wniosek o wydanie decyzji środowiskowej dla przedsięwzięcia polegającego na budowie obwodnicy Augustowa, zaproponował do realizacji wariant przebiegający przez miejscowość Raczki. Załączony do wniosku Raport o oddziaływaniu na środowisko określa koszty ekologiczne i społeczne rozumiane jako oddziaływanie inwestycji m.in. w zakresie środowiska przyrodniczego, na życie i zdrowie ludzi oraz w zakresie konfliktów społecznych i w sytuacjach awaryjnych.

Jednocześnie należy podkreślić, że procedura oceny oddziaływania na środowisko polegająca na wydaniu decyzji o uwarunkowaniach środowiskowych jest w toku, a decyzja nie została jeszcze wydana.

Dla wszystkich analizowanych wariantów inwestycji została przeprowadzona inwentaryzacja przyrodnicza, a na jej podstawie dokonano oceny wpływu przedsięwzięcia na środowisko. Informuję, że w prowadzonych analizach środowiskowych brano pod uwagę trzy warianty lokalizacyjne:

- a) wariant I przez dolinę Rospudy, który otrzymał 40 punktów negatywnych pod względem oddziaływania na środowisko;
- b) wariant II w pobliżu miejscowości Chodorki, który otrzymał 24 punkty negatywne pod względem oddziaływania na środowisko;
- c) wariant III w okolicach miejscowości Raczki, który uzyskał 19,5 punktów negatywnych pod względem oddziaływania na środowisko.

Ponadto w oparciu o szczegółowe analizy na temat oddziaływań na gatunki i siedliska objęte ochroną w ramach Specjalnego Obszaru Ochrony Siedlisk „Puszcza Augustowska” i Obszaru Specjalnej Ochrony Ptaków „Puszcza Augustowska” do realizacji został zarekomendowany wariant przez Raczki.

Odpowiadając na kolejne pytanie, wyjaśniam, że w raporcie nie określono ilości działek przeznaczonych do wykupienia dla żadnego z wariantów, jednakże określona została zajętość terenu oraz ilość budynków mieszkalnych przeznaczonych do wyburzenia w stosunku do analizowanych wariantów. Z dokumentacji wynika, że najmniej budynków mieszkalnych zostanie wyburzonych w przypadku realizacji wariantu przez Raczki, 6 lub 7 obiektów. Ponadto chciałbym zaznaczyć, że liczba działek niezbędna do pozyskania pod realizację ww. przedsięwzięcia będzie ustalona na etapie postępowania w sprawie wydania decyzji zezwalającej na realizację inwestycji drogowej. Z załącznika do wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, tj. z wypisu z rejestru gruntów dla wariantu przez Raczki, wynika, że ilość działek przeznaczonych do wykupienia wynosi około 1300.

Obecnie rozpoczęte zostaną procedury wyłonienia wykonawcy dokumentacji technicznej dla tej inwestycji. Według przewidywań zezwolenie na realizację przedmiotowej inwestycji drogowej może zostać wydane już w 2011 r., a wtedy prace przygotowawcze powinny zostać zamknięte nie później niż na koniec 2013 roku.

Natomiast w kwestii domniemanego zaistnienia sytuacji, w której osoby przygotowujące dokumentację o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko wystosowały lub popierały protesty do Komisji Europejskiej, Minister Środowiska nie może zająć stanowiska. Wyjaśniam, iż zatrudnienie pracowników przez firmę DHV jest wewnętrzną sprawą inwestora (Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad Oddział w Białymstoku). Zatem minister właściwy do spraw środowiska nie ma możliwości ingerencji w sprawy wyboru firmy i składu zespołu opracowującego raport.

Jednocześnie wyjaśniam, iż Komisja Europejska na bieżąco jest informowana o wszystkich decyzjach dotyczących budowy obwodnicy Augustowa.

Z wyrazami szacunku

z up. MINISTRA
Podsekretarz Stanu
Główny Konserwator Przyrody
Janusz Zaleski

Oświadczenie senatora Eryka Smulewicza

skierowane do wiceprezesa Rady Ministrów, ministra gospodarki Waldemara Pawlaka

Szanowny Panie Ministrze!

Ze względu na fakt, że specjalne strefy ekonomiczne odgrywają istotną rolę w przyciąganiu nowych inwestycji, zarówno o charakterze produkcyjnym, jak i usługowym, w tym także inwestycji innowacyjnych, proszę o udzielenie informacji, czy sensowne jest tworzenie w naszym kraju kolejnych specjalnych stref ekonomicznych. Czy Ministerstwo Gospodarki ma sprecyzowane plany w tym zakresie? Czy zasadne byłoby utworzenie SSE w rejonie północnego Mazowsza obejmującego następujące powiaty: ciechanowski, gostyniński, mławski, przasnyski, płocki, płoński, sierpecki, sochaczewski, żuromiński, żyrardowski?

*Z poważaniem
Eryk Smulewicz*

Odpowiedź

Warszawa, 6 kwietnia 2009 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odnosząc się do oświadczenia Senatora Eryka Smulewicza złożonego na 29. posiedzeniu Senatu w dniu 19 marca 2009 r., nadesłanego przy piśmie Marszałka Senatu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 25 marca br., znak: BPS/DSK-043-1495/09, uprzejmie informuję, że do już istniejących stref systematycznie włączane są nowe obszary, natomiast nie przewiduje się tworzenia kolejnych stref jako odrębnych bytów prawnych.

W rejonie Mazowsza znajdują się już tereny o statusie specjalnej strefy ekonomicznej. Tarnobrzeską SSE objęte są grunty w powiecie radomskim, siedleckim, wyszkowskim, garwolińskim i warszawskim, Łódzką SSE – również w warszawskim, grodziskim, żyrardowskim, Warmińsko-Mazurską SSE – w mławskim, ciechanowskim i ostrołęckim, a Suwalską SSE w powiecie ostrowskim.

W związku z tym, że specjalna strefa ekonomiczna okazała się efektywnym instrumentem wsparcia nowych inwestycji, a jednocześnie mniej obciążającym budżet państwa niż bezpośrednie dotacje, uzasadnione jest optymalne wykorzystanie tej formy pomocy publicznej w celu zachęcenia inwestorów do realizacji projektów w Polsce.

Jeśli więc wpłynie do Ministra Gospodarki wniosek o objęcie strefą terenów z północnego Mazowsza, zgodny z *Koncepcją rozwoju specjalnych stref ekonomicznych* przyjętą przez Radę Ministrów w dniu 27 stycznia 2009 r., to z pewnością będzie potraktowany przychylnie.

Z wyrazami szacunku

MINISTER
z up. Rafał Baniak
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Eryka Smulewicza

skierowane do ministra finansów Jana Vincenta-Rostowskiego

Szanowny Panie Ministrze!

Proszę o podanie informacji, jakie działania planuje podjąć Ministerstwo Finansów wobec Urzędu Skarbowego w Gostyninie w województwie mazowieckim w zakresie jego funkcjonowania i dalszego rozwoju. Czy jest planowana modernizacja siedziby przedmiotowego urzędu i podjęcie innych działań prorozwojowych?

Przedmiotowy urząd obsługuje podatników z terenu miasta Gostynina i powiatu gostynińskiego. W związku z planowanymi licznymi inwestycjami finansowymi z funduszy UE spodziewane jest przyspieszenie rozwoju gospodarczego tego obszaru, między innymi dzięki lokalizacji w Gostyninie term. Projekt budowy Term Gostynińskich jest projektem kluczowym w ramach Regionalnego Programu Operacyjnego Województwa Mazowieckiego.

*Z poważaniem
Eryk Smulewicz*

Odpowiedź

Warszawa, 10 kwietnia 2009 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z przekazanym przy piśmie z dnia 25 marca 2009 r., znak BPS/DSK-043-1496/09 oświadczeniem Senatora Rzeczypospolitej Polskiej Pana Eryka Smulewicza, złożonym podczas 29. posiedzenia Senatu w dniu 19 marca 2009 r. w sprawie funkcjonowania i dalszego rozwoju Urzędu Skarbowego w Gostyninie, uprzejmie przekazuję Panu Marszałkowi następujące stanowisko.

Jednym z priorytetów Ministra Finansów jest zapewnienie prawidłowego funkcjonowania administracji podatkowej, a zwłaszcza właściwej obsługi podatników przez terenowe jednostki tej administracji – urzędy skarbowe. Osiągnięcie tego celu możliwe jest jedynie za pomocą nowoczesnej, efektywnej i przyjaznej dla podatnika administracji, zatrudniającej osoby posiadające odpowiednie kwalifikacje oraz dające gwarancję właściwego wizerunku służb skarbowych.

Minister Finansów organizując pobór podatków, w tym także ustalając sieć organów podatkowych, musi kierować się możliwościami finansowymi budżetu państwa i koniecznością optymalizacji wydatków niezbędnych do wykonywania zadań przez administrację podatkową. Sieć urzędów skarbowych tworzona jest według kryteriów ekonomicznych właściwych dla administracji podatkowej, do których należą zwłaszcza: potencjał regionu, liczba podatników oraz relacja między kosztami poboru a uzyskiwanymi wpływami podatkowymi.

Mając na uwadze skalę zadań wykonywanych przez pracowników urzędów skarbowych, Ministerstwo Finansów w celu usprawnienia funkcjonowania aparatu podatkowego rozważa wprowadzenie działań o charakterze organizacyjnym, w tym dotyczących struktury administracji podatkowej odpowiedzialnej za wymiar, pobór, kontrolę i egzekucję danin publicznych.

Urząd Skarbowy w Gostyninie należy do tzw. małych urzędów skarbowych, zatrudniających stosunkowo niewielką liczbę osób. Należy zauważyć, iż małe urzędy skarbowe nie zawsze są w stanie zapewnić kompleksową obsługę podatników (szkolenia, urlop, choroba pracownika mogą powodować utrudnienia w wypełnianiu zadań należących do zakresu działania urzędu skarbowego). Ponadto nawet najmniejszy urząd skarbowy wymaga zapewnienia odpowiedniej struktury organizacyjnej i właściwej obsady kadrowej, co oznacza wydatki budżetu państwa nie zawsze pozostające w korzystnej relacji do uzyskiwanych dochodów budżetowych.

Podjęcie działań o charakterze organizacyjnym, poprzedzać będzie szczegółowa analiza obecnej sieci urzędów skarbowych. Dopiero uzyskane wyniki analiz stanowiąc będą podstawę ewentualnych decyzji dotyczących racjonalizacji obciążenia pracą poszczególnych urzędów skarbowych i ich dalszego funkcjonowania.

Odnosząc się zaś do modernizacji budynku zlokalizowanego w Gostyninie przy ulicy Płockiej 10, będącego siedzibą Urzędu Skarbowego w Gostyninie, uprzejmie informuję Pana Marszałka, że ograniczone środki zaplanowane w 2009 roku na wydatki budżetowe uniemożliwiają składanie deklaracji finansowych w powyższym zakresie.

Jednocześnie należy podkreślić, że warunki lokalowe budynku będącego siedzibą Urzędu Skarbowego w Gostyninie, usytuowanego na nieruchomości będącej w trwałym zarządzie Urzędu zapewniają warunki pracy zarówno dla potrzeb własnych Urzędu, jak również poprawnie zabezpieczają potrzeby podatników obsługiwanych przez Urząd Skarbowy w Gostyninie. Ponadto przedmiotowy budynek był modernizowany w 2005 roku, posiada salę obsługi interesantów, jest też przystosowany dla potrzeb osób niepełnosprawnych. Dodatkowo Urząd dla własnych potrzeb wynajmuje garaż oraz archiwum.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA FINANSÓW
Podsekretarz Stanu
Andrzej Parafianowicz

Oświadczenie senatora Eryka Smulewicza

skierowane do ministra infrastruktury Cezarego Grabarczyka

Szanowny Panie Ministrze!

Proszę o podanie informacji, kiedy zostaną podjęte ostateczne decyzje dotyczące rozbudowy drogi nr 7 oraz w jakim terminie planowane jest prowadzenie inwestycji na odcinku Płońsk-Mława.

Z poważaniem
Eryk Smulewicz

Odpowiedź

Warszawa, 2 kwietnia 2009 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku!

Odpowiadając na pismo z dnia 25 marca 2009 r. nr BPS/DSK-043-1497/09 w sprawie oświadczenia senatora Eryka Smulewicza, złożonego podczas dwudziestego dziewiątego posiedzenia Senatu RP w dniu 19 marca 2009 r., dotyczącego budowy drogi ekspresowej S-7, uprzejmie przekazuję następujące informacje.

Budowa drogi ekspresowej S-7 jest jednym z priorytetów Rządu. Przedmiotowa inwestycja została ujęta w *Programie Budowy Dróg Krajowych na lata 2008–2012*, zatwierdzonym Uchwałą Rady Ministrów nr 163/2007 z dnia 25 września 2007 roku. W świetle ww. *Programu*, budowa drogi ekspresowej S-7 Olsztynek (S-51) – Płońsk (S-10) jest podzielona na trzy odcinki realizacyjne:

1. Olsztynek (S-51) – Nidzica;
2. Nidzica – Napierki (w. Napierki) z węzłem;
3. Napierki (w. Napierki) – Płońsk (S-10 w. Siedlin).

Zgodnie z przyjętymi założeniami, budowa drogi ekspresowej S-7 Olsztynek (S-51) – Płońsk (S-10) przewidziana jest na lata 2009–2011. W związku z powyższym, dnia 17 czerwca 2008 r. złożono wniosek o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia. Obecnie Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad oczekuje na wydanie przez Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska przedmiotowej decyzji.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY
Radosław Stępień
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Andrzeja Szewińskiego

skierowane do prezesa Rady Ministrów Donalda Tuska

Pragnę wyrazić zaniepokojenie w związku z nieprawidłowościami w zakresie wypłat kwot kilku rodzinom poszkodowanym przez trąbę powietrzną mającą miejsce 15–16 sierpnia 2008 r. w gminie Herby.

Do mojego biura senatorskiego zgłosili się mieszkańcy, którzy do tej pory nie uzyskali pełnych wypłat za utracone w wyniku działania żywiołu mienie. Przytoczę kilka faktów, postępując się konkretnym przykładem jednej z rodzin.

Otóż wójt gminy Herby na podstawie procedury szacowania strat w budynkach mieszkalnych uszkodzonych w wyniku działania żywiołu powołał komisję, w skład której wszedł między innymi gminny rzeczoznawca. Wykonana przez rzeczoznawcę wycena strat w kilku przypadkach wywołała protesty. Jedna z rodzin odwołała się zgodnie z pkt 4 „Pomocy dla poszkodowanych w wyniku klęski żywiołowej, która miała miejsce 15–16 sierpnia 2008 r.”, mówiącym, że odwołania od decyzji w sprawach przyznanych zasiłków powinny być kierowane do właściwego terytorialnie wojewody. Notabene wójt gminy Herby w piśmie do mnie zakwestionował możliwość takiego odwołania, co jest niezrozumiałe.

Wojewoda śląski powołał rzeczoznawcę, który ocenił straty jako znacznie większe, w przypadku budynków mieszkalnych nawet o ponad 100%. Rozbieżności w wycenie wyniosły aż 73 tysiące 78 zł. Warto podkreślić, że opis szkody ujęty w protokole sporządzonym w dniu 1 września 2008 r. przez komisję powołaną przez wójta gminy Herby nie został przedstawiony do weryfikacji nadzorowi budowlanemu, co potwierdziło pismo z dnia 12 stycznia 2009 r. od śląskiego wojewódzkiego inspektora nadzoru budowlanego w Katowicach.

Kolejnym przykrym faktem jest to, że wójt gminy Herby nie zabezpieczył wystarczającej kwoty na odwołania, zgodnie z zapisem mówiącym, że w ramach przyznanych kwot należy przewidzieć na szczeblu gminnym odpowiednią rezerwę na realizację ewentualnych odwołań od decyzji w sprawach przyznanych zasiłków. W piśmie z dnia 17 grudnia 2008 r. GOPS w Herbach zapewnił, że wystąpił do wójta gminy Herby o zabezpieczenie środków wynikających z powstałej różnicy w wycenach, ale do tej pory wójt gminy Herby takich środków nie zabezpieczył i nie przekazał. Wójt Herbów nie potrafi uznać wyceny rzeczoznawcy powołanego przez wojewodę śląskiego, gdyż od dnia 11 grudnia 2008 r. nie dokonał zmiany decyzji przyznającej pomoc poszkodowanemu, z uwzględnieniem wspomnianej wyceny.

Uważam, że w obliczu klęski żywiołowej nie powinno mieć miejsce takie zachowanie, które utrudnia uzyskanie odszkodowania przyznanego przez polski rząd poszkodowanym, tym bardziej iż wójt jest tylko i wyłącznie organem przekazującym środki.

Na uwagę zasługuje fakt, że wójt gminy Herby rządzi gminą, mając na koncie nieprawomocny wyrok roku więzienia w zawieszeniu na trzy lata i karę grzywny za nieprawidłowości, jakich się dopuścił, a mianowicie przekroczenie uprawnień służbowych przy wyborze dyrektora szkoły.

Zwracam się do Pana Premiera z apelem o podjęcie skutecznych działań w celu doprowadzenia sprawy do końca i tym samym przekazania poszkodowanym należnych kwot. Jak wspominałem, problem dotyczy kilku rodzin z gminy Herby, które doceniają dotychczasową pomoc i działania poczynione przez polski rząd, ale jednocześnie czują się bezsilne wobec budzącej wątpliwości postawy wójta.

Wobec tego proszę w imieniu kilku polskich rodzin o podjęcie stosownych działań.

Andrzej Szewiński

**Odpowiedzi
MINISTRA
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
I ADMINISTRACJI**

Warszawa, 23 kwietnia 2009 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na pismo z dnia 25 marca 2009 roku (sygn. BPS/DSK-043-1498/09), przekazujące oświadczenie Pana Senatora Andrzeja Szewińskiego, złożone na 29. posiedzeniu Senatu w dniu 19 marca 2009 roku, dotyczące *nieprawidłowości w wypłatach poszkodowanym przez trąbę powietrzną*, z upoważnienia Prezesa Rady Ministrów, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Pomoc społeczna jest przyznawana ofiarom klęski żywiołowej na podstawie art. 7 pkt 15 ustawy z dnia 12 marca 2004 r. *o pomocy społecznej* (t.j. Dz. U. z 2008 r. Nr 115, poz. 728 z późn. zm.) i wypłacana w formie bezzwrotnych pieniężnych zasiłków celowych (art. 40 ust. 2 ustawy), po przeprowadzeniu wywiadu środowiskowego przez pracowników gminnego ośrodka pomocy społecznej. Decyzję w sprawie przyznania zasiłku wydają organy gminy. Administracja rządowa sprawuje natomiast nadzór nad wykorzystaniem środków przekazanych na to zadanie z budżetu państwa.

Z raportu nadesłanego przez Śląski Urząd Wojewódzki, uwzględniającego sytuację na dzień 31 marca 2009 roku wynika, że w gminie Herby poszkodowanych przez trąbę powietrzną zostało 168 rodzin. Większość z tych rodzin, poza zasiłkiem celowym, otrzymała także środki na odbudowę bądź remont uszkodzonych budynków.

Dane dotyczące liczby rodzin poszkodowanych, liczby uszkodzonych budynków oraz wysokość kwot pomocy finansowej dla gminy Herby kształtują się następująco:

I. Socjalne zasiłki celowe wypłacone poszkodowanym w związku z ich trudną sytuacją bytową:

1. liczba rodzin poszkodowanych	168
2. liczba rodzin, którym przyznano zasiłek celowy	157
3. kwota wypłaconych zasiłków celowych	1.150.300 zł

Średni zasiłek wyniósł 7.300 zł.

II. Środki wypłacone na odbudowę/remont uszkodzonych budynków:

1. liczba uszkodzonych budynków	119
2. liczba rodzin, które otrzymały środki finansowe na odbudowę/remont	117
3. kwota wypłaconych na ten cel środków finansowych	3.631.200 zł

Średnia kwota wypłaconych środków wyniosła ponad 31.000 zł.

Łącznie poszkodowane rodziny z gminy Herby otrzymały pomoc finansową w kwocie **4.781.500 zł.**

Ponadto uprzejmie informuję, że w marcu br. wpłynął do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji wniosek Wojewody Śląskiego o przyznanie dodatkowych środków finansowych w kwocie 21.082 zł na zwiększenie zasiłków celowych dla 6 rodzin, w tym dla 3 rodzin z gminy Herby. Do Ministra Finansów został już skierowany wniosek o zwiększenie budżetu Wojewody Śląskiego na powyższy cel.

Podkreślenia wymaga, że w budżecie państwa są zapewnione środki finansowe na zwiększenie wysokości zasiłków dla osób i rodzin poszkodowanych w wyniku ubiegłorocznej trąby powietrznej. Warunkiem ich uzyskania jest odwołanie się przez poszkodowanego od decyzji o wysokości przyznanego dotychczas zasiłku do Samorządowego Kolegium Odwoławczego i pozytywne rozstrzygnięcie sprawy.

W związku z sygnalizowanymi przez Pana Senatora nieprawidłowościami w wykorzystaniu środków budżetu państwa przekazanych na pomoc dla poszkodowanych w wyniku trąby powietrznej, do Wojewody Śląskiego zostało skierowane wystąpienie z prośbą o ustosunkowanie się do podniesionych zarzutów. Jednocześnie pragnę zapewnić, że niezwłocznie po przedstawieniu stanowiska w sprawie przez Wojewodę, zostanie Pan Senator o nim powiadomiony odrębnym pismem.

Z wyrazami szacunku

MINISTER
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
I ADMINISTRACJI
z up. Tomasz Siemoniak
Sekretarz Stanu

Warszawa, 29 maja 2009 r.

Pan
Andrzej Szewiński
Senator RP

Szanowny Panie Senatorze,

w nawiązaniu do pisma z dnia 23 kwietnia 2009 roku (sygn. BMP-0724-2826/09/EG), stanowiącego odpowiedź na oświadczenie Pana Senatora, złożone na 29. posiedzeniu Senatu w dniu 19 marca 2009 roku, dotyczące *nieprawidłowości w wypłatach poszkodowanym przez trąbę powietrzną*, uprzejmie przedstawiam informacje przekazane przez Wojewodę Śląskiego.

Wojewoda Śląski w piśmie z dnia 18 maja 2009 roku (ZK/I/0711/33/08/09) podkreślił, że według ustawy z dnia 12 marca 2004 roku o pomocy społecznej (t.j. Dz. U. z 2008 roku, Nr 115, poz. 728 z późn. zm.) przyznawanie i wypłacanie zasiłków celowych należy do zadań własnych gminy o charakterze obowiązkowym. W związku z powyższym, Wojewoda przekazał wójtom i burmistrzom informacje na temat stosownych procedur dotyczące przyznawania zasiłków i wnioskował o niezbędne środki finansowe.

Wojewoda wyjaśnił natomiast, iż nie ma wpływu na sposób realizacji zadań przez wójtów i burmistrzów, gdyż nadzór nad realizacją zadań własnych należy do wyłącznych uprawnień rad gmin. W świetle ustawy z dnia 12 marca 2004 roku o samorządzie gminnym (t.j. Dz. U. z 2001 roku, Nr 142, poz. 1591 z późn. zm.) gminy, posiadając osobowość prawną, działają we własnym imieniu i na własną odpowiedzialność. Tak zdefiniowana samodzielność gminy podlega ochronie sądowej, dlatego też jakakolwiek ingerencja wojewody w wyłączne kompetencje władz samorządowych nie jest możliwa.

Wojewoda zaznaczył ponadto, że wójt nie jest organem bezpośrednio przekazującym środki, gdyż to podległy wójtowi kierownik Gminnego Ośrodka Pomocy Społecznej wydaje decyzję o przyznaniu zasiłku i ustala jego wysokość. Od powyższej decyzji przysługuje prawo do odwołania się do Samorządowego Kolegium Odwoławczego.

Jednocześnie Wojewoda poinformował, że z terenu gminy Herby wpłynęły do Samorządowego Kolegium Odwoławczego cztery odwołania od decyzji o przyznaniu zasiłku. Wszystkie zaskarżone decyzje zostały uchylone i przekazane do ponownego rozpoznania. Kierownik Gminnego Ośrodka Pomocy Społecznej wydał nowe decyzje,

nieznacznie podwyższając wysokość zasiłków. Środki finansowe na ich wykonanie zostały zabezpieczone z rezerwy celowej Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji. Poszkodowani w dalszym ciągu kwestionują wysokość zasiłków, w związku z czym prawdopodobne jest, że po raz kolejny odwołają się od decyzji.

Z poważaniem

MINISTER
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
I ADMINISTRACJI
z up. Tomasz Siemoniak
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Grzegorza Wojciechowskiego

skierowane do wiceprezesa Rady Ministrów, ministra gospodarki Waldemara Pawlaka

Szanowny Panie Premierze!

Zwracam się do Pana Premiera w związku z usytuowaniem linii wysokiego napięcia w bliskim sąsiedztwie zabudowań mieszkalnych i gospodarczych, a dokładniej bezpośrednio ponad zabudowaniami. Czy taki przebieg linii spełnia normy i normatywy dotyczące ochrony ludzi oraz środowiska przed negatywnym wpływem PEM, a w tym przypadku linii energetycznej wysokiego i średniego napięcia?

Wielokrotnie zdarza się, że linie energetyczne są tak wybudowane, że przebiegają nad już istniejącymi budynkami, a w dokumentach zakładów energetycznych i właściwych organów samorządowych nie ma zezwoleń na budowę tych linii. Proszę o informacje, kto wobec tego wydaje takie zezwolenia, czy możliwe jest przesunięcie tych linii i kto ma obowiązek to uczynić, tak aby właściciele tych budynków nie byli niepotrzebnie narażeni na niebezpieczeństwo. Proszę też o informacje, jakie możliwości przebudowy lub rozbudowy mają właściciele domów lub innych budynków znajdujących się bezpośrednio pod liniami wysokiego i średniego napięcia oraz jakie ograniczenia budowlane ich obowiązują.

Panie Ministrze, proszę o udzielenie wyjaśnień w sprawie opisanego przeze mnie problemu, a także o informacje o obowiązującym stanie prawnym w tym zakresie.

*Z poważaniem
Grzegorz Wojciechowski*

Odpowiedź

Warszawa, 8 kwietnia 2009 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie Pana senatora Grzegorza Wojciechowskiego przekazane przy piśmie z dnia 25 marca 2009 roku, znak: BPS-DSK-043-1499/09 w sprawie usytuowania linii wysokiego napięcia w bliskim sąsiedztwie zabudowań mieszkalnych, pragnę przekazać następujące stanowisko.

W przedmiotowym oświadczeniu Pan senator Grzegorz Wojciechowski poruszył między innymi kwestię bliskości linii elektroenergetycznych wysokich napięć w stosunku do zabudowań mieszkalnych. Ponadto podniósł również problem zgodności budowanych linii wysokich napięć z obecnie obowiązującymi przepisami prawa.

W związku z tym pragnę uprzejmie poinformować, że proces inwestycyjny oraz planowanie budowy nowych i rozbudowy już istniejących sieci energetycznych jest procesem bardzo skomplikowanym, długotrwałym i wymagającym przeprowadzenia licznych uzgodnień i konsultacji. Najczęściej investorem takiej budowy zwłaszcza w przypadku linii elektroenergetycznych wysokich napięć jest przedsiębiorstwo energetyczne. W związku z tym to ono inicjuje postępowanie w sprawie uzyskania niezbędnych zezwoleń na rozpoczęcie inwestycji. Jednak wszelkie plany związane z budową linii energetycznych uzależnione są przede wszystkim od wyrażenia zgody na przebieg

takiej inwestycji przez gminę, na której terenie ma zostać zlokalizowane to przedsięwzięcie. Sytuacja ta sprawia, że to gmina poprzez wprowadzenie inwestycji do miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego bądź poprzez wydanie decyzji o lokalizacji inwestycji celu publicznego, ma znaczący wpływ na proponowany przez przedsiębiorstwa energetyczne przebieg trasy linii energetycznych. Ponadto zgodnie z wymogami polskiego prawa inwestor w trakcie procedury lokalizacyjnej inwestycji, jest obowiązany do wykonania ekspertyz dotyczących oddziaływania linii najwyższych napięć na organizmy żywe i środowisko. Należy tutaj również podkreślić, że w trakcie planowania takich inwestycji inwestor musi działać zgodnie z zapisami ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 roku *Prawo ochrony środowiska* (Dz. U. 2008 rok Nr 25, poz. 150) oraz wydanego na bazie przepisów tej ustawy rozporządzenia wykonawczego tzn.: *Rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 30 października 2003 roku w sprawie dopuszczalnych poziomów pól elektromagnetycznych w środowisku oraz sposobów sprawdzania dotrzymania tych poziomów* (Dz. U. Nr 192, poz. 1883). Poruszone w tych aktach prawnych kwestie związane są z oddziaływaniem na człowieka pól elektromagnetycznych wytwarzanych między innymi przez linie elektroenergetyczne wysokich napięć. Ww. rozporządzenie określa dopuszczalne poziomy pól elektromagnetycznych w środowisku, zróżnicowane dla terenów przeznaczonych pod zabudowę mieszkaniową oraz dla miejsc dostępnych dla ludzi. Wyznacza ono zakres częstotliwości pól elektromagnetycznych, dla których określa się parametry fizyczne charakteryzujące oddziaływanie pól elektromagnetycznych na środowisko, określa metody sprawdzania i wyznaczania dotrzymywania dopuszczalnych poziomów pól elektromagnetycznych. Przepisy te stanowią, że dopuszczalne w środowisku poziomy pola elektromagnetycznego o częstotliwości 50 Hz (wytwarzane przez linie elektroenergetyczne wysokiego napięcia) dla miejsc dostępnych dla ludzi wynoszą dla składowej elektrycznej 10 kV/m, natomiast dla składowej magnetycznej 60 A/m. Ponadto stanowią one, że na terenach przeznaczonych pod zabudowę mieszkaniową natężenie pola elektrycznego nie może przekraczać wartości 1 kV/m, a natężenie pola magnetycznego 60 A/m. Rozporządzenie to określa również metody sprawdzania dopuszczalnych poziomów pól elektromagnetycznych oddziałujących na środowisko wraz z określeniem częstotliwości dokonania tych pomiarów. Ponadto należy podkreślić, że inwestor na etapie projektowania linii napowietrznych powinien również kierować się zapisami zawartymi w polskich normach. W praktyce oznacza to, że inwestor nie może poprowadzić linii wysokiego napięcia, której parametry nie będą spełniać przedstawionych wyżej wymagań.

Natomiast co do kwestii przebiegu linii elektroenergetycznych wysokich napięć bezpośrednio nad zabudowaniami mieszkalnymi, należy zaznaczyć, że z punktu widzenia powyżej przedstawionych przepisów prawa taka sytuacja nie powinna mieć miejsca. W praktyce wygląda to najczęściej tak, że przebieg linii wysokiego napięcia planowany jest tak aby ominąć zabudowania mieszkalne. Jednak zdarzają się sytuacje, że linia wysokiego napięcia musi być przeprowadzona przez teren zamieszkały przez ludzi lub w bezpośredniej bliskości takiego terenu, co w konsekwencji oznacza, że nie są możliwe do spełnienia przedstawione powyżej normy. Wówczas inwestor powinien w odpowiedni sposób zadbać o bezpieczeństwo mieszkających na tym terenie ludzi. Z informacji jakie napływają do Ministerstwa Gospodarki wynika, że sytuacje w których linia wysokiego napięcia przebiega bezpośrednio nad budynkiem mieszkalnym zdarza się niezwykle rzadko i najczęściej wynika z winy samych obywateli, którzy stawiają domy w bezpośredniej bliskości istniejącej już linii, a bardzo często również pod nią. W następstwie czego wnioskuje o przesunięcie tej linii ze względu na negatywne oddziaływanie na człowieka. W tych sytuacjach winne są również organy gmin, które wydają pozwolenia na budowę domów mieszkalnych w tych miejscach. Ponadto zdarzają się również sytuacje gdzie przedsiębiorstwa energetyczne, od dłuższego czasu rezerwują teren pod budowę nowych linii energetycznych, a mimo to gminy wydają pozwolenia na budowę w bezpośredniej bliskości planowanej linii.

Natomiast co do kwestii możliwości przesunięcia istniejących już linii, pragnę poinformować, że decyzje w tej sprawie podejmowane są przez bezpośredniego właściciela linii elektroenergetycznej i to do tego przedsiębiorstwa obywatel, który czuje się zagro-

żony obecnością takiej linii powinien się zwrócić. Jednak ze względu na olbrzymie koszty jakie musiałoby ponieść przedsiębiorstwa energetyczne z tytułu przesunięcia takiej linii rzadko decydują się one na podjęcie tego typu kroków.

Mam nadzieję, że powyższe wyjaśnienia zostaną przyjęte jako wyczerpująca odpowiedź na zagadnienia podniesione w oświadczeniu Pana senatora Grzegorza Wojciechowskiego.

Z poważaniem

MINISTER
z up. Joanna Strzelec-Łobodzińska
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Grzegorza Wojciechowskiego

skierowane do ministra infrastruktury Cezarego Grabarczyka

Szanowny Panie Ministrze!

Zwracam się do Pana Ministra w związku z planowanym wprowadzeniem zmian do przepisów ustalających sposób funkcjonowania planów zagospodarowania przestrzennego.

Jaki charakter mają mieć wprowadzane zmiany, czym one są spowodowane i jaki będą miały wpływ na ewentualne rozstrzygnięcia prowadzonych obecnie sporów dotyczących planów zagospodarowania przestrzennego?

Panie Ministrze, proszę o omówienie planowanych zmian w przepisach dotyczących planów zagospodarowania przestrzennego.

Z poważaniem

Grzegorz Wojciechowski

Odpowiedź

Warszawa, 23 kwietnia 2009 r.

Pan

Bogdan Borusewicz

Marszałek Senatu

Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na zapytanie Pana Senatora Grzegorza Wojciechowskiego, z dnia 25 marca br., znak BPS/DSK-043-1500/09, w sprawie projektowanych przepisów zmieniających ustawę z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2003 r. Nr 80, poz. 717, z późn. zm.), udzielam następujących wyjaśnień.

Pragnę poinformować, że Ministerstwo Infrastruktury przygotowało projekt ustawy o zmianie ustawy Prawo budowlane, ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym oraz niektórych innych ustaw. Przesłanką do podjęcia działań legislacyjnych zmierzających do zmian przepisów ww. ustaw była szeroka krytyka obecnie obowiązujących regulacji, umożliwienie skutecznej realizacji stale rosnących potrzeb inwestycyjnych oraz potrzeba zapanowania nad niekontrolowanym procesem rozlewania się zabudowy. Głównym celem projektu jest racjonalizacja procesu inwestycyjnego poprzez usunięcie istniejących barier inwestycyjnych, przy jednoczesnym zapewnieniu przestrzegania zasad zrównoważonego rozwoju i ładu przestrzennego.

Propozycje legislacyjne realizują przedmiotowe cele poprzez racjonalizację procedur sporządzania dokumentów planistycznych, eliminację niespójnych przepisów, powiązanie planowania przestrzennego z wymogami związanymi z oceną wpływu przedsięwzięcia na środowisko, zintegrowanie planowania przestrzennego z planami społeczno-gospodarczymi oraz wyeliminowanie uznaniowych i korupcyjnych procedur lokalizacyjnych.

Projektowane zmiany przepisów, odnoszące się do miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, dotyczą zarówno zakresu przedmiotowego tych planów, jak i procedury ich sporządzania. Przepisy, określające katalog ustaleń miejscowego planu, rozszerzono o uwarunkowania wynikające z ustanowionych form ochrony przyrody oraz zasady i wskaźniki kształtowania zabudowy i zagospodarowania terenu. Ponadto projekt porządkuje i upraszcza zasadę określenia stawek procentowych renty planisty-

czej w planie miejscowym. Projekt wprowadza ogólną regułę pobierania, w przypadku sprzedaży nieruchomości, stawki procentowej w wysokości 30% wzrostu wartości nieruchomości, która nastąpiła w związku z uchwaleniem planu miejscowego i jednoznacznie rozstrzyga wątpliwość dotyczącą możliwości odstąpienia od pobierania przedmiotowej opłaty.

Nowym zagadnieniem uwzględnianym w miejscowym planie będzie ustalenie stawki procentowej opłaty adiacenckiej, o której mowa w ustawie o gospodarce nieruchomościami. Umożliwi to samorządom zmianę stawek opłaty adiacenckiej, czyli decydując o wpływach do budżetu.

Plan miejscowy sporządzany w oparciu o omawiane regulacje, w większym stopniu niż jest to obecnie, ustalać będzie szczegółowe cechy zabudowy i zagospodarowania terenu. Wynika to z rosnących oczekiwań społeczności w stosunku do estetycznych walorów przestrzeni.

Projekt zakłada również znaczne modyfikacje procedury sporządzania miejscowego planu. Proponowany w projekcie tryb postępowania przy sporządzaniu miejscowego planu został wypracowany w oparciu o powiązanie procedury związanej z oceną wpływu przedsięwzięcia na środowisko z procedurą planistyczną. W ten sposób projekt doprecyzowuje i włącza do procedury planistycznej przepisy ustawy z dnia 3 października 2008 roku o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko oraz implementuje do prawodawstwa polskiego przepisy dyrektyw środowiskowych UE. W efekcie procedura została rozbudowana o te elementy, które wypełniają wymóg szerokiej partycypacji społecznej w planowaniu przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz analizy wariantów ich lokalizacji w zależności od stopnia ich oddziaływania na środowisko. Przedsięwzięcia, które zostaną zdefiniowane na etapie sporządzania planu i poddane zostaną procedurze przedmiotowej oceny, w wielu przypadkach nie będą wymagały na późniejszym etapie przeprowadzania takiej oceny tak, jak to się dzieje dzisiaj (decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach realizacji przedsięwzięcia). A zatem projekt zakłada włączenie etapu wariantowania lokalizacji omawianych inwestycji na poziomie aktów planistycznych (plany zagospodarowania przestrzennego województwa, miejscowe plany zagospodarowania przestrzennego i studia uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy). Odstępstwo od powyższych regulacji przewiduje się dla przedsięwzięć, dla których postępowanie w sprawie oceny ich oddziaływania na środowisko zostało przeprowadzone na etapie sporządzania studium, pod warunkiem, że w momencie sporządzania planu, zostało one uznane za wystarczające i aktualne przez regionalnego dyrektora ochrony środowiska.

Omawiana nowelizacja przewiduje również uporządkowanie kwestii organów właściwych do uzgadniania i opiniowania projektu planu oraz zakresu tego opiniowania i uzgadniania. Projektowany przepis zawiera, podobnie jak obecnie obowiązująca regulacja, rozróżnienie organów opiniujących i uzgadniających projekt planu, przy czym proponuje się, w przeważającej mierze, zrezygnować z wyrażania stanowiska w formie uzgodnienia na rzecz opiniowania. W związku z powyższym, z uwagi na to, że opinie nie są wiążące i nie podlegają zaskarżeniu, przyczyni się do uproszczenia i skrócenia procedury sporządzania planu miejscowego. Ponadto w wyniku proponowanej zmiany uporządkowany został katalog organów właściwych do opiniowania i uzgadniania projektu planu. Wszystkie organy uprawnione do wyrażania swojego stanowiska zostały wymienione w jednej ustawie.

Ponadto warto podkreślić, że projekt ustawy zakłada wprowadzenie nowego aktu planistycznego – miejscowych przepisów urbanistycznych. Ustawa nadaje im rangę aktu prawa miejscowego, jednak w stosunku do planu miejscowego, przewiduje ograniczoną ich rolę w systemie planowania przestrzennego. Celem przepisów urbanistycznych jest realizacja polityki przestrzennej gminy określonej w studium w odniesieniu do terenów przewidzianych do zabudowy, dla których ustanowienie przepisów w pełnym zakresie (uchwalenie miejscowego planu) jest niepotrzebne i niecelowe.

Omawiana nowelizacja ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym zakłada również zmiany w przepisach dotyczących planu zagospodarowania prze-

strzennego województwa. Obecnie obowiązujące w tym zakresie regulacje powszechnie uważane są za niewystarczające. Wychodząc naprzeciw oczekiwaniom marszałków i ich służb planistycznych, projekt uszczegóławia procedurę sporządzania planu zagospodarowania przestrzennego województwa oraz rozszerza katalog jego ustaleń.

Nowa procedura sporządzania planu zagospodarowania przestrzennego województwa, analogicznie jak w przypadku pozostałych dokumentów planistycznych, uwzględnia czynności składające się na postępowanie w sprawie oceny oddziaływania na środowisko skutków realizacji planu, w tym przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko i przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko. Projektowane przepisy szeroko traktują kwestie informowania społeczeństwa o etapach i efektach sporządzania planu zagospodarowania przestrzennego województwa wdrażając potrzebę wczesnego i skutecznego informowania społeczeństwa w celu zapewnienia mu udziału w procedurach dotyczących między innymi lokalizacji ww. przedsięwzięć.

Ponadto nowelizacja przewiduje rozbudowanie katalogu ustaleń planu zagospodarowania przestrzennego województwa oraz ich podział na wiążące i niewiążące przy sporządzaniu studiów gminnych, planów miejscowych i przepisów urbanistycznych.

Nowym elementem planu zagospodarowania przestrzennego województwa będzie plan zagospodarowania przestrzennego obszaru funkcjonalnego. Potrzeba wyróżnienia takiego obszaru wynika ze specyfiki i związków funkcjonalnych pomiędzy obszarami wielkich miast oraz ich bezpośredniego sąsiedztwa. Celem planu zagospodarowania przestrzennego obszaru funkcjonalnego jest koordynacja sfery gospodarczej, infrastrukturalnej, społecznej i przyrodniczej wielkich miast i terenów do nich przyległych.

Omawiany projekt, wraz z ustawą o zmianie niektórych ustaw w związku z wdrażaniem funduszy strukturalnych i Funduszu Spójności, reformuje system planowania przestrzennego na szczeblu krajowym. Efektem tego jest między innymi zastąpienie Koncepcji przestrzennego zagospodarowania kraju, planem zagospodarowania przestrzennego kraju, którego celem będzie przede wszystkim koordynacja przestrzenna polityki państwa zawartej w dokumentach strategicznych.

Odpowiadając na pytanie Pana Posła dotyczące przewidywanych zmian przyczyniających się do eliminacji sporów towarzyszących procesowi sporządzania aktów planistycznych oraz skutecznego ich rozstrzygnięcia, uprzejmie informuję, że projekt przewiduje wprowadzenie instytucji mediatora. Rolą mediatora będzie osiągnięcie porozumienia zarówno pomiędzy poszczególnymi członkami społeczności lokalnej, jak i pomiędzy społecznością lokalną i władzami gminy. Udział mediatora ma zapewnić możliwość obiektywnego zapoznania się stron z ewentualnymi rozwiązaniami i osiągnięcie wspólnie satysfakcjonującego je porozumienia w sporze. Mając na uwadze ilość i rangę sporów towarzyszących sporządzaniu dokumentów planistycznych wyrażam głębokie przekonanie, że omawiana inicjatywa legislacyjna jest jak najbardziej zasadną propozycją, a jej wprowadzenie do systemu prawnego skutecznie ograniczy konfliktość procedur planistycznych.

Z wyrazami szacunku

z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY
Olgiard Dziekoński
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Grzegorza Wojciechowskiego

skierowane do ministra rolnictwa i rozwoju wsi Marka Sawickiego

Szanowny Panie Ministrze!

W ubiegłym roku zwracałem się do Pana Ministra z zapytaniem odnośnie do programów wspierania uprawy roślin wysokobiałkowych w Polsce, a także odnośnie do poszukiwania możliwości zastąpienia białka pochodzącego z soi GMO importowanej ze Stanów Zjednoczonych białkiem pochodzącym ze źródeł krajowych w celu wprowadzenia w życie przepisów ustawy o paszach. W związku z tą sytuacją pragnę zapytać Pana Ministra, jakie zmiany zaszyły w tej materii w ostatnim czasie? Jakim efektem zakończyły się prowadzone w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi prace w zakresie ustanowienia systemów wsparcia dla zwiększenia wykorzystania pasz niezawierających GMO? Czy Ministerstwo Rolnictwa przewiduje wprowadzenie konkretnego programu wsparcia dla rolników uprawiających rośliny wysokobiałkowe? Ilu rolników skorzystało z dopłat do materiału siewnego roślin strączkowych? Czy skala upraw roślin wysokobiałkowych w Polsce w ostatnim czasie wzrosła? Zwracałem się również z zapytaniem odnośnie do możliwości zastąpienia soi GMO w paszach soją niemodyfikowaną, wyprodukowaną na Ukrainie i sprowadzoną z tego kraju. Jaki jest efekt negocjacji prowadzonych z Ukraińskim Związkiem Producentów i Przetwórców Soi?

Panie Ministrze, przy rozważaniu sposobów rozwoju możliwości pozyskiwania białka wykorzystywanego do produkcji pasz ze źródeł krajowych proszę uwzględnić fakt, iż Stany Zjednoczone prawie całą produkcję soi GMO przeznaczają na eksport, a w kraju białko do produkcji pasz pozyskują z odpadów w przemyśle spirytusowym, to jest z ziemniaka, oraz z odpadów przemysłu cukrowniczego, to jest z wysłodek. Dlaczego my w Polsce nie wykorzystujemy efektywnie naszych zasobów, tylko stosujemy rozwiązania łatwiejsze – co nie oznacza, że tańsze – i nieprzyjazne dla naszego rolnictwa zamiast korzystać z dostępnych w kraju surowców, skoro jest to możliwe?

Panie Ministrze, proszę o zapoznanie się z przedstawionymi argumentami oraz o udzielenie wyjaśnień odnośnie do stanowiska i planów resortu rolnictwa w zakresie rozwiązania przedmiotowej kwestii.

Z poważaniem
Grzegorz Wojciechowski

Odpowiedź

Warszawa, 23 kwietnia 2009 r.

Pani
Krystyna Bochenek
Wicemarszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek,
w nawiązaniu do pisma z dnia 25 marca 2009 r., znak: BPS/DSK-043-1501/09, przy którym przekazany został tekst oświadczenia złożonego przez senatora Grzegorza

Wojciechowskiego podczas 29. posiedzenia Senatu RP w dniu 19 marca 2009 r. przedstawiam wyjaśnienia stosownie do poruszonych zagadnień i postawionych pytań.

Jakim efektem zakończyły się prowadzone w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi prace w zakresie ustanowienia systemów wsparcia dla zwiększenia wykorzystania pasz niezawierających GMO? Ilu rolników skorzystało z dopłat do materiału siewnego roślin strączkowych? Czy skala upraw roślin wysokobiałkowych w Polsce w ostatnim czasie wzrosła? Dlaczego my w Polsce nie wykorzystujemy efektywnie naszych zasobów do produkcji pasz, tylko stosujemy rozwiązania łatwiejsze – co nie oznacza, że tańsze – i nieprzyjazne dla naszego rolnictwa zamiast korzystać z dostępnych w kraju surowców, skoro jest to możliwe?

W chwili obecnej w resorcie trwają prace nad opracowaniem wieloletniego programu badawczego, którego efektem będzie rozwój produkcji roślin strączkowych i wykorzystanie krajowych źródeł białka, co pozwoli w przyszłości na produkcję pasz bez udziału GMO. Poszukiwane są również rozwiązania, które pozwolą na bezpośrednie wsparcie rolników produkujących rośliny wysokobiałkowe z przeznaczeniem na pasze.

Obecne działania na rzecz wspierania roślin strączkowych realizowane przez resort rolnictwa to m.in. finansowanie badań z postępu biologicznego w produkcji roślinnej. W ramach tego obszaru w roku 2009 realizowane są następujące tematy:

- 1) Podstawy genetyczne odporności na wylęganie i cech jakościowych nasion grochu – realizuje Instytut Genetyki Roślin PAN w Poznaniu.
- 2) Markery molekularne sprzężone z cechami użytkowymi w charakterystyce genotypu łubinu wąskolistnego – realizuje Instytut Genetyki Roślin PAN w Poznaniu.
- 3) Badania nad odpornością grochu siewnego i bobiku na wybrane choroby grzybowe – realizuje Instytut Hodowli i Aklimatyzacji Roślin w Radzikowie.
- 4) Poszukiwanie fizjologicznych wskaźników zwiększonej tolerancyjności roślin grochu i żółtego łubinu na suszę (asymilacja, transport asymilatów, odcinanie młodych organów generatywnych) – realizuje Instytut Fizjologii Roślin PAN w Krakowie.

Całkowita kwota zrealizowanych płatności w 2008 r. z tytułu dopłat do zużytego do siewu materiału siewnego, mających charakter pomocy *de minimis* wyniosła 66607810 zł i dotyczyła 593239 ha. Z pomocy skorzystało ok. 40 tys. rolników. Dopłaty do roślin strączkowych objęły obszar 5816 ha na sumę 930560 zł. Według danych Agencji Rynku Rolnego w bieżącym roku w dalszym ciągu utrzymuje się duże zainteresowanie zakupem materiału siewnego. W terminie od 1 grudnia do 15 lutego złożono ponad 22 tysiące wniosków na około 22 mln zł.

Inną formą zachęty do uprawy roślin strączkowych są również dopłaty w ramach krajowych uzupełniających płatności obszarowych. Przysługują one rolnikowi, który w danym roku spełniał warunki do przyznania jednolitej płatności obszarowej. Uzupełniająca płatność obszarowa (UPO) przyznawana jest do powierzchni upraw m.in. roślin wysokobiałkowych, roślin strączkowych oraz roślin motylkowatych drobnonasiennych. Stawka jednolitej płatności obszarowej (zł/ha) w roku 2008 wynosiła 339,31 zł, zaś w ramach dopłat uzupełniających do sektora I, w którym znajdowały się również rośliny strączkowe, przyznawana była ponadto kwota 269,32 zł/ha.

Odnosząc się do kwestii uprawy roślin strączkowych na nasiona informuję, że w Polsce w latach 2000–2007 rośliny strączkowe na nasiona były uprawiane na powierzchni średnio 118 tys. ha, w tym rośliny przeznaczone do konsumpcji na powierzchni 39,5 tys. ha, rośliny przeznaczone na pasze na powierzchni 78,4 tys. ha. Najmniejszy obszar upraw roślin strączkowych był odnotowany w 2002 roku. W następnych latach areal upraw tych roślin systematycznie wzrastał. Wśród roślin najczęściej uprawianych był łubin, bobik oraz groch. W ostatnich pięciu latach w strukturze zasiewów roślin strączkowych przeznaczonych na pasze łubin stanowił ok. 24%, bobik 11%, groch 6,5%. Największy udział roślin strączkowych w strukturze zasiewów występuje we wschodniej i północno-wschodniej części kraju. W omawianym okresie w Polsce zbierano średnio 245 tys. ton nasion roślin strączkowych, w tym 77,4 tys. ton przeznaczonych do konsumpcji i 167,7 tys. ton nasion zużywanych na paszę. Do niniejszej informacji załączam również zestawienie powierzchni zasiewów, plonów i zbiorów roślin strączkowych na ziarno w Polsce w latach 2000–2007.

Lata	Powierzchnia zasiewów, tys. ha			Plony, dt/ha		Zbiory, tys. ton		
	Ogółem	Konsumpcyjnie	Paszowe	Konsumpcyjnie	Paszowe	Ogółem	Konsumpcyjnie	Paszowe
2000	141	49	92	19,0	18,4	263,8	92,8	171,0
2001	109	46	63	19,2	19,5	211,3	88,3	123,0
2002	100	45	55	20,9	24,6	229,1	94,9	134,2
2003	109	34	75	19,4	22,8	237,7	65,8	171,9
2004	108	36	72	21,5	27,0	270,4	76,6	193,8
2005	119	33	86	20,4	21,7	253,8	66,4	187,4
2006	120	38	82	15,6	18,1	206,6	59,5	147,1
2007	137	35	102	21,4	21,0	288,2	75,2	213,0
Średnia	117,9	39,5	78,4	19,7	21,6	245,1	77,4	167,7

Źródło: GUS.

Oprócz uprawy na nasiona rośliny strączkowe w niewielkich ilościach są w Polsce wysiewane i zbierane w formie siana. W latach 2000–2007 w kraju zbierano średnio około 100 tys. ton siana uzyskiwanego z roślin strączkowych. Średnio z 1 ha zbierano 33,7 dt siana. Powierzchnia roślin strączkowych z przeznaczeniem na susz sięgała średnio 2,9 tys. ha.

Odnośnie materiałów paszowych wymienionych w oświadczeniu Pana Senatora uprzejmie informuję, że zagadnienie dotyczące materiałów paszowych jest objęte regulacją dyrektywy Rady 96/25 z dnia 29 kwietnia 1996 r. w sprawie obrotu materiałami paszowymi, zmieniającą dyrektywy 70/524/EWG, 74/63/EWG, 82/471/EWG i 93/74/EWG oraz uchylającej dyrektywę 77/101/EWG implementowanej do krajowego porządku prawnego przez rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie materiałów paszowych wprowadzanych do obrotu (Dz. U. z 2007 r. Nr 2, poz. 24). W załączniku nr 1, część IV do ww. rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi zostały wymienione przedmiotowe materiały paszowe jako:

IV. BULWY, ROŚLINY KORZENIOWE, ICH PRODUKTY I PRODUKTY UBOCZNE		
4.01	Wysłodki buraczane	Produkt uboczny uzyskany przy produkcji cukru, składający się z ekstrahowanej i suszonej krajanki buraków cukrowych <i>Beta vulgaris</i> L. ssp. <i>vulgaris</i> odm. <i>altissima</i> Doell., w którym maksymalna zawartość popiołu nierozpuszczalnego w HCl wynosi 4,5% suchej masy
4.02	Melasa buraczana	Produkt uboczny składający się z pozostałości syropu z produkcji lub rafinacji cukru z buraków
4.03	Wysłodki buraczane melasowane	Produkt uboczny uzyskany przy produkcji cukru zawierający wysuszone wysłodki, do których dodano melasę, w którym maksymalna zawartość popiołu nierozpuszczalnego w HCl wynosi 4,5% suchej masy
4.04	Wywar melasowy z buraków cukrowych	Produkt uboczny fermentacji melasy z buraków przy produkcji alkoholu, drożdży, kwasu cytrynowego i innych substancji organicznych
4.05	Cukier z buraków cukrowych	Cukier ekstrahowany z buraków cukrowych
4.09	Pulpa ziemniaczana	Produkt uboczny uzyskany przy produkcji skrobi ziemniaczanej (<i>Solanum tuberosum</i> L.)
4.10	Skrobia ziemniaczana	Technicznie czysta skrobia ziemniaczana
4.11	Białko ziemniaczane	Wysuszony produkt uboczny uzyskany przy produkcji skrobi, składający się głównie z substancji białkowych otrzymanych po oddzieleniu skrobi
4.12	Płatki ziemniaczane	Produkt uzyskany przez suszenie bębnowe umytych, obranych lub nieobrabianych, parowanych ziemniaków
4.13	Koncentrat soku ziemniaczanego	Produkt uboczny uzyskany przy produkcji skrobi ziemniaczanej, z której usunięto częściowo białko i wodę
4.14	Żelowana skrobia ziemniaczana	Produkt składający się ze skrobi ziemniaczanej, w znacznej części rozłożonej w wyniku obróbki cieplnej

Uprzejmie informuję, że art. 7 dyrektywy Rady 96/25/WE stanowi, że ... „Państwa Członkowskie ustala, że materiały paszowe wymienione w części B Załącznika mogą pozostawać w obiegu jedynie pod sprecyzowanymi tamże nazwami i pod warunkiem odpowiadania przez nie opisom tamże podanym”. Tak więc mając na uwadze wyżej cytowany przepis dyrektywy Rady 96/25 oraz art. 26 ust. 2 ustawy o paszach (Dz. U. Nr 144, poz. 1045) w brzmieniu: „Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia, materiały paszowe inne niż wymienione w art. 24 ust. 1, które mogą być wprowadzane do obrotu wyłącznie pod nazwą określoną w tym rozporządzeniu, z uwzględnieniem opisu tych materiałów i rodzaju procesów technologicznych stosowanych do ich wytworzenia oraz obowiązujących w tym zakresie przepisów Unii Europejskiej” opublikowane zostało ww. rozporządzenie.

Jednakże powyższa sytuacja nie oznacza, że materiały paszowe niewymienione w ww. załączniku dyrektywy Rady 96/25 nie mogą być stosowane w żywieniu zwierząt. Stosowanie innych materiałów paszowych niż wymienione w załączniku nr 1 część A do przedmiotowego projektu umożliwi przepis § 3 ust. 1 pkt 2 lit. b rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 29 maja 2007 r. w sprawie oznakowania pasz (Dz. U. z 2007 r. Nr 102, poz. 703) w brzmieniu:

... „§ 3. 1. Informacje obowiązkowe o materiałach paszowych wprowadzanych do obrotu zawierają:

- 1) określenie o treści „materiał paszowy”;
- 2) nazwę materiału paszowego:
 - a) zgodną z nazwą określoną w rozporządzeniu Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie materiałów paszowych wprowadzanych do obrotu (Dz. U. z 2007 r. Nr 2, poz. 24),
 - b) niewprowadzającą nabywcy w błąd co do tożsamości materiału paszowego – w przypadku materiałów paszowych innych niż określone w rozporządzeniu, o którym mowa w lit. a;”.

W oznakowaniu takich materiałów paszowych należy zamieścić deklarację zawartości składników pokarmowych, w zależności od rodzaju tych materiałów, zawierającą informacje określone w 1 część B rozporządzenia w sprawie oznakowania pasz.

Reasumując, przepisy prawne wspólnotowe oraz krajowe umożliwiają stosowanie wymienionych materiałów paszowych, natomiast ich zastosowanie przez hodowców w żywieniu zwierząt jest dobrowolne.

Obecnie prowadzone są prace nad projektem rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wprowadzania na rynek i stosowania pasz.

Projekt tego rozporządzenia porządkuje „wspólnotowe prawo paszowe” i konsoliduje obszar regulowany dotychczas kilkoma dyrektywami, np. 79/373/EWG w sprawie obrotu mieszankami paszowymi, 82/471/EWG w sprawie niektórych produktów stosowanych w żywieniu zwierząt tzw. „bioprotein”, 93/74/EWG w sprawie pasz dietetycznych, 96/25/WE w sprawie obrotu materiałami paszowymi i kilkoma innymi. Przedmiotowy projekt rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wprowadzania na rynek i stosowania pasz zastępuje ww. dyrektywy i wprowadzi jednolite rozwiązania na obszarze UE, co niewątpliwie wpłynie korzystnie na jakość i bezpieczeństwo pasz, zwierząt i środowiska, a także na jakość i bezpieczeństwo produktów żywnościowych pochodzenia zwierzęcego.

Uproszczenie istniejących przepisów nie stanowi zagrożenia dla wysokiego poziomu ochrony zdrowia zwierząt. Projekt rozporządzenia zapewnia przejrzystość prawną i zharmonizowane wdrażanie oraz ułatwia płynne funkcjonowanie rynku wewnętrznego. Aby doprowadzić do wzrostu konkurencyjności sektora pasz i rolnego UE wymogi techniczne są upraszczane i usuwane zbędne obciążenia administracyjne. Ponadto użytkownicy pasz są upoważnieni do dokonywania świadomego wyboru i nie mogą być wprowadzani w błąd. Jeżeli chodzi o procedury wydawania zezwoleń, celem jest zapewnienie, żeby pojawiające się na rynku materiały paszowe i mieszanki paszowe były

odpowiednio określone pod kątem odpowiedniego stosowania. W przypadku mieszanek paszowych innowacyjność i konkurencyjność są zapewnione w drodze ograniczenia zbędnych wymogów dotyczących etykietowania.

Z poważaniem

MINISTER
z up. Marian Zalewski
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Henryka Woźniaka

skierowane do minister edukacji narodowej Katarzyny Hall

Szanowna Pani Minister!

Dwadzieścia lat temu rozpoczęły się wydarzenia, które zmieniły bieg historii nie tylko naszego kraju, ale i Europy. Dialog otwierający drogę do politycznego kompromisu przy Okrągłym Stole zaowocował wyborami parlamentarnymi 4 czerwca 1989 r., a następnie powołaniem pierwszego niekomunistycznego rządu Tadeusza Mazowieckiego. Te wielkie wydarzenia polityczne dały początek jesiennemu zrywowi wolnościowemu narodów środkowej Europy, którego symbolem stało się obalenie muru berlińskiego.

Niestety, po dwudziestu latach symboliczne znaczenie berlińskiego muru przesłoniło w świadomości społeczeństwa europejskiego źródło wielkich przemian.

Historyczny wymiar tamtych niezwykłych wydarzeń, ich znaczenie dla narodów Europy przypominają uchwały okolicznościowe przyjęte w styczniu br. przez Sejm oraz Senat. Jest naszym obowiązkiem przywracać pamięć tamtych dni, podkreślając wybitny wkład Polaków do najnowszej historii powszechnej. Tymczasem nie sposób dostrzec działań edukacyjnych ani lubuskiego kuratora oświaty, ani też Ministerstwa Edukacji Narodowej, odnoszących się do przedmiotowej kwestii. Uprzejmie proszę Panią Minister o odpowiedź, czy w związku z nią będą podejmowane przez ministerstwo jakiegokolwiek przedsięwzięcia edukacyjne.

*Z poważaniem
Henryk Woźniak*

Odpowiedź

Warszawa, 2009.04.06

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie złożone przez Pana Senatora Henryka Woźniaka (BPS/DSK-043-1502/09) uprzejmie wyjaśniam, że nowa podstawa programowa wychowania przedszkolnego oraz kształcenia ogólnego w poszczególnych typach szkół zdefiniowana rozporządzeniem Ministra Edukacji Narodowej z dnia 23 grudnia 2008 r. będzie sukcesywnie wdrażana w szkołach, począwszy od dnia 1 września 2009 r. (Dz. U. z 2009 r. Nr 4, poz. 17). Nowa podstawa programowa kształcenia ogólnego została napisana językiem wymagań, tzn. cele ogólne sformułowano w języku wymagań ogólnych, natomiast treści nauczania oraz oczekiwane umiejętności na koniec każdego etapu edukacyjnego sformułowano w języku wymagań szczegółowych.

Głównym celem nowej podstawy programowej jest poprawa jakości edukacji, osiągnięcie spójnego programowo procesu kształcenia, dostosowanego do możliwości i indywidualnych potrzeb uczniów oraz uwzględniającego zwiększone aspiracje edukacyjne uczniów i młodzieży.

Nowa podstawa programowa kształcenia ogólnego określa precyzyjnie zadania szkoły, do których należy m.in. przygotowanie uczniów do sprawnego i odpowiedzial-

nego funkcjonowania we współczesnym świecie. W zakresie szeroko rozumianego wychowania dokument przewiduje jako najbardziej istotne kształtowanie określonych postaw, takich jak m.in. uczciwość, wiarygodność, odpowiedzialność, gotowość do uczestnictwa w kulturze oraz podjęcia dziedzictwa narodowego, postawa poszanowania tradycji i kultury własnego narodu, jak również aktywna postawa obywatelska i patriotyczna.

Uprzejmie informuję, że w nowej podstawie programowej ujęte zostały treści nauczania dotyczące wydarzeń roku 1989, w tym obrad Okrągłego Stołu oraz późniejszych następstw. Znajdują się one głównie w podstawie programowej *Historii* na IV etapie edukacyjnym. Zakres podstawowy *Historii* ujmuje treści takie jak znaczenie pontyfikatu Jana Pawła II dla przemian politycznych w Polsce, przyczyny i skutki wydarzeń sierpniowych 1980 r. oraz rola Solidarności w przemianach politycznych i ustrojowych, okoliczności wprowadzenia i następstwa stanu wojennego, najważniejsze postanowienia Okrągłego Stołu oraz przemiany polityczne, społeczno-gospodarcze i kulturowe po 1989 r.

Natomiast treści nauczania *Historii* w zakresie rozszerzonym dotyczące Polski w latach 1980–1989 uwzględniają ideę Solidarności, jej wpływ na przemiany społeczno-polityczne w Polsce, państwo i społeczeństwo w czasie stanu wojennego, przyczyny i skutki obrad oraz oceny polskiej historiografii dotyczące PRL-u.

W ramach przedmiotu uzupełniającego *Historia i społeczeństwo* realizowane będą zagadnienia dotyczące sporów o kształt Polski w XX w. z uwzględnieniem cezur 1918 r., 1944–1945, 1989 oraz prezentacją sylwetek czołowych uczestników tych wydarzeń.

Wskazanie doniosłości tych wydarzeń jest również oczywiste w kontekście dyskusji z uczniami na lekcjach *Języka polskiego* oraz *Wiedzy o społeczeństwie* o najnowszej historii Polski.

Jeżeli chodzi o obchody 20. rocznicy obrad Okrągłego Stołu, to przyjmują one bardzo zróżnicowane formy. Począwszy od wystaw, spotkań z bohaterami tamtych wydarzeń, poprzez tworzenie stron i portali internetowych, aż po „lekcje historii przy Okrągłym Stole” w Sali Kolumnowej Pałacu Prezydenckiego, w której odbywały się przed dwudziestu laty obrady. Bardzo pozytywnie ocenili takie spotkanie z historią najnowszą uczniowie z Karczewa, którzy jako pierwsi mogli „znaleźć się” przy Okrągłym Stole.

Z inicjatywy obywatelskiej zrodziła się platforma „Razem '89”, która jest elementem szeregów przedsięwzięć, związanych z obchodami 20. rocznicy przemian demokratycznych w Polsce, a ponadto poprzez kontakt internetowy www.razem89.pl organizuje i zaprasza wszystkich do realizacji tych obchodów. W ramach działań organizacyjnych uczniowie przeprowadzają wywiady ze świadkami wydarzeń, biorą udział w konkursach, uczestniczą w specjalnie przygotowanych zajęciach. Datą kulminacyjną obchodów będzie dla Inicjatywy 4 czerwca 1989, rocznica wolnych wyborów. Zaplanowano jednak także działania związane z innymi ważnymi wydarzeniami 89 roku: Okrągłym Stołem, powołaniem rządu Tadeusza Mazowieckiego, reformą Balcerowicza, wyborami samorządowymi.

Uprzejmie informuję, że Minister Edukacji Narodowej Katarzyna Hall objęła patronatem wszystkie działania Inicjatywy „Razem '89” skierowane do młodzieży.

Znalazły się wśród nich następujące formy uczczenia 20. rocznicy Okrągłego Stołu:

- 1) Konkurs 1989 – Fundacja Wspomagania Wsi zaprasza zespoły rodzinne lub sąsiedzkie złożone z trzech do pięciu osób, w tym co najmniej jednej osoby dorosłej do udziału w konkursie poświęconym wydarzeniom przełomu 1989 roku. Konkurs odbywa się w Internecie, przeznaczony jest dla osób mieszkających w gminach wiejskich i wiejsko-miejskich;
- 2) III Ogólnopolski Festiwal im. JONASZA KOFTY „MOJA WOLNOŚCI” 2009 – Stowarzyszenie Warszawska Scena Bardów przy współpracy Centrum Promocji Kultury w Dzielnicy Praga-Południe m.st. Warszawy zaprasza młodzież od 16 roku życia i dorosłych do udziału w Ogólnopolskim Festiwalu im. Jonasza Kofty „Moja Wolności” – otwartym konkursie wokalnym dla solistów amatorów i profesjonalistów;

- 3) Materiały dla nauczycieli – Centrum Edukacji Obywatelskiej przygotowało propozycje scenariuszy lekcji, z których mogą Państwo skorzystać w trakcie zajęć. Chętnie zamieścimy tutaj inne propozycje. Czekamy też na Państwa uwagi: jak rozmawiać z młodzieżą o najnowszej historii, pomóc jej rozumieć spory i dylematy, jak zachęcić do uczestnictwa w życiu publicznym czy zaangażowania na rzecz innych?
- 4) Poznań, spotkanie z Adamem Michnikiem | 31 marca, 2009 – w ramach cyklu rozmów o rocznicach 1989 roku;
- 5) Nabór filmów na festiwal Sztuka dokumentu „Rok 1989 w Europie. Wolność – media – demokracja”. Festiwal w całości poświęcony będzie wydarzeniom związanym z obaleniem komunizmu. Odbędzie się w dniach 9–21 listopada 2009. Pokażemy i nagrodzimy najciekawsze filmy nakręcone zarówno w czasie reżimu, jak i te, które powstały już po zmianach ustrojowych. Festiwal SZTUKA DOKUMENTU ogłasza nabór filmów!!! Szczególnie interesują nas filmy poświęcone takim wydarzeniom jak: Ruch Solidarności i opozycja w krajach Europy Środkowo-Wschodniej, Stan wojenny w Polsce, Obrady i kulisy Okrągłego Stołu, Pierwsze wolne wybory w Polsce, Wydarzenia przełomowe krajach Europy Środkowo-Wschodniej w roku 1989, Upadek muru berlińskiego;
- 6) 1989 Obrazy Przełomu – międzynarodowy konkurs dla młodych Europejczyków – w roku 2009 Eustory ogłasza ogólnoeuropejski konkurs „1989 – Obrazy Przełomu”. Efektem konkursu będzie jedyny w swoim rodzaju, międzynarodowy kalejdoskop lat 1980–1991, które doprowadziły do upadku Żelaznej Kurtyny dzielącej Europę na dwie części przez czterdzieści lat.

Wziąwszy pod uwagę powyższe, należy stwierdzić, że Ministerstwo Edukacji Narodowej w sposób godny, poparty wielkim zaangażowaniem przyczynia się do uczczenia przez uczniów 20. rocznicy wydarzeń roku 1989 oraz ich przyczyn i następstw.

w z. MINISTRA
Podsekretarz Stanu
Zbigniew Marciniak

Oświadczenie senatora Henryka Woźniaka

skierowane do minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak

Szanowna Pani Minister!

Zwracam się do Pani Minister w sprawie programu „Sprawny dojazd”. Program ten z założenia miał przede wszystkim ułatwiać osobom niepełnosprawnym dojazd do pracy. Niestety, w ostatnim roku funkcjonowania programu Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych wstrzymał wypłatę środków na zakup samochodów przystosowanych do przewozu osób niepełnosprawnych, pozbawiając w ten sposób wiele z nich możliwości samodzielnego funkcjonowania w codziennym życiu społecznym. Musi to budzić zdziwienie, zwłaszcza że aktualna sytuacja gospodarcza wymaga pobudzenia popytu.

Zwracam się zatem do Pani Minister z uprzejmą prośbą o podjęcie działań zmierzających do wznowienia dofinansowania zakupu pojazdów dostosowanych do przewozu osób niepełnosprawnych.

Z poważaniem
Henryk Woźniak

Odpowiedź

Warszawa, 17 kwietnia 2009 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na przesłane przez Pana Marszałka przy piśmie z dnia 25 marca 2009 r., znak BPS/DSK-043-1503/09, oświadczenie Pana Senatora Henryka Woźniaka, złożone podczas 29. posiedzenia Senatu RP w sprawie programu *Sprawny dojazd* – prośba dotycząca dofinansowania zakupu pojazdów dostosowanych do przewozu osób niepełnosprawnych, proszę o przyjęcie poniższych wyjaśnień:

Zgodnie z informacją uzyskaną z Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych Rada Nadzorcza PFRON Uchwałą nr 3/2009 z dnia 17 marca 2009 r. postanowiła zakończyć realizację pilotażowego programu *Sprawny dojazd*. W związku z powyższym w 2009 roku nie będzie naboru wniosków w ramach tego programu.

Decyzja o zakończeniu realizacji programu w głównej mierze jest konsekwencją spodziewanych, mniejszych wpływów do budżetu PFRON. W wyniku takiego stanu rzeczy planowana kwota wydatków PFRON na wszystkie programy realizowane w 2009 roku została zmniejszona i będzie stanowiła około 42% budżetu przeznaczanego na realizację tych programów w 2008 roku. W związku z powyższym Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych zmuszony jest do ograniczenia zakresu swoich działań. Dostępne środki w pierwszej kolejności muszą zaspokoić zobowiązania finansowe PFRON, wynikające z zadań ustawowych oraz realizacji umów zawartych w ramach programu w 2008 roku. Konsekwencje związane ze spodziewanymi, niższymi wpływami do budżetu PFRON w bieżącym roku dotyczą większości realizowanych przez Fundusz programów – nie tylko pilotażowego programu *Sprawny dojazd*.

Należy zwrócić uwagę na to, że PFRON każdego roku wspiera finansowo różne formy rehabilitacji zawodowej i społecznej tysięcy osób niepełnosprawnych i instytucji

działających na ich rzecz, dokładając ze swej strony starań, aby pomoc ta obejmowała jak największą liczbę potrzebujących w jak największym zakresie. Jednakże ze względu na skalę potrzeb związanych z ułatwieniem osobom niepełnosprawnym codziennego funkcjonowania, ich pełna realizacja przekracza często możliwości finansowe Funduszu, co też ma miejsce w odniesieniu do wszystkich potencjalnych uczestników pilotażowego programu *Sprawny dojazd*.

Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych od wielu lat prowadzi działalność zapewniającą wsparcie osób niepełnosprawnych w rozwiązywaniu problemów zawodowych i społecznych. Środki PFRON w przeważającej części pochodzą od pracodawców niezatrudniających osób niepełnosprawnych. Ze względu na źródło ich pochodzenia muszą być one wydatkowane przede wszystkim na cele związane z rehabilitacją zawodową osób niepełnosprawnych, w tym na dofinansowanie rynku pracy osób niepełnosprawnych. Jedynie ok. 22% osób niepełnosprawnych w naszym kraju ma pracę. Priorytetem pozostaje zatem kontynuacja działań zwiększających szansę znalezienia i utrzymania zatrudnienia przez tę grupę osób. Zwiększając zatrudnienie osób niepełnosprawnych dajemy im szansę na pozyskanie niezbędnych środków na ich potrzeby.

Realizacja przez PFRON różnego rodzaju programów uzupełniających obowiązkowe zadania ustawowe Funduszu jest odpowiedzią na potrzeby zgłaszane przez środowisko osób niepełnosprawnych. Niemniej jednak ze względu na fakt, że PFRON co roku dysponuje ściśle określonym budżetem, a potrzeby zgłaszane przez osoby niepełnosprawne znacznie przekraczają możliwości ich sfinansowania, Fundusz zmuszony jest do limitowania oferowanej pomocy. Z tego też powodu poszczególne programy PFRON mają określony czas realizacji. W przypadku pilotażowego programu *Sprawny dojazd* w bieżącym roku zapadła decyzja o zakończeniu realizacji programu. Ponadto decyzja ta jest skutkiem osiągnięcia przyjętych do oceny skuteczności działania pilotażu programu wskaźników, tj. objęcia wsparciem ok. 10 tys. beneficjentów.

Łączę wyrazy szacunku

MINISTER
z up. Jarosław Duda
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Henryka Woźniaka

skierowane do ministra środowiska Macieja Nowickiego

Szanowny Panie Ministrze!

Jak powszechnie wiadomo, sprawy ochrony środowiska są uznawane przez Unię Europejską za niezwykle ważny priorytet. To, w jaki sposób polskie władze podchodzą do problemu segregacji odpadów oraz ich zagospodarowania, decyduje nie tylko o stanie środowiska naturalnego, ale ma też wpływ na stan koniunktury gospodarczej. Bardzo zaawansowane technologie utylizacji odpadów są z natury rzeczy bardzo kosztowne, co więcej – są to z reguły technologie i urządzenia importowane. A to w naszej sytuacji budżetowej musi skłaniać do głębokiej refleksji. Dlatego właśnie zainteresowałem się systemem odbioru i segregacji odpadów komunalnych EKO AB.

W systemie tym w innowacyjny sposób segreguje się odpady, zastępując obecne altany i kontenery śmieciowe pawilonem kontenerowym, który obsługuje pracownik. Mieszkańcy dzielą swoje śmieci na trzy grupy, to znaczy odpady organiczne, higieniczne i pozostałe, a pracownik dokonuje ich szczegółowej segregacji.

Zaletą systemu EKO AB jest to, iż pozwala on na maksymalne posegregowanie odpadów. Co więcej, odzyskane surowce wtórne są stosunkowo wysokiej jakości. Z moich informacji wynika, że wprowadzenie tego systemu w Płocku doprowadziło do odzyskania i zagospodarowania odpadów na poziomie wymaganym przez dyrektywę Unii Europejskiej.

Ponadto opisany system można połączyć z produkcją energii odnawialnej.

Wydaje się, iż takie rozwiązanie jest w stanie nie tylko tworzyć tysiące nowych miejsc pracy, ale też zwiększać niezależność energetyczną kraju. Reasumując, pragnę zwrócić się do Pana Ministra z zapytaniem, czy w Ministerstwie Środowiska dokonywano analizy efektywności ekologicznej i ekonomicznej systemu EKO AB wdrożonego w Płocku.

*Z poważaniem
Henryk Woźniak*

Odpowiedź

Warszawa, 20 kwietnia 2009 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na pismo z dnia 25 marca 2009 r. (znak: BPS/DSK-043-1504/09), w sprawie oświadczenia Senatora RP Pana Henryka Woźniaka, złożonego podczas 29. posiedzenia Senatu RP w dniu 19 marca 2009 r., dotyczącego odbioru i segregacji odpadów komunalnych systemem EKO-AB, przekazuję poniższe wyjaśnienia.

Zgodnie z art. 4 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz. U. z 2005 r. Nr 236, poz. 2008, z późn. zm.), rada gminy uchwala regulamin utrzymania czystości i porządku na terenie gminy, który określa szczegółowe zasady utrzymania czystości i porządku na terenie gminy dotyczące m. in. wymagań w zakresie utrzymania czystości i porządku na terenie nieruchomości (np. prowadzenia we wskazanym zakresie selektywnego zbierania i odbierania odpadów komunalnych, w tym powstających w gospodarstwach domowych, odpadów niebezpiecznych,

odpadów wielkogabarytowych i odpadów z remontów, częstotliwości i sposobu pozbywania się odpadów komunalnych oraz inne wymagania wynikające z gminnego planu gospodarki odpadami). Równocześnie, na podstawie regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie gminy, mogą być stosowane różnego rodzaju zachęty do selektywnego zbierania odpadów.

Objęcie 100% mieszkańców zorganizowanym systemem zbierania odpadów komunalnych oraz rozwój systemów selektywnego zbierania odpadów jest również zadaniem zapisanym w „Krajowym planie gospodarki odpadami 2010”, przyjętym w dniu 29 grudnia 2006 r. przez Radę Ministrów uchwałą Nr 233 (M.P. Nr 90, poz. 946). Zgodnie z ww. dokumentem, program selektywnego zbierania odpadów powinien być opracowany na poziomie gminnym bądź międzygminnym, jako integralna część gminnego lub międzygminnego planu gospodarki odpadami.

Wobec powyższego, to od władz lokalnych zależy, czy system EKO-AB inicjowany przez Pana Andrzeja Bartoszkiewicza będzie wdrożony na danym terenie.

Pragnę zaznaczyć, że w Ministerstwie Środowiska zapoznano się z propozycją systemu EKO-AB i pismem z dnia 6 listopada 2003 r., znak: PEpe 405/222/C/2003/BK, zaproponowano Panu Andrzejowi Bartoszkiewiczowi objęcie patronatem przedsięwzięcia, pod warunkiem przesłania szczegółowego opisu projektu pilotażowego, m.in. określającego dane techniczne, sposób monitorowania wyników uzyskanych w trakcie realizacji projektu pozwalających ocenić efektywność organizacyjną, ekologiczną i ekonomiczną systemu EKO-AB. Niestety Pan Andrzej Bartoszkiewicz do dnia dzisiejszego nie odpowiedział na tę propozycję.

W związku z tym, bez szczegółowej analizy efektywności proponowanych rozwiązań, nie ma możliwości jednoznacznej oceny tego przedsięwzięcia, w szczególności jego wpływu na znaczący wzrost zatrudnienia na danym terenie oraz efektów ekologicznych i ekonomicznych.

Podsumowując, należy stwierdzić, że decyzja o wdrażaniu przedmiotowego systemu na danym terenie powinna zostać podjęta na poziomie władz samorządowych. Właściwym miejscem, na obecnym etapie, dla zaplanowania tego systemu do danej gminy jest gminny plan gospodarki odpadami, do którego powinien być dostosowany regulamin utrzymania czystości i porządku na terenie gminy, a który stanowi akt prawa miejscowego.

Z poważaniem

z up. MINISTRA
Podsekretarz Stanu
Bernard Błaszczyk

Oświadczenie senatora Jana Wyrowińskiego

skierowane do ministra infrastruktury Cezarego Grabarczyka

Szanowny Panie Ministrze!

Unia Europejska zaleciła, aby rządy państw członkowskich opracowały i podały do publicznej wiadomości strategię przejścia od telewizji analogowej do telewizji cyfrowej.

W lutym 2009 r. Komisja Europejska opublikowała raport o cyfryzacji telewizji w dwudziestu siedmiu państwach członkowskich. Wynika z niego, że Polska znajduje się na szarym końcu, zarówno jeżeli chodzi o stan prac związanych z przejściem na telewizję cyfrową, jak i perspektywę ich zakończenia. Wszystkie państwa unijne, z wyjątkiem Polski, mają zakończyć proces cyfryzacji do 2012 r. Rząd nie wydaje się zainteresowany tym ważnym z powodów społecznych, kulturowych i gospodarczych zagadnieniem. Wyrazem tego jest brak strategii przejścia od telewizji analogowej do telewizji cyfrowej. Brakuje także rozwiązań prawnych regulujących wdrażanie telewizji cyfrowej.

W związku z tym rodzą się następujące pytania.

1. Jakie są wyniki pracy powołanego w 2006 r. międzyresortowego zespołu do spraw telewizji i radiofonii cyfrowej?

2. Kiedy zostanie opracowana strategia przejścia od telewizji analogowej do telewizji cyfrowej?

3. Kiedy zostaną określone standardy nadawania naziemnej telewizji cyfrowej w Polsce oraz techniczne parametry odbiorników telewizyjnych?

4. Czy perspektywa sprawnej organizacji przekazu z Euro 2012 nie powinna mobilizować do działań, w rezultacie których z Polski zostanie zdjęte piętno skansenu telewizji analogowej w Unii Europejskiej?

*Z wyrazami szacunku
Jan Wyrowiński*

Odpowiedź

Warszawa, 5 maja 2009 r.

Szanowny Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na pytania zawarte w oświadczeniu senatora Jana Wyrowińskiego, złożonym na 29. posiedzeniu Senatu w dniu 19 marca 2009 r., przesłanego przy piśmie BPS/DSK-043-1505/09 z dnia 25 marca 2009 r., pragnę udzielić poniższych wyjaśnień:

Ad 1. Międzyresortowy Zespół do Spraw Telewizji i Radiofonii Cyfrowej (dalej „Zespół”) został powołany Zarządzeniem nr 3 Prezesa Rady Ministrów z dn. 2 stycznia 2006 r. na podstawie art. 12 ust. 1 pkt 3 i ust. 2 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Radzie Ministrów (Dz. U. z 2003 r. Nr 24, poz. 199 z późn. zm.). Zespół jest organem pomocniczym Prezesa Rady Ministrów i nie posiada samodzielnych uprawnień decyzyjnych.

W okresie od początku 2008 r. w ramach Zespołu podjęto w szczególności następujące działania:

- skonsultowano wewnętrznie projekt rozporządzenia, o którym mowa w punkcie związanym z pytaniem nr 3 Pana Senatora;
- powołano grupę problemową, zajmującą się kwestiami społeczno-ekonomicznymi pod przewodnictwem pani Anny Streżyńskiej, Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej (dalej „UKE”). W wyniku prac tej grupy opracowane zostały podstawowe założenia programu wsparcia dla osób najuboższych oraz projekt powołania Fundacji „Polska Cyfrowa”. W związku z powyższym wystosowane w dniu 12 stycznia 2009 r. zostało pismo do Prezesa Rady Ministrów o podjęcie kierunkowych decyzji w tym zakresie;
- utworzono „wąską” grupę problemową w celu opracowania *Strategii cyfryzacji telewizji naziemnej*, o której mowa w punkcie związanym z pytaniem nr 2 Pana Senatora. W jej skład weszli: Pani Anna Streżyńska, Prezes UKE, Pan Piotr Dmochowski-Lipski, Dyrektor Generalny Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego, Pan Witold Kołodziejski, Przewodniczący Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji (dalej „KRRiT”) oraz Pani Magdalena Gaj, Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Infrastruktury, pełniąca jednocześnie rolę przewodniczącego Zespołu.

Ad 2. W dniu 4 maja 2005 r. Rada Ministrów przyjęła *Strategię przejścia z techniki analogowej na cyfrową w zakresie telewizji naziemnej*. Należy przyznać, że dokument ten uległ pewnej dezaktualizacji, również w zakresie rozstrzygnięć technicznych, które zostaną wprowadzone w związku z rozporządzeniem, o którym mowa w punkcie związanym z pytaniem nr 3 Pana Senatora.

Dlatego też w planach Zespołu jest opracowanie *Strategii cyfryzacji telewizji naziemnej* (tytuł roboczy, dalej „Strategii”), która ma obejmować w szczególności:

- zidentyfikowanie działań, związanych z wdrażaniem telewizji cyfrowej, które wymagać będą rozwiązań legislacyjnych,
- określenie założeń dla ww. rozwiązań legislacyjnych, o ile stwierdzona zostanie ich zasadność,
- zdefiniowanie docelowego kształtu rynku naziemnych mediów elektronicznych po wyłączeniu nadawania cyfrowego (liczba programów darmowych, tematycznych, udział mediów publicznych w ofercie naziemnej, liczba programów wysokiej rozdzielczości),
- wskazanie wytycznych dla przyszłego wykorzystania dywidendy cyfrowej (tj. częstotliwości zwolnionych w wyniku przejścia z nadawania analogowego na cyfrowe dla celów innych zapewniania dostępu do podstawowej oferty telewizyjnej),
- założenia programu wsparcia dla najuboższych przy zakupie dekoderek/przystawek,
- kwestie kampanii informacyjno-edukacyjnej w celu wypromowania i skutecznego upowszechnienia telewizji cyfrowej oraz przekonania konsumentów do zaopatrzenia się w niezbędny sprzęt lub modernizację posiadanego.

Projekt Strategii zostanie opracowany przez Zespół i przekazany Radzie Ministrów do końca maja br.

Ad 3. Obecnie na etapie notyfikowania Komisji Europejskiej znajduje się projekt rozporządzenia Ministra Infrastruktury *w sprawie wymagań technicznych i eksploatacyjnych dla urządzeń konsumenckich służących do odbioru cyfrowych naziemnych transmisji telewizyjnych* przygotowany na podstawie art. 132 ust. 3 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. Nr 171, poz. 1800, z późn. zm.).

Ponadto w ramach Zespołu powołana zostanie *grupa problemowa do spraw techniki i sprzętu*. Przygotowany został już projekt uchwały w sprawie powołania tej grupy problemowej wraz z wykazem zadań szczegółowych, ich rozdysponowania między podgrupy zadaniowe oraz wstępnym harmonogramem prac. W szczególności planowane jest utworzenie *podgrupy zadaniowej do spraw specyfikacji odbiornika*, której celem jest opracowanie – w oparciu o przyszłe rozporządzenie – projektu szczegółowej specyfikacji technicznej dla odbiorników telewizji cyfrowej wraz z propozycjami w zakresie sposobu ich wdrożenia.

Ad 4. Niewątpliwie, organizacja Euro 2012 wiąże się koniecznością dokonania szeregu działań modernizacyjnych – również w zakresie cyfryzacji przekazu telewizyjnego.

Pragnę jednak zwrócić uwagę Pana Senatora, że już obecnie przekaz telewizyjny na etapie rejestracji oraz obróbki studyjnej jest realizowany w sposób w pełni cyfrowy. Tym samym nie występuje niebezpieczeństwo obniżenia jakości przekazu z meczów rozgrywanych na terenie Rzeczypospolitej Polskiej w ramach Euro 2012, retransmitowanych do innych krajów, w których dostępny dla odbiorcy końcowego jest cyfrowy sygnał telewizyjny.

Pragnę zwrócić uwagę Pana Senatora, że w dniu 27 lutego 2009 r. w Dzienniku Urzędowym Monitor Polski nr 12 zostało opublikowane ogłoszenie Przewodniczącego KRRiT o możliwości uzyskania koncesji na rozpowszechnianie programu telewizyjnego. Dotyczy ono tzw. pierwszego multipleksu cyfrowego, którego uruchomienie ma zapewnić ciągłość dostępu do obecnej naziemnej oferty programowej, czyli powielić w formie cyfrowej obecnie dostępne analogowe programy telewizji naziemnej. Zgodnie z harmonogramem zawartym w ogłoszeniu pokrycie sygnałem cyfrowym kolejnych obszarów kraju ma nastąpić odpowiednio:

- do dnia 30 września 2009 r. na następujących obszarach: Zielona Góra, Żagań, Warszawa, Poznań oraz, w miarę możliwości technicznych, na obszarze Rzeszowa i Wisły,
- do dnia 31 marca 2010 r. na następujących obszarach: Kalisz, Częstochowa, Opole, Szczecin, Bydgoszcz, Wrocław, Lublin, Olsztyn, Konin, Piła, Białogard, Świnoujście, Koszalin, Łębork, Płock, Opoczno, Jelenia Góra, Kłodzko, Zakopane-Rabka, Dęblin, Zamość, Elbląg, Giżycko, Iława, jak również Rzeszów i Wisła, jeżeli nie zostały one uruchomione w etapie wcześniejszym,
- do dnia 31 lipca 2011 r. na pozostałych obszarach.

W związku z powyższym w roku 2012 na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej powinna już występować możliwość odbioru podstawowego pakietu programowego (w tym – telewizji publicznej) w postaci cyfrowej, a więc również – transmisji z meczów rozgrywanych w ramach Euro 2012.

Równoległe z powyższymi działaniami Prezes UKE prowadzi postępowanie w sprawie rezerwacji częstotliwości z zakresu 470-862 MHz na cele rozpowszechniania lub rozprzeczania programów radiowych lub telewizyjnych w ogólnopolskim multipleksie DVB-T. W ramach tego (tzw. „drugiego”) multipleksu udostępnione byłyby kolejne programy, poszerzające podstawową ofertę zawartą w „pierwszym” multipleksie.

Pragnę wyrazić nadzieję, że przedstawione informacje Pan Senator uzna za satysfakcjonujące.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY
Magdalena Gaj
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Piotra Zientarskiego

skierowane do minister nauki i szkolnictwa wyższego Barbary Kudryckiej

Szanowna Pani Minister!

Do mojego biura senatorskiego zgłosili się doktoranci pobierający stypendia naukowe przyznawane ze środków Unii Europejskiej w ramach Programu Operacyjnego „Kapitał Ludzki”, Priorytet 8, Działanie 8.2, Poddziałanie 8.2.2.

Na podstawie umów stypendialnych – „Inwestycja w wiedzę motorem rozwoju innowacyjności w regionie”, doktoranci pobierają stypendia naukowe związane z przygotowywanymi rozprawami doktorskimi. Niestety, od przekazywanych kwot stypendiów urzędy wojewódzkie, jako płatnicy i dysponenti środków, muszą pobierać podatek dochodowy. W rezultacie środki, które powinny być wykorzystywane na rozwój młodych naukowców, trafiają do budżetu państwa w formie podatków.

Zgodnie z art. 21 ust. 1 pkt 39 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych wolne od podatku dochodowego są stypendia otrzymywane na podstawie przepisów o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki, stypendia doktoranckie otrzymywane na podstawie przepisów – Prawo o szkolnictwie wyższym, a także inne stypendia: naukowe i za wyniki w nauce, których zasady przyznawania zostały zatwierdzone przez ministra właściwego do spraw szkolnictwa wyższego po zasięgnięciu opinii Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego albo przez ministra właściwego do spraw oświaty i wychowania.

Niestety, stypendia przyznawane w przedstawionej sytuacji nie kwalifikują się do kategorii objętej wskazanym zwolnieniem podatkowym. Dlatego też wnoszę do Pani Minister o rozważenie przeprowadzenia procedur, o których mowa w art. 21 ust. 1 pkt 39 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, co w rezultacie umożliwi doktorantom uzyskanie realnie większych środków na prowadzone badania naukowe.

*Z poważaniem
Piotr Zientarski*

Odpowiedzi

Warszawa, 31 marca 2009 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie złożone przez senatora Pana Piotra Zientarskiego (BPS/DKS-043-1506/09) dotyczące zwolnień od podatku dochodowego od osób fizycznych stypendiów naukowych, przyznawanych przez urzędy wojewódzkie doktorantom w ramach Programu Operacyjnego „Kapitał Ludzki”, Priorytet 8, Działanie 8.2, Poddziałanie 8.2.2. przedstawiam, co następuje.

Dostrzegając problem zwolnienia od podatku dochodowego stypendiów dla studentów i doktorantów, otrzymywanych w ramach działań przewidzianych w Programie Operacyjnym „Kapitał Ludzki” przewiduję uregulowanie tego problemu w nowelizowanej ustawie – Prawo o szkolnictwie wyższym.

Dodatkowo informuję, iż trwają prace nad przygotowaniem projektu ustawy.

Łączę wyrazy szacunku

prof. Barbara Kudrycka

Warszawa, 27 kwietnia 2009 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu

W odpowiedzi na oświadczenie złożone przez senatora Piotra Zientarskiego podczas 29. posiedzenia Senatu RP w dniu 19 marca 2009 r. uprzejmie informuję, że stypendia przyznawane w ramach Działania 8.2 Programu Operacyjnego Kapitał Ludzki mogą być zwolnione z podatku dochodowego od osób fizycznych na podstawie art. 21 ust. 1 pkt 39 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2000 r. Nr 14, poz. 176, z. późn. zm.). Zgodnie z brzmieniem tego artykułu stypendia naukowe, których zasady przyznawania zostały zatwierdzone przez Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego po zasięgnięciu opinii Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego są wolne od podatku dochodowego. Mając powyższe na uwadze Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego poinformowało Instytucje Pośredniczące w Priorytecie VIII Programu Operacyjnego Kapitał Ludzki o możliwości przedkładania regulaminów przyznawania stypendiów naukowych w ramach Działania 8.2 Programu Operacyjnego Kapitał Ludzki do zatwierdzenia Ministrowi Nauki i Szkolnictwa Wyższego.

Z wyrazami szacunku

z up. MINISTRA
Sekretarz Stanu
prof. Maria E. Orłowska

Oświadczenie senatora Piotra Zientarskiego

skierowane do ministra Skarbu Państwa Aleksandra Grada

Szanowny Panie Ministrze!

Do mojego biura senatorskiego został zgłoszony problem związany z nierozliczeniem przez państwo polskie rekompensat z tytułu wykonania przez obywateli świadczeń rzeczowych na rzecz Wojska Polskiego w związku z wybuchem II wojny światowej.

Wraz z wybuchem II wojny światowej obywatele polscy byli zobowiązani do przekazywania na rzecz Wojska Polskiego rzeczy niezbędnych dla armii. Przedmiotowym świadczeniem objęte były głównie zwierzęta, wozy, uprzęże itp.

W zamian za świadczenia państwo polskie przyjęło zobowiązanie do wypłaty ekwiwalentu w ustalonej indywidualnie wysokości. Organami zobowiązanymi do realizacji wypłat były urzędy skarbowe.

Niestety, wskutek losów państwa polskiego do dzisiaj nie zrealizowano przedmiotowych wypłat. Dlatego też rozważenie możliwości wprowadzenia form rekompensat dla osób, które wykonały świadczenia rzeczowe dla wojska w związku z wybuchem II wojny światowej i do dzisiaj nie otrzymały jakiegokolwiek rekompensaty, nadal pozostaje zasadne.

Ciągłość państwa polskiego niejako nakazuje, aby zobowiązania finansowe, nawet te powstałe przed wieloma laty, zostały w jakiś sposób uregulowane.

Mając to na uwadze, proszę o rozważenie wprowadzenia instytucji prawnych, dających możliwość wypłaty uprawnionym stosownych rekompensat.

*Z poważaniem
Piotr Zientarski*

Odpowiedź

Warszawa, 2 kwietnia 2009 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku!

W związku z oświadczeniem złożonym przez Senatora Rzeczypospolitej Polskiej Pana Piotra Zientarskiego na 29. posiedzeniu Senatu, w dniu 19 marca 2009, w sprawie wypłacenia rekompensat z tytułu wykonania przez obywateli świadczeń rzeczowych na rzecz Wojska Polskiego w związku z wybuchem II wojny światowej, pragnę poinformować co następuje:

Zgodnie z art. 28 ust. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 8 listopada 1927 roku o obowiązkach odstępowania zwierząt pociągowych, wozów, pojazdów mechanicznych i rowerów dla celów obrony Państwa (Dz. U. z 1939 roku Nr 74, poz. 502) roszczenia do Skarbu Państwa z tytułu dopełnienia obowiązków przewidzianych w art. 2 tj. odstąpienia państwu zwierząt pociągowych, wozów, pojazdów mechanicznych itd., winny być zgłoszone pod rygorem ich utraty najdalej w ciągu roku od terminu określonego w art. 4.

Zgodnie z art. 4 ww. rozporządzenia bieg terminu zgłaszania powstałych roszczeń rozpoczął się z końcem 9 maja 1945 roku, a zakończył się, jak wynika z art. 28, w związku z art. 4 przedmiotowego rozporządzenia – w dniu 9 maja 1946 roku. Tak więc w chwili obecnej, mając na względzie również ciągłość Państwa Polskiego, pragnę wyjaśnić, iż nie ma możliwości realizacji powyższego roszczenia, ponieważ nie istnieje podstawa prawna, która by to umożliwiała.

MINISTER
Aleksander Grad

30. POSIEDZENIE SENATU

(2 kwietnia 2009 r.)

Oświadczenie senatora Grzegorza Banasia

skierowane do ministra infrastruktury Cezarego Grabarczyka

Szanowny Panie Ministrze!

Społeczność regionu świętokrzyskiego z wielkim niepokojem przyjmuje decyzję wstrzymującą finansowanie przebudowy drogi krajowej nr 73 na odcinku Kielce – Wola Morawicka wraz z obwodnicą Morawiny i Woli Morawickiej. W ciągu paru dni zebrano wiele tysięcy podpisów pod petycją skierowaną do Pana Ministra o przywrócenie środków na realizację tej inwestycji.

Trzeba przypomnieć, iż wojewoda świętokrzyski wydał już decyzję lokalizacyjną w tej sprawie, pomyślnie kończąc etap administracyjnych przygotowań do budowy drogi. W takiej sytuacji decyzja o wycofaniu środków na odszkodowania związane z wywłaszczeniem terenów pod przyszłą budowę, stawia cały proces inwestycyjny pod znakiem zapytania i ma charakter poważnego zaniedbania.

Zwracam się zatem do Pana Ministra o przywrócenie środków przypisanych tej inwestycji, tak aby w roku bieżącym zrealizować wykupy niezbędnych nieruchomości.

Ponadto uprzejmie proszę Pan Ministra o rozważenie zmiany decyzji dotyczącej przyznania środków unijnych z Programu Operacyjnego „Infrastruktura i Środowisko” na realizację miejskiego odcinka tej drogi, ściśle powiązane go z zadaniem przygotowywanym do realizacji przez Kielecki Oddział Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad.

Z dostępnych informacji wynika, iż wniosek Miejskiego Zarządu Dróg w Kielcach otrzymał zaledwie dwadzieścia dwa punkty w postępowaniu konkursowym na tego typu zadania prowadzonym w ramach POiS.

Proszę Pana Ministra o informację o kryteriach i zasadach, które wpłynęły na tak niską ocenę tego projektu.

Proszę też o zapewnienie, iż zadanie modernizacji drogi krajowej nr 73 pozostanie nadal w Programie Budowy Dróg Krajowych i Autostrad na lata 2008–2012.

Z wyrazami szacunku
Grzegorz Banaś

Odpowiedź

Warszawa, 20 kwietnia 2009 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku!

W nawiązaniu do oświadczenia Pana Senatora Grzegorza Banasia z dnia 2 kwietnia 2009 r., dotyczącego zadania „przebudowa drogi nr 73 Kielce – Wola Morawicka wraz z obwodnicą Morawicy i Woli Morawickiej”, uprzejmie przedstawiam następujące wyjaśnienia.

W uchwale nr 163/2007 Rady Ministrów z dnia 25 września 2007 r. w sprawie ustanowienia programu wieloletniego pod nazwą „Program Budowy Dróg Krajowych na lata 2008–2012” pod poz. 142 ujęto zadanie o nazwie „Przebudowa drogi 73 Kielce – Wola Morawicka wraz z obwodnicą Morawicy i Woli Morawickiej”, którego realizacja przewidziana jest na lata 2009–2011. Zadanie polega na budowie dwujezdniowej drogi klasy GP o dwóch pasach ruchu w każdą stronę z drogami dojazdowymi umożliwiającymi połączenie z przyległym terenem.

Dla przedmiotowego zadania uzyskano już decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach oraz decyzję o ustaleniu lokalizacji drogi. Do rozpoczęcia robót budowlanych niezbędne jest jeszcze uzyskanie decyzji o pozwoleniu na budowę.

Ponadto informuję, iż w bieżącym roku kontynuowane będą prace przygotowawcze. W szczególności przewiduje się zakończenie wypłat odszkodowań za przejmowane pod budowę drogi tereny. Jednakże należy podkreślić, iż jest to uzależnione od terminów wydawania przez wojewodów decyzji ustalających odszkodowanie. W chwili obecnej trwają prace określające wartość nieruchomości. Na podstawie tych wycen sporządzanych przez rzeczoznawców majątkowych, wojewoda wyda indywidualne decyzje administracyjne, z których będzie wynikał obowiązek wypłaty określonej kwoty odszkodowania w ciągu 14 dni od dnia, w którym dana decyzja stała się ostateczna. Na dzień dzisiejszy na wypłatę odszkodowań zarezerwowanych jest 14,5 mln zł. Kwota ta została także potwierdzona na zorganizowanym w dniu 1 kwietnia br. spotkaniu z parlamentarzystami regionu świętokrzyskiego oraz z wojewodą świętokrzyskim.

Natomiast z uwagi na niezakończony jeszcze proces przygotowania inwestycji do realizacji niecelowe jest w bieżącym roku rezerwowanie środków na roboty budowlane, które nie zostaną w tym roku rozpoczęte.

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż konkursy na wybór projektów w Programie Operacyjnym Infrastruktura i Środowisko na lata 2007–2013 w ramach powyższych działań zostały już ogłoszone, nabór wniosków w przypadku działania 8.2 zakończył się 10 listopada 2008 r., a w działaniu 6.1 – 9 lutego br. Na obecnym etapie zgłaszanie dodatkowych projektów nie jest możliwe.

Z uwagi na duże zainteresowanie ogłoszonymi konkursami przewiduje się, że całość alokacji przeznaczonych na konkursowy tryb wyboru projektów w ramach powyższych działań zostanie wyczerpana, w związku z powyższym nie przewiduje się kolejnych naborów.

Projekty, które spełniają kryteria strategiczne wpisane są natomiast na listę projektów indywidualnych POIiŚ. Aktualizacja listy, a tym samym możliwość ujęcia zadania „Przebudowa drogi 73 Kielce – Wola Morawicka wraz z obwodnicą Morawicy i Woli Morawickiej” będzie miała miejsce w lipcu br.

Odnosząc się natomiast do kwestii dofinansowania inwestycji realizowanej przez miasto Kielce, a polegającej na rozbudowie ul. Ściegiennego w ciągu drogi krajowej nr 73, należy zauważyć, iż inwestycja ta została zgłoszona do konkursu w ramach priorytetu 8.2. Niestety wniosek miasta Kielce otrzymał jedynie 22 punktów na 56 możliwych i nie znalazł się na liście projektów przewidzianych do dofinansowania z POIiŚ.

Jeśli chodzi o kryteria postępowania konkursowego, wyjaśniam, iż złożone wnioski o dofinansowanie podlegają ocenie formalnej, merytorycznej I stopnia i merytorycznej II stopnia w oparciu o Kryteria wyboru projektów, stanowiące załącznik nr 1 do „Szczegółowego opisu priorytetów Programu Operacyjnego Infrastruktura i Środowisko”, zamieszczone na stronach Ministerstwa Rozwoju Regionalnego <http://www.mrr.gov.pl/ProgramyOperacyjne%202007-2013/Infrastruktura%20i%20Srodowisko/Strony/poiis.aspx>. Ocena formalna jest oceną 0–1, tj. wnioski oceniane są pod kątem spełnienia lub niespełnienia danego kryterium. Podczas oceny merytorycznej I stopnia projektom przyznawane są punkty w zależności od stopnia spełnienia danego kryterium, w tym m.in. wartości podanych wskaźników. Instytucja oceniająca wnioski – Centrum Unijnych Projektów Transportowych przesyła Wnioskodawcy szczegółowy wynik oceny danego projektu wraz z uzasadnieniem po każdym etapie oceny. Do dofinansowania zostają wybrane projekty, które spełnią wszystkie kryteria w ocenie formalnej i merytorycznej II stopnia oraz uzyskają największą liczbę punktów podczas oceny merytorycznej I stopnia, do wyczerpania alokacji przeznaczonych na konkurs.

z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY
Radosław Stępień
Podsekretarz Stanu

Oświadczenia senatora Stanisława Bisztygi

skierowane do ministra sportu i turystyki Mirosława Drzewieckiego

Szanowny Panie Ministrze!

Uprzejmie proszę o rozważenie możliwości utrzymania dotychczasowych zasad prowadzenia i rozliczania programu Orlik 2012. Przekazanie wszystkich uprawnień samorządom wojewódzkim, a zabranie ich służbom wojewodów może w moim przekonaniu spowodować bałagan i paraliż organizacyjny. Jeżeli chcemy zmienić dobrze funkcjonujące zasady, to może z odpowiednim wyprzedzeniem, na przykład od 1 stycznia 2010 r., a nie w tej chwili, gdy zostało już uruchomionych wiele procedur.

Szanowny Panie Ministrze!

Zwracam się z uprzejmą prośbą o rozważenie propozycji, aby następnym po programie Orlik 2012 był program „Stadion lekkoatletyczny w każdym powiecie”. Zasady finansowania mogłyby być podobne. Uważam, że jeśli nie stworzymy dzieciom i młodzieży warunków do uprawiania lekkiej atletyki, to nigdy nie odbudujemy potęgi królowej sportu, jaką niegdyś w naszym kraju była ta dyscyplina.

*Z poważaniem
Stanisław Bisztyga*

Odpowiedź

Warszawa, 29 kwietnia 2009 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na dwa oświadczenia złożone przez Senatora RP Stanisława Bisztygę podczas 30. posiedzenia Senatu RP w dniu 2 kwietnia 2009 roku przekazane pismem z dnia 7 kwietnia 2009 r. (sygn. BSP/DSK-043-1510/09), uprzejmie informuję, co następuje.

Ad 1.

Ministerstwo Sportu i Turystyki nie ma możliwości utrzymania dotychczasowych zasad prowadzenia i rozliczania programu „Moje Boisko – Orlik 2012”.

Ustawa z dnia 17 października 2008 r. o zmianie ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz. U. Nr 220, poz. 1419) nałożyła na ministra właściwego do spraw kultury fizycznej i sportu obowiązek określenia w drodze rozporządzenia zakresu zadań związanych z budową i remontami obiektów sportowych oraz zadań związanych z rozwijaniem sportu, przede wszystkim wśród dzieci i młodzieży, a także sportu osób niepełnosprawnych objętych dofinansowaniem z budżetu państwa oraz sposób i tryb udzielania dotacji na te zadania.

Rozporządzenie Ministra Sportu i Turystyki z dnia 6 kwietnia 2009 r. w sprawie dofinansowania z budżetu państwa zadań związanych z budową i remontami obiektów

sportowych oraz rozwijaniem sportu (Dz. U. Nr 56, poz. 463) pozwoli na przekazywanie będących w dyspozycji Ministra Sportu i Turystyki środków budżetowych bezpośrednio do jednostek samorządu terytorialnego realizujących kompleksy sportowe „Moje Boisko – Orlik 2012”.

Wnioski w sprawie dotacji, po zaopiniowaniu przez właściwego terytorialnie marszałka województwa, składane będą w Ministerstwie Sportu i Turystyki odpowiednio do dnia 30 listopada roku poprzedzającego rok realizacji zadania albo do dnia 31 marca roku, w którym dotacja ma być udzielona. Minister Sportu i Turystyki będzie mógł ogłosić dodatkowy termin naboru wniosków. Przepis ten stanowi wyjątek od zasady przewidzianej w § 3 ust. 1 rozporządzenia.

Dodatkowo ze względu na przedłużający się proces uzgodnienia brzmienia projektu rozporządzenia zaproponowano by w roku 2009 wnioski były składane do dnia 30 kwietnia i 30 listopada. Wnioski będą rozpatrywane w terminie do 3 miesięcy od dnia zakończenia ich naboru.

W rozporządzeniu określono warunki formalne, jakie powinien spełniać wniosek oraz kryteria brane pod uwagę przy ich ocenie.

Dotacje na zadania będą udzielane na podstawie umów zawieranych przez jednostki samorządu terytorialnego z Ministrem Sportu i Turystyki. Umowa taka zawiera w szczególności: opis zadania, kwotę dotacji przyznanej jednostce samorządu terytorialnego oraz tryb i termin jej przekazania, sposób kontroli realizacji wykonania zadania, sposób rozliczania dotacji, zasady zwrotu niewykorzystanej części dotacji oraz zasady zwrotu dotacji pobranej w nadmiernej wysokości.

Ad 2.

Ministerstwo Sportu i Turystyki realizuje od 2008 roku największy polski projekt inwestycyjny „Moje Boisko – Orlik 2012”. Jego istotą jest wybudowanie do 2012 roku w każdej polskiej gminie, przynajmniej jednego nowoczesnego kompleksu sportowo-rekreacyjnego. Z obiektów, których utrzymanie obciążać będzie budżet gminy, bezpłatnie będzie mogła korzystać, między innymi młodzież szkolna, dzieci i młodzież zrzeszona w klubach sportowych i uczniowskich klubach sportowych, osoby niepełnosprawne. Minister Sportu i Turystyki wychodząc naprzeciw oczekiwaniom samorządów lokalnych, postanowił wspierać program inwestycyjny (przynajmniej w początkowym okresie funkcjonowania obiektów) poprzez skierowanie środków na dofinansowanie zakupu sprzętu dla uczniowskich klubów sportowych działających przy nowo wybudowanych obiektach „Moje Boisko – Orlik 2012” oraz na dofinansowanie organizacji i prowadzenia na tych obiektach zajęć sportowo-rekreacyjnych.

Ministerstwo Sportu i Turystyki po zakończeniu wyżej wymienionego programu rozważy możliwość stworzenia dzieciom i młodzieży warunków do uprawiania lekkiej atletyki poprzez program „Stadion lekkoatletyczny w każdym powiecie”.

Z poważaniem

Mirosław Drzewiecki

Oświadczenie senatora Stanisława Bisztygi

skierowane do ministra środowiska Macieja Nowickiego

Szanowny Panie Ministrze!

W zeszłym miesiącu skierowano do Najwyższej Izby Kontroli zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa przez rząd premiera Donalda Tuska w związku z rzekomym niewywiązaniem się gabinetu z ustawowych obowiązków dotyczących budowy zbiornika wodnego w Świnnej Porębie. Istnieją wszelako dane, wedle których wiele środków przeznaczonych pierwotnie na budowę zbiornika zostało przekierowanych na inne cele. Działo się tak, zanim rządy objęła koalicja PO-PSL.

W związku z tymi kontrowersjami pragnę zapytać Pana Ministra, jaki jest stan prac nad budową zbiornika w Świnnej Porębie i na kiedy przewidywane jest ich zakończenie. Czy faktycznie mamy do czynienia ze spowolnieniem prac w związku z brakiem środków i czy samorządy gmin otaczających zbiornik otrzymują wsparcie z budżetu państwa?

*Z poważaniem
Stanisław Bisztyga*

Odpowiedź

Warszawa, 6 maja 2009 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu RP

Odpowiadając na pismo znak: BPS/DSK-043-1511/09 z dnia 07.04.2009 r. przekazujące tekst oświadczenia złożonego przez senatora Stanisława Bisztygę podczas 30. posiedzenia Senatu w dniu 2 kwietnia 2009 r., w sprawie budowy Zbiornika Wodnego Świnna Poręba, przedstawiam poniżej stosowne informacje.

Rozpoczęta w 1986 roku budowa przedsięwzięcia inwestycyjnego pn.: „Budowa Zbiornika Wodnego Świnna Poręba na Skawie” od początku realizacji finansowana była niezgodnie z założonym harmonogramem rzeczowo-finansowym. W drugiej połowie lat dziewięćdziesiątych wystąpił faktycznie brak finansowania tego przedsięwzięcia przez budżet państwa.

Przyznawane środki nie zawsze wystarczały na pokrycie kosztów utrzymania budowy. Od roku 2000, kiedy na mocy decyzji parlamentu finansowanie inwestycji gospodarki wodnej przejął Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej, otrzymywane dotacje pozwoliły na prowadzenie robót w ograniczonym zakresie.

Właściwy sposób finansowania zapewniony został dopiero poprzez uchwalenie ustawy z dnia 4 marca 2005 r. o ustanowieniu programu wieloletniego „Program budowy Zbiornika Wodnego Świnna Poręba w latach 2006–2010” (Dz. U. z dnia 30 maja 2005 r. Nr 94, poz. 784). Pozwoliło to na intensyfikację prac.

W związku z przedłużającym się okresem realizacji niezbędne było sporządzenie nowych (niewykonanych uprzednio) dokumentacji projektowych lub zaktualizowanie istniejących projektów.

Najwięcej problemów związanych jest z realizacją zadania III – przebudowa kolei. Prace związane z aktualizacją dokumentacji trwają od roku 2007. Projekt linii musi spełniać wszystkie obowiązujące warunki techniczne z uwzględnieniem aktualnego stanu prawnego, w szczególności w zakresie ochrony przyrody. Zakończenie projektowania linii kolejowej limituje możliwość opracowania aktualizacji dokumentacji na niektóre obiekty innych zadań przedsięwzięcia.

W 2008 roku środki na realizację programu budowy zbiornika, na wniosek inwestora, zostały zaplanowane w kwocie znacznie niższej niż przewidywała ustawa z dnia 4 marca 2005 r. o ustanowieniu programu wieloletniego „Program budowy Zbiornika Świnna Poręba w latach 2006–2010”. Wynikało to z ograniczonych możliwości realizacyjnych spowodowanych głównie powszechnie występującymi problemami w trakcie postępowań przetargowych oraz przedłużającymi się procedurami pozyskiwania decyzji administracyjnych. Składając wniosek o zarezerwowanie w budżecie państwa kwoty znacznie niższej od zapisanej w ustawie, zasygnalizowałem w uzasadnieniu konieczność zmiany terminu zakończenia realizacji przedsięwzięcia, przedłużając go o dwa lata, czyli do roku 2012, a związku z tym – zmianę harmonogramu finansowego będącego załącznikiem do ustawy. Planowałem, że nastąpi to po zakończeniu aktualizacji planów i rozwiązań technicznych w bieżącym roku.

Obecnie mogę poinformować, że prace związane z aktualizacją zbiorczego zestawienia kosztów realizacji przedsięwzięcia dobiegają końca. Po zaakceptowaniu obliczonej na poziomie cen 2009 roku wartości kosztorysowej przedsięwzięcia możliwe będzie sporządzenie projektu ustawy o zmianie ustawy o ustanowieniu programu wieloletniego.

Poniżej przedstawiam stan zaawansowania realizacji projektu.

Zadanie I – Zbiornik

- Obiekty hydrotechniczne w przekroju piętrzenia zrealizowane są w około 99%.
- Czasza zbiornika – inwestor nabył 382 gospodarstwa.
- Infrastruktura – wybudowano i oddano do użytku przenoszone z terenu zbiornika szkoły podstawowe w Jaszczurowej, Mucharzu i Świnnej Porębie oraz budynek wielofunkcyjny Urzędu Gminy w Mucharzu. Partycypowano w rozbudowie i modernizacji szkoły podstawowej w Dąbrówce i Łękawicy. Zrealizowano dwa budynki socjalne w Mucharzu i Skawcach o łącznej liczbie 35 mieszkań. Wybudowano remizę strażacką w Mucharzu.

Zadanie II – Przełożenie dróg

W 1998 r. przełożono drogę krajową nr 28 na odcinku Świnna Poręba – Skawce (na długości 7,7 km) obejmującym 5 obiektów mostowych. W 2006 r. wykonano I etap zakończenia budowy drogi krajowej nr 28 (odcinek 1,5 km). Rozpoczęto realizację II etapu drogi krajowej nr 28 – odcinek około 1,1 km wraz z obiektem mostowym nr 9. Pozostał do przełożenia około 1 km drogi na odcinku Tarnawa Dolna – Zembrzyce.

Wybudowano lub rozbudowano łącznie 29 km dróg lokalnych na terenach przeznaczonych do zamieszkania przez ludność przeniesioną z terenu czaszy zbiornika.

W 2009 r. zaplanowano budowę krótkich odcinków dróg gminnych na terenach Mucharza, Stryszowa i Zembrzyc, w tym do osiedli: Dąbrówka, Brańkówka, Zarąbka oraz Zapotoczce.

Pozostanie jeszcze do wykonania ok. 8 km dróg publicznych (termin ich realizacji związany jest z przełożeniem linii kolejowej relacji Stryszów – Zembrzyce).

Zadanie III – Przebudowa i modernizacja kolei

Do roku 1996 zrealizowano zadanie w zakresie modernizacji linii Wadowice – Spytkowice – Kalwaria. Pozostało jeszcze 7,2 km linii kolejowej do przełożenia wzdłuż wschodniego brzegu zbiornika. W czerwcu 2007 r. zawarta została umowa na sporządzenie koncepcji projektu budowlanego i wykonawczego dla zadania „Przełożenie linii kolejowej Kraków – Zakopane, odc. Stryszów – Zembrzyce wraz z drogą publiczną klasy L, przewidzianego do realizacji w ramach budowy Zbiornika Wodnego Świnna Poręba na rzece Skawie w woj. małopolskim”. Wykonawca zakończy prace projektowe oraz uzyska ostateczne pozwolenie na budowę nasypu hydrotechnicznego i linii kolejowej do października 2009 roku. Po otrzymaniu niezbędnych dokumentów nastąpi wejście na plac budowy do końca IV kwartału 2009 roku.

Zadanie IV – Ochrona zlewni zbiornika przed zanieczyszczeniem

Łącznie w ramach inwestorstwa bezpośredniego i partycypacji wykonano ok. 120 km kanalizacji sanitarnej z szesnastoma przepompowniami sieciowymi oraz trzy oczysz-

czalnie ścieków mechaniczno-biologicznych w Jaszczurowej gm. Mucharz, Stryszowie i Zembrzycach. Zrealizowano sieci wodociągowe na terenie trzech gmin: Mucharz, Stryszów i Zembrzyce o długości ok. 85 km oraz 4 zbiorniki wody pitnej. Partycypowano w rozbudowie oczyszczalni ścieków w Suchoj Beskidzkiej oraz w Wadowicach.

Ustawa o ustanowieniu programu wieloletniego pn.: „Program budowy zbiornika wodnego Świnna Poręba w latach 2006–2010”, przewidywała w latach 2006–2008 kwotę 34 mln zł na realizację tego zadania. W roku 2007, mając na względzie troskę o czystość wody w budowanym zbiorniku wodnym, a zarazem wychodząc naprzeciw postulatом społeczeństwa i samorządów terytorialnych, Prezes Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej zdecydował o zwiększeniu nakładów na finansowanie zadania IV o kwotę 18 mln zł. Przekroczenie zapisanej w ustawie kwoty nastąpiło poprzez przesunięcie kwot z rezerwy zadania I – budowa zbiornika.

W sumie na realizację zadania IV w latach 2006–2008 przeznaczone zostały środki w wysokości 53,5 mln zł zamiast zapisanych w ustawie 34 mln zł.

Wykonana przez inwestora w ramach budowy zbiornika modernizacja infrastruktury rejonu przyszłego zbiornika, jak również środki wydatkowane na realizację zadania IV stanowią duże wsparcie dla gmin otaczających przyszły zbiornik.

z up. MINISTRA
Sekretarz Stanu
Stanisław Gawłowski

Oświadczenie senatora Stanisława Bisztygi

skierowane do minister zdrowia Ewy Kopacz

Szanowna Pani Minister!

W ostatnich latach obserwujemy coraz większy wzrost liczby zachorowań na choroby przewlekłe, wymagające opieki paliatywnej.

Posługując się przykładem województwa małopolskiego, a konkretnie Hospicjum Stacjonarnego w Miechowie, można wskazać, że w latach 1998–2008 opieką objętych było około tysiąca osób tylko z jednego powiatu miechowskiego. Podobna liczba osób wymagających opieki paliatywnej jest w każdym powiecie.

W podanym wyżej okresie znacznie wzrosły standardy świadczenia opieki i konieczne jest poszerzenie bazy placówek hospicyjnych. Oczekiwania w stosunku do samorządów w tym zakresie są wysokie.

Chciałbym zapytać, czy w budżecie centralnym są wystarczające środki na finansowanie tych placówek, a także o to, w jaki sposób będzie wyglądała polityka ministerstwa wobec widocznego wzrostu zapotrzebowania na działalność hospicjów.

*Z poważaniem
Stanisław Bisztyga*

Odpowiedź

Warszawa, 2009.05.11

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z oświadczeniem złożonym przez Pana Senatora Stanisława Bisztygę, podczas 30. posiedzenia Senatu RP w dniu 2 kwietnia 2009 r., otrzymanym przy piśmie z dnia 7 kwietnia 2009 r., znak: BPS/DSK-043-1512/09, w sprawie rozwoju opieki paliatywnej i hospicyjnej, w szczególności odniesienia się do możliwości sfinansowania ze środków publicznych zwiększonego zapotrzebowania na opiekę paliatywną, uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych informacji w przedmiotowej sprawie.

Opieka paliatywna i hospicyjna jest istotną i integralną częścią opieki zdrowotnej, a zabezpieczenie jej rozwoju stanowi ważny element działań Ministra Zdrowia. Rozwój opieki paliatywnej winien także uwzględniać „Rekomendacje Komitetu Ministrów dla państw członkowskich w sprawie organizacji opieki paliatywnej”, przyjęte przez Komitet Ministrów Rady Europy w dniu 12 listopada 2003 roku.

W dokumencie tym zapisano, że opieka paliatywna nie sprowadza się jedynie do opieki instytucjonalnej: jest raczej filozofią opieki, która może być zastosowana we wszystkich miejscach pobytu chorego. Zwykle obserwuje się tworzenie zespołów środowiskowych, które oferują opiekę nad chorym w jego własnym domu lub w domu opieki społecznej. Równie często obserwuje się inne modele opieki paliatywnej prowadzonej w szpitalach. Jeżeli to możliwe, chorzy powinni mieć możliwość skorzystania z różnych form opieki, zależnie od ich potrzeb zdrowotnych i osobistych preferencji.

W przywołanym dokumencie zaleca się, aby rządy państw członkowskich:

- 1) podjęły programowe, legislacyjne i inne działania konieczne dla opracowania ram dla spójnych i wszechstronnych narodowych regulacji prawnych w zakresie opieki paliatywnej;

- 2) dążyły do zrealizowania, na ile jest to możliwe, ujętych w dokumencie działań;
- 3) promowały rozwój współpracy międzynarodowej pomiędzy organizacjami, instytucjami badawczymi i innymi aktywnymi na polu opieki paliatywnej strukturami.

W odniesieniu do powyższych zaleceń, Ministerstwo Zdrowia podjęło działania związane z wypracowaniem ram prawnych dla rozwoju opieki paliatywnej, a w szczególności dla podniesienia jakości udzielanych świadczeń w ramach opieki paliatywnej i hospicyjnej. Podjęte zostały prace nad projektem rozporządzenia Ministra Zdrowia w sprawie standardów postępowania i procedur medycznych z zakresu opieki paliatywnej i hospicyjnej w zakładach opieki zdrowotnej, którego przyjęcie przyczyni się z pewnością do poprawy opieki nad pacjentami wymagającymi świadczeń z powyższego zakresu.

Natomiast zasady realizacji świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych zostały określone w przepisach ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 roku o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. Nr 210, poz. 2135 ze zm.), aktach wykonawczych do ww. ustawy oraz zarządzeniach Prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia, dotyczących postępowań w sprawie zawarcia umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w poszczególnych rodzajach i zakresach.

Zgodnie z przepisem art. 15 ww. ustawy, świadczeniobiorcy mają na zasadach określonych w ustawie, prawo do świadczeń opieki zdrowotnej, których celem jest zachowanie zdrowia, zapobieganie chorobom i urazom, wczesne wykrywanie chorób, leczenie, pielęgnacja oraz zapobieganie niepełnosprawności i jej ograniczanie. Świadczeniobiorcom zapewnia się i finansuje ze środków publicznych m.in. podstawową opiekę zdrowotną, ambulatoryjne świadczenia specjalistyczne, rehabilitację leczniczą, świadczenia stomatologiczne, leczenie w domu chorego, leczenie szpitalne, świadczenia pielęgnacyjne i opiekuńcze, opiekę paliatywno-hospicyjną oraz zaopatrzenie w produkty lecznicze, wyroby medyczne i środki pomocnicze.

Podstawą udzielania świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych przez Narodowy Fundusz Zdrowia, zgodnie z art. 132 wyżej wymienionej ustawy, jest umowa o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej zawarta pomiędzy świadczeniodawcą a dyrektorem oddziału wojewódzkiego Funduszu.

Przedmiot postępowania w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, kryteria oceny ofert i warunki wymagane od świadczeniodawców, zgodnie z przepisem art. 146 ust. 1 wyżej wymienionej ustawy, określa Prezes Narodowego Funduszu Zdrowia, który w celu ustalenia jednolitych sposobów realizacji zadań związanych z zawieraniem umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej wydaje zarządzenia, w których określa szczegółowe warunki zawierania i realizacji umów w poszczególnych rodzajach i zakresach. Przy czym przed określeniem przedmiotu postępowania w sprawie zawarcia umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, kryteriów oceny ofert i warunków wymaganych od świadczeniodawców Prezes Funduszu zasięga opinii właściwych konsultantów krajowych (art. 146 ust. 2 ww. ustawy).

Ponadto, zgodnie z art. 97 ust. 3 przywołanej ustawy, do zakresu działania Funduszu należy między innymi:

- 1) określanie jakości i dostępności do świadczeń oraz analiza kosztów świadczeń opieki zdrowotnej w zakresie niezbędnym dla prawidłowego zawierania umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej,
- 2) przeprowadzanie konkursów ofert, rokowań oraz zawieranie umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, a także monitorowanie ich realizacji i rozliczanie.

Szczegółowe kwestie dotyczące opieki paliatywnej i hospicyjnej znajdują się w zarządzeniu Prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia nr 96/DSOZ/2008 w sprawie określenia warunków zawierania i realizacji umów w rodzajach: świadczenia pielęgnacyjne i opiekuńcze oraz opieka paliatywna i hospicyjna. W celu zapewnienia odpowiedniego standardu realizowania świadczeń, wspomniane zarządzenie określa zasady postępowania oraz wymagania wobec świadczeniodawców, a w szczególności:

- 1) wzór umowy o udzielanie świadczeń,
- 2) zasady udzielania świadczeń,
- 3) tryb kierowania do świadczeń pielęgnacyjnych i opiekuńczych w warunkach stacjonarnych oraz domowych,

- 4) zasady udzielania świadczeń pielęgnacyjnych i opiekuńczych w warunkach stacjonarnych,
- 5) tryb kierowania i zasady udzielania świadczeń opieki paliatywnej i hospicyjnej w warunkach stacjonarnych, ambulatoryjnych oraz domowych,
- 6) katalog zakresów świadczeń w opiece paliatywnej i hospicyjnej,
- 7) katalog środków pomocniczych i przedmiotów ortopedycznych, w które powinien zaopatrzyć świadczeniobiorcę stacjonarny zakład opiekuńczy,
- 8) wykaz schorzeń kwalifikujących do objęcia opieką hospicyjną osoby dorosłe,
- 9) wykaz schorzeń kwalifikujących do objęcia opieką hospicyjną dzieci i młodzież,
- 10) zasady sprawozdawania, rozliczania i finansowania świadczeń.

Świadczenia dla osób przewlekle i nieuleczalnie chorych realizowane są w ramach opieki długoterminowej w rodzajach: świadczenia pielęgnacyjne i opiekuńcze oraz opieka paliatywna i hospicyjna w następujących zakresach:

– świadczenia w zakładzie pielęgnacyjno-opiekuńczym/opiekuńczo-lecznicy. W zakładach tych kontraktowane są świadczenia dla pacjentów, którzy w ocenie zmodyfikowaną skalą Bartel uzyskali „0–40” punktów;

– świadczenia w zakładzie pielęgnacyjno-opiekuńczym/opiekuńczo-lecznicy dla dzieci i młodzieży. W zakładach tych Fundusz kontraktuje tożsame świadczenia jw., lecz ukierunkowane na opiekę nad dziećmi. Oznacza to, że dzieci w stanie całkowitego uzależnienia w funkcjonowaniu od osób drugich, również mają zapewnione świadczenia w zakładach stacjonarnych;

– świadczenia w zakładzie pielęgnacyjno-opiekuńczym/opiekuńczo-lecznicy dla dorosłych i dzieci wentylowanych mechanicznie. W zakładach tych Fundusz kontraktuje świadczenia dla pacjentów, którzy wentylowani są przy pomocy respiratora i nie mogą przebywać w swoich domach;

– świadczenia zespołu opieki długoterminowej domowej dla dorosłych i dzieci wentylowanych mechanicznie. Świadczenie przeznaczone jest dla tych chorych, którymi rodzina chce i potrafi opiekować się w warunkach domowych;

– świadczenia w pielęgniarskiej opiece długoterminowej domowej. Z tego rodzaju świadczeń korzystają chorzy, którymi opiekują się rodziny w swoich domach. Ponadto chorzy ci, mogą korzystać ze świadczeń rehabilitacji leczniczej, które wykonywane są w warunkach domowych;

– świadczenia w oddziale medycyny paliatywnej/hospicjum stacjonarnym, które obejmują nieuleczalnie chorych z postępującą, zagrażającą życiu chorobą;

– hospicjum domowe dla dorosłych i dzieci. Lekarze, pielęgniarki, psychologowie, rehabilitanci zatrudniani w tych hospicjach, pomagają rodzinom w opiece nad nieuleczalnie chorym, który przebywa w domu;

– poradnia medycyny paliatywnej. Opieka sprawowana jest nad chorymi, którzy mogą przybyć do poradni lub chorymi w ogólnym stanie stabilnym, którzy ze względu na ograniczoną możliwość poruszania się, wymagają porad w domu chorego.

Wartość zakontraktowanych w danym roku świadczeń zdrowotnych, zdeterminowana jest wysokością środków finansowych zapisanych w planach oddziałów wojewódzkich Funduszu. Zgodnie z treścią art. 132 ust. 5 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (t.j. Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027 z późn. zm.) „wysokość łącznych zobowiązań Funduszu wynikających z zawartych ze świadczeniodawcami umów nie może przekraczać wysokości kosztów przewidzianych na ten cel w planie finansowym Funduszu”. W związku z tym dyrektorzy oddziałów wojewódzkich Funduszu, zawierając ze świadczeniodawcami umowy o udzielanie świadczeń zdrowotnych kierują się w szczególności koniecznością jak najlepszego zabezpieczenia świadczeniobiorcom dostępu do świadczeń zdrowotnych w ramach środków przeznaczonych na ten cel w planie finansowym.

Informuję, że w Polsce obserwuje się sukcesywny rozwój opieki nad nieuleczalnie i przewlekle chorymi, niepełnosprawnymi oraz osobami w podeszłym wieku, odzwierciedleniem powyższego jest fakt, że Narodowy Fundusz Zdrowia co roku zwiększa nakłady finansowe przeznaczone na realizację świadczeń zdrowotnych w opiece długoterminowej. Wzrost nakładów ilustruje poniższe zestawienie:

- w 2007 r. wykonano świadczenia zdrowotne na kwotę 702.290,88 tys. zł;
- w 2008 r. wykonano świadczenia zdrowotne na kwotę 911.956,07 tys. zł;
- w 2009 r. plan na dzień 2 kwietnia wynosi 1.085.228,00 tys. zł.

Przedstawiając powyższe, dziękuję Panu Senatorowi za wyrażone zaangażowanie i troskę o odpowiednie zabezpieczenie świadczeń opieki zdrowotnej dla osób obłożnie i przewlekle chorych, niesamodzielnych będących w schyłkowym okresie życia, wymagających wsparcia i opieki osób drugih.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Podsekretarz Stanu
Adam Fronczak

Oświadczenie senatora Przemysława Błaszczyka

skierowane do ministra środowiska Macieja Nowickiego

Szanowny Panie Ministrze!

W świetle rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2004 r. w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących oddziaływać na środowisko oraz szczególnych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko (DzU nr 257, poz. 2573 wraz z późniejszymi zmianami) pragnę zapytać, dlaczego przy sporządzaniu raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko inne są współczynniki przeliczeniowe sztuk zwierząt w granicach administracyjnych miast, gdzie plan zagospodarowania przestrzennego często wskazuje, że dany teren jest przeznaczony pod produkcję rolną, a inny jest przelicznik względem terenów wiejskich. Należy przy tym zauważyć, że w ramach reformy administracyjnej i samorządowej 1998 r. granice wielu miast zostały rozszerzone na tereny wiejskie.

Czy Ministerstwo Środowiska i Rada Ministrów mają zamiar zmienić te kuriozalne zapisy rozporządzenia?

Z wyrazami szacunku
Przemysław Błaszczyk

Odpowiedź

Warszawa, 30.04.2009 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na pismo z dnia 7 kwietnia 2009 r., znak BPS/DSK-043-1513/09, dotyczące oświadczenia senatora Przemysława Błaszczyka w sprawie kwalifikowania przedsięwzięć do sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko, złożonego podczas 30. posiedzenia Senatu RP w dniu 2 kwietnia 2009 r., poniżej przedstawiam stosowne informacje.

Zgodnie z delegacją zawartą w art. 60 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. Nr 199, poz. 1227 oraz Nr 227, poz. 1505), Rada Ministrów określi w drodze rozporządzenia rodzaje przedsięwzięć mogących zawsze lub potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko oraz przypadki, gdy zmiany dokonywane w obiektach są kwalifikowane jako przedsięwzięcia mogące znacząco oddziaływać na środowisko. W myśl art. 173 przywołanej ustawy ww. przepisy wykonawcze winny zostać wdrożone w okresie do 24 miesięcy od wejścia w życie ustawy (czyli do dnia 15 listopada 2010 r.).

W celu pełnego uwzględnienia w krajowym prawodawstwie przedsięwzięć mogących oddziaływać na środowisko wykazanych w załączniku II dyrektywy Rady nr: 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez

niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko, prace związane z przygotowaniem projektu rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko zostały rozpoczęte (przygotowany przez Generalną Dyрекcję Ochrony Środowiska dokument został przekazany do konsultacji społecznych).

W związku z powyższym przedstawiony przez senatora Przemysława Błaszczyka problem zostanie rozważony na etapie rozpatrywania uwag będących wynikiem konsultacji społecznych.

Z poważaniem

Maciej Nowicki

Oświadczenie senator Barbary Borys-Damięckiej

skierowane do prezydent miasta stołecznego Warszawy Hanny Gronkiewicz-Waltz

Szanowna Pani Prezydent!

Oświadczenie dotyczy problemów lokalowych mieszkanki Warszawy – pani A.S.

Już od dłuższego czasu na wniosek skarżącej się wymieniam korespondencję, poglądy i argumenty z poszczególnymi instancjami decydenckimi miasta Warszawy, właściwymi w sprawie sytuacji mieszkaniowej pani A.S. Rozumiem jej rozgoryczenie i rozpacz oraz poczucie beznadziejności. Nie będę opisywać całej sprawy, bo powstałaby z tego gruba księga. Przekazuję wszystkie zgromadzone materiały i bardzo proszę Panią Prezydent o spowodowanie zaangażowania w tę sprawę fachowego i rzetelnego urzędnika Pani urzędu, na szczeblu kierownika, który mógłby poszukać optymalnego rozwiązania problemu, trudnego dla mieszkanki Warszawy, która zbywana jest przez urzędników – począwszy od szeregowych, na burmistrzu Włoch kończąc – kolejnymi pismami zawierającymi powoływanie się na przepisy; te zaś czasami są bezduszne, ale nie beznadziejne.

Sprawa zasadniczo wygląda tak: przed dwudziestu laty pani S. podpisała umowę z urzędem na zajmowany przez nią lokal, potem nikt tej umowy z nią nie rozwiązał ani nie zaproponował nowego lokum, dziś zaś budynek jest własnością firmy, która nie poczuwa się do działań na rzecz pani S.

Pani Prezydent, raz jeszcze proszę, aby decydenci miasta Warszawy zajęli się tą sprawą solidnie, rzetelnie i uczciwie, posiłkując się wszystkimi narzędziami obowiązującego prawa.

Załączniki przesyłam pocztą.

Z poważaniem

Barbara Borys-Damięcka

**Stanowisko
ZASTĘPCY DYREKTORA
BIURA POLITYKI LOKALOWEJ
w URZĘDZIE MIASTA
STOLECZNEGO WARSZAWY**

Warszawa, 6 maja 2009 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w załączeniu przekazuję kopię odpowiedzi udzielonej przez Prezydenta m.st. Warszawy w związku z wystąpieniem Pani Barbary Borys-Damięckiej Senator Rzeczypospolitej Polskiej w sprawie udzielenia pomocy mieszkaniowej Pani A.S.

Z poważaniem

ZASTĘPCA DYREKTORA
BIURA POLITYKI LOKALOWEJ
Katarzyna Łęgiewicz

**Odpowiedź
PREZYDENTA MIASTA
STOLECZNEGO WARSZAWY**

Warszawa, 5 maja 2009 r.

Pani
Barbara Borys-Damińska
Senator Rzeczypospolitej Polskiej

Nawiązując do wystąpienia z dnia 2 kwietnia 2009 r. dotyczącego możliwości udzielenia pomocy mieszkaniowej Pani A.S. zamieszkałej w budynku niewchodzącym w skład zasobu nieruchomości m.st. Warszawy uprzejmie informuję, iż trudna sytuacja prawna i życiowa części lokatorów zamieszkałych w budynkach prywatnych jest mi doskonale znana.

Pragnę nadmienić, iż obecna sytuacja jest w znacznej mierze efektem działań Państwa we wcześniejszych okresach, co w szczególności jest widoczne w niedoborze lokali mieszkalnych, który jest problemem trwałym na pewno od końca II wojny światowej.

Lokale komunalne wynajmowane są zgodnie z przepisami prawa miejscowego wydanymi na podstawie delegacji ustawowej zawartej w art. 21 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. z 2005 r. Nr 31, poz. 266).

Najem lokali na terenie poszczególnych dzielnic m.st. Warszawy uregulowany jest przepisami uchwały Nr XLIII/1010/2004 Rady miasta stołecznego Warszawy z dnia 2 grudnia 2004 r. w sprawie zasad wynajmowania lokali wchodzących w skład mieszkaniowego zasobu miasta stołecznego Warszawy.

Z mieszkaniowego zasobu wynajmowane są lokale osobom, które pozostają w trudnych warunkach mieszkaniowych, tj. zajmują lokale, w których na osobę przypada nie więcej niż 6 m² powierzchni łącznej pokoi, a nadto osiągają średni dochód na członka gospodarstwa domowego w okresie sześciu miesięcy poprzedzających datę złożenia wniosku, nie wyższy niż 150% minimalnego wynagrodzenia za pracę, w gospodarstwie jednoosobowym oraz samotnie wychowujących dzieci i 100% w gospodarstwie wieloosobowym. Aktualnie minimalne wynagrodzenie wynosi 1 276 zł.

W celu zachowania społecznej kontroli zgodnie z § 21 ww. uchwały wniosek o najem lokalu zostaje przedstawiony do zaopiniowania przez Komisję Mieszkaniową, w której skład wchodzi Radni Dzielnic, następnie Zarząd Dzielnicy rozstrzyga o zakwalifikowaniu i umieszczeniu na liście osób oczekujących na najem lokalu.

Prezydent m.st. Warszawy nie dysponuje odrębną pulą mieszkań przeznaczonych na realizację szczególnie trudnych przypadków.

Z uzyskanych w Dzielnicy Włochy wyjaśnień wynika, iż złożony przez Panią A.S. wniosek nie uzyskał pozytywnej kwalifikacji z uwagi na niespełnienie kryterium metrażowego, tym samym wnioskująca nie została umieszczona na liście oczekujących na wskazanie do najmu lokalu.

Mając na uwadze, iż ustawa nie chroni lokatora zamieszkałego w budynku prywatnym w sposób wystarczający, w obowiązującej uchwale dopuszczono możliwość ubiegania się o zawarcie umowy najmu lokalu z zasobu mieszkaniowego miasta przez lokatora z wypowiedzianą umową najmu na podstawie art. 11 ust. 5 wyżej przytoczonej ustawy (wypowiedzenie trzyletnie), przy uwzględnieniu jedynie kryterium dochodowego.

Jak wynika ze zgromadzonych dokumentów właściciel lokalu nie wypowiedział Pani A.S. umowy najmu w powyższym trybie, co dawałoby podstawę do ponownej oceny wniosku przez Zarząd Dzielnicy Włochy m.st. Warszawy. Na marginesie warto zauważyć, iż zgodnie z art. 678 KC w razie zbycia rzeczy najętej w czasie trwania najmu nabywca wstępuje w stosunek najmu na miejsce zbywcy. Właściciel nieruchomości budynkowej staje się stroną zawartych umów najmu lokali mieszkalnych.

Ponadto pragnę wyjaśnić, iż brak jest również możliwości udzielenia pomocy mieszkaniowej zainteresowanej poprzez wskazanie do najmu lokalu zamiennego. W myśl art. 32 w związku z art. 11 ust. 2 pkt 4 ww. ustawy na dzielnicy spoczywa obowiązek zapewnienia lokalu zamiennego lokatorom opłacającym w dniu wejścia w życie ustawy czynsz regulowany i zamieszkującym w budynkach prywatnych w przypadku, gdy najemcom została wypowiedziana umowa najmu z tytułu opróżnienia lokalu w związku z koniecznością rozbiórki lub remontu budynku. Do dnia dzisiejszego organ nadzoru budowlanego nie wydał żadnej decyzji nakazującej rozbiórkę lub remont budynku.

W tej sytuacji faktycznej i prawnej wydaje się, iż jedyną możliwością rozwiązania problemu mieszkaniowego Pani A.S. jest wynajęcie mieszkania z zasobu Towarzystwa Budownictwa Społecznego. Towarzystwa Budownictwa Społecznego działają m.in. w postaci spółek, których celem jest budowa mieszkań z przeznaczeniem na wynajem. Osoby starające się o najem lokalu z zasobów TBS zgodnie z ustawą z dnia 26 października 1995 r. o niektórych formach popierania budownictwa mieszkaniowego – nie mogą posiadać tytułu prawnego do innego lokalu mieszkalnego w tym samym mieście, a także zobowiązują się do pokrycia 30% kosztów budowy wybranego lokalu oraz wpłacają kaucję zabezpieczającą pokrycie należności czynszowych w wysokości 12-krotności miesięcznego czynszu za wynajmowane mieszkanie. Istnieje możliwość realizacji książeczek mieszkaniowych w związku z wpłatą kaucji. W regulaminach miejskich Towarzystw Budownictwa Społecznego znajdują się zapisy dające pierwszeństwo przy naborze lokatorów zamieszkujących w budynkach prywatnych, a legitymujących się decyzjami administracyjnymi o przydziale.

W chwili obecnej Towarzystwa Budownictwa Społecznego pozyskują grunty pod kolejne inwestycje. W przypadku, gdyby Pani A.S. była zainteresowana najmem takiego lokalu bliższe informacje o planowanych inwestycjach oraz o naborze na najemców może uzyskać bezpośrednio w siedzibach spółek miejskich pod numerami telefonów:

- TBS Bemowo, ul. Pełczyńskiego 30, tel. 022 3041111, 3041112, 3041113,
- TBS Mokotów, ul. Modzelewskiego 27, tel. 022 6470228, 8531545,
- TBS Praga Płd., ul. Mińska 52/54, tel. 022 6986018, 6989670, 6989512,
- TBS Praga Płn., ul. Strzelecka 21/25 lok. 4, tel. 022 6198964.

PREZYDENT
MIASTA STOŁECZNEGO WARSZAWY
Hanna Gronkiewicz-Waltz

Oświadczenie senatora Zbigniewa Cichonia

skierowane do ministra sprawiedliwości, prokuratora generalnego RP Andrzeja Czumy

Pragnę złożyć oświadczenie w sprawie działań w naszych sądach, w moim przekonaniu ograniczających publiczności dostęp do uczestnictwa w rozprawach w charakterze obserwatorów, jak również działań, które ograniczają możliwość obrony stron w konkretnych sprawach.

Pierwsza kwestia. Otóż w wielu budynkach sądowych pojawiły się przy wejściach ogłoszenia, że osoby wchodzące na teren sądu proszone są o okazanie wezwania do sądu. Jest to, moim zdaniem, praktyka sprzeczna z zasadą powszechnej dostępności sądów dla publiczności. Jest to jeden z elementów kontroli wymiaru sprawiedliwości przez społeczeństwo, do czego ma ono prawo w demokratycznym państwie prawa. Nie mówię już o innym ważnym elemencie, jakim są walory edukacyjne uczestnictwa społeczeństwa poprzez obserwowanie procesów, jakie się toczą.

Druga kwestia związana jest z prawem do obrony, czyli możliwością korzystania z akt sprawy. W sądach pojawiają się takie praktyki, że się nie udostępnia stronom akt sprawy, tylko żąda się umówienia na określony dzień, czasami dopiero za kilka dni, względnie na określoną godzinę. Uważam, że jest to praktyka, która ogranicza prawo do obrony. Nie można wymagać od stron – od osób, które przybywają do sądu nieraz z odległych miejscowości, żeby czekały kilka dni albo kilka godzin na to, aby móc przeczytać akta. Dlatego zwracam się do ministra sprawiedliwości, żeby położył kres tej praktyce. Oczywiście ma taką możliwość poprzez wskazanie prezesom sądów, że tego typu ograniczenia w dostępie do sądów i w dostępie do akt stanowią pogwałcenie elementarnej zasady, która wynika chociażby z art. 6 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka, mówiącego, iż sądy w demokratycznym państwie prawa procedują w sposób jawny, chyba że ograniczenie jawności jest niezbędne ze względu na obronę moralności czy praw innych osób. Polska przegrywa wiele spraw z tego powodu, że na przykład w sprawach karnych stronom nie udostępnia się akt sądowych, zwłaszcza na etapie postępowania związanego ze stosowaniem tymczasowego aresztu.

Dlatego uważam, że jest tu potrzebna interwencja ze strony ministra sprawiedliwości, który powinien wskazać prezesom sądów, że powinni dopilnować – w ramach nadzoru czysto administracyjnego, oczywiście, bo prezes sądu nie ma nadzoru judykacyjnego, czyli nie może wpływać na treść wyroku sądowego, może natomiast wpływać na pewne czynności administracyjnoprawne – żeby publiczność miała zapewnioną możliwość udziału w rozprawach i żeby było respektowane prawo do obrony każdego.

Zbigniew Cichoń

Odpowiedź

Warszawa, 5.05.2009 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,
w odpowiedzi na pismo z dnia 7 kwietnia 2009 r. Nr BPS/DSK-043-1515/09, przy którym przekazano oświadczenie Pana Senatorsa Zbigniewa Cichonia złożone na

30. posiedzeniu Senatu w dniu 2 kwietnia 2009 roku w sprawie ograniczenia publiczności dostępu do uczestnictwa w rozprawach w charakterze obserwatorów, które ma się przejawiać tym, że przy wejściach do wielu sądów pojawiły się ogłoszenia o okazywaniu wezwania do sądu przez osoby wchodzące do budynku sądu, uprzejmie przedstawiam, co następuje:

Prezesi Sądów Okręgowych przedstawili pisemne wyjaśnienia odnośnie opisanej przez Pana Senatora sytuacji. Spośród wszystkich 45 sądów okręgowych i 320 sądów rejonowych, tylko w Sądzie Rejonowym w Bełchatowie przy wejściu do budynku znajduje się ogłoszenie zobowiązujące do okazywania wezwań przez osoby wchodzące do sądu. Jak jednak zapewnia Prezes tego Sądu, ogłoszenie to nie powoduje, że do budynku nie są wpuszczane osoby nieposiadające stosownych wezwań, a co za tym idzie, nie ogranicza dostępu do uczestnictwa w rozprawach w charakterze obserwatorów. Ponadto, Prezes Sądu Okręgowego w Warszawie poinformował, że w budynkach sądów rejonowych okręgu warszawskiego oraz Sądu Okręgowego nie zamieszczano takich ogłoszeń zobowiązujących do okazywania wezwania przez osoby wchodzące do sądu, z wyjątkiem wejścia do budynku przy ul. Chopina 1, w którym znajdują się dwa wydziały tego Sądu (IX i X Wydział Karny Odwoławczy), gdzie sprawdzane są wezwania i wystawiane przepustki, z tym że budynek ten nie jest administrowany przez Sąd Okręgowy.

Stosowane w niektórych sądach takie czynności, jak prośby skierowane do interesantów, by okazywali wezwania lub zawiadomienia, mają na celu udzielenie im pomocy poprzez skierowanie tych osób do właściwego miejsca – sali rozpraw lub sekretariatu wydziału.

Podkreślano, iż w niektórych sądach osoby nieposiadające wezwania lub zawiadomienia, proszone są o zarejestrowanie swego wejścia i pobytu w książce kontroli ruchu osobowego prowadzonej przez pracowników ochrony budynku. Jednak tego rodzaju procedury nie ograniczają dostępu chętnych do uczestnictwa w rozprawach, a ich stosowanie jest związane z zapewnieniem bezpieczeństwa obiektu i znajdujących się w nim ludzi.

W niektórych jednostkach, zgodnie z zarządzeniami prezesów sądów, nadzwyczajne środki ostrożności w postaci legitymowania oraz okazania przez osoby wchodzące do sądu wezwania lub zawiadomienia, wprowadzane są w przypadku rozpoznawania w danym dniu spraw o szczególnym charakterze, które mogą zagrozić bezpieczeństwu osób przebywających w gmachu sądu. W takich okolicznościach osoby wchodzące do budynku sądu są legitymowane i zobowiązane do wyjaśnienia powodu swojego przyścia. Zatem w tych sądach, w których funkcjonuje policja sądowa lub służba ochrony, w celu zapewnienia bezpieczeństwa w budynkach, osoby wchodzące są zobowiązane do przejścia przez bramkę bezpieczeństwa, a niektóre z nich są legitymowane przez policję sądową. Przyczyną takich sytuacji są warunki techniczne, to jest brak wydzielonych stref bezpieczeństwa, do których wstęp mieliby tylko pracownicy sądu.

Przedstawione przez prezesów informacje nie wskazują na celowe działania sądów ograniczające publiczności dostęp do uczestnictwa w rozprawach w charakterze obserwatorów.

Ponadto, należy zauważyć, iż często ilość osób uczestniczących w charakterze publiczności uzależniona jest od ilości miejsc siedzących na danej sali rozpraw. W takich sytuacjach o udziale i o liczbie publiczności decyduje przewodniczący składu orzekającego. Wyjątkowe ograniczenia dostępu mają umocowanie w stosownych przepisach prawnych, m.in. w § 67 *rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 23 lutego 2007 r. Regulamin urzędowania sądów powszechnych (Dz.U. Nr 38, poz. 249)*, zgodnie z którym prezes sądu może zarządzić wydanie kart wstępu na salę rozpraw w razie przewidywanego przybycia licznej publiczności. Prezes może również wyznaczyć odpowiednie miejsce dla przedstawicieli prasy i innych środków masowego przekazu.

Odnosząc się do drugiej kwestii, związanej z realizacją prawa do obrony, w kontekście możliwości korzystania z akt sprawy, na wstępie zauważyć należy, że przepis art. 156 § 1 Kodeksu postępowania karnego nakłada na sąd obowiązek udostępniania stronom, podmiotowi określonemu w art. 416 k.p.k., obrońcom i pełnomocnikom ustawowym, akt sprawy sądowej i daje możliwość sporządzenia z nich odpisów. Jedno-

cznie wymienione uregulowanie uzależnia udostępnienie akt innym osobom od zgody prezesa sądu.

Do zasygnalizowanej w art. 156 k.p.k. kwestii odnosi się także regulacja w *rozporządzeniu – Regulamin urzędowania sądów powszechnych*. Zgodnie z § 94 cytowanego rozporządzenia przewodniczący wydziału zezwala na przejrzanie akt sprawy w sekretariacie upoważnionym przedstawicielom organizacji społecznych, które mogą wstąpić do toczącego się postępowania w danej sprawie lub zgłosić w mm swój udział, a także decyduje o udostępnieniu akt sądowych innym osobom, niemającym uprawnień procesowych oraz o zakresie wykorzystania przez nie tych akt. W myśl ust. 3 wskazanego przepisu, w celu udostępnienia większej liczby akt, np. dla celów naukowo-badawczych, wymagana jest zgoda prezesa sądu.

Ponadto warto zwrócić uwagę, iż w związku z przepisem § 96 ust. 1 cytowanego wyżej rozporządzenia przewiduje się możliwość przesłania akt sądowych do sądu rejonowego właściwego dla miejsca zamieszkania osób uprawnionych, w celu ułatwienia im przejrzania akt i sporządzenia z nich odpisów. Z kolei ust. 2 wskazanego przepisu umożliwia przesłanie, za zgodą przewodniczącego wydziału, akt sądowych do zakładu karnego lub aresztu śledczego w celu zapoznania się z nimi przez osoby pozbawione wolności.

Wobec zapewnienia aktom sądowym pełnej ochrony, ustawodawca wprowadził ograniczenia, co do podmiotu (prezes sądu, przewodniczący wydziału) podejmującego decyzje o zakresie i sposobie ich udostępnienia, uwzględniającego indywidualne realia każdego postępowania.

W związku z powyższym, w przypadku bezzasadnej odmowy wydania akt przez prezesa sądu lub przewodniczącego wydziału, uprawnione osoby mogą kwestionować wymienioną sytuację na drodze postępowania skargowego.

W myśl § 98 ust. 1 cytowanego rozporządzenia, poza przypadkami określonymi w § 95–97, akta spraw sądowych nie mogą być wynoszone poza siedzibę sądu, a zatem nie powinny mieć miejsca przypadki braku możliwości fizycznego zapoznania się z aktami sprawy. W tym kontekście występująca sytuacja, w której zainteresowany musi się umawiać na konkretny dzień w celu wglądu do akt sprawy może być najczęściej spowodowana tym, że w chwili zgłoszenia takiej prośby przez uprawnioną osobę akta znajdują się poza siedzibą sądu. Są to zwykle przypadki, kiedy akta zostały przesłane do biegłego celem sporządzenia przez niego opinii albo znajdują się w innym sądzie, w związku z czynnościami sądu odwoławczego w sprawie lub też zostały już przekazane do archiwum sądowego, które nie zawsze znajduje się w tym samym budynku, co sąd.

Na zakończenie, pragnę zapewnić Pana Senatora, że Minister Sprawiedliwości w ramach swoich uprawnień wynikających z art. 9 *ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070 z późn. zm.)* obejmujących nadzór nad działalnością administracyjną sądów powszechnych monitoruje na bieżąco funkcjonowanie sądów, również w kontekście problemów podniesionych w wystąpieniu.

Z wyrazami szacunku

z upoważnienia
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI
Zbigniew Wrona
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Grzegorza Czeleja

skierowane do minister zdrowia Ewy Kopacz

Szanowna Pani Minister!

Jest sprawą powszechnie wiadomą, że sytuacja ekonomiczna części jednostek udzielających świadczeń zdrowotnych jest bardzo trudna. Jest oczywiste, że mimo wzrastających wciąż nakładów finansowych na służbę zdrowia jej poprawne funkcjonowanie nie będzie możliwe bez dobrze zorganizowanych i racjonalnie gospodarujących szpitali. W obecnej sytuacji, gdy większość szpitali jest zadłużona, nie ma mowy o wprowadzaniu planowanych zmian w postaci koszyka świadczeń gwarantowanych, reformy płatnika, wyceny technologii medycznych czy ubezpieczenia uzupełniającego. W związku z tym mam pytanie, jaką pomoc przewiduje rząd w celu realizacji przekształceń i restrukturyzacji zakładów opieki zdrowotnej. Realizacja dotychczasowych programów restrukturyzacji w oparciu o zasady określone w ustawie o pomocy publicznej i restrukturyzacji publicznych zakładów opieki zdrowotnej z dnia 15 kwietnia 2005 r. (DzU nr 78, poz. 684) dokonywana jest dzięki udziałowi finansowemu jednostek samorządu terytorialnego, co stanowi duże obciążenie dla ich budżetów. Ponadto trzeba dodać, że przez lata na restrukturyzację wydano już 20 miliardów zł, a szpitale nadal toną w długach.

W przedstawionym kontekście odniosę się do programu rządowego „Ratujmy polskie szpitale”. Trwają właśnie konsultacje społeczne na jego temat. Samorządy, zachęcane pieniędzmi z budżetu na pokrycie części długów, miałyby dobrowolnie zacząć przekształcać szpitale w spółki. Rząd zakłada, że w ten sposób w najbliższych latach uda się doprowadzić do komercjalizacji wielu placówek. Czy jednak faktycznie każdy samorząd będzie mógł oraz, co również istotne, będzie chciał skorzystać z dotacji? Program zakłada, że samorząd musi zlikwidować działający zadłużony ZOZ i stworzyć spółkę, która przejmie majątek szpitala. Jednak jest to propozycja jedynie dla szpitali z niewielkim długiem i bogatych samorządów. Wiele samorządów po prostu nie będzie mogło przejąć długów, bo same są już poważnie zadłużone, a w tym przypadku mogą się zadłużyć maksymalnie na 60% swoich dochodów. Jeśli zaś chodzi o dotację, która miałaby zachęcać samorządy, to trzeba podkreślić, że samorząd dostanie ją dopiero wtedy, gdy skończy przekształcenie, a to może trwać wiele miesięcy. Ponadto państwo nie sptaci wszystkich długów szpitala, samorządy dużą ich część będą musiały sptacić same. Zachodzi uzasadniona obawa, że samorządy po przeliczeniu, ile faktycznie mogą dostać od rządu, uznają, że nie optaca im się przystępować do programu.

Podsumowując treść swojego oświadczenia, pragnę jeszcze raz wyrazić zdanie o konieczności wspierania samorządów w finansowaniu służby zdrowia. Przedstawiony do konsultacji społecznych program „Ratujmy polskie szpitale” nie jest jednak dobrym rozwiązaniem. Po stronie rządu podejmowane będą wybiórcze decyzje, komu darować długi i udzielić dotacji, ze strony samorządów może więc po prostu nie być zainteresowania przystąpieniem do programu.

Grzegorz Czelej

Odpowiedź

Warszawa, 2009.04.28

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie senatora Grzegorza Czeleja przekazane przy piśmie z dnia 7 kwietnia 2009 r. znak: BPS/DSK-043-1516/09 dotyczące realizacji Programu wieloletniego „Wsparcie jednostek samorządu terytorialnego w działaniach stabilizujących system ochrony zdrowia” uprzejmie przedstawiam następującą informację.

W swoim oświadczeniu, zasygnalizował Pan wiele istotnych problemów dotyczących funkcjonowania systemu ochrony zdrowia, w tym nieefektywności proponowanych dotychczas rozwiązań zmierzających do restrukturyzacji zakładów opieki zdrowotnej, które często przybierały formę „prostego oddłużenia” jednostek bez istotnej zmiany racjonalności zarządzania takimi zakładami.

Jedną z przyczyn trudnej i złożonej sytuacji w ochronie zdrowia jest niespójna forma funkcjonowania jednostki ochrony zdrowia, jaką jest samodzielny publiczny zakład opieki zdrowotnej. Zawiera ona szereg ograniczeń uniemożliwiających szybki rozwój tych zakładów. Do zmian, jakie zachodzą w środowisku, w którym funkcjonują zakłady opieki zdrowotnej, może się dostosować tylko elastycznie i szybko reagujący podmiot, przystosowany do działania w realiach rynkowych, zdolny do adaptowania nowych technologii medycznych i reagujący na zmieniające się potrzeby pacjentów.

Program „Wsparcie jednostek samorządu terytorialnego w działaniach stabilizujących system ochrony zdrowia” został przygotowany w celu wsparcia jednostek samorządu terytorialnego, będących podmiotami założycielskimi samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej, w działaniach zmierzających do zmiany formy organizacyjno-prawnej funkcjonowania samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej na niepubliczny zakład opieki zdrowotnej.

Realizacja tych działań mogłaby być zagrożona w sytuacji ponoszenia przez jednostki samorządu terytorialnego dużego wysiłku organizacyjnego i finansowego przy wdrażaniu zmian organizacyjno-prawnych funkcjonowania zakładów opieki zdrowotnej. Z uwagi na powyższe powiązано wysokość wsparcia udzielanego w ramach Programu z wysokością przejętych przez jednostkę samorządu terytorialnego zobowiązań.

Przekroczenie progu zadłużenia budżetów jednostek samorządu terytorialnego po przejściu zobowiązań zlikwidowanego SP ZOZ-u nie wyklucza samorządu z uczestnictwa w Programie. Należy pamiętać, że jeśli samorząd realizuje program naprawczy, to przekroczenie 60% zadłużenia nie jest równoznaczne z wprowadzeniem zarządu komisarycznego. Ten problem jest uregulowany w odrębnych przepisach (m.in. Ustawa o finansach publicznych). Ocena sytuacji finansowej jednostki samorządu jest dokonywana przez Regionalne Izby Obrachunkowe, które będą rozpatrywać każdy przypadek indywidualnie.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Podsekretarz Stanu
Marek Haber

Oświadczenie senatora Władysława Dajczaka

skierowane do wiceprezesa Rady Ministrów, ministra gospodarki Waldemara Pawlaka

Moi wyborcy, zarówno konsumenci, jak i przedsiębiorcy zajmujący się sprzedażą konsumencką, sygnalizują mi problemy związane ze stosowaniem niektórych zapisów ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego (DzU z 2002 r. nr 141, poz. 1176). Szczególnie często podnoszone są kłopoty z interpretacją art. 8 wspomnianej ustawy. W razie niezgodności towaru z umową uprawnienia konsumenta pozwalają mu żądać od sprzedawcy doprowadzenia towaru do stanu zgodnego z umową przez nieodpłatną naprawę albo wymianę na nowy. W wyjątkowych przypadkach, opisywanych w art. 8 ust. 4, kupujący może też domagać się stosownego obniżenia ceny albo odstąpić od umowy.

Kluczową sprawą jest jednak rozumienie art. 8 ust. 3 ustawy, którego brzmienie jest następujące: „Jeżeli sprzedawca, który otrzymał od kupującego żądanie określone w ust. 1, nie ustosunkował się do tego żądania w terminie 14 dni, uważa się, że uznał je za uzasadnione”. Największe wątpliwości budzi charakter czternastodniowego terminu, w którym sprzedawca powinien ustosunkować się do żądania kupującego. Czy w tym terminie sprzedający powinien jedynie nadać na pocztę pismo zawierające ustosunkowanie się do żądania, czy też pismo to powinno w tym terminie dotrzeć do kupującego w taki sposób, aby mógł on zapoznać się z jego treścią?

Ze względu na fakt, iż wartość przedmiotu sporu jest zazwyczaj niewielka, sprawy konsumenckie stosunkowo rzadko trafiają do sądów. Wydaje się jednak, iż tak niejednoznaczny zapis, jak przepis art. 8 ust. 3 wymienionej ustawy, nie powinien obowiązywać w sprawach życia codziennego. Lepiej byłoby, zarówno dla przedsiębiorców, jak i dla konsumentów, aby sama ustawa rozstrzygała jak najwięcej wątpliwości i aby obywatele nie musieli w tego typu drobnych sprawach udawać się do sądów.

Mając na uwadze przedstawiony problem, dotyczący większości obywateli, zwracam się do Ministerstwa Gospodarki z zapytaniem, czy resort monitoruje spory sądowe dotyczące umów sprzedaży konsumenckiej i czy są prowadzone w Ministerstwie Gospodarki jakiegokolwiek prace mające na celu poprawienie wspomnianej ustawy w taki sposób, aby uczynić ją jak najbardziej jednoznaczna i precyzyjna.

Z wyrazami szacunku
Władysław Dajczak

Stanowisko

Warszawa, 15.04.2009 r.

Pan Andrzej Czuma
Minister Sprawiedliwości

Szanowny Panie Ministrze,

uprzejmie informuję Pana Ministra, że otrzymałem od Marszałka Senatu RP Pana Bogdana Borusewicza oświadczenie złożone przez senatora Władysława Dajczaka podczas 30. posiedzenia Senatu RP w dniu 2 kwietnia 2009 r. w sprawie uprawnień konsumenta i obowiązków sprzedającego w razie niezgodności towaru z umową oraz prowadzenia monitoringu sporów sądowych dotyczących umów sprzedaży konsumenckiej (pismo z dnia 7 kwietnia 2009 r., BPS/DSK-043-1517/09). Pan Senator wnosi

o ocenę zasadności zmiany przepisów pozostającej w kompetencji Pana Ministra ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. Nr 141, poz. 1176, z późn. zm.), w celu wyeliminowania występujących wątpliwości interpretacyjnych.

Biorąc pod uwagę, że przedmiotem i zakresem oświadczenia są sprawy nienależące bezpośrednio do właściwości ministra właściwego do spraw gospodarki, uprzejmie przysyłam w załączeniu oświadczenie senatora W. Dajczaka z prośbą o udzielenie odpowiedzi.

Z poważaniem

MINISTER
z upoważnienia
Adam Szejnfeld
Sekretarz Stanu

**Odpowiedź
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI**

Warszawa, 11 maja 2009 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie złożone przez Pana Senatora Władysława Dajczaka, na 30. posiedzeniu Senatu w dniu 2 kwietnia 2009 r., dotyczące problemów związanych ze stosowaniem niektórych przepisów ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego, przekazane przy piśmie Pana Marszałka z dnia 7 kwietnia 2009 r. Ministrowi Gospodarki, a następnie przesłane w dniu 21 kwietnia 2009 r. – według właściwości – Ministrowi Sprawiedliwości, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Stosownie do treści art. 8 ust. 3 ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. Nr 141, poz. 1176, z późn. zm.) jeżeli sprzedawca, który otrzymał od kupującego żądanie doprowadzenia towaru konsumpcyjnego do stanu zgodnego z umową przez nieodpłatną naprawę lub wymianę na nowy, nie ustosunkował się do tego żądania w terminie 14 dni, uważa się, że uznał je za uzasadnione.

Poprzez ustosunkowanie się należy rozumieć złożenie oświadczenia w zakresie zasadności roszczenia oraz kwestii jego wykonania. W doktrynie wyrażono pogląd (por. M. Pecyna: Komentarz do art. 8 ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego, *Lex/el.* 2003), że bieg wskazanego wyżej terminu winien być wyznaczony na zasadzie analogicznej jak z art. 61 k.c. stosowanej do oświadczeń woli, tj. za moment początkowy terminu należy uznać chwilę doręczenia żądania sprzedawcy, w sposób umożliwiający mu zapoznanie się z jego treścią. Odpowiedź sprzedawcy powinna dojść do kupującego przed upływem terminu 14-dniowego liczonego od chwili doręczenia żądania.

Uprzejmie informuję, że Komisja Kodyfikacyjna Prawa Cywilnego działająca przy Ministrze Sprawiedliwości prowadzi prace nad przeglądem prawa konsumenckiego

w Polsce, będące częścią projektu nowego kodeksu cywilnego, który zakłada kompleksową reformę uregulowań dotyczących umowy sprzedaży (w tym umowy sprzedaży konsumenckiej). Niewątpliwie wynikiem powyższych prac będzie stworzenie przejrzystych uregulowań w zakresie problematyki sprzedaży konsumenckiej.

Wskazać również należy, że obecnie trwają negocjacje dyrektywy o prawach konsumentów (KOM(2008) 614/3), która swoim zakresem obejmuje kwestię sprzedaży konsumenckiej. Nie można wykluczyć, że przyjęcie wskazanej dyrektywy będzie się wiązać z koniecznością modyfikacji polskiej regulacji prawnej odnoszącej się do umowy sprzedaży konsumenckiej.

W zakresie poruszonej w oświadczeniu kwestii monitorowania sporów sądowych dotyczących roszczeń z umów sprzedaży konsumenckiej, uprzejmie informuję, że dotychczas w ramach działań nadzorczych nie zachodziła potrzeba monitorowania ogółu spraw związanych z dochodzeniem wskazanych roszczeń, albowiem do Ministerstwa Sprawiedliwości nie docierały sygnały wskazujące na potrzebę takiego całościowego nadzoru tych spraw.

Z wyrazami szacunku

z upoważnienia
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI
Zbigniew Wrona
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Władysława Dajczaka

skierowane do minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak

Niezwykłe istotnym problemem w Polsce jest trudne łączenie rodzicielstwa z pracą. Mają to ułatwić pewne instytucje prawa pracy. Jednym z takich rozwiązań jest prawo do przerw w pracy, przysługujące pracownikom karmiącym dziecko piersią. Przerwy te są uregulowane w art. 187 kodeksu pracy. Niestety, dociera do mnie wiele sygnałów, zarówno od matek, jak i od pracodawców, o problemach ze stosowaniem przepisów o przerwach. Matki sygnalizują często nieprzyjazną atmosferę towarzyszącą korzystaniu z tych uprawnień. Przedsiębiorcy zaś podkreślają, iż w wielu przypadkach narażeni są na nadużycia ze strony nieuczciwych kobiet. Niektóre z nich nie karmią dzieci piersią, a korzystają z uprawnień. Pracodawca nie jest w stanie w żaden sposób zweryfikować prawdziwości deklarowanego faktu, a kobiety bez większych problemów uzyskują od lekarzy stosowne zaświadczenia o karmieniu piersią.

W mojej ocenie powyższe problemy mogą wynikać ze sposobu uregulowania tej instytucji. Czy ministerstwo dostrzega istnienie problemu dotyczącego wykorzystywania przerw w pracy przez matki karmiące piersią swoje dzieci? Czy istnieje możliwość zmian w kodeksie pracy w celu określenia maksymalnego wieku dziecka, do którego kobiety mogłyby korzystać z prawa do przerw w pracy? Czy takie rozwiązanie, oparte na zasadzie pewności prawa i jego jednoznaczności, mogłoby przyczynić się do poprawienia sytuacji matek karmiących piersią, a jednocześnie zapewnić przedsiębiorców, że kobiety nie będą nadużywać swoich praw kosztem pracodawców? Proszę o informację, czy w ministerstwie prowadzone są jakiegokolwiek prace związane ze zmianą prawa dotyczącego powyższego zagadnienia.

Z wyrazami szacunku
Władysław Dajczak

Odpowiedź

Warszawa, 22 kwietnia 2009 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu RP

W odpowiedzi na oświadczenie Pana Senatora Władysława Dajczaka w sprawie ewentualnych zmian w Kodeksie pracy dotyczących przerw w pracy dla pracownic karmiących dziecko piersią, złożone podczas 30. posiedzenia Senatu RP w dniu 2 kwietnia 2009 r., przesłane przy piśmie z dnia 7 kwietnia 2009 r., znak: BPS/DSK-043-1518/09, uprzejmie informuję, co następuje:

Uprawnienie pracownic karmiących dziecko (lub dzieci) piersią do przerwy (lub przerw) w pracy wynika z art. 187 Kodeksu pracy. Zgodnie z tym przepisem pracownica karmiąca dziecko piersią ma prawo do dwóch półgodzinnych przerw w pracy wliczanych do czasu pracy. Pracownica karmiąca więcej niż jedno dziecko ma prawo do dwóch przerw w pracy, po 45 minut każda. Przerwy na karmienie mogą być na wniosek pracownicy udzielane łącznie. Natomiast pracownicy zatrudnionej przez czas krótszy niż 4 godziny dziennie przerwy na karmienie nie przysługują. Jeżeli czas pracy pracownicy nie przekracza 6 godzin dziennie, przysługuje jej jedna przerwa na karmienie.

Jak wynika z art. 6 Kodeksu cywilnego ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. A zatem pracodawca ma prawo żądać, aby pracownica, która chce korzystać z przerw w pracy, o których mowa w art. 187 Kodeksu pracy, udowodniła fakt karmienia dziecka piersią. Dowodem takim może być w pierwszej kolejności samo oświadczenie pracownicy, a jeżeli pracodawca ma wątpliwości co do jego prawdziwości może żądać zaświadczenia od lekarza, potwierdzającego fakt karmienia przez pracownicę dziecka piersią. Jeżeli zdaniem pracodawcy zaświadczenie lekarskie nie odpowiada prawdzie – ma on prawo odmówić udzielania pracownicy przerw w pracy. Wówczas pracownica może dochodzić swoich praw w sądzie pracy, który jest właściwy do rozstrzygnięcia sporu w tej kwestii.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że nie wydaje się możliwe ograniczenie pracownicom prawa do karmienia dziecka piersią do osiągnięcia przez dziecko określonego wieku. Trudno bowiem, aby ustawodawca ingerował w tak prywatną decyzję kobiety. Natomiast przerwy w pracy są przerwami celowymi, mają one na celu umożliwić pracownicy karmienie dziecka piersią, a zatem powinny być pracownicy udzielane przez cały okres tego karmienia.

W związku z powyższym w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej nie są aktualnie prowadzone żadne prace legislacyjne dotyczące przerw na karmienie.

MINISTER
Jolanta Fedak

Oświadczenie senatora Jana Dobrzyńskiego

skierowane do prezesa Rady Ministrów Donalda Tuska

Szanowny Panie Premierze!

W obecnej sytuacji gospodarczej – a co za tym idzie, także sytuacji finansowej – w jakiej znalazła się Rzeczpospolita Polska, widząc potrzebę poszukiwania oszczędności we wszystkich działach gospodarki, w tym nawet w polskiej armii oraz służbach mundurowych, należy odnieść się również do wydatków ponoszonych przez administrację rządową i samorządową oraz ich faktycznego uzasadnienia.

Olbrzymie premie przyznawane wysokim urzędnikom w dobie narastającej recesji są niewątpliwie nie na miejscu oraz bulwersują opinię publiczną. Nie do zaakceptowania jest bowiem przyznawanie urzędnikom, którzy nierzadko zarabiają miesięcznie po kilkanaście tysięcy złotych, dodatkowych premii, stanowiących wielokrotność ich miesięcznego wynagrodzenia. Nie jest tu istotne, pod jaką nazwą następuje tu wypłacanie takich profitów. Równie dobrze można nazwać je nagrodami, a nawet podwyżkami.

W sytuacji spowolnienia polskiej gospodarki, kiedy coraz częściej słyszy się o upadłości polskich firm oraz zwolnieniach grupowych, należałoby raczej odstąpić od przyznawania premii wysokim urzędnikom, a przynajmniej zmniejszać ich wymiar. Przekazywanie kwoty w wysokości kilkudziesięciu milionów złotych na „nagrody” wysokim urzędnikom w skali jednego miasta, w żadnym wypadku nie można nazwać „motywowaniem pracowników”. Jest to sytuacja nie do przyjęcia.

Dlatego też zwracam się do Pana Premiera z następującymi pytaniami.

1. Czy widzi Pan potrzebę i jednocześnie przewiduje Pan podjęcie jakichkolwiek kroków celem zapobieżenia opisanym sytuacjom? Jeżeli tak, to jakie to miałyby być kroki oraz kiedy zamierza Pan je podjąć?

2. Czy widzi Pan potrzebę podejmowania takich działań również w odniesieniu do wysokich urzędników samorządowych?

Jan Dobrzyński

**Odpowiedź
MINISTRA
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
I ADMINISTRACJI**

Warszawa, 7.05.2009 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w nawiązaniu do pisma z dnia 7 kwietnia 2009 roku (sygn. BPS/DSK-043-1519/09) przekazującego oświadczenie złożone przez Senatora RP Pana Jana Dobrzyńskiego podczas 30. posiedzenia Senatu RP w dniu 2 kwietnia 2009 roku w sprawie *olbrzymich premii przyznawanych wysokim urzędnikom*, z upoważnienia Prezesa Rady Ministrów, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie pragnę zauważyć, iż zgodnie z art. 93 ustawy z dnia 21 listopada 2008 roku o służbie cywilnej (Dz. U. Nr 227, poz. 1505), członkom korpusu służby cywilnej

za szczególne osiągnięcia w pracy zawodowej można przyznać nagrodę ze specjalnie utworzonego w tym celu funduszu nagród w służbie cywilnej.

W związku z powyższym w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji utworzony jest fundusz nagród w wysokości 3% planowanych wynagrodzeń osobowych, który pozostaje w dyspozycji Dyrektora Generalnego Ministerstwa.

Ponadto uprzejmie informuję, iż w stosunku do pracowników niebędących członkami korpusu służby cywilnej, kwestię funduszu nagród reguluje rozporządzenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 6 marca 2007 roku *w sprawie zasad wynagradzania pracowników niebędących członkami korpusu służby cywilnej zatrudnionych w urzędach administracji rządowej i pracowników innych jednostek* (Dz. U. Nr 45, poz. 290 z późn. zm.). Zgodnie z § 9 ww. rozporządzenia utworzono fundusz nagród, z przeznaczeniem na nagrody za szczególne osiągnięcia w pracy zawodowej, w wysokości 3% planowanych wynagrodzeń osobowych, który pozostaje w dyspozycji Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji.

Mając na uwadze powołane regulacje prawne, uprzejmie informuję, że w roku bieżącym, do chwili obecnej w komórkach organizacyjnych Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji przyznano następujące nagrody pieniężne:

- z okazji Święta Narodowego Trzeciego Maja przyznano 20 nagród po 2 500 zł pracownikom Ministerstwa zatrudnionym na stanowiskach nie wyższych od stanowiska naczelnika wydziału;
- za duży wkład pracy w budowę nowych rozwiązań informatycznych, dotyczących sposobu komunikacji przesyłania danych, a także wzorowe wykonywanie zadań związanych z potrzebą weryfikacji danych osobowych wykorzystywanych przez Centrum Personalizacji Dokumentów MSWiA, nagrodzono trzech funkcjonariuszy Policji oddelegowanych do pracy w Departamencie Ewidencji Państwowych i Teleinformatyki MSWiA – w kwocie po 1 200 zł;
- za osobiste zaangażowanie w prace nad organizacją Konferencji Stron Konwencji Klimatycznej ONZ (COP-14), która odbyła się w Poznaniu, nagrodzono funkcjonariusza Policji oddelegowanego do pracy w Departamencie Analiz i Nadzoru MSWiA – w kwocie 2 500 zł.

Przedstawiając powyższe, pragnę jednocześnie zauważyć, iż spostrzeżenia Pana Senatora wydają się odnosić do faktu związanego z wypłatą nagród pracownikom stołecznej administracji samorządowej.

Zważenia zatem wymaga, iż samorząd terytorialny uczestniczy w sprawowaniu władzy publicznej, a przysługującą mu w ramach ustaw istotną część zadań publicznych wykonuje w imieniu własnym i na własną odpowiedzialność (vide art. 16 ust. 2 Konstytucji RP). Oznacza to, iż w granicach prawa, jednostki samorządu terytorialnego samodzielnie realizują poszczególne zadania w oparciu o zastrzeżone dla ich organów kompetencje. Jednym z atrybutów wspomnianej powyżej samodzielności jest niewątpliwie kształtowanie polityki kadrowej – w szerokim znaczeniu tego zwrotu, a więc również regulowanie kwestii świadczeń związanych z pracą oraz zasad ich przyznawania – w jednostkach organizacyjnych samorządu terytorialnego.

Nie ulega wątpliwości, że istotnym aktem normatywnym, kształtującym przepisy prawa pracy dla danej grupy pracowników, jest ustawa z dnia 21 listopada 2008 roku *o pracownikach samorządowych* (Dz. U. Nr 223, poz. 1458). Zgodnie z zasadą ukształtowaną na gruncie art. 36 ust. 6 teże ustawy, pracownikom samorządowym, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 2 i 3 (a więc pracownikom samorządowym zatrudnianym na podstawie powołania i umowy o pracę), za szczególne osiągnięcia w pracy zawodowej można przyznać nagrodę. Jednocześnie, ustawodawca umożliwia pracodawcy – stosownie do postanowień art. 39 ust. 2 pkt 1 ww. ustawy – określenie warunków przyznawania oraz warunków i sposobu wypłacania premii i nagród innych niż nagroda jubileuszowa – w regulaminie wynagradzania.

Tym samym, na gruncie ww. regulacji pracodawca samorządowy posiada kompetencje do przyznawania nagród i premii, w tym również – ewentualnego określenia warunków ich przyznawania oraz warunków i sposobu wypłacania tychże gratyfikacji

w regulaminie wynagradzania. Nie ulega bowiem wątpliwości, że nagroda (w świetle szeroko pojętych zasad prawa pracy) jako świadczenie przyznawane za wyniki osiągnięte w pracy, ma charakter uznaniowy – a jej przyznanie i wysokość zależy wyłącznie od możliwości finansowych pracodawcy (w analizowanej sprawie – pracodawcy samorządowego).

Z wyrazami szacunku

MINISTER
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
I ADMINISTRACJI
z up. Tomasz Siemoniak
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Jana Dobrzyńskiego

skierowane do wiceprezesa Rady Ministrów, ministra gospodarki Waldemara Pawlaka

Szanowny Panie Premierze!

Zwolnienia grupowe, które stają się u nas już niemal codziennością, wiążą się niejednokrotnie z dramatem nie tylko pracowników upadających firm, ale także całych ich rodzin. Sytuacja jest szczególnie trudna w tych rejonach Polski, w których upadają sztandarowe zakłady pracy, w miejscowościach, w których setki zwalnianych pracowników nie są w stanie znaleźć innego zatrudnienia. Nie mówię tu o rynku pracy w Warszawie, Krakowie czy Wrocławiu. Chodzi o znacznie mniejsze miejscowości, w których inne zakłady pracy, mogące zatrudnić wszystkich zwalnianych pracowników, a przynajmniej ich większość, po prostu nie istnieją.

Takie zagrożenie widoczne jest obecnie w miejscowości Łapy, w której kilka miesięcy temu zlikwidowano cukrownię, miejsce pracy dla setek osób. Obecnie w ciężkiej kondycji znajdują się Zakłady Naprawcze Taboru Kolejowego w Łapach, które wobec zmniejszenia zamówień muszą zredukować zatrudnienie o kilkaset osób. Podobna sytuacja ma miejsce także w innych zakładach, na przykład w Ostrowie Wielkopolskim. Coraz więcej grupowych zwolnień szykuje się także w moim rodzinnym mieście, Białymstoku. W patowej sytuacji znalazła się Fabryka Przyrządów i Uchwytów „Bison-Bial”. Zarząd spółki chce zerwać przyjęty przed miesiącem układ zbiorowy. Zapowiada kolejne cięcia oraz redukcję etatów.

Biorąc pod uwagę, iż coraz większej liczby przedsiębiorstw dotyczy problem zwolnień grupowych pracowników oraz wizja upadłości, zwracam się do Pana Premiera z następującymi pytaniami.

1. Jakie przewiduje Pan możliwości, jeśli chodzi o ewentualną pomoc dla upadających zakładów, będących w wielu przypadkach największymi pracodawcami w regionie, tak aby nie było konieczności likwidacji tych zakładów, a co za tym idzie, nie dochodziło do dalszych zwolnień grupowych pracowników?

2. Czy rząd podejmie jakiegokolwiek kroki celem uniknięcia tych zwolnień?

3. Na jakie formy pomocy mogą liczyć osoby zwalniane wobec upadłości firm będących głównymi pracodawcami w danym regionie? Podkreślam, że chodzi tu o pomoc rzeczywistą, a nie jedynie doraźną, w formie przyznawanych pracownikom jednorazowych odpraw pracowniczych czy też zasiłków dla osób bezrobotnych, płatnych przez kilka miesięcy w kwocie, która nie zapewni minimum egzystencji jednej osoby, a co dopiero członkom rodziny będącym na utrzymaniu tej osoby.

Z poważaniem
Jan Dobrzyński

Odpowiedź

Warszawa, 21.04.2009 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie złożone przez Pana Senatora Jana Dobrzyńskiego podczas 30. posiedzenia Senatu RP w dniu 2 kwietnia 2009 r., pismo znak BPS/DSK-043-1520/09 z dnia 7 kwietnia 2009 r., w sprawie upadających zakładów i zwolnień grupowych w załączeniu przekazuję stanowisko do ww. oświadczenia.

Z poważaniem

MINISTER
z up. Grażyna Henclewska
Podsekretarz Stanu

Załącznik:

stanowisko do oświadczenia pana senatora Jana Dobrzyńskiego

1. Jakie przewiduje Pan możliwości, jeśli chodzi o ewentualną pomoc dla upadających zakładów, będących w wielu przypadkach największymi pracodawcami w regionie, tak aby nie było konieczności likwidacji tych zakładów, a co za tym idzie, nie dochodziło do dalszych zwolnień grupowych pracowników?

Podjęte przez rząd działania zasadniczo mają charakter horyzontalny, tzn. nie są ukierunkowane na określony sektor gospodarczy, region w Polsce ani przedsiębiorstwo. Z uwagi na fakt występowania sytuacji kryzysowej w wielu sektorach, najefektywniej do przezwyciężenia obecnych trudności gospodarczych mogą przyczynić się właśnie działania o tym charakterze.

Problematyka kryzysu na globalnym rynku finansowym, jego wpływu na gospodarkę naszego kraju oraz zapobiegania ujemnym skutkom kryzysu jest w chwili obecnej jedną z priorytetowych spraw znajdujących się w centrum zainteresowania rządu. Prowadzony jest na bieżąco monitoring sytuacji na globalnym rynku finansowym oraz jego wpływu na realną gospodarkę. Monitoring pozwala śledzić zmiany zachodzące zarówno w gospodarce globalnej, jak i krajowej. Szczegółowa analiza zmian umożliwia podejmowanie odpowiednich decyzji i przygotowanie projektów rozwiązań legislacyjnych. Rada Ministrów przyjęła Plan Stabilności i Rozwoju – również poszczególne Ministerstwa zaprezentowały pakiety działań mające na celu łagodzenie skutków kryzysu.

Nowelizowane są instrumenty przewidziane dla przedsiębiorców. *Zbiornicze zestawienie dostępnych instrumentów wsparcia* jest zamieszczone na stronie internetowej Ministerstwa Gospodarki i zawiera dane o kilkudziesięciu instrumentach wsparcia. Przygotowany katalog jest aktualizowany co kwartał i rozszerzany wraz z uruchamianiem kolejnych instrumentów wsparcia. Włączone zostały do niego instrumenty zasilane funduszami strukturalnymi, w ramach Programów Operacyjnych: Innowacyjna Gospodarka, Infrastruktura i Środowisko. Kapitał Ludzki oraz Rozwój Polski Wschodniej 2007–2013. Wraz z zakończeniem prac legislacyjnych liczba instrumentów zasilanych z funduszy strukturalnych sukcesywnie się powiększa. Obecnie zestawienie zawiera już 64 instrumenty wsparcia z obszarów: programy operacyjne, innowacje,

inwestycje i ochrona środowiska, przedsiębiorczość, promocja, szkolenia, bazy danych, restrukturyzacja, poręczenia, gwarancje, instytucje finansowe, rynek pracy.

W ramach działalności szkoleniowej PARP zaplanowano cykliczne szkolenia dla pracowników Punktów Konsultacyjnych (PK) z zakresu udzielania niezbędnych informacji odnośnie prowadzenia działalności gospodarczej w warunkach spowolnienia gospodarczego, w tym na temat: zarządzania kryzysowego, zarządzania zmianą, zarządzania ryzykiem w przedsiębiorstwie, zarządzania ryzykiem kursowym, zarządzania płynnością finansową, zarządzania wierzytelnościami, zabezpieczenia transakcji handlowych, niekonwencjonalnych źródeł finansowania (leasing, factoring, forfaiting, franchising, venture capital, w tym seed capital, obligacje przychodowe itd.), dostępu do zamówień publicznych, prawa upadłościowego i naprawczego, badania wiarygodności kontrahentów handlowych. Od II kwartału br. taka usługa w PK wejdzie w zakres proponowanych dotychczas usług.

Punkty Konsultacyjne prowadzone przez podmioty zarejestrowane w Krajowym Systemie Usług dla Małych i Średnich Przedsiębiorstw tworzą ogólnopolską sieć liczącą 98 PK, świadczących bezpłatne usługi informacyjne dla przedsiębiorców oraz osób zamierzających rozpocząć działalność gospodarczą z zakresu szeroko rozumianego rozwoju przedsiębiorczości oraz dostępnych form wsparcia dla przedsiębiorców.

W ramach działań PARP na rzecz zwiększenia wiedzy MSP o zarządzaniu w warunkach spowolnienia gospodarczego i ograniczonego dostępu do kapitału zaplanowane są w 2009 r., we współpracy ze Związkiem Banków Polskich (ZBP), cztery seminaria regionalne poświęcone obecnej sytuacji na rynkach finansowych oraz dostępowi do kapitału dla sektora MSP. Seminaria będą odbywały się w ramach działalności Punktów Kontaktowych do Programu Ramowego na rzecz Przedsiębiorczości i Innowacji (CIP).

W ramach działań PARP na rzecz zwiększenia wiedzy MSP o zarządzaniu w warunkach spowolnienia gospodarczego i ograniczonego dostępu do kapitału zaplanowany jest również na 2009 r. cykl dziewięciu warsztatów szkoleniowych dla przedsiębiorców poświęconych m.in. źródłom finansowania dla MSP w okresie spowolnienia gospodarczego i utrudnionego dostępu do kapitału dla MSP.

PARP będzie prowadził także działania informacyjno-promocyjne, w których szczególny nacisk położony zostanie na promowanie instrumentów wsparcia, w tym funduszy pożyczkowych i poręczeniowych oraz działalności ośrodków Krajowego Systemu Usług dla Małych i Średnich Przedsiębiorstw (KSU) świadczących różnego rodzaju usługi dla MSP. Ponadto we współpracy z KUKE i BGK Agencja podejmie działania promujące ubezpieczenia i gwarancje związane z kredytowaniem działalności eksportowej.

PARP wzmocni działania wspierające ekspansję polskich przedsiębiorców na rynki zagraniczne (kraje Bliskiego i Dalekiego Wschodu, Afryki Południowej i Ameryki Łacińskiej). W tym celu Agencja będzie organizowała zagraniczne misje handlowe, imprezy targowe – wystawiennicze, giełdy kooperacyjne i fora biznesowe.

Ponadto będzie wydawała praktyczne przewodniki dla przedsiębiorców dotyczące podejmowania i prowadzenia działalności w krajach ww. regionów. Rozważa się również wprowadzenie do systemu EEN ofert współpracy, ułatwiających nawiązanie współpracy pomiędzy polskimi i zagranicznymi kontrahentami.

Trwają prace nad przygotowaniem „Instrumentu Szybkiego Reagowania” ukierunkowanego na wsparcie szkoleniowo-doradcze przedsiębiorców zamierzających przygotować plan restrukturyzacji, i ich pracowników, zagrożonych negatywnymi skutkami zmiany gospodarczej. Instrument ten będzie projektem realizowanym w horyzoncie kilkuletnim, co umożliwi długoterminową pomoc dla przedsiębiorców i pracowników w sektorach narażonych na negatywne skutki spowolnienia gospodarczego i globalizacji.

Na przełomie I i II kwartału br. zostanie uruchomiony projekt pt. „Analiza oczekiwanych efektów restrukturyzacji i ich wpływu na rynek pracy”, w ramach którego, oprócz działań analitycznych oraz promocyjno-informacyjnych opracowany zostanie Wskaźnikowy System Monitorowania sytuacji w branżach gospodarki, służący sygnalizowaniu potencjalnych zagrożeń w branżach. System ten wykorzystany zostanie na potrzeby Instrumentu Szybkiego Reagowania. Alokacja finansowa na realizację tych instrumentów to ok. 56 mln zł, z czego 55 mln przeznaczonych jest na wdrożenie ISR.

Ponadto na poziomie centralnym trwają obecnie prace nad stworzeniem kompleksowej strategii w zakresie polityki drugiej szansy, zawierającej system wsparcia dla przedsiębiorców, którzy są zagrożeni bankrutstwem lub ponieśli porażkę. Działania te wymagają ścisłej współpracy pomiędzy administracją publiczną, organizacjami przedsiębiorców oraz instytucjami otoczenia biznesu, a także mediami.

- W ramach polityki aktywnego wspierania przedsiębiorczości kluczowe jest zapewnienie środków finansowych dla przedsiębiorców ponownie rozpoczynających działalność, którym należy również ułatwić dostęp do innych form wsparcia (np. technicznego) oraz szkoleń na temat prowadzenia działalności gospodarczej w okresie spowolnienia gospodarczego.
- Podejmowane działania powinny również skutkować równym traktowaniem osób, które po raz kolejny podejmują działalność gospodarczą. Ma to szczególne znaczenie w kontekście przeżywalności przedsiębiorstw – przedsiębiorstwa założone przez osoby, które wcześniej zbankrutowały cechują się wyższą stopą przeżywalności i częściej odnoszą sukces na rynku.
- Niezbędna jest również zmiana negatywnego wizerunku związanego z ponownym rozpoczęciem działalności gospodarczej w szczególności wśród osób młodych, których ryzyko poniesienia porażki niejednokrotnie powstrzymuje przed rozpoczęciem lub kontynuowaniem kariery zawodowej w ramach samozatrudnienia.

W ramach „polityki drugiej szansy” analizowana jest możliwość udzielania przedsiębiorcom znajdującym się w trudnych warunkach finansowych szybkiej pożyczki ukierunkowanej na poprawę płynności w przypadku niewywiązania się kontrahentów z płatności. Rozważa się również możliwość poręczenia wadium w zamówieniach publicznych.

Przy niezbędnym finansowaniu z budżetu krajowego, Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi opracowało podstawy prawne pełnego wykorzystania środków z UE, dla poprawy sytuacji dochodowo-produkcyjnej poszczególnych uczestników rynku żywnościowego. Wsparcie finansowe z budżetu krajowego oraz dofinansowanie inwestycji z funduszy unijnych znacząco wpływają na poprawę konkurencyjności w sektorze przemysłu rolno-spożywczego. Program Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013 jest kontynuacją programów wsparcia tego sektora (w poprzednich latach były to programy SAPARD oraz Sektorowy Program Operacyjny – Restrukturyzacja i modernizacja sektora żywnościowego oraz rozwój obszarów wiejskich). W ramach PROW 2007–2013 przemysł rolno-spożywczy może uzyskać w tym okresie ok. 1,1 mld euro pomocy publicznej na dofinansowanie inwestycji w zakresie przetwórstwa i obrotu artykułami rolnymi oraz na poprawę konkurencyjności sektora.

W ramach PROW pomoc dla przedsiębiorstw przetwarzających produkty rolne realizowana jest w zakresie takich działań jak: *Zwiększanie wartości dodanej podstawowej produkcji rolnej i leśnej oraz tworzenie i rozwój mikroprzedsiębiorstw*. Wartość pomocy finansowej zależy m.in. od wielkości przedsiębiorstwa i jego kondycji ekonomicznej oraz korzyści, jakie mogą osiągnąć producenci rolni, a także utworzenia nowych miejsc pracy.

Ponadto inne formy wsparcia przetwórstwa produktów rolnych to preferencyjne kredyty inwestycyjne. Podmioty zamierzające inwestować w przetwórstwo produktów rolnych mogą ubiegać się o preferencyjne kredyty w ramach branżowych linii kredytowych na realizację inwestycji w zakresie restrukturyzacji i modernizacji przemysłu mięsnego, chłodnictwa składowego i przetwórstwa jaj, przetwórstwa mleka oraz ziemniaka na skrobię.

Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi w ramach swoich zadań prowadzi politykę wspierania producentów żywności w zakresie informowania i promocji. Informowanie i promocja polskich produktów rolno-spożywczych może być realizowana przy pomocy następujących instrumentów:

1. w ramach Mechanizmu WPR – „*Wsparcie działań promocyjnych i informacyjnych na rynkach wybranych produktów rolnych*” – zasadniczym jego celem jest wsparcie finansowe kampanii, które dostarczają konsumentom wiedzę na temat walorów, specyficznych cech oraz jakości produktów rolno-spożywczych wyprodukowanych na terenie UE, a tym samym wpływają na wzrost ich sprzedaży;

2. w ramach PROW na lata 2007–2013 przygotowane jest działanie: „*Działania informacyjne i promocyjne*”, którego celem jest zwiększenie popytu na produkty rolne i środki spożywcze objęte mechanizmami jakości żywności, pogłębienie wiedzy konsumentów o mechanizmach jakości żywności oraz zaletach produktów objętych mechanizmami jakości żywności, a także wsparcie grup producentów skupiających podmioty aktywnie uczestniczące w systemach jakości żywności.

W ramach zwiększenia działań informacyjnych i promocyjnych produktów rolno-spożywczych w MRiRW został opracowany i przyjęty przez Radę Ministrów i przedłożony do Sejmu RP projekt ustawy o funduszach promocji produktów rolno-spożywczych. Tworzy ona fundusze promocji produktów rolno-spożywczych oraz określa ich zadania, zasady finansowania, organizację i funkcjonowanie. Głównym celem ich utworzenia jest promocja artykułów rolno-spożywczych, a przede wszystkim wzrost ich spożycia.

Z funduszy będą finansowane przedsięwzięcia w zakresie m.in.: informowania o jakości i cechach produktów, w tym ich zaletach; promowania spożycia poszczególnych produktów; udziału w wystawach i targach; badań rynkowych dotyczących spożycia produktów rolno-spożywczych; badań naukowych i prac rozwojowych mających na celu poprawę jakości produktów i ich przetworów (na te zadania przewiduje się 90 proc. środków); szkoleń producentów i przetwórców; działalności krajowych organizacji branżowych, w tym ich przedstawicieli, biorących udział w pracach specjalistycznych stałych i roboczych komitetów organizacji międzynarodowych lub będących członkami statutowych organów tych organizacji (10 proc. środków).

Projekt ustawy zakreśla jedynie pole działań, natomiast ustalenie konkretnych zadań realizowanych ze środków funduszy promocji w danym roku należeć będzie do wyłączonej kompetencji komisji zarządzających (po 3 przedstawicieli producentów i przetwórców oraz po 1 przedstawicielu izb rolniczych), które będą powołane do zarządzania poszczególnymi funduszami promocji. Komisje, w skład których będą wchodzić przedstawiciele danej branży w zasadach gospodarowania oraz corocznym planie finansowym danego funduszu promocji, będą określać zadania mieszczące się w zakresie celów i działań określonych w projektowanej ustawie. Taka konstrukcja umożliwi szybkie reagowanie na wszelkie zmiany sytuacji rynkowej w danej branży.

2. Czy rząd podejmie jakiegokolwiek kroki celem uniknięcia tych zwolnień?

W związku z pogarszającą się aktualnie koniunkturą wielu branż gospodarczych skutkującą obniżeniem zapotrzebowania na wytworzone produkty i usługi dochodzi do sytuacji, że pracodawcy ograniczają koszty zatrudnienia pracowników poprzez redukcję zatrudnienia. Aby przeciwdziałać tym niekorzystnym tendencjom i ograniczyć negatywne skutki spowolnienia gospodarczego dla rynku pracy, Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej przygotowuje kolejne propozycje powszechnych rozwiązań legislacyjnych ukierunkowanych na utrzymanie poziomu zatrudnienia w warunkach rozwijającego się kryzysu gospodarczego, m.in. trwają prace nad nowelizacją ustawy z dnia 13 lipca 2006 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy (Dz.U. Nr 158, poz. 1121 z późn. zm.). Dzięki nowelizacji ustawy możliwe będzie uruchomienie środków z Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych na inne niż dotychczas cele, tj. na finansowe wsparcie skierowane na utrzymanie miejsc pracy, co pozwoli na zapobieżenie ewentualnym zwolnieniom i ułatwi przedsiębiorcom lepsze dostosowanie się do zmieniających się warunków rynkowych. Zmiany proponowane dotyczą m.in.: wprowadzenia nowych tytułów świadczeń finansowanych ze środków Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych zasilanych w 2009 roku środkami Funduszu Pracy, które przeznaczone są na ochronę stanu zatrudnienia pracodawcy m.in. miesięczne świadczenia na częściowe zaspokojenie wynagrodzeń za czas przestoju, miesięczne subsydlum na częściowe zaspokojenie wynagrodzeń pracowniczych za czas ograniczenia wymiaru czasu pracy oraz ulgi w spłacie zadłużenia na rzecz Funduszu w warunkach przejściowych trudności finansowych pracodawcy. O przyznaniu nowych rodzajów świadczeń zdecyduje dysponent Funduszu na podstawie wniosku pracodawcy złożonego do określonego w ustawie organu, który zaopiniuje wnioski. Przewiduje się również możliwość zawieszenia postępowania egzekucyjnego,

zaprzestania naliczania odsetek w okresie prolongaty terminu spłaty zadłużenia wobec Funduszu oraz możliwości rozkładania zadłużenia na dogodnie nieoprocentowane raty.

Przedmiotem prac na forum Zespołu Prawa Pracy i Układów Zbiorowych Pracy Trójstronnej Komisji do Spraw Społeczno-Gospodarczych – jest również projekt zmiany Kodeksu pracy w zakresie czasu pracy. W projekcie tym przewiduje się rozwiązania, które mogą sprzyjać lepszej organizacji procesu pracy i w konsekwencji ograniczeniu lub uniknięciu zwolnień grupowych. Chodzi tu zwłaszcza o:

- wydłużenie okresu rozliczeniowego czasu pracy do 12 miesięcy, co będzie możliwe w drodze układu zbiorowego pracy albo porozumienia zawieranego z przedstawicielami pracowników wyłonionymi w trybie przyjętym u danego pracodawcy (jeżeli nie działają u pracodawcy związki zawodowe),

- większą swobodę w organizowaniu procesu pracy i rozliczaniu czasu pracy w tym także w ciągu doby pracowniczej; wymagane byłoby jedynie zachowanie dobowego i tygodniowego okresu odpoczynku oraz rekompensowanie dniem wolnym wykonywania pracy w niedziele, święta i dni wolne od pracy z tytułu przeciętnie pięciodniowego tygodnia pracy,

- możliwość, aby rozkład czasu pracy przewidywał niestałe godziny rozpoczęcia pracy, co umożliwiłoby elastyczną organizację pracy w ciągu doby.

Projektowane zmiany w przepisach Kodeksu pracy w zakresie czasu pracy miałyby powszechny zakres stosowania, tj. mogłyby stanowić podstawę organizacji procesu pracy u każdego pracodawcy. Osiągnięcie porozumienia w sprawie nowego działu szóstego, zawierającego całościowe uregulowanie problematyki nowego modelu czasu pracy wymaga jednak szerszej i dłuższej dyskusji. Wymienione powyżej konkretne rozwiązania prawne, mające pomóc w utrzymaniu miejsc pracy mogłyby natomiast zostać wprowadzone szybciej jako rozwiązania o charakterze przejściowym, niezbędne w warunkach braku zapotrzebowania lub obniżonego zapotrzebowania na produkty danej firmy (spowolnienia gospodarczego).

Dyskutowane jest również wprowadzenie regulacji prawnych rangi ustawowej, zgodnie z którymi pracodawca i zakładowe organizacje związkowe, a w razie ich braku – pracodawca i przedstawiciele pracowników wyłonieni w trybie przyjętym u danego pracodawcy – byłiby uprawnieni do przyjęcia odpowiednio w układzie zbiorowym pracy lub w porozumieniu rozwiązania, dotyczącego okresowego obniżenia pracownikom wymiaru czasu pracy z proporcjonalnym obniżeniem wynagrodzenia, jeżeli jest to uzasadnione znacznym obniżeniem zapotrzebowania na produkty lub usługi wytwarzane lub świadczone przez pracodawcę. Takie obniżenie wymiaru czasu pracy oraz wynagrodzenia pracownika mogłoby być stosowane bez konieczności zachowania trybu tzw. wypowiedzenia zmieniającego (art. 42 § 1–3 Kodeksu pracy).

Możliwości wsparcia dla przedsiębiorstw w ramach Programu Operacyjnego Kapitał Ludzki określa Plan Działania, zatwierdzany przez Komitet Monitorujący. W związku z obecnym kryzysem Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej oraz Ministerstwo Gospodarki w porozumieniu z Polską Agencją Rozwoju Przedsiębiorczości zaplanowało realizację projektu systemowego na rzecz wdrożenia narzędzia służącego przeciwdziałaniu negatywnym skutkom restrukturyzacji – Instrument Szybkiego Reagowania (ISR). Projekt ten jest w fazie przygotowywania.

ISR to narzędzie, dzięki któremu w wyniku wczesnej identyfikacji problemu istnieje możliwość podjęcia szybkiej interwencji i integrowanie działań stabilizujących sytuację pracodawcy i pracowników. W ramach usług interwencyjnych przewidziano następujące usługi: poradnictwo zawodowe, szkolenia przekwalifikujące lub podnoszące kompetencje zawodowe, szkolenia miękkie, warsztaty/wsparcie psychologiczne, szkolenia dla osób zamierzających rozpocząć działalność gospodarczą, coaching, mentoring, job-coaching, w miarę możliwości – pośrednictwo pracy. Projekt będzie realizowany przez PARP w terminie od czerwca 2009 r. do grudnia 2013 r. Wartość projektu ogółem zaplanowano na 35 milionów złotych.

Jednocześnie trzeba nadmienić, iż w ramach Priorytetu VIII PO KL, Poddziałanie 8.1.2 *Wsparcie procesów adaptacyjnych i modernizacyjnych* (projekty konkursowe) odnosi się do kwestii restrukturyzacji przedsiębiorstw, wsparcia dla przedsiębiorców przechodzących procesy adaptacyjne, modernizacyjne, etc. Ponadto,

w komponencie regionalnym PO KL finansowane są działania na rzecz zwalnianych pracowników – w Priorytecie VI *Rynek pracy otwarty dla wszystkich*:

– Poddziałanie 6.1.1 *Wsparcie osób pozostających bez zatrudnienia na regionalnym rynku pracy*,

– Działanie 6.2 *Wsparcie oraz promocja przedsiębiorczości i samozatrudnienia*
– wsparcie dla osób zamierzających rozpocząć działalność gospodarczą.

3. Na jakie formy pomocy mogą liczyć osoby zwalniane wobec upadłości firm będących głównymi pracodawcami w danym regionie? Chodzi tu o pomoc rzeczywistą a nie jedynie doraźną, w formie przyznawanych pracownikom jednorazowych odpraw pracowniczych czy też zasiłków dla osób bezrobotnych, płatnych przez kilka miesięcy w kwocie, która nie zapewni minimum egzystencji jednej osoby, a co dopiero członkom rodziny będącym na utrzymaniu tej osoby.

Bardzo ważnym elementem wsparcia w obliczu kryzysu gospodarczego są podejmowane liczne działania mające na celu rozwój rynku pracy. Obejmują one: pomoc bezrobotnym i poszukującym zatrudnienia w znalezieniu, utrzymaniu lub zmianie pracy; pomoc pracodawcom w utrzymywaniu miejsc pracy i znajdowaniu pracowników o pożądanym kwalifikacjach; wsparcie w przypadku zwolnień grupowych; wsparcie dla przedsiębiorstw w ramach Programu Operacyjnego Kapitał Ludzki.

W zakresie pomocy osobom bezrobotnym podstawowych instrumentów dostarcza ustawa o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy. Umożliwia ona:

1. Pośrednictwo pracy, poradnictwo zawodowe i informację zawodową, pomoc w aktywnym poszukiwaniu pracy i organizację szkoleń, które są standardowymi działaniami urzędów pracy na rzecz ich klientów,

2. Inicjowanie, organizowanie i finansowanie z Funduszu Pracy następujących instrumentów rynku pracy:

– koszty przejazdu i koszty zakwaterowania w związku z uczestnictwem w aktywnych formach lub zatrudnieniem poza miejscem zamieszkania,

– zwrot pracodawcy, który zatrudnił w ramach prac interwencyjnych bezrobotnych w szczególnej sytuacji, części kosztów poniesionych na wynagrodzenia, nagrody oraz składki na ubezpieczenia społeczne,

– zwrot organizatorowi robót publicznych, który zatrudnił skierowanych bezrobotnych, części kosztów poniesionych na wynagrodzenia, nagrody oraz składek na ubezpieczenia społeczne bezrobotnych,

– refundowanie kosztów opieki nad dzieckiem lub dziećmi do lat 7, w wysokości uzgodnionej, bezrobotnym samotnie wychowującym co najmniej jedno dziecko do 18 roku życia.

Ponadto, od 1 lutego br. weszły w życie przepisy nowelizujące ustawę o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, które wprowadzają m.in. następujące nowe rozwiązania:

– znaczące zwiększenie zakresu aktywizacji zawodowej – urzędy pracy „otwierają się” na szersze grono klientów, a nie tylko na osoby posiadające status bezrobotnego i poszukującego pracy;

– nowy tryb współpracy urzędu z klientem – wprowadza się możliwość objęcia wszystkich osób bezrobotnych lub poszukujących pracy, indywidualnym planem działania;

– lepszy dostęp do usług urzędów pracy dla poszerzonego grona beneficjentów;

– wyodrębnienie części urzędu pracy jako centrum aktywizacji zawodowej;

– możliwość tworzenia lokalnych punktów informacyjno-konsultacyjnych;

– przyznanie preferencji dla kształcenia ustawicznego i inwestowania w kapitał ludzki;

– programy specjalne – pozwolą na dobór i aktywizację osób potrzebujących specyficznej pomocy w podjęciu pracy, bezpośrednio na poziomie lokalnym;

– wdrożenie na większą niż dotąd skalę technologii teleinformatycznych;

– ułatwienie działania agencjom zatrudnienia;

– modyfikacja systemu wypłat zasiłków i podniesienie wysokości stypendium wypłacanego w okresie odbywania szkolenia;

– wsparcie zatrudnienia i aktywizacji osób powyżej 50 roku życia.

Ustawa rozszerza też zakres pomocy urzędu pracy skierowanej do pracodawców, świadczonej w ramach poradnictwa zawodowego i informacji zawodowej. Usługa ta obejmuje również pomoc we wspieraniu rozwoju zawodowego pracodawcy i jego pracowników. Ponadto ustawa liberalizuje zasady korzystania z funduszu szkoleniowego, którego posiadanie jest warunkiem uzyskania przez pracodawcę środków publicznych na refinansowanie kosztów szkolenia pracowników.

Reasumując rząd prowadzi kompleksowe, obejmujące wiele dziedzin życia gospodarczego działania mające na celu poprawę sytuacji upadających przedsiębiorstw w Polsce i uniknięcie zwolnień grupowych. Zgodnie z zasadą zapewnienia konkurencji na rynku, działania te generalnie skierowane są do wszystkich podmiotów prowadzących działalność gospodarczą, we wszystkich województwach i sektorach gospodarki.

Oświadczenie senator Janiny Fetlińskiej

skierowane do ministra kultury i dziedzictwa narodowego Bogdana Zdrojewskiego

Podczas mojego pobytu w marcu w Dortmundzie, w trakcie licznych rozmów z Polonią, okazało się, że film „Katyń” w reżyserii Andrzeja Wajdy cieszy się dużym zainteresowaniem. Niestety, ku mojemu zdziwieniu, dowiedziałam się, iż film ten nie jest dostępny w sprzedaży w niemieckiej wersji językowej. W kraju potwierdziły się informacje o braku możliwości zakupienia filmu „Katyń” na DVD w niemieckiej wersji językowej. Dostępna jest tylko wersja w języku polskim, angielskim i dla niesłyszących.

Uważam, iż należy poszerzyć ofertę sprzedaży tego jakże ważnego dla Polaków i dla historii filmu o inne wersje językowe, przede wszystkim niemiecką, ale byłoby dobrze, gdyby również pojawiły się wersje w językach: rosyjskim, francuskim, włoskim i hiszpańskim.

W związku z powyższym zwracam się z uprzejmą prośbą do Pana Ministra o podjęcie stosownych kroków, aby umożliwić Polakom mieszkającym za granicą, a szczególnie ich dzieciom i wnukom, których poziom znajomości języka polskiego często jest słaby, obejrzenie filmu w języku używanym przez nich w życiu codziennym. Pozwoli im to na pełne zrozumienie historii przekazywanej w filmie.

Janina Fetlińska

Odpowiedź

Warszawa, 4 maja 2009 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie senator Janiny Fetlińskiej (BPS/DSK-043-1521/09 z dnia 7 kwietnia 2009 r.) w sprawie możliwości przygotowania różnych wersji językowych filmu „Katyń” pozwalam sobie przekazać następujące wyjaśnienia.

W pełni podzielam przekonanie, że tak ważne dzieło filmowe jak „Katyń” Andrzeja Wajdy powinno być jak najszerszej dostępne publiczności międzynarodowej, w tym także środowisku polonijnemu.

Równocześnie pragnę poinformować, że prawa do sprzedaży i promocji międzynarodowej tego filmu, także na nośniku DVD, znajdują się w posiadaniu Telewizji Polskiej SA. Jako posiadacz tych praw Telewizja Polska SA odsprzedaje prawa do wytwarzania DVD poszczególnym podmiotom działającym na terytoriach zagranicznych, co łączy się z wykonaniem właściwej wersji językowej. Dla przykładu w Polsce wydawcą DVD filmu „Katyń” jest firma ITI Home Video, przy czym zwyczajowo w kraju pochodzenia filmu umieszcza się na płycie DVD również opcjonalne napisy angielskie. Natomiast wydanie DVD w innych wersjach językowych należy w zasadzie do podmiotów, które nabyły stosowne prawa na odpowiednie terytoria od Telewizji Polskiej SA. Ponadto wydanie płyt DVD następuje zawsze po zakończeniu kinowego rozpowszechniania filmu.

Obawiam się zatem, że wpływ instytucji polskich na pojawienie się na rynkach zagranicznych płyt DVD z filmem „Katyń” w różnych wersjach językowych jest stosunkowo ograniczony. Możliwe jest zapewne wydanie różnojęzycznych wersji filmu, dla celów promocyjnych i kulturalnych przez posiadacza praw światowych tzn. Telewizję Polską SA, o ile nie naruszyłoby to praw podmiotów, które uprzednio nabyły je na poszczególne terytoria.

Z poważaniem

MINISTER KULTURY
I DZIEDZICTWA NARODOWEGO
Bogdan Zdrojewski

Oświadczenie senator Janiny Fetlińskiej

skierowane do ministra środowiska Macieja Nowickiego

Panie Ministrze!

W roku 1996 w ramach systemu ONZ zostało zawarte porozumienie, na podstawie którego państwa i firmy będą mogły handlować prawami do emisji dwutlenku węgla. Kraj, który do tej pory zmniejszył zużycie gazu, może sprzedać prawa krajowi, któremu to się nie udało.

Jak wynika z informacji medialnych, doszło do podpisania przez premier Ukrainy Julię Tymoszenko i premiera Japonii Taro Aso umowy dotyczącej sprzedaży przez Ukrainę Japonii praw do emisji 30 milionów ton CO₂.

Niestety, pomimo tego, iż Polska również mogłaby zarobić na prawach do emisji, bowiem, podobnie jak w innych krajach naszego regionu, po upadku komunizmu i zamknięciu wielu zanieczyszczających środowisko przedsiębiorstw mamy dużą nadwyżkę do sprzedania, na przeszkodzie stanął brak odpowiedniej ustawy. Rząd pracuje nad nią ponad pół roku.

Jak wynika z informacji, Japonia planuje zakupić dodatkowe prawa do emisji około 100 milionów ton CO₂. Naszą nadwyżką są też zainteresowane inne kraje, takie jak Hiszpania, Irlandia, Portugalia. Niestety, brak stosownej ustawy udaremnia podpisanie kontraktów.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z zapytaniem: jakie kroki podejmie Ministerstwo Środowiska w celu, jak najszybszego przygotowania odpowiedniej ustawy, która umożliwiłaby sprzedaż części praw do emisji CO₂?

Janina Fetlińska

Odpowiedź

Warszawa, 30 kwietnia 2009 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie senator Janiny Fetlińskiej w sprawie braku regulacji prawnych dotyczących sprzedaży praw do emisji dwutlenku węgla (pismo znak: BPS/DSK-043-1522/09), uprzejmie przekazuję następujące informacje.

Większość stron Protokołu z Kioto (wymienionych w Załączniku B) zrealizuje przyjęte cele redukcyjne, jednakże istnieją państwa, które będą musiały zakupić jednostki przyznanej emisji w ramach międzynarodowego handlu emisjami. Wg szacunków Banku Światowego największe zapotrzebowanie na przedmiotowe jednostki wykazują kraje UE-15 oraz Japonia, a potencjalnie największą podaż jednostek mogą zapewnić Rosja i Ukraina. Mimo istotnych różnic ilościowych w stosunku do wymienionych krajów Polska również dysponuje znaczącą nadwyżką. Biorąc pod uwagę obecne dysproporcje między podażą a popytem, wskazujące na ogromną nadpodaż jednostek przyznanej emisji, sprzedaż własnej nadwyżki jest poważnym wyzwaniem dla Polski. Duża konkurencja pomiędzy państwami dysponującymi nadwyżką praw do emisji wymusza konieczność szybkiego wprowadzenia rozwiązań prawnych i organizacyjnych

umożliwiających uruchomienie mechanizmów pozwalających na wykorzystanie nadwyżki, są to rozwiązania przewidziane w projekcie ustawy *o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych lub innych substancji*.

Projekt ww. ustawy określa zasady obrotu i zarządzania jednostkami Kioto, w tym także zawierania umów, których przedmiotem jest obrót jednostkami przyznanej emisji. Jednostki Kioto mogą być wykorzystywane do wypełnienia zobowiązań redukcyjnych w zakresie emisji gazów cieplarnianych wynikających z Protokołu z Kioto, a także mogą być przedmiotem obrotu międzynarodowego zgodnie z Protokołem z Kioto. Jednostki przyznanej emisji mogą być przedmiotem międzynarodowych transakcji, zawieranych zarówno w formule umowy międzynarodowej, jak też umowy cywilno-prawnej. Stworzenie takiej możliwości znacznie powiększa zdolność Polski do zawierania większej ilości korzystnych transakcji poprzez zagwarantowanie zdolności elastycznego podejścia do różnych oczekiwań i warunków stawianych przez kupujących. Należy podkreślić, że warunkiem dokonania sprzedaży jednostek przyznanej emisji jest zagwarantowanie przez sprzedającego wykorzystania całości przychodów ze sprzedaży na dofinansowanie przedsięwzięć związanych z szeroko pojętą ochroną klimatu i środowiska.

Dlatego też projekt ww. ustawy określa podstawy funkcjonowania Krajowego systemu zielonych inwestycji. System ten jest pochodną mechanizmu przewidzianego w art. 17 Protokołu z Kioto i gwarantuje wykorzystanie środków pochodzących ze sprzedaży nadwyżek jednostek przyznanej emisji na wskazane przez kupujących te jednostki kategorii projektów. Idea i cel krajowego systemu zielonych inwestycji sprowadzają się więc do stworzenia i wzmacniania proekologicznego efektu wynikającego ze zbywania nadwyżek jednostek przyznanej emisji. Zatem przyjęcie i wdrożenie transparentnych i efektywnych środków prawnych będzie stanowić zachętę dla potencjalnych nabywców do przyjęcia oferty sprzedaży tych jednostek.

Ustawa przewiduje także, że wsparcie finansowe realizacji programów i projektów w ramach krajowego systemu zielonych inwestycji może być dokonywane w formie dotacji, w tym dotacji przeznaczanych na dopłaty do oprocentowania kredytów bankowych oraz dotacji przeznaczanych na częściową spłatę kapitału kredytów bankowych.

Projekt ustawy jest regulacją o charakterze systemowym, która zapewni wywiązanie się Rzeczypospolitej Polskiej z zobowiązań międzynarodowych w zakresie redukcji emisji gazów cieplarnianych oraz innych substancji, inwentaryzacji emisji tych gazów oraz raportowania ilości zanieczyszczeń uwalnianych do powietrza. Przepisy ww. projektu ustawy dotyczą:

- utworzenia Krajowego systemu bilansowania i prognozowania emisji, w ramach którego będą zbierane, gromadzone, przetwarzane, szacowane, prognozowane, bilansowane i raportowane informacje o emisjach i wielkościach emisji gazów cieplarnianych lub innych substancji. Zadania związane z prowadzeniem tego systemu projekt ustawy powierza Krajowemu ośrodkowi;
- określenia zasad zarządzania emisjami gazów cieplarnianych lub innych substancji w celu: zarządzania krajowymi pułapami emisji oraz zapewnienia ich trwałego nieprzekraczania, ograniczania emisji substancji do wymaganego pułapu, jeżeli krajowe pułapy emisji zostały przekroczone oraz zarządzania niewykorzystanymi częściami krajowych pułapów emisji;
- wskazania ram prawnych, gwarantujących możliwości realizacji projektów wspólnych wdrożeń na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz projektów wspólnych wdrożeń i projektów mechanizmu czystego rozwoju poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Projekt ustawy *o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych lub innych substancji*, po przyjęciu przez Radę Ministrów w dniu 31 marca br. i reasumpcji decyzji Rady Ministrów, na podstawie art. 118 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, w dniu 23 kwietnia br. został przedstawiony Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej. Dlatego też dalsze szybkie procedowanie projektu ustawy należy do kompetencji Parlamentu. Reasumując, rzeczywiste możliwości sprzedaży jednostek przyznanej emisji zależą będą od postępu prac nad ww. ustawą w Parlamencie.

Aby przyspieszyć zawarcie kontraktów na sprzedaż nadwyżek jednostek przyznanej emisji, równoległe do prac nad projektem ustawy, prowadzono w ministerstwie środowiska konsultacje z potencjalnymi kontrahentami. Zgodnie z art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 14 kwietnia 2000 r. *o umowach międzynarodowych* (Dz. U. Nr 39, poz. 443, z późn. zm.) minister kierujący działem administracji rządowej właściwy do spraw środowiska, których dotyczy umowa międzynarodowa, został odpowiedzialny za wykonywanie obowiązków i korzystanie z praw wynikających dla Rzeczypospolitej Polskiej z tej umowy. W kompetencji Ministra Środowiska znajdują się zatem zadania związane ze sprzedażą jednostek przyznanej emisji, wynikające z Protokołu z Kioto do Ramowej Konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu, sporządzonego w Kioto dnia 11 grudnia 1997 r. (Dz. U. z 2005 r. Nr 203, poz. 1684).

Minister Środowiska podpisał w poprzednim roku listy intencyjne oraz wspólne deklaracje, które wyrażają intencje odnośnie do dalszych działań związanych ze sprzedażą jednostek przyznanej emisji. Ponadto Minister Środowiska prowadził rozmowy z ewentualnymi kontrahentami w celu poznania intencji stron i wyłonienia ewentualnych partnerów do negocjacji. Należy dodać, że rozpoczęcie właściwej procedury negocjacji umów międzynarodowych sprzedaży jednostek przyznanej emisji wymaga uzyskania zgody Prezesa Rady Ministrów oraz akceptacji instrukcji negocjacyjnej.

Jednocześnie informuję, iż oprócz prac nad projektem ustawy *o systemie zarządzania emisjami gazów cieplarnianych lub innych substancji*, regulującym możliwość zbycia nadwyżek jednostek przyznanej emisji, podpisania przez Ministra Środowiska listów intencyjnych i wspólnych deklaracji oraz prowadzonych konsultacji z potencjalnymi kontrahentami, zostały podjęte działania mające na celu uzyskanie zgody Premiera Rzeczypospolitej Polskiej na rozpoczęcie negocjacji umowy w sprawie sprzedaży jednostek przyznanej emisji Japonii. Projekt takiej umowy wraz z instrukcją negocjacyjną był przedmiotem uzgodnień międzyresortowych. Kolejnym krokiem po zakończeniu negocjacji będzie podpisanie umowy międzynarodowej warunkowanej wyrażeniem zgody przez Radę Ministrów.

Z poważaniem
Maciej Nowicki

Oświadczenie senator Janiny Fetlińskiej

skierowane do minister zdrowia Ewy Kopacz
oraz do prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia Jacka Paszkiewicza

W ostatnim czasie napływają do mojego biura niepokojące informacje odnośnie do nasilających się ostatnio restrykcyjnych kontroli przez NFZ aptek lub zapowiedzi takich kontroli. W ich wyniku aptekom odbierana jest refundacja za leki wydane osobom ubezpieczonym.

Skargi dotyczą założeń, jakimi kieruje się NFZ podczas kontroli. Pierwszym i jedynym założeniem, z jakiego wychodzi NFZ w trakcie kontroli i po niej, jest to, że za jakikolwiek błąd w wypisaniu recepty, za brak jakiegokolwiek elementu formalnego odpowiada finansowo apteka.

Na receptach występują informacje, które można uznać za podstawowe do jej zrealizowania. Należy tu wymienić: poprawną datę, nadruk kodu kreskowego, zawarcie danych pacjenta, pieczętki lekarza i przychodni, podpis lekarza oraz samą zawartość recepty, czyli wypisane leki. To są istotne elementy dla realizacji recepty. Niestety, brak wielu innych elementów o charakterze czysto formalnym, które recepta powinna zawierać, stanowi według NFZ prawo do cofnięcia refundacji.

Aptekarze podkreślają, że apteka jest karana finansowo za błędy w czynnościach, których nie wykonuje – aptekarz nie powinien odpowiadać za błędne wypisanie recepty.

Ponadto w rozporządzeniu w sprawie recept lekarskich jest zapis tego, co NFZ kontroluje u lekarza wystawiającego receptę, a co w aptece. W drugim punkcie zapisu jest, że w aptece NFZ kontroluje prawidłowość zrealizowania i otaksowania recepty, prawidłowość liczby wydanych opakowań i ich wielkości oraz przestrzeganie terminów realizacji recepty. W żadnym z tych sformułowań nie ma odniesienia do jakości wystawienia recepty, a pomimo tego karana jest apteka.

Większość kwestionowanych przez NFZ recept zawiera niedociągnięcia niemające najmniejszego wpływu na wysokość refundacji. To znaczy, że nawet jeśli zostałyby one poprawione u wystawiającego, nie zmienia to wysokości dopłaty dla pacjenta uiszczanej przez NFZ w ramach refundacji. Chciałabym zwrócić uwagę na rzecz istotną, a mianowicie na poprawki u wystawiającego. Otóż praktyka kontrolna NFZ nie przewiduje możliwości poprawienia kwestionowanego elementu recepty. Nawet urzędy skarbowe, przynajmniej w ostatnim czasie, zanim zagrożą karą finansową i zastosują restrykcje, proszą o uzupełnienie dokumentu o brakujące elementy.

Ponadto NFZ rozstrzyga o cofnięciu refundacji jednostronnie. Brak jest możliwości odwołania się od decyzji NFZ. Jedyne, co pozostaje, to droga sądowa, na którą wielu aptek nie stać. W chwili obecnej zaczyna się tworzyć sytuacja, w której pacjent przychodzący do apteki z receptą, na której brakuje jakiegokolwiek elementu, jest odsyłany do lekarza, aby ten poprawił receptę, lub proponuje mu się sprzedaż z odpłatnością 100%. A przecież pacjent jest ubezpieczony.

Druga sytuacja zagraża aptece. Przy tak drobiazgowych kontrolach oraz obarczaniu apteki winą za nie jej błędy łatwo sobie wyobrazić zagrożenie dla podmiotu prowadzącego taką aptekę.

Zwracam się z uprzejmą prośbą do Pani Minister o ustosunkowanie się do przedstawionych uwag, a także o zniwelowanie rozbieżności między przepisami prawa a praktyką NFZ.

Janina Fetlińska

**Odpowiedź
MINISTRA ZDROWIA**

Warszawa, 2009.05.05

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z oświadczeniem Pani Janiny Fetlińskiej, Senatora Rzeczypospolitej Polskiej, złożonym podczas 30. posiedzenia Senatu RP w dniu 2 kwietnia 2009 roku (BPS/DSK-043-1523/09), w sprawie praktyk stosowanych przez Narodowy Fundusz Zdrowia polegających na odbieraniu pacjentom prawa do otrzymywania przysługujących im leków refundowanych, a aptekom refundacji za wydane leki, uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych informacji.

Unormowania prawne regulujące kwestie związane z refundacją produktów leczniczych i wyrobów medycznych zawiera ustawa z dnia 27 sierpnia 2004 roku o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027 ze zm.). Zgodnie z przepisami art. 14 wymienionej ustawy, Narodowy Fundusz Zdrowia finansuje koszty świadczeń opieki zdrowotnej, w tym zaopatrzenie w produkty lecznicze, wyroby medyczne i środki pomocnicze. Świadczeniobiorcy, na podstawie art. 15 ust. 2 tej ustawy, zapewnia się i finansuje ze środków publicznych, szereg świadczeń m.in. zaopatrzenie w produkty lecznicze, wyroby medyczne i środki pomocnicze. Produkty lecznicze i wyroby medyczne refundowane przysługują świadczeniobiorcy na podstawie recepty wystawionej przez lekarza ubezpieczenia zdrowotnego, a także na podstawie recepty wystawionej przez lekarza niebędącego lekarzem ubezpieczenia zdrowotnego, jeżeli posiada on prawo wykonywania zawodu oraz zawarł z oddziałem wojewódzkim Funduszu umowę upoważniającą go do wystawiania takich recept. W świetle przepisów wymienionej ustawy, systemem refundacji są objęte produkty lecznicze znajdujące się w wykazach leków refundowanych określanych w drodze rozporządzeń Ministra Zdrowia, zgodnie z delegacją art. 36 ust. 5 i art. 37 ust. 2 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych. Produkty lecznicze refundowane nabywają świadczeniobiorcy na podstawie recept w aptekach ogólnodostępnych, z odpłatnością określoną w poszczególnych wykazach leków refundowanych.

Sposób i tryb wystawiania recept lekarskich oraz sposób i tryb przeprowadzania kontroli przez podmiot zobowiązany do finansowania świadczeń opieki zdrowotnej ze środków publicznych określa Minister Zdrowia w drodze rozporządzeń, zgodnie z upoważnieniem art. 45 ustawy z dnia 5 grudnia 1996 roku o zawodach lekarza i lekarza dentystry (Dz. U. z 2008 r. Nr 136, poz. 857 ze zm.), oraz art. 64 ust. 10 ww. ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych.

Rozporządzenie Ministra Zdrowia z dnia 17 maja 2007 roku w sprawie recept lekarskich (Dz. U. Nr 97, poz. 646), określa precyzyjnie, jakie dane są niezbędne do wystawienia recepty oraz jakie uprawnienia przysługują Funduszowi w związku z kontrolą realizacji recept na refundowane produkty lecznicze i wyroby medyczne, natomiast przepisy rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 15 grudnia 2004 roku w sprawie szczegółowego sposobu i trybu przeprowadzania kontroli przez podmiot zobowiązany do finansowania świadczeń opieki zdrowotnej ze środków publicznych (Dz. U. Nr 274, poz. 2723) szczegółowo określają sposób i tryb przeprowadzania przez Fundusz kontroli, udzielania świadczeniobiorcom świadczeń opieki zdrowotnej.

Prawidłowo wypisana recepta na leki objęte dopłatami ze środków publicznych musi zawierać wszystkie wymagane dane określone w rozporządzeniu Ministra Zdrowia, ponieważ tylko na tej podstawie, płatnik świadczenia jakim jest Narodowy Fundusz Zdrowia, refunduje aptece koszty wydania leku. Osoby uprawnione do

wystawiania recept powinny znać i stosować się do obowiązujących w tym zakresie przepisów, gdyż receptę po zrealizowaniu można porównać do czeku. Lekarz wystawiając receptę na lek refundowany podejmuje zobowiązanie w imieniu płatnika, tj. Narodowego Funduszu Zdrowia, że za wydany lek apteka otrzyma zwrot kosztów.

Uprawnienia osób wydających leki są ściśle określone w kolejnych rozporządzeniach Ministra Zdrowia w sprawie recept lekarskich. W przypadku recepty wystawionej niezgodnie z przepisami pacjent może mieć problem z jej zrealizowaniem, jednakże środki finansowe przeznaczone na dopłaty do leków, są pieniędzmi publicznymi i z tego powodu każda recepta musi spełniać określone prawem wymagania.

W świetle powyższych przepisów Fundusz, działając zgodnie z obowiązującym prawem, może dochodzić zwrotu refundacji leków w przypadku wydania przez aptekę leku na podstawie wadliwie wystawionej recepty.

Odnosząc się do kwestii podniesionych w oświadczeniu Pani Senator, pragnę poinformować, że w związku z wprowadzeniem nowych druków recept, Ministerstwo Zdrowia przygotowało projekt nowego rozporządzenia Ministra Zdrowia w sprawie recept lekarskich. Nowe druki recept będą miały szereg zabezpieczeń (będą drukowane na papierze ze znakiem wodnym), które powinny uniemożliwić ich fałszowanie. W projekcie tym (obecnie na etapie po uzgodnieniach wewnętrznych), kwestia realizacji recept wadliwych formalnie, jak również uprawnienia osób wydających leki, zostaną precyzyjnie jednoznacznie określone. Projekt rozporządzenia, po uzyskaniu ostatecznej akceptacji Kierownictwa resortu, zostanie skierowany do konsultacji społecznych i uzgodnień zewnętrznych, a także zgodnie z obowiązującym prawem, udostępniony na stronie internetowej Ministerstwa Zdrowia oraz na stronie Biuletynu Informacji Publicznej Ministerstwa Zdrowia.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Podsekretarz Stanu
Marek Twardowski

**Odpowiedź
PREZESA
NARODOWEGO FUNDUSZU ZDROWIA**

Warszawa, 26.05.2009 r.

Szanowny Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku!

W związku z pismem znak BPS/DSK-043-1524/09 z dnia 7 kwietnia 2009 r. w sprawie oświadczenia złożonego przez Panią Senator Janinę Fetlińską podczas 30. posiedzenia Senatu RP i stanowiska Prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia dotyczącego kontroli aptek przeprowadzanych przez Fundusz oraz konsekwencji prawnych będących wynikiem nieprawidłowej realizacji recept, proszę o przyjęcie następujących informacji.

Zgodnie z art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. *o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych* (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027 z późn. zm.) zaopatrzenie w leki i wyroby medyczne przysługuje świadczeniobiorcy na podstawie recepty wystawionej przez lekarza ubezpieczenia zdrowotnego. Receptą jest tylko druk wystawiony przez osobę upoważnioną, zgodnie z zasadami wynikającymi z przepisów prawa. Rozporządzenie z dnia 17 maja 2007 r. *w sprawie recept lekarskich* (Dz. U. Nr 97, poz. 646 z późn. zm.) określa m.in. wymogi, które musi spełniać wypełniony przez lekarza druk, aby można go było uznać za receptę, a także określa przypadki, w których druk częściowo niewypełniony może zostać uzupełniony przez farmaceutę. W innych przypadkach farmaceuta nie może uzupełniać recepty, czy w inny sposób ingerować w jej treść. Należy stwierdzić, że wydanie leku refundowanego osobie, która przedstawia nieprawidłową receptę jest wydaniem leku refundowanego osobie nieuprawnionej.

W rozporządzeniu Ministra Zdrowia z dnia 18 października 2002 r. *w sprawie wydawania z apteki produktów leczniczych i wyrobów medycznych* (Dz. U. Nr 183, poz. 1531) zostały określone obowiązki osób realizujących receptę. Zgodnie z § 2 ust. 2 rozporządzenia do tych obowiązków należy m.in.: sprawdzenie prawidłowości wystawienia recepty, zgodnie z odrębnymi przepisami (pkt 1), sprawdzenie szczególnych uprawnień osoby, dla której została wystawiona recepta, określonych w odrębnych przepisach (pkt 3), sprawdzenie rodzaju odpłatności za wydawany produkt leczniczy lub wyrób medyczny (pkt 5) oraz pobranie opłaty za wydawaną ilość produktu leczniczego lub wyrobu medycznego, zgodnie z odrębnymi przepisami (pkt 7). Osoba wydająca lek osobie przedstawiającej nieprawidłową receptę pozostaje zatem wbrew swoim obowiązkom określonym przepisami prawa. Farmaceuta wydający lek refundowany osobie nieuprawnionej do otrzymania refundacji (przedstawiającej nieprawidłowo sporządzoną receptę) powoduje, że Narodowy Fundusz Zdrowia ponosi wydatki, do których nie był zobowiązany, czyli powoduje szkodę. W takiej sytuacji stwierdza się cywilnoprawny związek przyczynowy między działaniem apteki (nieprzestrzeganiem przepisów prawa), a powstałą szkodą (otrzymaniem leku refundowanego przez osobę nieuprawnioną), co wystarcza do stwierdzenia odpowiedzialności odszkodowawczej apteki. Jako podstawę odpowiedzialności odszkodowawczej należy wskazać art. 471 *Kodeksu cywilnego*: dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonywania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności.

W przypadku kontroli aptek przeprowadzanych przez Narodowy Fundusz Zdrowia przepisy ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. *o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych* (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027 z późn. zm.), towarzyszących jej aktów wykonawczych oraz zarządzeń Prezesa NFZ nie przewidują środka odwoławczego w postaci zgłoszenia przez właściciela, kierownika jednostki kontrolowanej lub osoby przez niego upoważnionej umotywowanych zastrzeżeń do treści zaleceń pokontrolnych.

Zasadniczą kwestią dotyczącą relacji cywilnoprawnych Narodowego Funduszu Zdrowia z aptekami, związaną z refundacją ceny leku lub wyrobu medycznego wydawanego świadczeniobiorcy bezpłatnie lub za częściową odpłatnością jest ta, iż obowiązek finansowania tego rodzaju świadczenia wynika nie z umowy (między Funduszem a aptekami), lecz wprost z ustawy (*ex lege*) na zasadach określonych w art. 63 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. *o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych* (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027 z późn. zm.). Konsekwencją tak przyjętego ustawowo rozwiązania, regulującego relacje cywilnoprawne pomiędzy Funduszem a aptekami z tytułu refundacji recept, jest wyłączenie całej sfery umownych rozwiązań i środków po stronie Funduszu, które mogłyby dyscyplinować apteki w przypadku nieprawidłowej realizacji recept, takich jak m.in. wypowiedzenie zobowiązania (wypowiedzenie umowy) lub kary umowne i w konsekwencji pozwalałyby wywierać na aptekach realizację recept zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie normami oraz weryfikować zobowiązania Funduszu z tytułu refundacji recept na poziomie rzeczywistym – zgodnie z obowiązującym prawem.

W takiej sytuacji, środki prawne jakimi dysponuje Fundusz, mogą prowadzić do wyeliminowania nieprawidłowości przy realizacji recept, ujawnionych w ramach przeprowadzonej kontroli aptek. Podstawą są rozwiązania z obszaru prawa cywilnego, takie jak roszczenia z tytułu niezgodnej z prawem realizacji recepty w przypadku świadczenia nienależnego (refundacja recepty zrealizowanej niezgodnie z prawem) na podstawie art. 410 kodeksu cywilnego albo subsydiarnie bezpodstawnego wzbogacenia (art. 405 kodeksu cywilnego) lub roszczenie o zwrot od aptek zapłaconych już kwot z tytułu refundacji recept w oparciu o konstrukcję odpowiedzialności z czynu niedozwolonego (art. 415 kodeksu cywilnego), którego istota zasadzałaby się w tym, że apteki w sposób zawiniony realizowały recepty niezgodnie z normami rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 17 maja 2007 r. *w sprawie recept lekarskich* (Dz. U. Nr 97, poz. 646 z późn. zm.) oraz rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 18 października 2002 r. *w sprawie wydawania z apteki produktów leczniczych i wyrobów medycznych* (Dz. U. Nr 183, poz. 1531) przez co wyrządziły Funduszowi (a w licznych przypadkach również świadczeniobiorcy) szkodę. Weryfikacja oraz rozliczenie rzeczywistych kosztów zobowiązań Funduszu wobec aptek może być dokonywana na zasadzie potrącenia (art. 498 i nast. kodeksu cywilnego).

Jak widać w oparciu o przywołane wyżej rozwiązania prawa cywilnego, w relacjach z aptekami, Fundusz ma do dyspozycji mniej środków prawnych pozwalających na egzekwowanie od aptek prawidłowego postępowania przy realizacji recept – w porównaniu ze świadczeniodawcami, z którymi Fundusz zawarł umowy, które to umowy pozwalają dyscyplinować prawidłową realizację świadczeń na zasadach szerszych niż ogólne instytucje prawa cywilnego. W odniesieniu do aptek, Fundusz ma do dyspozycji jedynie takie środki prawne jak roszczenia z tytułu świadczenia nienależnego lub bezpodstawnego wzbogacenia lub roszczenie z czynu niedozwolonego. Apteki są zatem w relacjach rozliczeniowych z Funduszem, z tytułu udzielanych świadczeń (realizacja recept) w pozycji bardziej uprzywilejowanej niż inni świadczeniodawcy, na których Fundusz może nakładać także kary umowne lub nawet rozwiązać umowę i w konsekwencji nie finansować dalej kosztów udzielanych świadczeń.

Z drugiej strony Fundusz posiada w oparciu o przepis art. 62 pkt 2 i 3 ustawy o świadczeniach, niekwestionowane uprawnienie i obowiązek do kontrolowania aptek w zakresie realizacji i refundacji recept.

Prawo do kontroli oraz sama kontrola jest instytucją rodzącą skutki prawne, w wyniku której mogą następować konsekwencje w postaci weryfikacji zobowiązań z tytułu realizacji recept. Takie konsekwencje są jak najbardziej uzasadnione i mające oparcie w prawie, a ich realnym przejawem może być odmowa zapłaty z tytułu świadczenia nienależnego lub roszczenie o zwrot refundowanych już recept na zasadzie odpowiedzialności z tytułu czynu niedozwolonego. Co więcej Fundusz nie może zrzec się tego rodzaju uprawnień, ponieważ wypłacenie świadczenia nienależnego lub zaniechanie dochodzenia zwrotu takiego świadczenia, może rodzić wobec organów Funduszu odpowiedzialność z tytułu naruszenia dyscypliny finansów publicznych (zgodnie z art. 5 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. *o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych* (Dz. U. z 2005 Nr 14, poz. 114 z późn. zm.)). Naruszeniem dyscypliny finansów publicznych jest niepobranie lub niedochodzenie należności Skarbu Państwa, jednostki samorządu terytorialnego lub innej jednostki sektora finansów publicznych albo pobranie lub dochodzenie tej należności w wysokości niższej niż wynikająca z prawidłowego obliczenia. Uzasadnia to fakt, iż procedura kontroli ma na celu ograniczenie nadużyć i wyłudzeń, z którymi spotyka się Narodowy Fundusz Zdrowia. Nie budzi także wątpliwości okoliczność, że norma art. 97 ust. 2 ustawy o świadczeniach, ustanawiająca zasadę działania Funduszu w zakresie zarządzania środkami pochodzącymi ze składek na ubezpieczenie zdrowotne, na rzecz ubezpieczonych, odnosi się nie tylko do sfery finansowania i zabezpieczania świadczeń, ale także do zgodnego z zasadami dotyczącymi realizacji i refundacji recept oraz zasadami dyscypliny finansów publicznych – racjonalnego i prawidłowego wydatkowania środków w tym zakresie.

Kwestionowanie wadliwie wystawionych i realizowanych recept przez zespół kontrolujący podczas postępowania kontrolnego tłumaczy także, a właściwie przede wszyst-

kim sprawa bezpieczeństwa pacjentów (świadczeniobiorców). Błędnie wypisana recepta (np. niewłaściwie wypisany produkt leczniczy lub jego dawka, brak wieku w przypadku pacjenta do lat 18 itp.) może spowodować sytuację zagrożenia życia i zdrowia pacjenta. Sytuację taką może spowodować także błąd formalny (np. niewpisany adres pacjenta lub numer telefonu do świadczeniodawcy itp.) ponieważ w przypadku nieprawidłowej realizacji recepty przez farmaceutę, kierownik apteki nie ma możliwości, aby wyjaśnić problem i dotrzeć do pacjenta w celu wymiany źle wydanego leku na prawidłowy. Narodowy Fundusz Zdrowia w dbałości o dobro pacjenta słusznie i zgodnie z prawem wymaga i kontroluje więc nałożony na aptekarzy obowiązek weryfikacji danych zawartych na receptach. Zgodnie z § 2 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 18 października 2002 r. *w sprawie wydawania z apteki produktów leczniczych i wyrobów medycznych* (Dz. U. Nr 183, poz. 1531) osoba realizująca receptę jest obowiązana przed wydaniem produktu leczniczego lub wyrobu medycznego do sprawdzenia prawidłowości wystawienia recepty, zgodnie z odrębnymi przepisami. Natomiast zgodnie z art. 96 ust. 4 oraz art. 96 ust. 7 pkt 2 ustawy z dnia 6 września 2001 r. *Prawo farmaceutyczne* (Dz. U. z 2008 r. Nr 45, poz. 271 z późn. zm.) farmaceuta lub technik farmaceutyczny może w uzasadnionych przypadkach odmówić realizacji recepty.

PREZES
NARODOWEGO FUNDUSZU ZDROWIA
dr n. med. Jacek Paszkiewicz

Oświadczenie senatora Ryszarda Góreckiego

skierowane do minister edukacji narodowej Katarzyny Hall

Szanowna Pani Minister!

W związku z ostatnią nowelizacją ustawy o systemie oświaty zwracam się z uprzejmą prośbą o wydanie przez ministerstwo opinii w sprawie możliwości finansowania remontów i inwestycji w placówkach edukacyjnych z dotacji podmiotowej. Zapytanie w tej sprawie skierowała do mnie ostatnio dyrektor Zespołu Placówek Edukacyjnych w Olsztynie. Jest to szkoła publiczna, prowadzona przez organ inny niż jednostka samorządu terytorialnego. Szkoła ta zajmuje się głównie edukacją dzieci niepełnosprawnych. Ze względu na rosnącą ciągle liczbę kandydatów w ubiegłym roku rozpoczęto rozbudowę szkoły. Wydaje się, że w świetle obowiązujących przepisów szkoła stanęła przed problemem zakończenia tej inwestycji.

Nowelizacja ustawy o systemie oświaty wprowadziła zasadę, zgodnie z którą w przypadkach kiedy jednostka samorządu terytorialnego nie chce likwidować szkoły lub placówki, może ją przekazać do prowadzenia innemu podmiotowi gwarantującemu właściwe wykonywanie zadań organu prowadzącego, to jest osobie prawnej niebędącej jednostką samorządu terytorialnego lub osobie fizycznej, w drodze umowy.

Szkoły publiczne prowadzone przez osoby niebędące jednostkami samorządu terytorialnego mają takie same obowiązki jak pozostałe szkoły publiczne. Niestety nie mają takich samych uprawnień. Muszą prowadzić działalność, zapewniając uczniom i nauczycielom takie same warunki jak szkoły samorządowe, ale nie mogą w identyczny sposób wydatkować pozyskanych środków publicznych.

Zgodnie z art. 80 ust. 3 lit. d tej ustawy dotacje wymienione w ust. 2–3b mogą być wykorzystane wyłącznie na pokrycie wydatków bieżących szkoły lub placówki. Ustawa o systemie oświaty wprowadza pojęcie „wydatku bieżącego”, ale go nie definiuje. Według art. 106 ust. 4 ustawy o finansach publicznych wydatek bieżący obejmuje:

- a) wynagrodzenia i uposażenia osób zatrudnionych w państwowych jednostkach budżetowych oraz składki naliczane od tych wynagrodzeń i uposażeń,
- b) zakupy towarów i usług,
- c) koszty utrzymania oraz inne wydatki związane z funkcjonowaniem jednostek budżetowych i realizacją ich statutowych zadań,
- d) koszty zadań zleconych do realizacji jednostkom niezaliczonym do sektora finansów publicznych, z wyłączeniem fundacji i stowarzyszeń.

Art. 163a ustawy o finansach publicznych wprowadza pojęcie „wydatku bieżącego” i „wydatku majątkowego”. Zgodnie z tą ustawą wydatkiem majątkowym (inwestycyjnym) jest zakup środków trwałych, których wartość początkowa, stanowiąca podstawę naliczania odpisów amortyzacyjnych, przekracza kwotę pozwalającą na jednorazowe odpisanie ich ceny nabycia w ciężar kosztów działalności. Ustawodawca wykazał, że środkami trwałymi są trwałe aktywa rzeczowe o przewidywanym okresie ekonomicznej użyteczności dłuższym niż rok, w szczególności nieruchomości, maszyny, urządzenia, środki transportu.

Powołując się na te przepisy można stwierdzić, że dotacje publiczne nie mogą zostać wykorzystane na inwestycje, których wartość jednostkowa przekracza 3500 zł. Zgodnie z ustawą o systemie oświaty niesamorządowe szkoły publiczne nie będą mogły dokonywać zakupów wyposażenia i sprzętu oraz przebudowy budynków, jeżeli ich koszt przekracza wymienioną kwotę. Niemożliwe będzie również pozyskanie środków unijnych ze względu na konieczność wniesienia wkładu własnego.

Czy Pani Minister widzi możliwość wyrównania szans szkół i placówek prowadzonych przez jednostki samorządu terytorialnego oraz pozostałych poprzez wydanie oficjalnej definicji pojęcia „wydatki bieżące”, co umożliwiłoby szkołom wykorzystywanie pozyskanych środków na modernizacje, remonty oraz inwestycje oświatowe?

W załączeniu przekazuję kopię opinii prawnej opracowanej na prośbę dyrektora omawianej placówki.

*Z poważaniem
Ryszard Górecki*

Odpowiedź

Warszawa, 2009.04.14

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,
odpowiadając na oświadczenie Pana Senatora Ryszarda Góreckiego (BPS/DSK-043-1526/09) złożonego podczas 30. posiedzenia Senatu RP, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących informacji i wyjaśnień.

Ministerstwo Edukacji Narodowej nie dysponuje w swoim budżecie środkami finansowymi, które mogłoby przeznaczyć na dofinansowanie inwestycji oświatowych będących zadaniem własnym jednostek samorządu terytorialnego. Sposób finansowania tych inwestycji uległ zmianie od 2002 r. i aktualnie budżet państwa bezpośrednio nie przeznacza żadnych środków na dofinansowanie poszczególnych inwestycji regionalnych.

Zgodnie z ustawą z dnia 6 grudnia 2006 r. o zasadach prowadzenia polityki rozwoju (Dz. U. Nr 227, poz. 1658, z późn. zm.) przedsięwzięcia (projekty) realizowane przez jednostki samorządu terytorialnego (w tym inwestycje oświatowe) mogą być dofinansowane w ramach tzw. kontraktów wojewódzkich. Kontrakty wojewódzkie – będące porozumieniem o dofinansowanie programu operacyjnego środkami pochodzącymi z budżetu państwa, państwowych funduszy celowych lub ze źródeł zagranicznych – zawierane są przez ministra właściwego do spraw rozwoju regionalnego z zarządem województwa na warunkach określonych przez Radę Ministrów. Projekt regionalnego programu operacyjnego, przewidującego dofinansowanie pochodzące z budżetu państwa lub ze źródeł zagranicznych uzyskanych za pośrednictwem rządu, przygotowuje zarząd województwa we współpracy z ministrem właściwym do spraw rozwoju regionalnego. Za prawidłową realizację programu operacyjnego odpowiada instytucja zarządzająca. Instytucją zarządzającą w przypadku regionalnego programu operacyjnego jest zarząd województwa. Do zadań instytucji zarządzającej należy między innymi wybór projektów, które będą dofinansowywane w ramach programu operacyjnego, określenie poziomu dofinansowania projektu, dokonywanie płatności ze środków programu operacyjnego na rzecz beneficjentów.

W ustawie budżetowej na rok 2009, w rezerwie celowej Nr 8 „Finansowanie Wspólnej Polityki Rolnej i Rybackiej, programów operacyjnych, w tym programów pomocy technicznej, innych programów finansowanych z budżetu Unii Europejskiej, Norweskiego Mechanizmu Finansowego i EOG, Szwajcarsko-Polskiego Programu Współpracy a także na pokrycie potrzeb wynikających z różnic kursowych przy realizacji programów finansowanych z UE oraz kontraktów wojewódzkich (w tym do kwoty 100 mln zł na sfinansowanie zobowiązań roku 2008), a także Program budowy i naprawy dróg lokalnych” zostały zaplanowane środki w łącznej wysokości 23.391.057 tys. zł.

W przypadku inwestycji sportowych, w tym sal gimnastycznych, w roku 2009 kwestie finansowania ww. inwestycji pozostają nadal w kompetencji Ministra Sportu i Tu-

rystyki. Zgodnie z obowiązującym rozporządzeniem Ministra Sportu z dnia 10 lipca 2006 r. w sprawie dofinansowania zadań środkami Funduszu Rozwoju Kultury Fizycznej (Dz. U. Nr 134, poz. 944, z późn. zm.) – środkami Funduszu Rozwoju Kultury Fizycznej, będącymi w dyspozycji Ministerstwa Sportu i Turystyki, mogą być dofinansowane jedynie inwestycje sportowe ujęte w wojewódzkich, wieloletnich „Programach rozwoju bazy sportowej”, uchwalanych przez sejmiki województw. Ze środków Funduszu Rozwoju Kultury Fizycznej może być dofinansowana budowa pełnowymiarowej sali gimnastycznej, tj. sali o wymiarach areny nie mniejszych niż 24 m x 12 m.

Uprzejmie informuję, że zgodnie z art. 28 ust. 2 ustawy z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz. U. Nr 203, poz. 1966 – z późn. zm.) z ogólnej kwoty części oświatowej subwencji ogólnej wyodrębnia się 0,6% rezerwę. Ostateczne kwoty części oświatowej subwencji ogólnej na rok 2009 dla poszczególnych jednostek samorządu terytorialnego mogą być zwiększone jedynie ze środków tej rezerwy. Podział środków finansowych z 0,6% rezerwy dokonywany jest tylko w oparciu o kryteria jej rozdysponowania, które są corocznie przyjmowane przez Zespół ds. Edukacji, Kultury i Sportu Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego.

O kryteriach podziału ww. rezerwy, w tym również o wymaganych dokumentach oraz obowiązujących terminach składania wniosków w zakresie poszczególnych kryteriów, wszystkie jednostki samorządu terytorialnego zostały poinformowane pismem MEN z dnia 9 marca br. Nr DE-III-JJ-337-10/09. Kryteria zostały również zamieszczone na stronach internetowych resortu edukacji narodowej (www.men.gov.pl).

Wśród tegorocznych kryteriów podziału 0,6% rezerwy części oświatowej subwencji ogólnej znajduje się „Dofinansowanie remontów bieżących” oraz „Dofinansowanie remontów bieżących obiektów szkół ogólnodostępnych mających na celu likwidację barier architektonicznych w odniesieniu do uczniów niepełnosprawnych”.

Z ww. środków mogą korzystać również za pośrednictwem organów dotujących szkoły i placówki niepubliczne o uprawnieniach publicznych.

Zakres pojęcia „wydatki bieżące” określają przepisy ogólne tj. przepisy o finansach publicznych (Dz. U. Nr 249, poz. 2104, z późn. zm.). W związku z powyższym Ministerstwo Edukacji Narodowej nie widzi w chwili obecnej konieczności umieszczenia definicji tego typu w nowelizacji ustawy o systemie oświaty. Pojęcie to zostało użyte w art. 80 ust. 3d i art. 90 ust. 3d ustawy o systemie oświaty w brzmieniu, które obowiązuje po wejściu w życie nowelizacji z dnia 19 marca 2009 r.

w z. MINISTRA
Podsekretarz Stanu
Zbigniew Marciniak

Oświadczenie senatora Ryszarda Góreckiego

skierowane do minister zdrowia Ewy Kopacz

Szanowna Pani Minister!

Budżet na finansowanie opieki zdrowotnej w roku 2009 dla mieszkańców województwa warmińsko-mazurskiego określony został na 1 799 995 000 zł. W przeliczeniu na jednego ubezpieczonego roczna wartość świadczeń opieki zdrowotnej wynosi 1251,58 zł, co stawia nasze województwo na piętnastym miejscu w kraju. Odchylenie od średniej wartości wynosi aż 138,38 zł, natomiast od najwyższej wartości 352,20 zł (województwo mazowieckie). To już kolejny rok, w którym województwo warmińsko-mazurskie zajmuje jedną z ostatnich pozycji na tle pozostałych województw. W latach 2004–2005, a więc poprzedzających wprowadzenie podziału środków według algorytmu określonego rozporządzeniem ministra zdrowia, koszty przypadające na jednego ubezpieczonego wynosiły 772,45 i 857,98 zł, co plasowało to województwo odpowiednio na ósmym i dziewiątym miejscu w kraju, a odchylenia od wartości średnich wynosiły 29,46–45,30, od wartości najwyższej w kraju – 172,04–201,63 zł.

Należy podkreślić, że w całym okresie 2004–2008 populacja ubezpieczonych była stabilna, a udział ubezpieczonych z województwa warmińsko-mazurskiego w populacji całego kraju wahał się pomiędzy 3,8% a 3,83%. Gdyby założyć, że środki byłyby dzielone pomiędzy oddziały wojewódzkie według tego udziału, można by dojść do wniosku, że w całym okresie 2004–2009 województwo warmińsko-mazurskie utraciło środki na finansowanie kosztów świadczeń opieki zdrowotnej w wysokości około 720 milionów zł. Gdyby natomiast w całym tym okresie udział województwa warmińsko-mazurskiego w kosztach świadczeń opieki zdrowotnej wynosił 3,66%, to jest tyle, ile w roku 2004 to ubezpieczeni z naszego regionu zostaliby pozbawieni około 371 milionów zł.

Jak dowodzą te wyliczenia, działanie algorytmu podziału środków jest niesprawiedliwe społecznie, powoduje nierówne traktowanie ubezpieczonych z województw zamożnych i jednocześnie dyskryminuje ubezpieczonych z uboższych regionów naszego kraju.

Warto podkreślić, że na terenie województw, które otrzymują wyższe środki, wartość zobowiązań, w tym zobowiązań wymagalnych w samodzielnych publicznych zakładach opieki zdrowotnej, wzrasta wraz ze wzrostem nakładów na świadczenia. W województwie warmińsko-mazurskim natomiast nominalna wartość zobowiązań w publicznych placówkach służby zdrowia ogółem uległa obniżeniu z 226 milionów zł według stanu na dzień 31 grudnia 2004 r. do 182,5 miliona zł według stanu na 30 czerwca 2008 r., a wartość zobowiązań wymagalnych spadła w tym okresie ze 115,6 miliona do 38,9 miliona zł.

Mając na uwadze te argumenty, zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami.

1. Czy właściwy jest taki podział środków pomiędzy poszczególne oddziały wojewódzkie, który prowadzi do nieuzasadnionego wzrostu finansowania bogatszych województw, z jednoczesną utratą środków przez województwa biedniejsze?

2. Czy istnieje możliwość zwiększenia dofinansowania ochrony zdrowia w województwie warmińsko-mazurskim w ciągu roku 2009?

Z poważaniem
Ryszard Górecki

Odpowiedź

Warszawa, 2009.04.24

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie złożone przez Pana Ryszarda Góreckiego, Senatora Rzeczypospolitej Polskiej, podczas 30. posiedzenia Senatu RP w dniu 2 kwietnia 2009 r., w sprawie „podziału środków pomiędzy poszczególne oddziały wojewódzkie NFZ przeznaczonych na finansowanie świadczeń opieki zdrowotnej”, które zostało przesłane przy piśmie Marszałka Senatu RP, z dnia 7 kwietnia 2009 r., (znak: BPS/DSK-043-1527/09), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących informacji.

Kwestię podziału środków pomiędzy oddziały wojewódzkie Narodowego Funduszu Zdrowia reguluje ustawa z dnia 27 sierpnia 2004 o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (t.j. Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027 z późn. zm.) oraz rozporządzenie Ministra Zdrowia z dnia 18 września 2007 r. w sprawie szczegółowego trybu i kryteriów podziału środków pomiędzy centralę i oddziały wojewódzkie Narodowego Funduszu Zdrowia z przeznaczeniem na finansowanie świadczeń opieki zdrowotnej dla ubezpieczonych (Dz. U. Nr 171, poz. 1210). Ostatnia zmiana w tym zakresie została przyjęta w ustawie z dnia 24 sierpnia 2007 r. o zmianie ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych i niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 166, poz. 1172) oraz w ww. rozporządzeniu Ministra Zdrowia i weszła w życie na jesieni 2007 r., natomiast podział środków wynikający z ww. przepisów został zastosowany po raz pierwszy do planu finansowego NFZ na 2008 r. Należy zwrócić uwagę, że przepisy prawne regulujące tę kwestię obowiązujące przed jesienią 2007 r. budziły wiele kontrowersji oraz sprzeciw ze strony niektórych podmiotów, m.in. z terenu województw mazowieckiego, śląskiego, warmińsko-mazurskiego, podkarpackiego, opolskiego, podlaskiego, pomorskiego, lubuskiego. W szczególności wiele kontrowersji było związanych z tzw. wagą migracji ubezpieczonych określoną na poziomie 1,7.

Również obecne przepisy prawne w tym zakresie spotykają się z krytyką, przede wszystkim ze strony podmiotów z województw podkarpackiego, lubelskiego, warmińsko-mazurskiego, jak również ze strony m.in. Pana Senatora oraz wnioskuje się o dokonanie zmian tych regulacji.

Odnosząc się do kwestii oceny ww. uwag oraz ewentualnej zmiany algorytmu podziału środków na koszty świadczeń opieki zdrowotnej pomiędzy oddziały wojewódzkie Narodowego Funduszu Zdrowia uprzejmie informuję, że w Ministerstwie Zdrowia działa roboczy zespół z udziałem przedstawicieli Ministerstwa Zdrowia oraz Narodowego Funduszu Zdrowia w celu analizy dotychczasowego funkcjonowania ww. algorytmu podziału środków. Po przeprowadzeniu prac przez ten zespół możliwe będzie przedstawienie szczegółowego stanowiska w przedmiotowej sprawie.

Oдноśnie kwestii możliwości dofinansowania ochrony zdrowia w województwie warmińsko-mazurskim, uprzejmie informuję, że w ramach ostatnich zmian planu finansowego NFZ na 2009 r., Warmińsko-Mazurski OW NFZ otrzymał dodatkowe środki w kwocie ok. 29 mln zł (w ramach środków przekazanych Narodowemu Funduszowi Zdrowia na podstawie art. 43a i 119a ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152, z późn. zm.)). Kolejnym ewentualnym źródłem zwiększenia planowanych środków na koszty świadczeń opieki zdrowotnej w 2009 r., w tym w Warmińsko-Mazurskim OW NFZ, mogą być środki pochodzące z dodatniego wyniku finansowego NFZ za 2008 r. Dodatkowo oddział może

partycypować w środkach określonych w rezerwie ogólnej Funduszu wynoszącej 542,7 mln zł.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Podsekretarz Stanu
Jakub Szulc

**Oświadczenie senatora Ryszarda Góreckiego
oraz senatora Zbigniewa Meresa**

skierowane do wiceprezesa Rady Ministrów,
ministra spraw wewnętrznych i administracji Grzegorza Schetyny

Szanowny Panie Premierze!

W nawiązaniu do debaty przeprowadzonej na 25. posiedzeniu Senatu RP w dniu 15 stycznia 2009 r., w ramach punktu szóstego porządku obrad dotyczącego ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami organizacji podziału zadań administracji publicznej w województwie, chcemy zwrócić uwagę na potrzebę usprawnienia zarządzania bezpieczeństwem na poziomie rejonu, regionu i kraju.

Ze względu na aktualny stan organizacji zarządzania bezpieczeństwem w naszym kraju oraz rosnący stan zagrożenia obywateli składamy propozycję włączenia do takich działań polskich uczonych zajmujących się tą problematyką. Jednym z rozwiązań mogłoby być złożenie przez MSWiA do Narodowego Centrum Badań i Rozwoju (podlegającemu nadzorowi ministra nauki i szkolnictwa wyższego) propozycji uruchomienia specjalnego programu badawczego w ramach krajowego programu badań naukowych. Celem tego programu powinno być opracowanie modeli zarządzania bezpieczeństwem w rejonie, regionie i kraju.

Z poważaniem
Ryszard Górecki
Zbigniew Meres

Odpowiedź

Warszawa, 6 maja 2009 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w nawiązaniu do pisma z dnia 7 kwietnia 2009 roku (sygn. BPS/DSK-043-1528/09), przekazującego tekst oświadczenia złożonego przez Senatorów RP Pana Ryszarda Góreckiego i Pana Zbigniewa Meresa podczas 30. posiedzenia Senatu RP w dniu 2 kwietnia 2009 roku w sprawie usprawnienia zarządzania bezpieczeństwem na poziomie rejonu, regionu i kraju, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji oraz podległe Ministrowi SWiA służby prowadzą stałe działania mające na celu poprawę stanu bezpieczeństwa w kraju. Zadania te niejednokrotnie wspierane są przez polskich naukowców, zajmujących się przedmiotową problematyką. Jednym z przykładów takich działań jest współpraca z Polską Platformą Bezpieczeństwa Wewnętrznego (PPBW), której głównym celem jest stworzenie zintegrowanych narzędzi informatycznych wspomagających wysiłki podejmowane na rzecz bezpieczeństwa publicznego. Podejmowane działania mają głównie na celu wspomaganie nowoczesnymi technologiami pracy policji i służb zajmujących się bezpieczeństwem. Projekty badawcze Polskiej Platformy Bezpieczeństwa Wewnętrznego stwarzają możliwość skutecznego oddziaływania na szeroko rozumianą dziedzinę bezpieczeństwa.

Polska Platforma Bezpieczeństwa Wewnętrznego współpracuje z uczelniami wyższymi w Polsce, w tym: Wojskową Akademią Techniczną, Akademią Górniczo-Hut-

niczą w Krakowie, Politechniką Gdańską, Politechniką Poznańską, Uniwersytetem im. A. Mickiewicza w Poznaniu, Akademią Ekonomiczną w Poznaniu oraz Uniwersytetem Medycznym im. Karola Marcinkowskiego w Poznaniu. Prace PPBW cieszą się aprobatą i wsparciem ze strony Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji, Ministerstwa Sprawiedliwości oraz Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego. Działania Polskiej Platformy Bezpieczeństwa Wewnętrznego stanowią unikalną inicjatywę naukowo-badawczą w Unii Europejskiej, uznawaną przez przedstawicieli Parlamentu Europejskiego i Komisji Europejskiej. W ramach projektów badawczych Polska Platforma Bezpieczeństwa Wewnętrznego podejmuje między innymi problematykę kompleksowego monitoringu, identyfikacji i przeciwdziałania: zagrożeniom bezpieczeństwa obywateli, zjawisk przestępczości zorganizowanej i terroryzmu, w szczególności w obszarze Internetu i nowoczesnych technologii. Ponadto, teoretycy oraz praktycy zajmujący się bezpieczeństwem realizowali w ramach PPBW projekty odnoszące się do zarządzania informacją i wiedzą w usługach o podwyższonym poziomie bezpieczeństwa, a także stworzenia multimedialnego systemu wspomagającego identyfikację i zwalczanie przestępczości (w tym przemocy w szkołach) oraz terroryzmu.

Przykładem współpracy służb podległych Ministrowi Spraw Wewnętrznych i Administracji ze środowiskiem naukowym jest powołana przy Komendancie Głównym Policji Rada Konsultacyjna. Rada pełni funkcję opiniodawczą, doradczą i konsultacyjną, a w jej skład wchodzi osoby legitymujące się wybitną wiedzą, będące uznanymi autoritetami w działalności publicznej, które zainteresowane są działalnością na rzecz poprawy bezpieczeństwa obywateli. W skład Rady wchodzi: prof. Lena Kolarska-Bobińska, prof. Jerzy Osiatyński, prof. Janusz Czapiński, Jacek Santorski.

Kolejnym obszarem współpracy przedstawicieli polskiej nauki i administracji publicznej są projekty badawcze realizowane przez Centrum Naukowo-Badawcze Ochrony Przeciwpowarowej im. Józefa Tuliszkowskiego. W ramach realizowanych badań Centrum podejmuje często problematykę bezpieczeństwa, ochrony ludności i zarządzania kryzowego, o czym świadczą następujące projekty:

- „Koncepcja funkcjonowania Regionalnego Zintegrowanego Systemu Ratownictwa Województwa Pomorskiego”,
- „Algorytm oprogramowania CZK w zakresie: kreatora planów reagowania kryzysowego, komunikatora kryzysowego, procedur reagowania i zarządzania kryzysowego”,
- „Zintegrowany mobilny system wspomagający działania antyterrorystyczne i antykryzysowe” realizowany w ramach Programu Operacyjnego Innowacyjna Gospodarka, lata 2007–2013,
- „Cell Broadcast For Public Warning” – program mający na celu stworzenie systemu ostrzegania i alarmowania ludności wykorzystującego możliwości telefonii komórkowej.

Projekty badawcze oraz analizy odnoszące się do wskazanej w wystąpieniu problematyki realizowane są również przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji, które opiniuje pod kątem merytorycznym wnioski jednostek naukowo-badawczych oraz szkół wyższych o finansowanie ich podstawowej działalności statutowej, badań własnych oraz inwestycji służących badaniom naukowym i pracom rozwojowym.

Mając powyższe na uwadze pragnę poinformować, iż w przypadku zaistnienia potrzeby prowadzenia dodatkowych programów badawczych, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji rozważy możliwość zwrócenia się do Narodowego Centrum Badań i Rozwoju o uruchomienie takiego projektu.

Z poważaniem

MINISTER
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
I ADMINISTRACJI
z up. Adam Rapacki
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Henryka Górskiego

skierowane do ministra rolnictwa i rozwoju wsi Marka Sawickiego

Szanowny Panie Ministrze!

Starosta węgrowski oraz Komisja Rozwoju Gospodarczego, Rolnictwa i Ochrony Środowiska powiatu węgrowskiego zwrócili się do mnie z wnioskiem o zainteresowanie się problemem szkód wyrządzanych przez zwierzęta łowne oraz wypłat odszkodowań z tego tytułu.

Szkody wyrządzane przez zwierzęta łowne, zwłaszcza dziki, w uprawach kukurydzy w gospodarstwach towarowych nie są rekompensowane w faktycznej wysokości przez odszkodowania wypłacane przez koła łowieckie. System wyliczania wartości szkód jest, zdaniem wymienionych organów, krzywdzący dla rolników i w żaden sposób nie daje możliwości złagodzenia poniesionych strat. Zabezpieczanie gruntów poprzez stosowanie repelentów czy odstraszczenie jest pracochłonne i kosztowne.

Zdaniem starosty węgrowskiego oraz właściwej komisji Rady Powiatu Węgrowskiego zwierzęta łowne jako dobro ogólnonarodowe są własnością Skarbu Państwa, a więc odszkodowania za szkody wyrządzone przez wszystkie zwierzęta (nie tylko te objęte całoroczną ochroną) powinny być wypłacane z budżetu państwa, przy czym za szkody wyrządzone przez zwierzę łowną w uprawach i płonach rolnych powinien odpowiadać minister rolnictwa i rozwoju wsi. Wyżej wymienieni podnoszą również konieczność szczegółowego uregulowania w przepisach prawa odpowiedzialności Skarbu Państwa za szkody wyrządzone ludziom przez zwierzęta dziko żyjące, a także sposobu szacowania szkód tak, by uwzględniło ono słuszny interes gospodarzy rolników.

Zwracam się do Pana Ministra z prośbą o zajęcie stanowiska w wyżej opisanych sprawach i co do postulowanych przez środowiska rolnicze zmian w istniejących przepisach prawa dotyczących szkód wyrządzonych przez zwierzę łowną, a w szczególności w kwestii postulowanego przez przedstawicieli rolników przejęcia odpowiedzialności odszkodowawczej przez Skarb Państwa reprezentowany przez Pana Ministra.

Ponadto proszę o udzielenie informacji, czy Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi prowadzi prace nad ewentualną nowelizacją przepisów ustawy – Prawo łowieckie, dotyczących odszkodowań za szkody wyrządzone rolnikom przez zwierzę. Jeśli tak, to jakie zmiany przepisów tej ustawy postuluje resort rolnictwa?

*Z poważaniem
Henryk Górski*

Odpowiedź

Warszawa, 2009.04.17

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,
w odpowiedzi na pismo Pana Marszałka znak BPS/DSK-043-1529/09 z dnia 7.04.2009 r., przy którym zostało przekazane oświadczenie złożone przez Pana Henryka Górskiego Senatorsa RP podczas 30. posiedzenia Senatu RP w dniu 2 kwietnia 2009 r. uprzejmie wyjaśniam co następuje.

Zgodnie z art. 6 ustawy z dnia 13 października Prawo łowieckie (Dz. U. z 2005 r. Nr 127, poz. 1066 z późn. zm.) minister właściwy do spraw środowiska jest naczelnym organem administracji rządowej w zakresie łowiectwa, w tym szkód łowieckich wyrządzanych przez zwierzęta łowne oraz wypłaty należnych z tego tytułu odszkodowań. Ponieważ łowiectwo jest elementem ochrony środowiska przyrodniczego i w rozumieniu ustawy Prawo łowieckie oznacza ochronę zwierząt łownych (zwierzyny) i gospodarowanie ich zasobami w zgodzie z zasadami ekologii oraz zasadami racjonalnej gospodarki rolnej, leśnej i rybackiej nie jest więc celowe przejęcie tych kompetencji przez ministra właściwego do spraw rolnictwa.

Zgodnie z art. 46 ust. 1 ustawy Prawo łowieckie dzierżawca lub zarządca obwodu łowieckiego jest obowiązany do wynagradzania szkód wyrządzonych w uprawach i płodach rolnych przez dziki, łosie, jelenie, danielę i sarny oraz przy wykonywaniu polowań. W przypadku łosi, z uwagi na objęcie tego gatunku całorocznym okresem ochronnym, odpowiedzialność za szkody ponosi Skarb Państwa.

W związku z sygnałami rolników o problemach występujących podczas realizacji rekompensowania szkód wyrządzanych przez zwierzynę łowną w uprawach i płodach rolnych z inicjatywy Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi powołany został Zespół Roboczy, w którego skład weszli przedstawiciele Ministerstwa Środowiska, Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi, Krajowej Rady Izb Rolniczych, Lasów Państwowych, Polskiego Związku Łowieckiego oraz dr hab. Kazimierz Zalewski – Uniwersytet Warmińsko-Mazurski w Olsztynie i dr inż. Marian Flis – Uniwersytet Przyrodniczy w Lublinie. Zadaniem zespołu było zidentyfikowanie problemów występujących podczas szacowania szkód wyrządzonych przez dziki, łosie, jelenie, danielę i sarny w uprawach i płodach rolnych oraz przygotowanie propozycji ewentualnych zmian prawnych w tym zakresie.

Zespół Roboczy przeanalizował przepisy ustawy Prawo łowieckie oraz rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 15 lipca 2002 r. w sprawie sposobu postępowania przy szacowaniu szkód oraz wypłat odszkodowań za straty w uprawach i płodach rolnych (Dz. U. Nr 126, poz. 1081), a także propozycje zmian do ww. rozporządzenia opracowane przez Krajową Radę Izb Rolniczych oraz Polski Związek Łowiecki.

W trakcie prac Zespołu Roboczego ustalono, że część zgłaszanych problemów może zostać rozwiązana poprzez zmianę przepisów rozporządzenia w sprawie sposobu postępowania przy szacowaniu szkód oraz wypłat odszkodowań za straty w uprawach i płodach rolnych. W związku z tym Zespół Roboczy przygotował projekt zmian do ww. rozporządzenia.

Między innymi zmienione zostały podmioty wskazane do powiadomienia o osobach uprawnionych do przyjmowania zgłoszeń szkód wyrządzonych przez zwierzęta łowne i zamiast dotychczasowego zarządu gminy wskazano właściwego wójta (burmistrza, prezydenta miasta) oraz właściwą terytorialnie izbę rolniczą, co ułatwi rolnikom dostęp do tej informacji. Zmieniono również termin zgłaszania szkody przez właściciela lub posiadacza gruntu z 7 dni od dnia powstania szkody na 3 dni od dnia stwierdzenia danej szkody. Zaproponowana zmiana jest bardzo istotna z punktu widzenia poszkodowanego, gdyż pozwala uzyskać odszkodowanie za szkody stwierdzone w uprawach i płodach niezależnie od czasu kiedy szkoda ta faktycznie powstała. W projekcie doprecyzowano także termin powiadamiania poszkodowanego o terminie dokonania oględzin lub ostatecznego szacowania szkody. Zrezygnowano z obowiązku oględzin w przypadku szkody wyrządzonej w płodach rolnych oraz szkody wyrządzonej przez dziki na łąkach lub pastwiskach, a także wprowadzono nową regulację dotyczącą terminów oszacowań ostatecznych szkód wyrządzonych przez dziki na łąkach i pastwiskach w zależności od okresu wegetacji i powstania szkody. Odrębnie uregulowano również ustalenia rozmiaru szkody w zależności od tego, czy są to szkody w uprawach czy płodach rolnych oraz dopuszczono możliwość ponownego szacowania szkody w przypadku nieuprzątnięcia płodów rolnych z powodu warunków atmosferycznych.

Zaproponowane zmiany mają na celu ułatwienie poszkodowanemu właścicielowi lub posiadaczowi gruntów uzyskanie odszkodowania, które zrekompensuje mu poniesione straty w uprawach lub płodach rolnych w wyniku szkód wyrządzonych przez zwierzynę łowną oraz zabezpieczą rolników przed niekorzystną dla nich interpretacją

obowiązujących przepisów stosowaną czasami przez zarządców lub dzierżawców obwodów łowieckich w celu uniknięcia obowiązku wypłaty odszkodowania.

Projekt zmian do rozporządzenia w sprawie sposobu postępowania przy szacowaniu szkód oraz wypłat odszkodowań za straty w uprawach i płodach rolnych został przekazany Ministrowi Środowiska, który podjął prace legislacyjne nad projektem przedmiotowego rozporządzenia. Zgodnie z informacjami uzyskanymi z Ministerstwa Środowiska projekt rozporządzenia był przedmiotem konsultacji społecznych i w najbliższym czasie zostanie przesłany do uzgodnień międzyresortowych.

Z poważaniem

z up. MINISTRA ROLNICTWA
I ROZWOJU WSI
Podsekretarz Stanu
Tadeusz Nalewajk

**Oświadczenie senatora Macieja Grubskiego
oraz senatora Jana Olecha**

skierowane do ministra obrony narodowej Bogdana Klicha

Szanowny Panie Ministrze!

Dyskusja na temat kryzysu finansów państwa, która przetacza się przez Polskę, spowodowała, że o problemy polskiej zbrojeniówki oskarża się MON, a utrata miejsc pracy przez pracowników tego sektora ma stawiać ministerstwo w złym świetle. Nie zgadzając się z taką interpretacją, co wielokrotnie było podkreślane w naszych wypowiedziach podczas posiedzeń senackiej Komisji Obrony Narodowej, uprzejmie prosimy Pana Ministra o uwzględnienie w planach oszczędnościowych MON ochrony pracowników polskiej armii i ich rodzin. Prosimy, aby kryzys nie dyktował nam działań, zmian organizacyjnych, które pozbawią żołnierzy pracy, a co za tym idzie, dotkną ich najbliższych. Wiemy, jak bardzo Panu Ministrowi zależy na ochronie MON przed skutkami dzisiejszej sytuacji ekonomicznej państwa, dlatego liczymy, że pozytywnie odniesie się Pan do naszej prośby.

Z całą mocą popieramy wszelkie decyzje, które pokazują, że minister nie może odpowiadać za utratę miejsc pracy w swoim sektorze, ale jednocześnie wyrażamy przekonanie, że minister obrony narodowej nie może pozwolić sobie na zwalnianie pracowników zbrojeniówki i tworzenie armii bezrobotnych żołnierzy i ich rodzin.

Liczymy na poparcie Pana Ministra w przedmiotowej sprawie.

*Z wyrazami szacunku
Maciej Grubski
Jan Olech*

Odpowiedź

Warszawa, 2009.05.12

Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej
Pan Bogdan Borusewicz

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie złożone przez Panów Senatorów Macieja Grubskiego i Jana Olecha podczas 30. posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 2 kwietnia 2009 r., dotyczące ochrony żołnierzy, pracowników wojska i ich rodzin przed skutkami sytuacji ekonomicznej państwa (BPS/DSK-043-1530/09), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Zgodnie z ustawą z dnia 1 października 1999 r. o wspieraniu restrukturyzacji przemysłowego potencjału obronnego i modernizacji technicznej Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. Nr 83, poz. 932 ze zm.) Minister Obrony Narodowej wykonuje uprawnienia wynikające z praw majątkowych Skarbu Państwa w odniesieniu do spółek powstałych w wyniku komercjalizacji dwunastu wojskowych przedsiębiorstw remontowo-produkcyjnych. Spółki te są bezpośrednio podporządkowane Dyrektorowi Departamentu Polityki Zbrojeniowej. Zatrudniają one obecnie 4969 osób. Minister Obrony Narodowej nie ma wpływu na wielkość zatrudnienia pracowników. Decyzje w tych sprawach, w tym o redukcji zatrudnienia, podejmuje w imieniu spółki – z uwagi na fakt, że są to osoby prawne – zarząd spółki.

Na mocy ustawy z dnia 25 lipca 1985 r. *o jednostkach badawczo-rozwojowych* (Dz. U. z 2008 r. Nr 159, poz. 993) Minister Obrony Narodowej sprawuje nadzór nad ośmioma jednostkami badawczo-rozwojowymi (sześcioma technicznymi i dwoma medycznymi). Obecnie w sześciu jednostkach technicznych bezpośrednio podporządkowanych Dyrektorowi Departamentu Polityki Zbrojeniowej zatrudnionych jest 1070 pracowników. Podobnie jak w przypadku spółek, Minister Obrony Narodowej nie ma wpływu na wielkość zatrudnienia, bowiem decyzje w tej sprawie podejmuje dyrektor jednostki badawczo-rozwojowej.

W związku z powstałym w ubiegłym roku niedoborem środków finansowych w budżecie resortu obrony narodowej oraz prowadzoną przez Rząd akcją poszukiwania oszczędności dla pokrycia prognozowanego zmniejszenia wpływów budżetowych wskutek światowego kryzysu gospodarczego, Ministerstwo Obrony Narodowej prowadzi wielopłaszczyznowe oceny możliwości zabezpieczenia najpilniejszych potrzeb Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej. Podejmuje również działania mające na celu taką alokację zamówień w podmiotach przemysłu obronnego, aby w ramach swoich potrzeb i możliwości stworzyć tym podmiotom warunki do przetrwania kryzysu.

Głównym kryterium w planowaniu rzeczowym, w tym określaniu priorytetów niezbędnych do prawidłowego funkcjonowania Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, jest osiągnięcie założonych zdolności obronnych oraz bezpieczeństwo i obronność państwa, a także wypełnienie zobowiązań sojuszniczych w zakresie uczestnictwa w wielonarodowych misjach pokojowych. Alokacja przydzielonych środków finansowych ma w związku z tym zabezpieczyć realizację przez Siły Zbrojne Rzeczypospolitej Polskiej ich ustawowych zadań i misji. W procesie planistycznym uwzględniono jednak kluczowe kwestie funkcjonowania rodzimego przemysłu obronnego. Pozyskiwanie uzbrojenia i sprzętu wojskowego, z wyjątkiem wybranych typów o wysokim zaawansowaniu technologicznym, jest planowane w oparciu o polski przemysł. Zasada zachowania ciągłości i bezpieczeństwa dostaw powoduje jednoznaczne działania zapewniające utrzymywanie własnych zdolności produkcyjnych oraz rozwijanie nowych technologii przez przemysł krajowy. Planowanie to jednak powinno być zawsze spójne z potrzebami Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej.

W dniu 9 marca br. rozpoczęto proces renegotjacji umów wieloletnich z podmiotami przemysłu obronnego na realizację zamówień uzbrojenia i sprzętu wojskowego oraz wykonanie prac rozwojowych i wdrożeniowych. Celem ich jest określenie minimalnego poziomu zamówień umożliwiającego dalsze funkcjonowanie tych podmiotów.

W związku z tym wszystkie podejmowane przez resort obrony narodowej działania w odniesieniu do podmiotów krajowego potencjału obronnego, mają na celu znalezienie – mimo ograniczeń budżetowych – możliwości ich utrzymania, a tym samym ochronę miejsc pracy w tych zakładach.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia wyrażam nadzieję, że uzna je Pan Marszałek za zasadne.

Łączę wyrazy szacunku i poważania
Bogdan Klich

**Oświadczenie senatora Macieja Grubskiego
oraz senatora Jana Olecha**

skierowane do ministra obrony narodowej Bogdana Klicha

Szanowny Panie Ministrze!

Zapowiadana reorganizacja terenowych organów administracji wojskowej zaczyna nabierać tempa, zwłaszcza w zakresie prac analityczno-prognostycznych.

Na tym etapie zasadne jest zadanie podstawowego pytania: czy to jest odpowiedni czas na wprowadzanie zmian? Kiedy próbuje się odpowiedzieć na to pytanie, ważne jest zastanowienie się nad następującymi problemami.

Po pierwsze, reorganizacja wojewódzkich sztabów wojskowych i wojskowych komend uzupełnień sprowadzać się będzie do likwidacji wielu z tych instytucji i powołania nowych – rejonowych sztabów wojewódzkich. Konsekwencją tych działań będzie utrata stanowisk pracy przez setki wykwalifikowanych pracowników korpusów służby cywilnej, w których dokształcanie Ministerstwo Obrony Narodowej, czyli budżet państwa, zainwestowało określone środki finansowe.

Po drugie, w obecnej sytuacji kryzysowej, kiedy ogromne trudności finansowe dotknęły podmioty gospodarcze sektora prywatnego, czego konsekwencją są zwolnienia pracowników, instytucja budżetowa chce podjąć decyzję o zwiększeniu bezrobocia. A to właśnie teraz państwo winno dołożyć wszelkich starań, by utrzymać stanowiska pracy, a nie zwiększać grupy niezadowolonych. Ponadto zwalniana grupa zawodowa to nie murarze czy też hydraulicy mogący dorobić w szarej strefie. To są przyszli bezrobotni, którzy z dużym prawdopodobieństwem nie będą mieli środków finansowych na przeżycie.

Po trzecie, aktualnie nie potrafimy przewidzieć, jak rozwinie się sytuacja kryzysowa w kraju, a więc czy zasadne jest eksperymentowanie poprzez stworzenie nowych struktur administracji wojskowej. Nowo powstałe instytucje będą musiały od początku tworzyć cały system współpracy i współdziałania z administracją rządową i samorządową na nowym administrowanym terenie. Tym samym odrzuca się wypracowane i sprawdzone przez lata metody współdziałania z lokalną administracją publiczną.

Po czwarte, umożliwienie funkcjonowania nowych struktur administracji wojskowej w całym systemie administracji publicznej, czyli określenie ich roli, miejsc, zadań, itp., będzie wymagało zakrojonych na szeroką skalę prac legislacyjnych związanych ze zmianami aktów prawnych różnej rangi, z ustawami włącznie. A czy takie działania są teraz niezbędne?

Te wybrane problemy już dają do myślenia, czy to jest odpowiedni czas na przemiany w administracji wojskowej. Jeżeli mamy w tej chwili wątpliwości, to po co burzyć aktualny porządek, tym bardziej że nie wiemy, jaka będzie przyszłość.

Uprzejmie prosimy pana ministra o wyrażenie swojej opinii na przedstawiony temat.

*Maciej Grubski
Jan Olech*

Odpowiedź

Warszawa, 2009.05.06

Pan Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie złożone przez Panów Senatorów Macieja Grubskiego i Jana Olecha podczas 30. posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 2 kwietnia 2009 r., dotyczące zasadności reorganizacji terenowych organów administracji wojskowej (BPS/DSK-043-1530/09), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Zawieszenie obowiązku odbywania służby wojskowej, będące częścią procesu profesjonalizacji Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej oraz wychodzące naprzeciw oczekiwaniom społecznym, skutkuje znaczącym zmniejszeniem zakresu zadań realizowanych przez terenowe organy administracji wojskowej, zwłaszcza przez wojskowe komendy uzupełnień, w obszarze pokojowego uzupełniania stanów osobowych jednostek wojskowych.

W tej sytuacji powstała konieczność ograniczenia liczby tych organów, a także ogólnych kosztów funkcjonowania administracji wojskowej. Aktualnie prowadzone są prace zmierzające do zmniejszenia liczby wojskowych komend uzupełnień o około 30% i przejęcia zadań rozformowanych komend przez pozostałe.

Ważnym aspektem tych prac jest przyszłość żołnierzy zawodowych i pracowników wojska zatrudnionych w komendach przewidzianych do ewentualnej likwidacji. W przypadku żołnierzy zawodowych planuje się zaproponowanie im nowych stanowisk służbowych w strukturach Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, a skorzystanie z tej możliwości zależeć będzie od indywidualnych decyzji podjętych przez poszczególnych żołnierzy. Pracownicy wojska podlegać będą natomiast zwolnieniu zgodnie z przepisami prawa.

Jednocześnie, w związku ze zmniejszeniem ogólnej liczby wojskowych komend uzupełnień, pozostałe komendy realizować będą w przybliżeniu o 50% więcej zadań mobilizacyjnych. Z tego względu planuje się zwiększenie liczby etatów odpowiednich komórek wewnętrznych tych organów, średnio o dwóch – trzech pracowników wojska, co pozwoli na częściowe złagodzenie społecznych skutków zwolnień pracowników wojska z rozformowywanych komend.

Odnosząc się natomiast do kwestii reorganizacji wojewódzkich sztabów wojskowych pragnę poinformować, że problematyka ta pozostaje w dalszym ciągu przedmiotem prac koncepcyjnych. Wynika to z usytuowania wojewódzkich sztabów wojskowych, jako organów rządowej administracji niezespólonej, w systemie administracji publicznej oraz systemie zarządzania kryzysowego. Ewentualne rozformowanie wojewódzkich sztabów wojskowych musi być poprzedzone zarówno zmianami systemowymi, jak i legislacyjnymi. W związku z tym przewiduje się, że przekształcenia w tej kwestii będą realizowane dopiero w latach 2011–2012.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia wyrażam nadzieję, że uzna je Pan Marszałek za zasadne.

Łączę wyrazy szacunku i poważania
Bogdan Klich

Oświadczenie senatora Tadeusza Gruszki

skierowane do minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak

Szanowna Pani Minister!

Od 1 listopada 2009 r. nastąpi zmiana zasad przyznawania jednorazowej zapomogi z tytułu urodzenia się dziecka. Wypłata będzie należała się tym kobietom, które do dziesiątego tygodnia ciąży zgłoszą się do lekarza ginekologa i założą tak zwaną kartę ciąży.

Jakie przesłanki przemawiają za tym, by tak rygorystyczny przymus administracyjny miał warunkować otrzymanie becikowego?

Dotychczas obowiązujące przepisy są przejrzyste i dla wszystkich zrozumiałe. Wystarczy zgłosić się z aktem urodzenia i numerem PESEL dziecka, żeby otrzymać jednorazową wypłatę.

Forma przyznawania becikowego w dotychczasowej postaci jest logiczna i wspiera bezwarunkowo (poza oczywistymi przytoczonymi przeze mnie wymogami formalnymi) każdą rodzinę obdarzoną potomstwem. Czy wprowadzenie nowej regulacji nie będzie pogwałceniem zasady sprawiedliwości społecznej?

Jakie rozwiązania przewiduje ministerstwo w sytuacji, gdy kobieta zgłosi się do lekarza ginekologa w terminie późniejszym niż do dziesiątego tygodnia, a będzie to podyktowane na przykład jej dłuższym pobytem za granicą?

Zamieszanie wokół becikowego już teraz wywołuje niepotrzebne dyskusje. Pozwolę sobie zatem na stwierdzenie, że finalnym efektem na pewno będzie zwiększenie zbędnej biurokracji.

Z poważaniem
Tadeusz Gruszka

Odpowiedź

Warszawa, 7.05.2009 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Odpowiadając na pismo Pana Marszałka z dnia 7 kwietnia 2009 roku, znak: BPS/DSK-043-1531/09 dotyczące oświadczenia złożonego przez senatora Tadeusza Gruszkę podczas 30. posiedzenia Senatu RP w dniu 2 kwietnia 2009 r., uprzejmie informuję:

Zgodnie z ustawą z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (Dz.U. z 2006 r. Nr 139, poz. 992, z późn. zm.) dodatek do zasiłku rodzinnego z tytułu urodzenia dziecka oraz jednorazowa zapomoga z tytułu urodzenia się dziecka przysługują, jeżeli kobieta pozostawała pod opieką medyczną nie później niż od 10 tygodnia ciąży do porodu.

Zmiana ta została wprowadzona ustawą z dnia 6 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy – Kodeks pracy oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 237, poz. 1654). Weszła ona w życie 1 stycznia 2009 r., jednakże obowiązek dołączenia do wniosku zaświadczenia o pozostawaniu pod opieką medyczną stosowany będzie od 1 listopada 2009 r. i będzie dotyczyć kobiet, które w tym dniu będą co najmniej w 10 tygodniu ciąży.

Intencją Rządu, oraz jak się wydaje również Parlamentu RP, który zgodnie z Konstytucją RP stanowi prawo, przy wprowadzaniu tej zmiany była troska o zdrowie przyszłych matek i dzieci oraz ratowanie wielu dzieci przed chorobami, a nie „zwiększenie zbędnej biurokracji”.

W opinii lekarzy zajmujących się profilaktyką ciąży, obecna opieka w czasie ciąży jest niewystarczająca. Odsetek dzieci z wrodzonymi wadami rozwojowymi, a także odsetek martwych urodzeń jest w Polsce wyższy niż w innych państwach europejskich. Jak twierdzą lekarze, dużej części wad wrodzonych i patologii ciąży można zapobiegać, wymaga to jednak kontroli lekarskiej i specjalistycznej opieki niemal od początku ciąży.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że zgodnie z ustawą o świadczeniach rodzinnych minister właściwy do spraw zdrowia określi w formie rozporządzenia wzór świadczenia oraz formy opieki medycznej nad dzieckiem.

Ponadto informuję, że zgodnie z ustawą o świadczeniach rodzinnych w przypadku gdy po 1 listopada br. osoba nie będzie pozostawać pod opieką medyczną od 10 tygodnia ciąży do dnia porodu, świadczenia nie będą jej przysługiwały. Jednakże, w celu ograniczenia takich sytuacji, Ministerstwo Zdrowia, będące autorem powyższych zmian, prowadzi akcję informacyjną m.in. w zakładach opieki zdrowotnej.

MINISTER
Jolanta Fedak

Oświadczenie senatora Tadeusza Gruszki

skierowane do ministra środowiska Macieja Nowickiego

Szanowny Panie Ministrze!

Do mojego biura senatorskiego wpłynęła uchwała Rady Gminy Wyry z dnia 27 lutego 2009 r., w której rada wyraża protest przeciwko przeniesieniu siedziby Nadleśnictwa Kobiór poza teren gminy Kobiór. Siedziba nadleśnictwa znajduje się w gminie Kobiór od 1820 r. Z nieuzasadnionych przyczyn ma zostać przeniesiona do sołectwa Piasek w mieście Pszczyna. Współpraca gminy Wyry z nadleśnictwem układa się wzorowo i nie istnieją okoliczności, które przemawiałyby za tą decyzją.

Z informacji, które posiadam, wynika, że w sołectwie Piasek nie ma nawet odpowiedniego budynku, który mógłby posłużyć za nową siedzibę nadleśnictwa. Realizacja budowy nowego obiektu jest dopiero w planach i naraża nadleśnictwo na zbędne wydatki finansowe.

Dlatego zwracam się z prośbą o przedstawienie argumentów przemawiających za podjęciem decyzji o przeniesieniu siedziby Nadleśnictwa Kobiór do sołectwa Piasek w Pszczynie oraz podanie, jakie są przewidywane koszty przedstawionych zmian.

*Z poważaniem
Tadeusz Gruszka*

Odpowiedź

Warszawa, 28 kwietnia 2009 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie senatora Tadeusza Gruszki z dnia 2 kwietnia 2009 r., przekazane pismem Marszałka Senatu z dnia 7 kwietnia 2009 r., znak BPS/DSK-043-1532/09, dotyczące przeniesienia siedziby Nadleśnictwa Kobiór do sołectwa Piasek w Pszczynie, uprzejmie informuję, że decyzja o przeniesieniu siedziby Nadleśnictwa Kobiór była podyktowana następującymi czynnikami:

- 1) Potrzeba wybudowania nowej siedziby tej jednostki wyniknęła ze złego stanu technicznego dotychczas użytkowanego budynku. Wykonana ekspertyza techniczna, jednoznacznie wskazała na konieczność wybudowania nowego obiektu, ponieważ remont lub modernizacja obecnej siedziby są ekonomicznie nieuzasadnione,
- 2) W procesie decyzyjnym rozpatrywano wszystkie okoliczności sprawy, zabezpieczając jednak przede wszystkim potrzeby i korzyści samego Nadleśnictwa Kobiór. Brano pod uwagę różne lokalizacje nowej siedziby, uwzględniając uwarunkowania organizacyjne i ekonomiczno-społeczne. Rozważano łącznie 11 lokalizacji na terenie gmin Kobiór, Pszczyna i Tychy, spośród których usytuowanie przy ul. Katowickiej w miejscowości Piasek okazało się najkorzystniejsze. Rozwiązania komunikacyjne, położenie w bezpośrednim sąsiedztwie kompleksu leśnego, uzbrojenie terenu i możliwość ewentualnej rozbudowy przemawia właśnie za tą lokalizacją.

Koszty przedsięwzięcia na tym etapie procesu inwestycyjnego nie są jeszcze znane. W ramach postępowania w trybie prawa zamówień publicznych została zawarta umowa na wykonanie dokumentacji projektowej dla siedziby nadleśnictwa w miejscowości Piasek.

Przeniesienie siedziby Nadleśnictwa nie będzie skutkowało mniejszymi wpływami do budżetów gmin z tytułu wnoszonych podatków.

Z poważaniem

z up. MINISTRA
Podsekretarz Stanu
Janusz Zaleski

Oświadczenie senatora Andrzeja Grzyba

skierowane do ministra sprawiedliwości, prokuratora generalnego RP Andrzeja Czumy

Szanowny Panie Ministrze!

Dotychczas w polityce rozszerzania dostępu do zawodów prawniczych można było zaobserwować dobry kurs w stronę rozwinięcia wachlarza możliwości dla osób chcących świadczyć usługi, poradnictwo i prawne zastępstwo procesowe przed różnymi organami. Niestety, ostatnio oprócz deklaracji słownych nie widać żadnych merytorycznych posunięć prawno-ustawodawczych zmierzających w tym kierunku. Zasadniczo dobry projekt licencji prawniczych nie jest realizowany. Młodzi prawnicy oraz studenci kierunków prawniczych z nadzieją obserwowali zachodzące zmiany mające na celu reorganizację zawodów prawniczych. Płatność aplikowania w korporacji (około 3–4 tysięcy zł za semestr) oraz egzaminów rekrutacyjnych (około 600 zł) nie pozwala każdemu na swobodne realizowanie swoich życiowych planów.

Nasuwa się pytanie, gdzie podziały się zamiary oraz chęć otwarcia zawodów prawniczych. Należy jednakowoż pamiętać, iż liczba obywateli przypadająca na jednego prawnika czynnego zawodowo, którego umiejętności zostały usankcjonowane poprzez wpisanie na listy adwokatów bądź radców prawnych, w porównaniu z krajami Unii Europejskiej jest u nas zaskakująco wysoka.

*Z poważaniem
Andrzej Grzyb*

Odpowiedź

Warszawa, 11 maja 2009 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie złożone przez Senatora Andrzeja Grzyba podczas 30. posiedzenia Senatu RP w dniu 2 kwietnia 2009 r. w sprawie dostępu do zawodów prawniczych uprzejmie przedstawiam, co następuje.

W Ministerstwie Sprawiedliwości, wbrew twierdzeniom pana Senatora, od kilkunastu miesięcy trwają prace nad reformą dostępu do prawniczych zawodów zaufania publicznego. Przeprowadzana przez Ministra Sprawiedliwości reforma przebiega w II etapach. Pierwszy z nich, zakończył się uchwaleniem ustawy z dnia 20 lutego 2009 r. o zmianie ustawy – Prawo o adwokaturze, ustawy o radcach prawnych oraz ustawy – Prawo o notariacie, która weszła w życie w dniu 25 marca 2009 r. Kolejny etap polega na opracowaniu projektu ustawy o państwowych egzaminach prawniczych. Obecnie w Ministerstwie Sprawiedliwości dobiegły końca prace dotyczące przygotowania tego projektu. Projekt poddano konsultacjom społecznym, a w dniu 6 maja 2009 r. został skierowany do rozpatrzenia przez Stały Komitet Rady Ministrów.

Przyjęte w tym projekcie rozwiązania mają na celu stworzenie dwóch równoległych ścieżek dochodzenia do prawniczych zawodów zaufania publicznego: poprzez aplikację lub świadczenie podstawowych czynności prawniczych. Przyjęcie tego rozwiązania zwiększy dostępność usług prawniczych dla społeczeństwa, bowiem projekt ustawy przyznaje uprawnienia do świadczenia usług prawniczych nowej kategorii osób – radcom prawnym.

Czynności, które będą mogli wykonywać doradcy polegać będą na świadczeniu pomocy prawnej w określonym zakresie, w tym m.in. na zastępstwie przed sądami powszechnymi w sprawach należących do właściwości sądów rejonowych z wyłączeniem spraw z zakresu prawa karnego, rodzinnego i opiekuńczego.

Projekt ustawy przewiduje również wprowadzenie państwowych egzaminów prawniczych I i II stopnia. Zdanie państwowego egzaminu prawniczego I stopnia będzie uprawniać do rozpoczęcia aplikacji lub świadczenia podstawowych czynności prawniczych (jako doradca prawny). Kandydat będzie mógł zatem zdecydować, czy niezbędne w zawodzie umiejętności będzie zdobywał poprzez aplikację, czy też poprzez samodzielną praktykę zawodową. Możliwość dokonania takiego wyboru jest bardzo istotna, gdyż z uwagi na wysokość opłaty rocznej, aplikacje dotychczas nie były dostępne dla wszystkich chętnych.

Do państwowego egzaminu prawniczego II stopnia (odpowiadającego obecnym egzaminom zawodowym) dopuszczone będą zarówno osoby, które ukończyły aplikację, jak i te, które przez okres 5 lat zajmowały się świadczeniem podstawowych czynności prawniczych. Zdanie zaś państwowego egzaminu prawniczego II stopnia będzie uprawniało do wpisu na listę adwokatów lub radców prawnych albo do powołania na stanowisko asesora notarialnego. Nowy system zapewni zatem systematyczny wzrost liczby adwokatów, radców prawnych i notariuszy, a jednocześnie wpłynie na wzrost konkurencyjności, co w rezultacie może doprowadzić do obniżenia cen usług prawniczych.

Stworzenie regulacji, zgodnie z którymi wykonywanie podstawowych czynności prawniczych będzie umożliwiało nabycie doświadczenia niezbędnego do przystąpienia do państwowego egzaminu prawniczego II stopnia, przy jednoczesnym uzyskiwaniu dochodu, może spowodować, że z czasem aplikacje będą się cieszyć mniejszym zainteresowaniem. W związku z powyższym, bariera finansowa, na którą zwrócił uwagę pan Senator, nie będzie stanowić przeszkody dla młodych prawników do realizowania swoich życiowych planów. Świadczenie podstawowych czynności prawniczych przez doradców prawnych spowoduje szybki wzrost liczby prawników świadczących pomoc prawną oraz wpłynie na większą dostępność usług prawniczych dla społeczeństwa.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI
Jacek Czaja
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Andrzeja Grzyba

skierowane do minister zdrowia Ewy Kopacz

Szanowna Pani Minister!

Zawód psychologa, będący niewątpliwie jednym z zawodów zaufania publicznego, powinien być należycie chroniony. Rodzaj świadczonych usług oraz podejmowana materia nakładają na państwo obowiązek ochrony nie tylko obywateli, ale i środowiska zawodowego psychologów. Dzisiaj osoba, która otrzymała dyplom studiów na kierunku psychologia, po zarejestrowaniu działalności gospodarczej może swobodnie wykonywać wyuczony zawód.

Powszechny dostęp do zawodu jest korzystny zarówno dla absolwentów psychologii, jak i, ze względu na duży wybór oraz konkurencyjne ceny usług, dla obywateli. Jednakże w naszym systemie prawnym nie znajdziemy instytucji, która mogłaby następczo kontrolować jakość świadczonych usług oraz ich poziom. Absolwenci nie mają także obowiązku odbywania po ukończeniu studiów pod okiem doświadczonych psychologów z wieloletnim doświadczeniem stażów bądź obowiązkowych praktyk.

Problematycznym zagadnieniem, które w związku z tym nasuwa się na myśl, jest możliwość odebrania uprawnień przez organ samorządu zawodowego. Jediną liczącą się instytucją w tym środowisku jest Polskie Towarzystwo Psychologiczne, które jako najsroższą karę stosuje relegowanie z towarzystwa, nie ma zaś uprawnień do odbierania możliwości wykonywania zawodu ani nawet opiniowania takich wniosków do odpowiedniego organu z prostego powodu – takowego organu nie ma.

Należałoby zastanowić się nad objęciem ochroną obywateli oraz całego środowiska psychologów poprzez stworzenie możliwości następczych kontroli jakości wykonywania zawodu psychologa, świadczonych usług i nadzoru nad tym. Jednakowoż nauczeni doświadczeniem korporacji prawniczych wiemy, że nie należy ograniczać dostępności do zawodu lub w pełni hermetyzować przedmiotowego środowiska. Zadanie to nie jest łatwe i potrzebne są konsultacje społeczne, jednakże idea jest warta zachodu.

*Z poważaniem
Andrzej Grzyb*

Odpowiedź

Warszawa, 2009.04.27

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,
odpowiadając na pismo z dnia 7 kwietnia 2009 r. (znak: BPS/DSK-043-1534/09), uprzejmie przedkładam odpowiedź na oświadczenie Pana Senatora Andrzeja Grzyba złożone podczas 30. posiedzenia Senatu RP w dniu 2 kwietnia 2009 r. „w sprawie zawodu psychologa”.

Zasady i warunki wykonywania zawodu psychologa określa ustawa z dnia 8 czerwca 2001 r. o zawodzie psychologa i samorządzie zawodowym psychologów (Dz. U. Nr 73, poz. 763 z późn. zm.). Zgodnie z art. 7 ww. ustawy prawo wykonywania zawodu

psychologa powstaje z chwilą dokonania wpisu na listę psychologów Regionalnej Izby Psychologów. Ustawa zawiera również szereg przepisów, które mogą być podstawą do skreślenia z listy psychologów lub zawieszenia w prawie do wykonywania zawodu, o czym decyduje Rada Regionalnej Izby Psychologów. Według art. 17 ust. 1 wspomnianej ustawy psycholog ma prawo i obowiązek doskonalenia zawodowego w różnych formach kształcenia podyplomowego. Tak więc, *ustawa o zawodzie psychologa i samorządzie zawodowym psychologów* zawiera regulacje służące właściwemu realizowaniu przez psychologów usług psychologicznych, podnoszeniu ich kwalifikacji i określa nadzór samorządu psychologów nad rzetelnym wykonywaniem zawodu zgodnie z zasadami etyki określonymi w Kodeksie Etyki Zawodowej. Nawiązując do sformułowania Pana Senatora Andrzeja Grzyba „o potrzebie stworzenia możliwości następczych kontroli jakości wykonywania zawodu psychologa”, uprzejmie informuję, że taką kontrolę zgodnie z art. 33 ust. 1 ww. ustawy winien sprawować samorząd psychologów.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że zgodnie z art. 6 ustawy *o zawodzie psychologa i samorządzie zawodowym psychologów* nadzór nad wykonywaniem ustawy sprawuje minister właściwy do spraw pracy. W związku z powyższym Minister Pracy i Polityki Społecznej jest właściwym podmiotem do udzielenia odpowiedzi na oświadczenie Pana Senatora.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Podsekretarz Stanu
Marek Haber

Oświadczenie senatora Witolda Idczaka

skierowane do ministra Skarbu Państwa Aleksandra Grada

W związku z tym, że minister Skarbu Państwa Aleksander Grad zobowiązał zarządy jednoosobowych spółek Skarbu Państwa oraz spółek z większościami udziałem Skarbu Państwa do przedstawienia do 27 marca 2009 r. informacji o umowach, zleceniach i kontraktach o znacznej wartości i kluczowym znaczeniu dla tych spółek i spółek zależnych, zwracam się z prośbą o przedstawienie przez Ministerstwo Skarbu Państwa informacji z dnia 27 marca 2009 r. o umowach, zleceniach i kontraktach o znacznej wartości i kluczowym znaczeniu dla spółek Skarbu Państwa i ich spółek zależnych oraz informacji o podmiotach, z którymi zawierały umowy, a także zakresu, rodzaju i przedmiotu tych umów z zestawieniem informacji o procedurze zawieranych umów i zastosowanych kryteriach wyboru – w okresie od 1 stycznia 2007 r. do 20 marca 2009 r.

Proszę również o wnioski ABW i CBA ze sprawdzenia i monitorowania transakcji ze szczególnym uwzględnieniem ewentualnych nieprawidłowości i ewentualnych konfliktów interesów przy podejmowaniu decyzji i realizacji zamówień. Ponieważ może to mieć charakter ciągły, proszę o wnioski i dane comiesięczne.

Biorąc pod uwagę możliwość istnienia dużej ilości szczegółowych danych, materiał może mieć formę elektroniczną, format zapisu zgodny z Open Office – ODT lub RTF, na nośniku CD bądź DVD, według wygody sporządzających.

Witold Idczak

Odpowiedź

Warszawa, 11 maja 2009 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku!

W nawiązaniu do pisma, znak BPS/DSK-043-1535/09 oraz oświadczenia złożonego przez senatora Witolda Idczaka na posiedzeniu Senatu RP w dniu 2 kwietnia 2009 r., uprzejmie informuję, że materiały otrzymane od spółek jednoosobowych i spółek z większościami udziałem Skarbu Państwa oraz ich spółek zależnych, dotyczące zawieranych umów, zleceń i kontraktów o znacznej wartości i kluczowym znaczeniu, znajdują się do wglądu na miejscu w siedzibie naszego resortu – w wybranym przez Pana senatora terminie.

Zaproponowana przez nas procedura udostępnienia powyższych informacji podyktowana jest koniecznością zachowania należytej staranności w dziedzinie standardów bezpieczeństwa danych, które mogą zawierać tajemnice handlowe nadzorowanych podmiotów i inne informacje posiadające wartość gospodarczą jako tajemnica przedsiębiorstwa, a których upublicznienie mogłoby zagrażać lub naruszać interes przedsiębiorcy.

Prośba, z którą Minister Skarbu Państwa zwrócił się do nadzorowanych podmiotów dotyczyła umów, zleceń i kontraktów zawartych w okresie od 1 stycznia 2007 roku do 20 marca 2009 roku, uzyskane od spółek materiały zostały następnie przekazane przez Ministerstwo Skarbu do ABW i CBA.

W sprawie wniosków tych instytucji ze sprawdzenia i monitorowania powyższych transakcji, ze szczególnym uwzględnieniem ewentualnych nieprawidłowości i ewentualnych konfliktów interesów przy podejmowaniu decyzji i realizacji zamówień, proponuję zwrócić się do ABW i CBA jako adresatów przekazanej przez nas dokumentacji.

MINISTER
Aleksander Grad

Oświadczenie senatora Stanisława Jurcewicza

skierowane do minister pracy i polityki społecznej Jolanty Fedak

Szanowna Pani Minister!

Zgodnie z art. 71 ustawy z 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy do okresu, który uprawnia do nabycia prawa do zasiłku dla bezrobotnych, zaliczane są okresy zatrudnienia z obowiązkiem opłacania składki na Fundusz Pracy. Nowelizacja ustawy stanowi natomiast, że pracodawcy nie opłacają składki na Fundusz Pracy za osoby, które wróciły z urlopu macierzyńskiego, w ciągu 36 miesięcy, począwszy od pierwszego miesiąca po powrocie z urlopu. Nowelizacja, wprowadzając wymienne zwolnienie, nie wprowadza jednak dla powracających z urlopu macierzyńskiego wyjątku od zasady, że zaliczane do ich okresu zatrudnienia są tylko okresy zatrudnienia z obowiązkiem opłacania składki na Fundusz Pracy. Wejście w życie nowelizacji powoduje więc, że okres zatrudnienia w ciągu 36 miesięcy po powrocie z urlopu macierzyńskiego nie będzie zaliczany do okresu, który uprawnia do nabycia prawa do zasiłku dla bezrobotnych.

Oczywiście taka interpretacja jest sprzeczna z celem nowelizacji, jednakże wykładnia celowościowa nie może być wykładnią *contra legem* i nie może stać w sprzeczności z wykładnią literalną. Ta ostatnia natomiast wskazuje, że zwolnienie z obowiązku opłacania składki na FP za osoby wracające z urlopów macierzyńskich nie stanowi wyjątku od zasady wyrażonej w art. 71 ustawy, tj. zasady, że warunkiem otrzymania zasiłku jest odprowadzanie składek do Funduszu Pracy.

Niezbędna wydaje się stosowna zmiana legislacyjna, która zlikwidowałaby wadę wcześniejszej nowelizacji.

Z poważaniem
Stanisław Jurcewicz

Odpowiedź

Warszawa, 7.05.2009 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

W związku z przekazanym, przy piśmie z dnia 7 kwietnia 2009 r. znak: BPS/DSK-043-1536/09, oświadczeniem złożonym przez senatora Stanisława Jurcewicza w kwestii niewliczania do okresu uprawniającego do zasiłku dla bezrobotnych okresów przebywania na urloпах macierzyńskich i wychowawczych, za które to okresy za pracowników powracających od 1 stycznia 2009 r. z urlopu macierzyńskiego lub wychowawczego, pracodawca nie ma obowiązku opłacania składek na Fundusz Pracy przez okres trzech lat, uprzejmie informuję.

Ustawą z dnia 6 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy – Kodeks pracy oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 237, poz. 1654) dokonano zmian w ustawie z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy oraz w ustawie z dnia 13 lipca 2006 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy (Dz. U. Nr 158, poz. 1121 z późn. zm.). W wyniku dokonanych zmian w art. 104a ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy oraz w art. 9a ustawy

o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy, w brzmieniu nadanym ww. ustawą, począwszy od dnia 1 stycznia 2009 r. pracodawcy oraz inne jednostki organizacyjne nie opłacają składek na Fundusz Pracy i na Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych za zatrudnionych pracowników powracających z urlopu macierzyńskiego, dodatkowego urlopu macierzyńskiego lub urlopu wychowawczego w okresie 36 miesięcy począwszy od pierwszego miesiąca po powrocie z urlopu macierzyńskiego, dodatkowego urlopu macierzyńskiego lub urlopu wychowawczego.

Celem wprowadzenia tego przepisu było inspirowanie pracodawców do umożliwienia pracownikom powrotu do zatrudnienia, którym udzielili urlopów wychowawczych.

Podkreślić należy, że z urlopu wychowawczego może skorzystać każdy pracownik zatrudniony co najmniej 6 miesięcy. Urlop jest udzielany w celu sprawowania osobistej opieki nad dzieckiem w wymiarze, co do zasady, do 3 lat – nie dłużej jednak niż do ukończenia przez dziecko 4 roku życia.

Natomiast, zgodnie z aktualnym brzmieniem art. 71 ust. 1 pkt 2 lit. a ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, do okresu uprawniającego do nabycia prawa do zasiłku dla bezrobotnych zaliczane są okresy zatrudnienia, za które istnieje obowiązek opłacania składki na Fundusz Pracy, z zastrzeżeniem przypadków wymienionych w art. 104b i w art. 105 ww. ustawy.

Z uwagi na brzmienie art. 104a ustawy, pracodawcy nie opłacają składki na Fundusz Pracy za zatrudnionych pracowników powracających z urlopu macierzyńskiego, urlopu wychowawczego lub dodatkowego urlopu macierzyńskiego w okresie 36 miesięcy począwszy od pierwszego miesiąca po powrocie z urlopu.

Przepis art. 71 ust. 1 pkt 2 lit. a ww. ustawy wymaga zatem nowelizacji. Uprzejmie informuję, że Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej przygotowało projekt odpowiedniej nowelizacji ww. ustawy, który po przeprowadzeniu konsultacji z innymi resortami oraz partnerami społecznymi (zgodnie z wymogami w zakresie przygotowywania projektów aktów prawnych), zostanie przedstawiony w Sejmie.

Zważywszy, że zgodnie z zamierzeniem i wolą ustawodawcy, wprowadzenie zwolnienia z opłacania składki na Fundusz Pracy za pracowników powracających z urlopu macierzyńskiego, urlopu wychowawczego lub dodatkowego urlopu macierzyńskiego, w żadnym przypadku nie miało jednocześnie prowadzić do pogorszenia ich sytuacji w zakresie nabywania prawa do zasiłku dla bezrobotnych, mając na uwadze wykładnię celowościową i systemową ww. przepisów, wyrażam stanowisko, że do czasu wprowadzenia odpowiednich zmian legislacyjnych, okresy zatrudnienia po urlopie macierzyńskim, urlopie wychowawczym lub dodatkowym urlopie macierzyńskim w okresie 36 miesięcy po powrocie z ww. urlopów, powinny być zaliczane do okresu uprawniającego do zasiłku dla bezrobotnych na ogólnych zasadach, tj. m.in. pod warunkiem uzyskiwania co najmniej minimalnego wynagrodzenia za pracę.

MINISTER
Jolanta Fedak

Oświadczenie senatora Piotra Kalety

skierowane do wiceprezesa Rady Ministrów,
ministra spraw wewnętrznych i administracji Grzegorza Schetyny

Szanowny Panie Ministrze!

Z niepokojem przyjąłem pojawiające się w ostatnim czasie informacje prasowe dotyczące problemów finansowych wielkopolskiej policji.

Budżet wielkopolskiej policji został obcięty o 60 milionów zł. Na bieżące wydatki policjanci w regionie mają do dyspozycji 1/3 kwoty sprzed roku. W najbliższym czasie nie będzie pieniędzy na środki biurowe, materiały eksploatacyjne, a także na paliwo. Efekty cięć w wielkopolskiej policji to zmniejszenie liczby policjantów na ulicach i radiowozy na parkingach, zamiast na patrolach. Według wyliczeń komendzie wojewódzkiej zabraknie 18 milionów zł.

W związku z tym zwracam się do Pana Ministra zapytaniem, czy w tej sytuacji policja jest w stanie zapewnić bezpieczeństwo mieszkańcom regionu i czy w przyszłości komendy wojewódzkie policji mogą liczyć na budżety, które zapewnią pokrycie wydatków na tak fundamentalne cele jak choćby paliwo do radiowozów.

Z poważaniem
Piotr Kaleta

Odpowiedź

Warszawa, 5 maja 2009 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w nawiązaniu do pisma z dnia 7 kwietnia 2009 roku (sygn. BPS/DSK-043-1537/09), przekazującego tekst oświadczenia złożonego przez Senatora RP Pana Piotra Kaletę podczas 30. posiedzenia Senatu RP w dniu 2 kwietnia 2009 roku w sprawie *problemów finansowych wielkopolskiej policji*, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie wskazać należy, z powodu mniejszych niż zakładano wpływów do budżetu państwa w 2008 roku, resort spraw wewnętrznych i administracji otrzymał w grudniu 2008 roku niższe o 837 mln zł zasilenie w środki finansowe, co skutkowało zmniejszeniem zasileń poszczególnych dysponentów, w tym Policji o kwotę około 540 mln zł.

W bieżącym roku nastąpiła konieczność uregulowania zobowiązań z grudnia 2008 roku, szacowanych na kwotę około 377 mln zł, z tytułu zakupu towarów i usług oraz zrealizowanych inwestycji. Powyższe skutkowało ograniczeniem możliwości realizacji niektórych zadań zaplanowanych przez Policję na 2009 rok.

Ponadto, na posiedzeniach Rządu w dniach 27 stycznia i 3 lutego 2009 roku dokonano ograniczeń tegorocznego budżetu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w części 42 – sprawy wewnętrzne o około 1 027 mln zł, w tym w Policji o około 802 mln zł. Ograniczenia te przełożyły się także na obniżenie budżetów dysponentów III stopnia, czyli komend wojewódzkich Policji. Limit finansowy przyznany na 2009 rok

Komendzie Wojewódzkiej Policji w Poznaniu wynosi około 521,2 mln zł i jest mniejszy od pierwotnie planowanego o około 41,4 mln zł, co stanowi 7,4%.

Powyższe ograniczenia przełożyły się na zmniejszenie m.in. zakupów sprzętu i wyposażenia, wstrzymanie nowych inwestycji budowlanych oraz ograniczenie liczby remontów infrastruktury policyjnej. Ograniczenia te mają zatem charakter inwestycyjny i nie obejmują wydatków, które bezpośrednio przekładają się na zdolności operacyjne Policji.

Pragnę jednocześnie zapewnić Pana Senatora, iż w budżecie Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji nie zabraknie środków na uposażenia funkcjonariuszy i płace pracowników cywilnych oraz na zakup paliwa do radiowozów i ich utrzymanie w sprawności technicznej. Planowane oszczędności nie będą skutkowały zmniejszeniem liczby patroli na ulicach, zarówno pieszych jak i zmotoryzowanych, a także nie spowodują zmniejszenia liczby stanowisk policyjnych w służbie prewencyjnej.

Kierownictwo resortu spraw wewnętrznych i administracji na bieżąco monitoruje rozwój sytuacji i podejmuje działania, aby ograniczenia środków finansowych w 2009 roku nie wpływały na właściwe funkcjonowanie i realizację ustawowych zadań służb, a przede wszystkim na zapewnienie obywatelom bezpieczeństwa.

Z poważaniem

MINISTER
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
I ADMINISTRACJI
z up. Adam Rapacki
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Piotra Kalety

skierowane do ministra sprawiedliwości, prokuratora generalnego RP Andrzeja Czumy

Panie Ministrze!

Z głębokim niepokojem obserwuję sytuację dotyczącą dyskryminacji mężczyzn w sprawach z zakresu przemocy w rodzinie przez organy ścigania i wymiar sprawiedliwości.

Obecnie lawinowo wzrasta liczba fałszywych oskarżeń mężczyzn o stosowanie przemocy wobec bliskich. Uważam, że wynika to z wadliwego działania całego systemu przeciwdziałania przemocy, poczynwszy od działań prokuratury, a skończywszy na sądach. W instytucjach tych mamy do czynienia ze stereotypowym podejściem do zjawiska przemocy w rodzinie, zgodnie z którym mężczyzna najczęściej utożsamiany jest ze sprawcą. Organy ścigania i niestety wymiar sprawiedliwości często za prawdziwe przyjmują słowa strony oskarżającej, najczęściej kobiety, że jest ofiarą, i nie badają sytuacji rodziny, sprowadzając swoje działania do ukarania rzekomego sprawcy, a nie rzetelnego zbadania sprawy. Zastanawiające i niepokojące jest to, że ofiarami takich działań są głównie mężczyźni. Sprzyja temu atmosfera, jaką wytworzono wokół problemu przemocy domowej. Nowelizacja ustawy o przeciwdziałaniu przemocy daje nieograniczone możliwości represjonowania osoby wskazanej jako sprawca, nie zabezpieczając jej w żaden sposób przed możliwością pomówienia. Daje nieograniczone możliwości ingerencji w życie rodziny służb społecznych, manipulowania policją i prokuraturą przez osoby fałszywie oskarżające swych partnerów. Daje możliwość bezkarnego i bezprawnego oddzielenia rodzica od dziecka bez rzetelnego zbadania problemu.

W związku z tym proponowałbym, aby wprowadzić poprawki do nowelizacji, wymuszające bardziej rzetelne zapoznanie się ze sprawą, zaprzestanie stereotypowego traktowania mężczyzn jak oprawców oraz obiektywne zaznajomienie się z zeznaniami obu stron przed ostatecznym wydaniem wyroku.

*Z poważaniem
Piotr Kaleta*

Odpowiedź

Warszawa, 20 maja 2009 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na pismo z dnia 7 kwietnia 2009 r., nr BPS/DSK-043-1538/09, przy którym zostało przesłane oświadczenie Pana senatora Piotra Kalety, złożone na 30. posiedzeniu Senatu w dniu 2 kwietnia 2009 r., dotyczące nieprawidłowości w rozpoznawaniu spraw z zakresu stosowania przemocy w rodzinie, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Zjawisko przemocy w rodzinie stanowi jedno z lepiej rozpoznanych zjawisk społecznych o charakterze patologicznym. Stąd też polski ustawodawca konsekwentnie, w ramach wszystkich polskich kodyfikacji karnych, penalizuje te wszystkie zachowania, które godzą w prawidłowe funkcjonowanie rodziny, zaburzają rozwój małoletnich dzie-

ci, czy też w inny sposób istotnie zakłócają współżycie pomiędzy osobami najbliższymi. Przepięstwo znęcania się fizycznego lub psychicznego nad osobą najbliższą lub nad inną osobą pozostającą w stałym lub przemijającym stosunku zależności od sprawcy albo nad małoletnim lub osobą nieporadną ze względu na jej stan psychiczny lub fizyczny, stypizowane zostało w art. 207 Kodeksu karnego, przy czym warto zauważyć, że kształt jurydyczny tego typu czynu zabronionego nie uległ w obecnie obowiązującym Kodeksie karnym istotnym zmianom w porównaniu do unormowania z art. 184 Kodeksu karnego z 1969 r. Przepięstwo znęcania się nad małoletnim poniżej 17. roku życia, a także nad osobą bezradną przewidywał również Kodeks karny z 1932 r.

Należy zauważyć, że na przestrzeni przeszło siedemdziesięciu lat polski ustawodawca nie tylko nie rezygnował z ingerencji prawnokarnej w stosunki rodzinne, ale rozszerzał zakres tej ingerencji, obejmując ochroną nie tylko osoby małoletnie, czy nieporadne, ale całą kategorię osób, które z racji pokrewieństwa, faktycznego stosunku zależności, czy nieporadności, zmuszone są pozostawać w ścisłej wzajemnej relacji z innymi osobami. Warto wskazać, że ciągłość regulacji prawnokarnej w tym zakresie skutkowało wypracowaniem przez naukę prawa karnego oraz orzecznictwo przejrzystych kryteriów oceny realizacji znamion przepięstwa z art. 207 k.k., jak również metodyki pracy prokuratora i sędziego w tego rodzaju sprawach.

Postępowania mające za przedmiot przepięstwo znęcania się nad inną osobą odznaczają się pewną specyfiką wynikającą z charakteru tego przepięstwa. Znamiona typu czynu zabronionego określone w art. 207 k.k. mają charakter ocenny i wymagają od organów procesowych odwoływania się do przyjętych kulturowo i społecznie akceptowanych norm obyczajowych. Wnioski płynące z praktyki prokuratorskiej, jak również sądowej praktyki orzeczniczej w sprawach o tego rodzaju przepięstwa wskazują na to, że relatywnie wiele postępowań – w porównaniu z postępowaniami o inne rodzaje przepięstw – kończy się umorzeniem procesu z uwagi na stwierdzony brak realizacji znamion czynu zabronionego lub też wyrokiem uniewinnającym. Podstawą faktyczną takich rozstrzygnięć niejednokrotnie bywa ustalenie, że dowodowe wykazane akty znęcania się pomiędzy osobami pozostającymi w stałym stosunku zależności mają charakter wzajemny bądź też podejmowane przez jedną z osób w stosunku do drugiej zachowania nie cechują się takim stopniem intensywności, który zgodnie z przyjętymi normami kulturowymi nakazuje kwalifikować te zachowania jako ukierunkowane na poniżenie drugiej osoby, wywołanie u niej poważnych cierpień psychicznych.

Jak stwierdził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 11 lutego 2003 r. (IV KKN 312/99): *„Istota przepięstwa znęcania się polega na jakościowo innym zachowaniu się sprawcy, aniżeli na zwyczajnym znieważeniu lub naruszeniu nietykalności cielesnej osoby pokrzywdzonej. O uznaniu za „znęcanie się” zachowania sprawiącego cierpienie psychiczne ofiary powinna decydować ocena obiektywna, a nie subiektywne odczucie pokrzywdzonego. Za znęcanie się nie można uznać zachowania sprawcy, które nie powoduje u ofiary poważnego cierpienia moralnego ani w sytuacji, gdy między osobą oskarżoną a pokrzywdzoną dochodzi do wzajemnego znęcania się”*. Podobne stanowisko zajął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 13 września 2005 r. (WA 24/05), podnosząc, że przepięstwo z art. 207 § 1 k.k. zakłada *„...zaistnienie przewagi po stronie sprawcy nad ofiarą w zakresie określonego zachowania polegającego na wyrządzaniu rażących dolegliwości psychicznych lub też fizycznych, którym ona nie może się przeciwstawić, bądź może to uczynić w niewielkim stopniu”*.

Ustalenie faktu popełnienia przepięstwa znęcania się nad inną osobą wymaga znacznego zaangażowania organów ścigania i wymiaru sprawiedliwości w proces gromadzenia dowodów, w tym zwłaszcza wszechstronnego wyjaśnienia relacji rodzinnych, dokładnego odtworzenia poszczególnych zachowań składających się na przepięstne zachowanie, poszukiwania niezaangażowanych w konflikt osobowych źródeł dowodowych. Specyfika przedmiotu tego procesu powoduje ponadto, że często ci spośród świadków, którzy nie są zaangażowani w konflikt niechętnie składają zeznania, uznając, że postępowanie dotyczy spraw rodzinnych, w które nie powinni ingerować. Tego rodzaju postawy mogą znacznie utrudnić wszechstronne wyjaśnienie okoliczności sprawy i dokonanie prawidłowych ustaleń faktycznych.

Praktyka sądowo-prokuratorska wskazuje ponadto, że postępowania w sprawach o tego rodzaju przestępstwa bywają czasami inicjowane ze względu na toczące się lub planowane postępowania rozwodowe pomiędzy małżonkami lub innego rodzaju postępowania sądowe (np. o podział majątku), w sytuacjach nasilonych konfliktów personalnych. W związku z tym występują przypadki kierowania fałszywych oskarżeń czy też składania fałszywych zeznań przez jedną ze stron konfliktu, a niekiedy przez obie. Należy jednak podkreślić, że tego rodzaju zachowania nie są prawnokarnie obojętne, i w razie podejrzenia, że czyny takie mogły mieć miejsce, organy procesowe mają obowiązek podjąć kroki ukierunkowane na pociągnięcie sprawcy do odpowiedzialności karnej. Zarówno bowiem fałszywe oskarżenie (art. 234 k.k.), jak też fałszywe zeznania (art. 233 § 1 k.k.) stanowią przestępstwa ścigane z oskarżenia publicznego.

Postępowanie karne w sprawach o przestępstwa z art. 207 k.k. podlega tym samym rygorom procesowym, co postępowanie karne w sprawie o jakiegokolwiek inne przestępstwo. Sprawy te winny być zatem rozpoznawane w poszanowaniu zasady prawdy materialnej, obiektywizmu postępowania, swobodnej oceny dowodów, interpretowania niedających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego (zasada *in dubio pro reo*), czy też zasady domniemania niewinności. W razie naruszenia którejkolwiek z tych fundamentalnych zasad procesu karnego stronom postępowania przysługuje uprawnienie do zainicjowania postępowania odwoławczego, w ramach którego sąd odwoławczy powinien dokonać pełnej merytorycznej kontroli przeprowadzonego postępowania, w szczególności zaś uchylić zaskarżone orzeczenie w wypadku potwierdzenia zarzutów podniesionych przez stronę skarżącą bądź ustalenia takiego naruszenia przepisów prawa procesowego bądź materialnego, które to naruszenie sąd ma obowiązek uwzględnić niezależnie od przedmiotowo-podmiotowych granic wniesionego środka zaskarżenia.

Skala problemów związanych ze zjawiskiem stosowania przemocy w rodzinie wymusza jednak na ustawodawcy poszukiwanie nowych instrumentów prawnych, które pozwolą w bardziej efektywny sposób walczyć z tym wysoce nagannym zjawiskiem. W tym też celu w rządowym projekcie ustawy o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie oraz niektórych innych ustaw (druk sejmowy nr 1698), opracowanym przez Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej, proponuje się rozszerzenie form pomocy ofiarom przemocy w rodzinie, zwłaszcza poprzez wprowadzenie bezpłatnego badania lekarskiego w celu ustalenia przyczyn i rodzaju uszkodzeń ciała będących rezultatem przemocy w rodzinie. Rozwiązanie to ma istotne znaczenie dla bytu ewentualnego późniejszego procesu karnego, umożliwi bowiem udokumentowanie obrażeń odniesionych przez ofiarę przemocy w rodzinie w każdej sprawie, bez obciążania kosztami z tym związanymi osoby pokrzywdzonej.

Warto zwrócić uwagę, że w projektowanej ustawie przewidziano również rozwiązania służące podniesieniu efektywności postępowania wykonawczego, poprzez zwiększenie uprawnień kuratora sądowego sprawującego nadzór nad skazanym za przestępstwo z art. 207 k.k. Pozwoli to na lepsze probacyjne oddziaływanie na skazanego, a także umożliwi kuratorowi sądowemu podjęcie interwencji w każdym przypadku ponowienia przez skazanego zachowań polegających na stosowaniu przemocy bądź kierowaniu gróźb bezprawnych wobec osób najbliższych, w trakcie okresu próby związanej warunkowym zawieszeniem wykonania kary pozbawienia wolności albo warunkowym przedterminowym zwolnieniem.

Kolejnym istotnym rozwiązaniem objętym wspomnianym rządowym projektem ustawy jest nowelizacja art. 72 k.k. Zmiana w tym zakresie ma na celu poszerzenie katalogu środków probacyjnego oddziaływania na sprawcę poprzez umożliwienie nałożenia na niego obowiązku uczestnictwa w zajęciach korekcyjno-edukacyjnych, które mogą być realizowane łącznie z obowiązkiem poddania się leczeniu odwykowemu. Warto zwrócić uwagę na okoliczność, że sprawcami przestępstw przeciwko rodzinie często są osoby wykazujące się społecznym niedostosowaniem, a nadto znaczna liczba sprawców to osoby uzależnione od alkoholu lub środków odurzających. Proponowana regulacja pełnić będzie zatem funkcję profilaktyczną, ukierunkowaną na zniesienie czynników w istotny sposób warunkujących powrotność do przestępstwa.

Należy podkreślić, że wszystkie objęte rządowym projektem zmiany Kodeksu karnego dotyczą osób, którym prawomocnie przypisano przestępstwo, nie wpływają one zatem na sam proces ustalenia winy. Instytucją ściśle związaną z procesem karnym jest natomiast projektowana zmiana art. 275 Kodeksu postępowania karnego polegająca na jednoznacznym wskazaniu, że wymogi związane z zastosowaniem wobec sprawcy środkiem zapobiegawczym w postaci dozoru mogą polegać na nakazie powstrzymania się od kontaktowania z pokrzywdzonym lub innymi osobami oraz nakazie opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzonym. Powyższe unormowanie będzie miało zastosowanie – zgodnie z ogólnymi przesłankami dotyczącymi środków zapobiegawczych – wyłącznie w wypadkach wysokiego uprawdopodobnienia, że podejrzany dopuścił się zarzuconego mu przestępstwa, zaś środek opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzonym znajdzie zastosowanie wyłącznie do najbardziej drastycznych przypadków przestępstw popełnionych na szkodę osoby najbliższej, również takich, w których zachodzić będą podstawy do zastosowania tymczasowego aresztowania. W takich sytuacjach sąd będzie uprawniony do odstąpienia od zastosowania tymczasowego aresztowania, i zastosowania środka wolnościowego, połączonego z nakazem opuszczenia lokalu zajmowanego przez sprawcę wspólnie z pokrzywdzonym. Rozwiązanie to służy zabezpieczeniu prawidłowego toku postępowania poprzez uniemożliwienie podejrzanemu bezprawnego wywierania wpływu na pokrzywdzonego, jak również zapobieżenie ewentualnemu dopuszczaniu się przez sprawcę kolejnych nagannych zachowań godzących w dobra pokrzywdzonego.

Wspomniany projekt zawiera również rozwiązanie przewidujące wprowadzenie możliwości odebrania przez pracownika socjalnego dziecka z rodziny, w której w wyniku przemocy zagrożone jest jego życie lub zdrowie, zwłaszcza gdy opiekun dziecka znajduje się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, i umieszczenia dziecka w rodzinie zastępczej lub całodobowej placówce opiekuńczo-wychowawczej. Należy podkreślić, że projektowane uprawnienie pracownika socjalnego ma charakter wyjątkowy, i zostało ograniczone wyłącznie do sytuacji bezpośredniego zagrożenia życia lub zdrowia dziecka, a nadto zostało obwarowane kontrolą sądu opiekuńczego, który o tego rodzaju czynności winien być powiadomiony niezwłocznie, nie później jednak niż w ciągu 24 godzin od momentu faktycznego odebrania dziecka. Dalsze decyzje dotyczące miejsca, w którym dziecko ma przebywać, podejmować będzie sąd opiekuńczy. Tym samym uzasadniony jest pogląd, że proponowane rozwiązanie należycie zabezpiecza prawa rodziców dziecka, dając równocześnie pracownikom socjalnym możliwość niezwłocznej ingerencji w tych wszystkich wypadkach, kiedy jest to niezbędne z uwagi na najistotniejsze dobra małoletniego.

Należy podkreślić, że proponowane, a wyżej omówione, zmiany w zakresie ustawodawstwa karnego, wbrew wyrażonym w oświadczeniu senatorskim obawom nie będą miały wpływu na sposób i tryb rozpoznawania spraw o przestępstwo z art. 207 k.k. Rozwiązania te wychodzą natomiast naprzeciw oczekiwaniom, jak i rzeczywistym potrzebom społecznym, dostarczając instrumentów bardziej efektywnie oddziałujących na sprawców przestępstw tego rodzaju, ukierunkowanych na wyeliminowanie czynników warunkujących ich powrotność do przestępstwa, a także wzmacniając stopień ochrony istotnych dóbr jednostki zagrożonej przestępczym zachowaniem sprawcy, w szczególności w wypadkach, gdy jest nią małoletni pokrzywdzony.

Z wyrazami szacunku

z upoważnienia
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI
Zbigniew Wrona
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Piotra Kalety

skierowane do minister zdrowia Ewy Kopacz

Szanowna Pani Minister!

Składam niniejsze oświadczenie w związku z wpływającymi do mojego biura senatorskiego licznymi uwagami podającymi w wątpliwość praktyki stosowane przez NFZ, polegające na odbieraniu pacjentom prawa do otrzymywania przysługujących im leków refundowanych, a aptekom odbieraniu refundacji za wydawane leki.

Obowiązkiem Narodowego Funduszu Zdrowia jest pokrywanie kosztów zakupu niektórych leków sprzedawanych pacjentom w aptekach. W obliczu rosnących kosztów refundacji NFZ znalazł sposób na szukanie oszczędności kosztem aptek. Częstą praktyką stały się kontrole sposobu realizacji pojedynczych recept w aptekach oraz zbiorczych raportów zawierających informacje o receptach realizowanych w aptekach w danej placówce.

Fundusz wychodzi z założenia, że każda zrealizowana w aptece recepta musi odpowiadać wszelkim wymogom formalnym przewidzianym w rozporządzeniu ministra zdrowia z 17 maja 2007 r. w sprawie recept lekarskich. W razie jakichkolwiek uchybień NFZ żąda zwrotu wypłaconej danej aptece refundacji. Praktyka wskazuje, że w wypadku mniejszych aptek takie żądanie może doprowadzić do likwidacji placówki, tym bardziej że żądane kwoty refundacji sięgają nawet kilkuset tysięcy złotych.

Apteki coraz częściej odmawiają realizacji recept na leki refundowane, odsyłając chorych ponownie do lekarza w celu poprawy nieznaczających uchybień formalnych na receptach lub proponują sprzedaż leku wyłącznie za 100% odpłatnością. Wielu pacjentów godzi się na to, gdyż powrót do przychodni jest dla nich zbyt uciążliwy.

Aptekom są zabierane refundacje za wydane ubezpieczonym leki z powodu nieznaczających lub mało znaczących błędów formalnych lekarzy, podczas gdy rozporządzenie w sprawie recept lekarskich w § 26 wyraźnie rozdziela zakresy i miejsca kontroli wystawienia i realizacji recept. Aptekom odbiera się refundację, nie zwracając najmniejszej uwagi na to, czy ewentualne uchybienia w wystawieniu i realizacji recept mogą mieć wpływ na ostateczne otrzymanie leku przez chorego pacjenta.

Rozporządzenie w sprawie recept lekarskich pod względem prawnym nie dotyczy ani aptek, ani aptekarzy, a już w żadnym wypadku pacjentów. Ponadto rozporządzenie to bardzo dokładnie określa i różnicuje odpowiedzialność za recepty, precyzując zakres i miejsce ich kontroli. Niestety, NFZ chroniąc tych, którzy permanentnie niedbale wypisują recepty, ukierunkowuje kontrole tak, by nie eliminować źródła problemu, czyli błędnego wystawiania recept, a jedynie wykorzystywać te błędy w celu zagarniania pieniędzy za leki wydawane ubezpieczonym lub zmuszania ubezpieczonych do rezygnacji z przysługującego im prawa do leków refundowanych i kupowania ich za pełną odpłatnością.

W związku z tym zwracam się do Pani Minister z zapytaniem: czy rząd podejmie kroki mające na celu zlikwidowanie rozbieżności między przepisami prawa a praktykami Narodowego Funduszu Zdrowia?

*Z poważaniem
Piotr Kaleta*

Odpowiedź

Warszawa, 2009.04.30

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z oświadczeniem Pana Piotra Kalety, Senatora Rzeczypospolitej Polskiej złożonym podczas 30. posiedzenia Senatu w dniu 2 kwietnia 2009 roku przesłanym przy piśmie z dnia 7 kwietnia 2009 roku (BPS/DSK-043-1539/09), w sprawie praktyk stosowanych przez Narodowy Fundusz Zdrowia polegających na odbieraniu pacjentom prawa do otrzymywania przysługujących im leków refundowanych, a aptekom refundacji za wydane leki – przesyłam uprzejmie informacje w tej sprawie.

Zgodnie z przepisami ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 roku o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027 ze zm.), Narodowy Fundusz Zdrowia finansuje koszty świadczeń opieki zdrowotnej, w tym zaopatrzenie w produkty lecznicze, wyroby medyczne i środki pomocnicze. Produkty lecznicze i wyroby medyczne refundowane przysługują świadczeniobiorcy na podstawie recepty wystawionej przez lekarza ubezpieczenia zdrowotnego, a także na podstawie recepty wystawionej przez lekarza niebędącego lekarzem ubezpieczenia zdrowotnego, jeżeli posiada on prawo wykonywania zawodu oraz zawarł z oddziałem wojewódzkim Funduszu umowę upoważniającą go do wystawiania takich recept. Systemem refundacji są objęte produkty lecznicze znajdujące się w wykazach leków refundowanych określanych w drodze rozporządzeń Ministra Zdrowia. Produkty lecznicze refundowane nabywają świadczeniobiorcy na podstawie recept w aptekach ogólnodostępnych, z odpłatnością określoną w poszczególnych wykazach leków refundowanych.

Sposób i tryb wystawiania recept lekarskich oraz sposób i tryb przeprowadzania kontroli przez podmiot zobowiązany do finansowania świadczeń opieki zdrowotnej ze środków publicznych określa Minister Zdrowia w drodze rozporządzeń, zgodnie z upoważnieniem art. 45 ustawy z dnia 5 grudnia 1996 roku o zawodach lekarza i lekarza dentysty (Dz. U. z 2008 r. Nr 136, poz. 857 ze zm.), oraz art. 64 ust. 10 ww. ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych.

Rozporządzenie Ministra Zdrowia z dnia 17 maja 2007 roku w sprawie recept lekarskich (Dz. U. Nr 97, poz. 646), określa precyzyjnie, jakie dane są niezbędne do wystawienia recepty oraz jakie uprawnienia przysługują Funduszowi w związku z kontrolą realizacji recept na refundowane produkty lecznicze i wyroby medyczne, natomiast przepisy rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 15 grudnia 2004 roku w sprawie szczegółowego sposobu i trybu przeprowadzania kontroli przez podmiot zobowiązany do finansowania świadczeń opieki zdrowotnej ze środków publicznych (Dz. U. Nr 274, poz. 2723) szczegółowo określają sposób i tryb przeprowadzania przez Fundusz kontroli, udzielania świadczeniobiorcom świadczeń opieki zdrowotnej.

Prawidłowo wypisana recepta na leki objęte dopłatami ze środków publicznych musi zawierać wszystkie wymagane dane określone w rozporządzeniu Ministra Zdrowia, ponieważ tylko na tej podstawie Narodowy Fundusz Zdrowia refunduje aptece koszty wydania leku. Osoby uprawnione do wystawiania recept powinny znać i stosować się do obowiązujących w tym zakresie przepisów, gdyż receptę po zrealizowaniu można porównać do czeku. Lekarz wystawiając receptę na lek refundowany podejmuje zobowiązanie w imieniu płatnika, tj. Narodowego Funduszu Zdrowia, że za wydany lek apteka otrzyma zwrot kosztów.

Uprawnienia osób wydających leki są ściśle określone w kolejnych rozporządzeniach Ministra Zdrowia w sprawie recept lekarskich. W przypadku recepty wystawionej niezgodnie z przepisami pacjent może mieć problem z jej zrealizowaniem, jednakże

środki finansowe przeznaczone na dopłaty do leków, są pieniędzmi publicznymi i z tego powodu każda recepta musi spełniać określone prawem wymogi.

W świetle powyższych przepisów Fundusz, działając zgodnie z obowiązującym prawem, może dochodzić zwrotu refundacji leków w przypadku realizacji przez aptekę leku na podstawie wadliwie wystawionej recepty.

Odnosząc się do kwestii podniesionych w oświadczeniu Pana Senatora, pragnę poinformować, że Ministerstwo Zdrowia przygotowało projekt nowego rozporządzenia Ministra Zdrowia w sprawie recept lekarskich, w związku z wprowadzeniem nowych druków recept. Nowe druki recept będą miały szereg zabezpieczeń (będą drukowane na papierze ze znakiem wodnym), które powinny uniemożliwić ich fałszowanie. W projekcie tym (obecnie na etapie po uzgodnieniach wewnętrznych), kwestia realizacji recept wadliwych formalnie, zostanie precyzyjnie jednoznacznie określona. Po uzyskaniu ostatecznej akceptacji Kierownictwa resortu projekt rozporządzenia zostanie skierowany do konsultacji społecznych i uzgodnień zewnętrznych, a także zgodnie z obowiązującym prawem, udostępniony na stronie internetowej Ministerstwa Zdrowia oraz na stronie Biuletynu Informacji Publicznej Ministerstwa Zdrowia.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Podsekretarz Stanu
Marek Twardowski

Oświadczenia senatora Macieja Klimy

skierowane do prezesa Rady Ministrów Donalda Tuska

Szanowny Panie Premierze!

Zwracam się z prośbą o wyjaśnienie, czy w okresie od 1 stycznia 2008 r. do 31 grudnia 2008 r. instytucje finansowe kontrolowane przez Skarb Państwa lub takie, w których Skarb Państwa posiada udziały, banki notowane na giełdzie oraz inne instytucje finansowe, na przykład OFE, FIZ, FIO, notowane na Giełdzie Papierów Wartościowych w Warszawie, ulokowały środki pieniężne poza granicami kraju na lokatach bankowych, a jeśli tak, to na jaki czas. Czy w związku z takimi działaniami mogło dojść do naruszenia prawa dewizowego i bankowego oraz naruszenia praw akcjonariatu mniejszościowego?

Szanowny Panie Premierze!

Zwracam się z uprzejmą prośbą o wyjaśnienie, czy w okresie od 1 stycznia 2008 r. do 31 grudnia 2008 r. instytucje finansowe kontrolowane przez Skarb Państwa, OFE, banki notowane na giełdzie oraz inne instytucje finansowe, na przykład FIZ (fundusze inwestycji zamkniętych), dokonywały pożyczek akcji oraz innych instrumentów notowanych na Giełdzie Papierów Wartościowych w Warszawie. Czy stwierdzono takie działania, a jeśli tak, to jakich instrumentów finansowych one dotyczyły, jakich instytucji oraz jaki obejmowały zakres?

Z wyrazami szacunku

Maciej Klima

**Odpowiedź
PRZEWODNICZĄCEGO
KOMISJI NADZORU FINANSOWEGO**

Warszawa, 11 maja 2009 r.

Pan Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie Pana Senatora Macieja Klimy, złożone podczas 30. posiedzenia Senatu RP w dniu 20 kwietnia 2009 r. uprzejmie przedstawiam Panu Marszałkowi stanowisko uwzględniające także uwagi Ministra Skarbu Państwa.

Zgodnie z przepisem art. 3 ustawy z dnia 27 lipca 2002 r. Prawo dewizowe (Dz. U. z 2002 r. Nr 141, poz. 1178 ze zm., dalej: Prawo dewizowe) dokonywanie obrotu dewizowego jest dozwolone, z zastrzeżeniem ograniczeń określonych w art. 9 i 10 tej ustawy, do których, zgodnie z przepisem art. 9 pkt 9) Prawa dewizowego należy m.in. „otwieranie przez rezydentów, zarówno bezpośrednio, jak i za pośrednictwem innych podmiotów, rachunków w bankach i oddziałach banków, mających siedzibę w krajach trzecich, z wyjątkiem ich otwierania w czasie pobytu w tych krajach, a także w związku z działalnością określoną w pkt 4, z zastrzeżeniem nieutrzymywania takich rachunków dłużej niż 2 miesiące od zakończenia pobytu lub działalności”. Jednakże na podstawie

przepisu art. 3 ust. 2 i 3 Prawa dewizowego ograniczeń określonych w przepisie art. 9 tej ustawy nie stosuje się do obrotu dewizowego z udziałem:

- Skarbu Państwa, w zakresie, w jakim jest reprezentowany przez ministra właściwego do spraw budżetu, finansów publicznych i instytucji finansowych lub ministra właściwego do spraw Skarbu Państwa,
- Narodowego Banku Polskiego,
- organu władzy publicznej podejmującego czynności w postępowaniu karnym, cywilnym lub administracyjnym, w tym zabezpieczającym lub egzekucyjnym,
- banków lub innych podmiotów mających siedzibę w kraju, w zakresie działalności podlegającej nadzorowi: bankowemu, ubezpieczeniowemu, emerytalnemu lub nad rynkiem kapitałowym, sprawowanym na podstawie odrębnych przepisów, prowadzonej przez te podmioty na rachunek własny lub rachunek osób trzecich uprawnionych na podstawie ustawy lub zezwolenia dewizowego do dokonania obrotu dewizowego podlegającego tym ograniczeniom.

Zgodnie z powyższym podmioty podlegające nadzorowi sprawowanemu przez Komisję Nadzoru Finansowego (dalej: KNF) zwolnione są na przykład z ograniczeń związanych z zakładaniem rachunków w obrocie dewizowym, o ile inne przepisy nie wprowadzają szczególnych rozwiązań w tym zakresie. Tym samym nie doszło do naruszenia przepisów Prawa dewizowego. Lokowanie przez banki środków pieniężnych za granicą nie stanowi również naruszenia przepisów ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (Dz. U. z 2002 r. Nr 72, poz. 665 ze zm. dalej: Prawo bankowe) o ile nie narusza określonych w tej ustawie norm ostrożnościowych.

Odnosnie poszczególnych segmentów rynku finansowego nadzorowanego przez KNF, z posiadanych przez KNF informacji wynika, iż:

Na koniec 2008 r. należności sektora bankowego od zagranicznego sektora finansowego wyniosły 44,3 mld zł (co stanowiło 40,9% ogółu należności od sektora finansowego) i były o 23,8% niższe niż na koniec 2007 r. Na lokatach i rachunkach bieżących w zagranicznych bankach (nierezydentach) polski sektor bankowy zdeponował 35,4 mld zł, o 31,6% mniej niż na koniec 2007 r. (51,7 mld zł).

W zakresie rynku kapitałowego, gdzie również występują banki będące spółkami publicznymi UKNF dokonał analizy raportów bieżących i okresowych m.in. banków pod kątem przekazywania do publicznej wiadomości informacji o zagranicznych lokatach bankowych. Badaniu podlegały wszystkie banki publiczne, dla których Polska jest państwem macierzystym, gdyż z uwagi na brak danych dotyczących udziału poszczególnych akcjonariuszy mniejszościowych, nie można wykluczyć udziału Skarbu Państwa w żadnym z nich.

Zgodnie z obowiązującymi przepisami, regulującymi wykonywanie obowiązków informacyjnych przez spółki publiczne, dla których Rzeczpospolita Polska jest państwem macierzystym, informacje dotyczące lokat bankowych, mogą być przekazane do publicznej wiadomości w następującej formie:

- raportu bieżącego o zawarciu znaczącej umowy, w sytuacji gdy wartość przedmiotu umowy przekracza 10% kapitałów własnych emitenta lub przychodów ze sprzedaży grupy kapitałowej za ostatnie 4 kwartały,
- not do rocznych sprawozdań finansowych: *Przychody z tytułu odsetek* (dane zbiorcze), *Należności od banków – Lokaty w innych bankach* (dane zbiorcze – banki polskie i zagraniczne razem) oraz w informacji w *Sprawozdaniu z działalności* w raportach rocznych w części dotyczącej współpracy z krajowymi i zagranicznymi instytucjami finansowymi,
- informacji w raportach okresowych, jeżeli zawarcie przedmiotowych umów było lub może być czynnikiem mającym znaczący wpływ na wynik lub działalność banku, bądź stanowi istotny czynnik ryzyka i zagrożeń,
- informacji poufnej w rozumieniu przepisu art. 154 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (Dz. U. z 2005 r. Nr 183, poz. 1538 ze zm.).

Dane będące przedmiotem oświadczenia pana Senatora Macieja Klimy, nie podlegały upublicznieniu na podstawie ww. przepisów (których celem jest między innymi

ochrona inwestorów – w tym oczywiście akcjonariuszy mniejszościowych), zatem żaden z banków, którego papiery wartościowe notowane są na Giełdzie Papierów Wartościowych w Warszawie, nie przekazał do publicznej wiadomości informacji o zawieraniu w roku 2008 umów-lokat z bankami zagranicznymi, jak również o wysokości zaangażowania w lokaty w sposób pozwalający na wyodrębnienie lokat w bankach zagranicznych.

UKNF wysłał również w tej sprawie pismo do 39 towarzystw funduszy inwestycyjnych, na które otrzymano do dnia 30 kwietnia 2009 r. odpowiedzi od wszystkich ankietowanych. Z nadesłanych informacji wynika, że żadne z towarzystw funduszy inwestycyjnych jak również zarządzane przez nie fundusze nie utrzymywały w 2008 r. środków pieniężnych na lokatach bankowych poza granicami kraju. Takie samo zapytanie wysłano do 4 domów i biur maklerskich, które są kontrolowane przez Skarb Państwa, w których Skarb Państwa posiada udziały lub są notowane na Giełdzie Papierów Wartościowych w Warszawie. Z uzyskanych odpowiedzi wynika, że żaden z powyższych podmiotów nie lokował w 2008 r. środków pieniężnych poza granicami kraju.

Pragnę również podnieść, iż na podstawie analizy sprawozdań finansowych zakładów ubezpieczeń stwierdzono, że żaden z zakładów ubezpieczeń z bezpośrednim lub pośrednim udziałem Skarbu Państwa oraz notowanych na Giełdzie Papierów Wartościowych w Warszawie, nie posiadał – według stanu na koniec każdego kwartału 2008 roku – zagranicznych lokat terminowych w instytucjach finansowych kwartału 2008 roku.

Na podstawie dokonanych ustaleń pragnę także zauważyć, że informacje zawarte w sprawozdaniach finansowych nie wskazują, aby powyższe podmioty dokonywały pożyczek akcji oraz innych instrumentów notowanych na Giełdzie Papierów Wartościowych w Warszawie.

Zgodnie z posiadaną przez UKNF wiedzą otwarte fundusze emerytalne nie dokonywały pożyczek akcji oraz innych instrumentów notowanych na Giełdzie Papierów Wartościowych w Warszawie.

Z wyrazami szacunku

PRZEWODNICZĄCY
KOMISJI NADZORU FINANSOWEGO
Stanisław Kluza

Oświadczenie senatora Macieja Klimy

skierowane do prezesa Rady Ministrów Donalda Tuska

Szanowny Panie Premierze!

W ilu spółkach Skarbu Państwa, spółkach z udziałem Skarbu Państwa i innych instytucjach finansowych nadzorowanych przez Skarb Państwa wykorzystano z opcji walutowych, na jaką sumę zostały zawarte umowy, na jaki okres i jakie straty poniosły wyżej wymienione instytucje z powodu opcji walutowych w okresie od 1 stycznia 2008 r. do 31 grudnia 2008 r.?

Na jakich zasadach zostały zawarte umowy z bankami – ustne, telefoniczne, pisemne – w sprawie opcji walutowych?

Kto podejmował decyzje o zawarciu umów w sprawie opcji walutowych i z jakimi bankami, czy byli to pracownicy firm, czy zarządy spółek?

Czy rady nadzorcze spółek wyrażały zgodę na zawarcie takich umów, czy były informowane o zawarciu umów w sprawie opcji walutowych?

Od kiedy Ministerstwo Skarbu Państwa monitorowało straty związane z opcjami walutowymi? Kiedy podjęło działania zapobiegawcze i na czym one polegały?

Czy w raportach członków rad nadzorczych oraz informacjach przekazywanych ze strony zarządów spółek Skarbu Państwa informowano Ministerstwo Skarbu Państwa o ryzyku związanym z zawartymi umowami w zakresie opcji walutowych oraz narastającymi stratami finansowymi z tym związanymi?

Czy Ministerstwo Skarbu Państwa nie stwierdziło niedopełnienia obowiązków służbowych przez członków zarządów spółek Skarbu Państwa, członków rad nadzorczych spółek Skarbu Państwa oraz innych instytucji finansowych z udziałem przedstawicieli Skarbu Państwa w związku z zawarciem umów w zakresie opcji walutowych?

Czy Ministerstwo Skarbu Państwa nie stwierdziło naruszenia prawa przez członków zarządu spółek Skarbu Państwa, członków rad nadzorczych spółek Skarbu Państwa oraz innych instytucji finansowych z udziałem przedstawicieli Skarbu Państwa w zakresie zawarcia umów dotyczących opcji walutowych?

*Z wyrazami szacunku
Maciej Klima*

**Odpowiedź
MINISTRA
SKARBU PAŃSTWA**

Warszawa, 8.05.2009 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w nawiązaniu do oświadczenia złożonego przez senatora Pana Macieja Klimę podczas 30. posiedzenia Senatu RP uprzejmie informuję co następuje:

W celu uzyskania informacji odnośnie negatywnych skutków wykorzystania instrumentów zabezpieczających ryzyko kursowe Minister Skarbu Państwa monitoruje nadzorowane spółki od listopada 2008 roku. W tym czasie wielokrotnie weryfikowano sytuację jednoosobowych spółek Skarbu Państwa, spółek z większościowym udziałem

Skarbu Państwa oraz wybranych spółek, w których Skarb Państwa jest akcjonariuszem mniejszościowym. MSP pozyskuje informacje o transakcjach zabezpieczających zawartych przez spółki z udziałem Skarbu Państwa.

Wg danych uzyskanych ze spółek, na dzień 31.12.2008 r., 33 poniosły straty na zawartych transakcjach zabezpieczających na ogólną kwotę ok. 1 mld zł. Poniesione straty w poszczególnych spółkach kształtowały się na poziomie od kilku tysięcy do kilkuset milionów złotych. Zawierane transakcje dotyczyły zarówno zabezpieczeń ryzyk kursowych, stóp procentowych jak również cen surowców.

W przypadku niektórych spółek, które zawarły transakcje zabezpieczające, pomimo poniesienia strat na koniec 2008 roku, już na koniec stycznia i w kolejnych miesiącach 2009 roku odnotowały wynik dodatni.

Spółki stosujące transakcje zabezpieczające wykorzystywały bardzo różnorodne instrumenty finansowe, w tym między innymi kontrakty terminowe typu forward, kontrakt opcyjny, opcje walutowe put i call, CCRIS, CIRS. Należy zauważyć, że spółki tzw. surowcowe zawierały głównie transakcje zabezpieczające na ceny surowców. Instytucjami pośredniczącymi były zarówno banki krajowe jak i zagraniczne.

Poszczególne transakcje zawierane były zarówno w 2008 roku, jak i w latach wcześniejszych. Najstarsze umowy zawierano nawet od 2000 roku. Zdarzały się także umowy zawierane w latach 2002–2003. W przypadku np. eksporterów zabezpieczanie się przed wahaniami kursów walut w drodze stosownych umów z bankami jest uzasadnione. Wg informacji uzyskanych ze spółek (tych, w których udział eksportu w sprzedaży jest znaczący) zwiększenie sprzedaży (na eksport) w roku 2009 będzie jednym z elementów uzyskania dochodów na pokrycie strat poniesionych na zawartych transakcjach zabezpieczających. Są to więc umowy, które wynikają z normalnego obrotu gospodarczego.

Umowy zawierane były na różne okresy, od bardzo krótkich aż do kilkuletnich. Niektóre spółki zawarły tzw. długoterminowe umowy ramowe, jednakże w ramach tych umów nie zawierały żadnych transakcji.

Spółki, które poniosły straty na zawartych transakcjach podejmują szereg działań zmierzających do wyeliminowania lub maksymalnego zminimalizowania potencjalnych strat finansowych i bilansowych wynikających z aktualnie kształtujących się relacji kursowych, zmian stóp procentowych czy też zmian cen surowców. Podejmowane działania, zgłoszone przez spółki, to między innymi:

- renegowacje umów z bankami (łącznie z rozmowami na temat możliwości wcześniejszego zamknięcia transakcji),
- restrukturyzacja zawartych transakcji, w sytuacji okresowych zmian kursów spółka zamyka transakcje poprzez rzeczywiste bądź prognozowane rozliczenia waluty,
- restrukturyzacja opcji walutowych poprzez podział na mniejsze transze i rozłożenie ich w czasie,
- nieprzedłużanie umów w przypadku ich wygaśnięcia,
- utworzenie procedur postępowania lub specjalistycznych komórek ds. zarządzania ryzykiem,
- ograniczenie horyzontu wdrażanych zabezpieczeń.

W spółkach, które poniosły znaczne straty na transakcjach zabezpieczających zostały wszczęte działania mające na celu zminimalizowanie poniesionych strat, opracowywane są strategie postępowania w kontekście zawartych umów. Są to między innymi: zlecenie audytu przez Rady Nadzorcze w zakresie zawieranych transakcji, odwołanie osoby (osób) odpowiedzialnych za zawarcie transakcji lub wystąpienie do prokuratury z zawiadomieniem o uzasadnionym podejrzeniu popełnienia przestępstwa.

W przypadku niektórych spółek, bieżący wynik na zrealizowanych instrumentach pochodnych jest dodatni, istnieje jednak możliwość odnotowania straty memoriałowej na wdrożonych, ale jeszcze nierozliczonych transakcjach.

Jednocześnie informuję, że pismem z dnia 04.03.2009 r. na podstawie ustawy o rachunkowości, przepisów MSR 39 i MSSF 7 oraz rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 24.12.2008 r. w sprawie szczegółowych zasad uznawania, metod wyceny, zakre-

su ujawniania i sposobu prezentacji instrumentów finansowych zwróciłem się z prośbą do Zarządów i Rad Nadzorczych nadzorowanych spółek o rozszerzenie obowiązków informacyjnych o dane opisujące skutki zawieranych przez te spółki transakcji zabezpieczających poprzez ich umieszczenie w Informacji dodatkowej Sprawozdania Finansowego jednostki (poczynając od sprawozdania za 2008 rok).

W piśmie proszę także o wskazanie, w dokumentach przygotowywanych na ZWZ, trybu realizacji tego obowiązku przez Zarząd i Radę Nadzorczą we współpracy z biegłym rewidentem. Informacje dotyczące skutków transakcji zabezpieczających winny dać odpowiedź na pytanie czy spółka w roku obrotowym korzystała z instrumentów finansowych zabezpieczających ryzyka: kursowe, stóp procentowych, cen surowców (np. kontrakty terminowe (forward), transakcje swap, opcje walutowe put lub call).

Jednocześnie pragnę poinformować, że pytanie Pana senatora dotyczące zasad, na jakich zostały zawarte umowy z bankami – ustne, telefoniczne, pisemne – w sprawie opcji walutowych, dotyczy szczegółowych danych odnośnie dwustronnych umów zawieranych pomiędzy bankiem a spółką, co stanowi tajemnicę handlową stron umowy. W przypadku jej upublicznienia konieczne jest uzyskanie zgody obu stron, szczególnie ze względu na fakt, iż wiele spółek z udziałem Skarbu Państwa posiada status spółki publicznej i w związku z tym zarówno ich Zarządy jak i akcjonariusze (zgodnie z art. 156 ustawy o obrocie instrumentami finansowymi) zobowiązani są do szczególnego sposobu przekazywania informacji.

Z poważaniem

MINISTER
Aleksander Grad

Oświadczenie senatora Ryszarda Knosali

skierowane do ministra infrastruktury Cezarego Grabarczyka

Zwracam się do Pana Ministra z prośbą o dokonanie przeglądu przepisów dotyczących utrzymania czystości i porządku z punktu widzenia skutecznego egzekwowania przestrzegania przez obywateli przepisów ustawowych w tym zakresie.

Pragnę zwrócić uwagę zwłaszcza na konieczność doprecyzowania zagadnień związanych ze sprawowaniem przez gminy nadzoru nad realizacją przez właścicieli nieruchomości obowiązków wynikających z art. 5 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach. Ustawa ta nakazuje właścicielom nieruchomości przyłączenie się do istniejącej sieci kanalizacyjnej, czyniąc wyjątek jedynie dla przypadków, w których dana nieruchomość wyposażona jest w przydomową oczyszczalnię ścieków. Mieszkańcy terenów nieskanalizowanych muszą z kolei wyposażyć nieruchomość w zbiornik bezodpływowy nieczystości ciekłych, spełniający określone przepisami wymagania.

Ogólna kompetencja do zapewnienia przestrzegania tych przepisów obciąża samorząd lokalny na poziomie gminy. Jednakże samorządy lokalne coraz częściej sygnalizują niemożność skutecznego egzekwowania przestrzegania przez mieszkańców uregulowań przywołanej ustawy. Najczęściej podnoszone przez samorządy argumenty to: brak odpowiednich przepisów prawnych, niewystarczająca liczba pracowników.

Z tego względu konieczna wydaje się nowelizacja ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach. W opinii samorządów lokalnych szczególnie istotne jest wprowadzenie przepisów pozwalających na skuteczną egzekucję obowiązków nałożonych w ustawie na właścicieli nieruchomości, takich między innymi jak:

- a) posiadanie aktualnych umów na odbiór odpadów komunalnych i nieczystości ciekłych,
- b) przyłączenie nieruchomości do istniejącej sieci kanalizacyjnej,
- c) wyposażenie nieruchomości w zbiornik bezodpływowy lub przydomową oczyszczalnię ścieków, spełniające odpowiednie wymagania,
- d) pozbywanie się nieczystości stałych i ciekłych w sposób zgodny z przepisami ustawy i przepisami odrębnymi.

Skuteczne egzekwowanie wyliczonych przeze mnie obowiązków można zapewnić poprzez zmianę trybu stosowania sankcji karnych, tak aby w przypadku stwierdzenia przez służby ochrony środowiska naruszeń możliwe było wystawienie mandatu karnego już w trakcie prowadzonej kontroli.

Ponadto należałoby rozważyć możliwość wzmocnienia organów ochrony środowiska, na których obecnie ciąży obowiązek kontroli przestrzegania ustawy o utrzymaniu czystości i porządku, to jest wójtów, burmistrzów, prezydentów miast. Zasadne wydaje się na przykład wyasygnowanie na ten cel dodatkowych środków pieniężnych z przeznaczeniem na wsparcie organizacyjne samorządów w realizacji tych zadań. Za takim rozwiązaniem przemawia również fakt, że mogłoby to ułatwić gminom realizację wszystkich kompetencji z zakresu utrzymania czystości i porządku, nie tylko tych dotyczących gospodarki ściekowej.

W mojej ocenie wdrożenie proponowanych rozwiązań przyczyni się do utrzymania należytego porządku i czystości w gminach. Opisane przeze mnie problemy są szczególnie dotkliwe dla gmin posiadających tereny o charakterze rekreacyjnym. Wskażę dla przykładu gminę Turawa, na terenie której znajdują się tak zwane jeziora turawskie. Aktualnie w trakcie każdego sezonu turystycznego gmina boryka się z dzierżawcami, użytkownikami domków letniskowych oraz właścicielami posesji zlokalizowanych na obrzeżach jezior, którzy nie przestrzegają przepisów wspomnianej ustawy oraz lekceważą czynności kontrolne prowadzone przez służby gminne. Taki stan rzeczy powoduje z kolei utrzymujące się już od kilku lat znaczne zanieczyszczenie wody w tych jeziorach.

Dlatego też proszę Pana Ministra o podjęcie starań w celu wprowadzenia takich rozwiązań prawnych, które pozwolą na skuteczne wykonywanie norm z zakresu utrzymania czystości i porządku.

*Z wyrazami szacunku
Ryszard Knosala*

Odpowiedź

Warszawa, 11 maja 2009 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na przesłane przy piśmie z dnia 7 kwietnia br., znak BPS/DSK-043-1541-09, oświadczenie złożone przez Pana Senatora Ryszarda Knosalę, podczas 30. posiedzenia Senatu RP w dniu 2 kwietnia 2009 r., w sprawie przepisów ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz. U. z 2005 r. Nr 236, poz. 2008, z późn. zm.), uprzejmie przekazuję poniższe wyjaśnienia.

Odnosząc się do problematyki egzekucji przez wójtów, burmistrzów, prezydentów miast obowiązków nałożonych na właścicieli nieruchomości ww. ustawą, w tym m.in.:

– posiadania aktualnych umów o odbieranie odpadów komunalnych lub opróżnianie zbiorników bezodpływowych i transport nieczystości ciekłych,

– przyłączenia nieruchomości do istniejącej sieci kanalizacyjnej, lub w przypadku gdy budowa sieci kanalizacyjnej jest technicznie lub ekonomicznie nieuzasadniona, wyposażenie jej w zbiornik bezodpływowy nieczystości ciekłych lub przydomową oczyszczalnię ścieków bytowych, spełniające wymagania określone w przepisach odrębnych,

– pozbywania się odpadów komunalnych i nieczystości ciekłych w sposób zgodny z przepisami ustawy i przepisami odrębnymi,

pragnę zauważyć, że obowiązujące przepisy przedmiotowej ustawy przewidują instrumenty prawne, umożliwiające egzekwowanie realizacji ww. obowiązków.

W myśl art. 6 ust. 6 gmina jest obowiązana zorganizować odbieranie odpadów komunalnych oraz opróżnianie zbiorników bezodpływowych w przypadku właścicieli nieruchomości, którzy nie zawarli stosownych umów. W takich przypadkach wójt, burmistrz, prezydent miasta wydaje z urzędu decyzję (art. 6 ust. 7), w której ustala:

– obowiązek uiszczania opłat za odbieranie odpadów komunalnych lub opróżnianie zbiorników bezodpływowych,

– wysokość opłat wyliczonych z zastosowaniem górnych stawek opłat, uchwalanych przez radę gminy,

– terminy uiszczania opłat,

– sposób i terminy udostępniania urządzeń lub zbiorników w celu ich opróżnienia.

Decyzji powyższej nadaje się rygor natychmiastowej wykonalności i jest wydawana na okres 1 roku. Ulega ona przedłużeniu na kolejny okres, jeżeli właściciel nieruchomości nie przedstawi, na co najmniej 3 miesiące przed upływem daty obowiązywania decyzji, umowy, w której termin rozpoczęcia wykonywania usługi nie jest późniejszy niż data utraty mocy obowiązującej decyzji.

Zgodnie zaś z art. 5 ust. 7 wójt (burmistrz lub prezydent miasta) jest uprawniony – w przypadku stwierdzenia niewykonania obowiązku przyłączenia nieruchomości do

istniejącej sieci kanalizacyjnej, lub w przypadku gdy budowa sieci kanalizacyjnej jest technicznie lub ekonomicznie nieuzasadniona, wyposażenia jej w zbiornik bezodpływowy nieczystości ciekłych lub przydomową oczyszczalnię ścieków bytowych – do wydania decyzji nakazującej właścicielowi nieruchomości jego wykonanie. W decyzji tej uprawniony organ powinien wyznaczyć termin realizacji określonego wyżej obowiązku, pod rygorem jego egzekucji. W myśl art. 5 ust. 9 wykonywanie decyzji podlega egzekucji w trybie przepisów ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 2005 r. Nr 229, poz. 1954).

Należy również nadmienić, że przepisy ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach przewidują sankcje karne w postaci kary grzywny za brak realizacji obowiązków przez właściciela nieruchomości. Postępowanie w tej sprawie odbywa się zgodnie z przepisami Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia.

W świetle powyższego, należy stwierdzić, iż gminy posiadają instrumenty prawne umożliwiające egzekwowanie realizacji przez właścicieli nieruchomości obowiązków nałożonych ustawą o utrzymaniu czystości i porządku w gminach. Ich skuteczność uzależniona jest jednakże od konsekwentnego i pełnego wykorzystania przysługujących gminom uprawnień, określonych w ustawie.

Niezależnie od powyższego, uważam, iż dla skuteczniejszego eliminowania opisanych przez Pana Senatora patologii w zakresie pozbywania się odpadów komunalnych i nieczystości ciekłych przez właścicieli nieruchomości oraz usprawnienia egzekucji obowiązków nałożonych na podmioty objęte regulacją ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach wskazana byłaby jej nowelizacja.

W celu poprawy stanu gospodarki odpadami komunalnymi w ubiegłym roku Ministerstwo Infrastruktury, Ministerstwo Środowiska oraz Ministerstwo Rozwoju Regionalnego (jako koordynator działań zaangażowanych resortów) podjęły wspólne prace koncepcyjne. Efektem tych prac jest projekt dokumentu rządowego pod tytułem „Założenia do projektu ustawy o zmianie ustawy o odpadach, ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach oraz niektórych innych ustaw”. Dokument ten, opisujący koncepcję reformy regulacji gospodarki odpadami komunalnymi, w przypadku przyjęcia przez Radę Ministrów, zostanie wykorzystany jako podstawa do opracowania projektu ustawy.

Jak wynika z tytułu przedmiotowego dokumentu, propozycje w nim zawarte przewidują również zmiany w ustawie z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz. U. z 2005 r. Nr 236, poz. 2008, z późn. zm.). Zgodnie z projektem „Założeń”, wzmocnione zostaną uprawnienia kontrolne organów gmin zarówno w stosunku do właścicieli nieruchomości, jak i przedsiębiorców świadczących określone usługi. Przewiduje się m.in. wprowadzenie uprawnień dla osób upoważnionych przez organy gminy do wejścia na teren nieruchomości celem przeprowadzenia kontroli.

Pragnę zaznaczyć, że „Założenia” mają charakter ogólny a ich uszczegółowienie nastąpi na etapie prac przygotowujących projekt ustawy. Konkretnie rozwiązania prawne zostaną dostosowane do ostatecznej koncepcji nowego systemu gospodarki odpadami komunalnymi, po przyjęciu przez Radę Ministrów. Zatem wprowadzenie proponowanych w oświadczeniu Pana Senatora rozwiązań pozwalających na skuteczniejszą egzekucję obowiązków nałożonych na obywateli przedmiotową ustawą zostanie rozważone w toku dalszych prac legislacyjnych.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY
Piotr Styczeń
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Stanisława Koguta

skierowane do ministra infrastruktury Cezarego Grabarczyka

W Telekomunikacji Kolejowej prowadzona jest ciągła redukcja zatrudnienia. Przygotowane przez zarząd spółki projekty zmian organizacyjnych mają na celu uzasadnienie tych redukcji. Brakuje jednoznacznej koncepcji rozwoju firmy uwzględniającej realia rynkowe.

Prezentowane przez zarząd spółki plany zmierzają do rewolucyjnego zburzenia istniejących struktur i eksperymentalnego budowania na gruzach nowej organizacji. Tymczasem w opinii wielu zainteresowanych, i to żywotnie zainteresowanych przyszłością spółki pracowników najniższego i średniego szczebla, olbrzymie rezerwy kryją się w obecnej strukturze, do której należy jedynie podejść z rozsądkiem, upraszczając procedury decyzyjne i delegując część uprawnień w dół. Wystarczy, że zarząd spółki przekaże zakładom część obecnie kurczowo zatrzymywanych kompetencji, aby poprawić efektywność gospodarowania.

Brak wizji przyszłości Telekomunikacji Kolejowej w połączeniu z obiektywnymi, niekorzystnymi zmianami na rynku prowadzi do zagrożenia stabilności finansowej spółki. Zamiast szukać lekarstwa usuwającego zauważone oznaki choroby, zarząd spółki, w opinii licznych obserwatorów, zmierza raczej do przygotowania firmy do podziału. Kierownictwo przedsiębiorstwa nie potrafi przedstawić opinii publicznej i środowisk profesjonalnym wizji przyszłości tej firmy. Tymczasem Telekomunikacja Kolejowa jest sukcesorem sprawnej struktury kolejowej łączności, z długą tradycją dobrej pracy i dużym dorobkiem w zakresie kierowania wielkim organizmem gospodarczym, jakim były nie tak dawno Polskie Koleje Państwowe. Zamiast nadawać kolejno wydzielanym z PKP częściom nowe, nowoczesne oblicze, prowadzi się do ich redukcji i załamania. Wśród firm kolejowych, które po wyjściu z PKP znalazły się na równi pochyłej, jest obecnie również Telekomunikacja Kolejowa. Nie możemy się na to zgodzić.

Panie Ministrze, proszę o pochylenie się nad problemem tej spółki, wysłuchanie żywotnie zainteresowanych jej przyszłością środowisk kolejarskich, zbadanie działalności zarządu i spowodowanie, aby postępowanie szefów firmy skierować na właściwe, nomen omen, tory.

Bardzo proszę o informację, jakie kroki pan minister podjął w tej sprawie.

Stanisław Kogut

Odpowiedź

Warszawa, 11 maja 2009 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

ustosunkowując się do oświadczenia złożonego przez Senatora, Pana Stanisława Koguta, podczas 30. posiedzenia Senatu RP w dniu 2 kwietnia 2009 r., w sprawie redukcji zatrudnienia w Telekomunikacji Kolejowej, przesłanego przy piśmie BPS/DSK-043-1542/09 z dnia 7 kwietnia br., uprzejmie informuję, co następuje.

Stale zmieniające się otoczenie gospodarcze wymusza na każdym podmiocie konieczność ciągłego dostosowywania do reguł jakie dyktuje rynek. W związku z ogranicza-

niem wydatków na usługi telekomunikacyjne przez głównego odbiorcę usług spółki „Telekomunikacja Kolejowa” sp. z o.o., tj. spółki z Grupy PKP oraz w celu osiągnięcia jak najlepszego wyniku finansowego na koniec 2009 r., Zarząd Spółki podejmuje działania w celu optymalizacji kosztów działalności firmy. Działania te ukierunkowane są, przede wszystkim, na bardziej efektywne wykorzystanie zasobów Spółki, tj. ludzkich, technologicznych oraz informatycznych.

Przestarzałe rozwiązania technologiczne stosowane przez spółkę „Telekomunikacja Kolejowa” sp. z o.o. oraz jej obecna struktura organizacyjna powodują, że Spółka nie jest w stanie sprostać konkurencji nie tylko na rynku zewnętrznym, ale również na rynku kolejowym. Spółki Grupy PKP, dostosowując się do coraz większych wymagań stawianych przez rynek, stale poszukują nowoczesnych i tanich rozwiązań telekomunikacyjnych, czego najlepszym przykładem jest świadczenie przez spółkę „Telekomunikacja Kolejowa” sp. z o.o. usług na rzecz spółki PKP Polskie Linie Kolejowe SA. W 2008 r. spółka PKP Polskie Linie Kolejowe SA wprowadziła nowe zasady wykonywania obsługi technicznej urządzeń telekomunikacji kolejowej, które spowodowały zmniejszenie o połowę liczby prac konserwacyjnych, przeglądów okresowych oraz utrzymaniowych wszystkich urządzeń telekomunikacyjnych. Ponadto, w roku ubiegłym na całej sieci kolejowej wdrożono nowy system dyspozytorski, który zastąpił urządzenia pracujące w technologii analogowej, co spowodowało znaczne polepszenie jakości świadczonej usługi.

Powyższe zmiany, niezależne od spółki „Telekomunikacja Kolejowa” sp. z o.o., wpłynęły na znaczne zmniejszenie przez nią stanu zatrudnienia. Ponadto, aktualna sytuacja firmy powoduje konieczność dalszej redukcji zatrudnienia. Pracownikom, którzy wyrażą zgodę na rozwiązanie umowy o pracę z przyczyn niedotyczących pracowników za porozumieniem stron, niezależnie od odpraw wypłacanych na podstawie ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o *szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników* (Dz. U. Nr 90, poz. 844, z późn. zm.), Spółka zagwarantowała odprawy pozaustawowe w wysokości 14.000 zł.

Uprzejmie informuję, że nie podzielam obaw wyrażonych przez Senatora, Pana Stanisława Koguta, co do skutków działań Zarządu spółki „Telekomunikacja Kolejowa” sp. z o.o. Podejmowane działania ukierunkowane są na utrzymanie pozytywnych prognoz rozwojowych Spółki. Plan restrukturyzacyjny Spółki przewiduje doprowadzenie do stopniowej centralizacji procesów decyzyjnych i inwestycyjnych, wspomaganym przez wdrażane systemy informatyczne. Wiąże się to ściśle z centralizacją obszarów finansowych i kadrowych firmy. Jednocześnie, Zarząd spółki „Telekomunikacja Kolejowa” sp. z o.o. podejmuje wysiłki w celu pozyskania nowych kontraktów, które będą w stanie podnieść rentowność prowadzonej działalności. Dodatkowo, w celu efektywniejszego wykorzystania potencjału pracowników, Zarząd spółki „Telekomunikacja Kolejowa” sp. z o.o. podejmuje działania na rzecz podniesienia kwalifikacji zawodowych oraz polepszenia warunków pracy osób zatrudnionych. W marcu br. rozpoczęty został cykl szkoleń, między innymi, z zakresu nowoczesnych technologii telekomunikacyjnych, technik sprzedaży, wykorzystania narzędzi MS Office i zarządzania projektami, którym objętych zostanie łącznie 1.800 pracowników Spółki.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY
Juliusz Engelhardt
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Marka Konopki

skierowane do ministra sprawiedliwości, prokuratora generalnego RP Andrzeja Czumy

Szanowny Panie Ministrze!

W związku z pismem, które otrzymałem od samorządowców powiatu węgorzewskiego, zwracam się do Pana Ministra z prośbą o ponowne rozważenie decyzji o likwidacji w Węgorzewie Wydziału Grodzkiego Sądu Rejonowego w Giżycku. Samorządowcy nie kryją swojego oburzenia w związku z tą decyzją.

Utrzymanie wydziału grodzkiego leży w dobrze pojętym interesie mieszkańców powiatu węgorzewskiego. Funkcjonowanie tegoż wydziału w Węgorzewie jest ze wszelkich miar uzasadnione. Dotychczasowa lokalizacja wydziału grodzkiego w wielu przypadkach skraca czas dotarcia do sądu i obniża koszty mieszkańców gmin powiatu węgorzewskiego. Należy pamiętać, że wielu uczestników postępowań przed sądem grodzkim to ludzie żyjący na pograniczu minimum socjalnego. Zmiana siedziby wydziału grodzkiego będzie miała również negatywne konsekwencje dla funkcjonowania Komendy Powiatowej Policji w Węgorzewie. Policjanci będą musieli dojeżdżać do sądu w Giżycku, tracąc ponad godzinę na jeden przejazd. Tym samym będą mieli mniej czasu na pracę merytoryczną na rzecz miejscowej ludności. Wydział grodzki odgrywa również wielką rolę w kształtowaniu wizerunku sądownictwa wśród naszych mieszkańców, ze szczególnym uwzględnieniem dzieci i młodzieży. Nie można zapomnieć też o tym, że tego typu placówka powinna znajdować się w każdym powiecie, takie były bowiem założenia reformy ustrojowej powołującej powiaty.

Obecnie w Węgorzewie trwają duże inwestycje związane z instytucjami władzy państwowej. Dzięki temu rozwijają się placówki Policji, Straży Pożarnej, Straży Granicznej, wyremontowany został również budynek sądu.

Ministerstwo Sprawiedliwości dopiero niedawno zauważyło potrzeby węgorzewskiego społeczeństwa w zakresie dostępu do sądownictwa i zorganizowało sąd w Węgorzewie. Przez wiele lat powiat pozbawiony był tej bardzo potrzebnej instytucji. O potrzebie istnienia wydziału grodzkiego w Węgorzewie niech świadczy fakt, że w 2008 r. rozpatrzył on 1161 spraw karnych i spraw o wykroczenia oraz 539 spraw cywilnych.

Wierzę, że przedstawione tu argumenty znajdą zrozumienie u Pana Ministra i będą podstawą do zweryfikowania poglądu w sprawie likwidacji w Węgorzewie Wydziału Grodzkiego Sądu Rejonowego w Giżycku.

*Z wyrazami uznania
Marek Konopka*

Odpowiedź

Warszawa, 4.05.2009 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie Pana Senatora Marka Konopki w sprawie zniesienia Zamiejscowego Wydziału Grodzkiego Sądu Rejonowego w Giżycku z siedzibą w Węgorzewie złożone podczas 30. posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej w dniu

2 kwietnia 2009 r., które przekazane zostało przy piśmie Pana Marszałka z dnia 7 kwietnia 2009 r. Nr BPS/DSK-043-1543/09 – uprzejmie przedstawiam, co następuje:

Na wstępie pragnę podnieść, że priorytetowym celem prowadzonych w Ministerstwie Sprawiedliwości prac w zakresie reformy sądownictwa powszechnego jest zagwarantowanie obywatelom realizacji konstytucyjnego prawa do sądu, rozumianego jako rozpatrzenie sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki przez właściwy sąd.

Realizacji wymienionego wyżej zamierzenia służyć ma wprowadzenie rozwiązań organizacyjnych mających na celu racjonalne wykorzystanie kadry orzeczniczej i administracyjnej. Dlatego też rozważane są różne warianty uproszczenia i uelastycznienia struktur organizacyjnych sądów powszechnych, w tym jednostek szczebla rejonowego.

W odniesieniu do wydziałów grodzkich planowane jest zniesienie niektórych komórek organizacyjnych działających w sądach rejonowych o obsadzie orzeczniczej od 11 do 20 sędziów, co wynika z braku potrzeby funkcjonowania dodatkowych wydziałów poza cywilnym i karnym do rozpoznawania spraw cywilnych, karnych i wykroczeniowych. Istnienie wydziałów grodzkich w małych sądach powoduje rozdrobnienie struktury organizacyjnej sądownictwa i to w sytuacji, gdy wydziały cywilne i karne trudno uznać za duże i wymagające podziału.

Zaznaczyć trzeba, że podjęcie decyzji o zniesieniu wydziału grodzkiego, czy zamiejscowego wydziału grodzkiego, poprzedzone jest wnikliwą analizą nie tylko liczby etatów w danej jednostce, ale również obciążenia sędziów pracą orzeczniczą, oraz warunków funkcjonowania związanych z wielkością wpływu spraw, strukturą lokalnej społeczności i umiejscowieniem geograficznym konkretnej jednostki sądowej.

W tym kontekście wskazać należy, że ilość etatów orzeczniczych i administracyjnych w danym wydziale, co do zasady, jest pochodną wielkości wpływu spraw. Dlatego wyeksponowanie wskaźnika etatyzacji nie oznacza utraty z pola widzenia innych istotnych parametrów niezbędnych dla oceny celowości planowanej reorganizacji.

Po rozważeniu argumentów przedstawionych przez prezesów sądów okręgowych, Minister Sprawiedliwości uznał, iż istotne znaczenie dla oceny możliwości i celowości zniesienia zamiejscowych wydziałów grodzkich ma aspekt ekonomiczny, związany ze statusem prawnym nieruchomości stanowiących siedziby wydziałów. W związku z tym podjęto decyzję o czasowym odstąpieniu od likwidacji zamiejscowych wydziałów grodzkich usytuowanych w budynkach będących własnością Skarbu Państwa. Prezesi sądów okręgowych zostaną jednak zobowiązani do podjęcia działań w zakresie zabezpieczenia w siedzibach sądów rejonowych warunków lokalowych dla przejęcia w przyszłości spraw z zamiejscowych wydziałów grodzkich.

Reasumując pragnę poinformować Pana Senatora, że obecnie nie planuje się zniesienia Zamiejscowego Wydziału Grodzkiego Sądu Rejonowego w Giżycku z siedzibą w Węgorzewie. Przygotowany projekt rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości *w sprawie zniesienia niektórych sądów grodzkich oraz zmiany rozporządzenia w sprawie utworzenia sądów grodzkich*, którego wejście w życie planowane jest z dniem 1 lipca 2009 r., nie uwzględnia zatem likwidacji omawianego Wydziału.

Z wyrazami szacunku

z upoważnienia
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI
Zbigniew Wrona
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Marka Konopki i innych senatorów

skierowane do ministra rolnictwa i rozwoju wsi Marka Sawickiego

Szanowny Panie Ministrze!

Zwracamy się do pana ministra w następującej kwestii, gdyż do mojego biura senatorskiego zgłosili się sołtysi z prośbą o interwencję w takiej sprawie.

Sołtysi to w ogromnej większości rolnicy ubezpieczeni w KRUS. Część z nich prowadzi działalność gospodarczą. Większość gmin zleca sołtysom pobór podatku rolnego. Z tego tytułu otrzymują oni wynagrodzenie w postaci prowizji od zebranych kwot (inkaso). Odbywa się to na podstawie uchwał gmin. W tym celu gminy zawierają z sołtysami umowy zlecenia. Zgodnie z art. 8 ust. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych (DzU z 2007 r. nr 11 poz. 74 j.t.) zawarcie takich umów jest podstawą do obowiązkowego ubezpieczenia na zasadach ogólnych ZUS. W związku z tym większość urzędów gmin zgłosiła sołtysów do ubezpieczenia ZUS i odprowadzała należne składki z tytułu zawartych umów zlecenia. Na skutek tego tracą oni prawo do ubezpieczenia w KRUS na podstawie art. 5a ust. 1 pkt 3 ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników (DzU z 2008 r. nr 50 poz. 291 j.t.).

Obecnie sytuacja jest taka, że sołtysi ci mogą stracić prawo do ubezpieczenia w KRUS z mocą od kilku lat, a niektórzy nawet kilkunastu lat wstecz. Jednocześnie będą musieli zapłacić należne składki do ZUS za ubiegłe lata wraz z należnymi odsetkami karnymi (nawet do dziesięciu lat). Ze wstępnych wyliczeń wynika, że są to ogromne kwoty, przekraczające możliwości finansowe sołtysów. Dodatkowo osoby, które uzyskały prawo do rent i emerytur z tytułu ubezpieczenia w KRUS, mogą je utracić. Kolejnym negatywnym skutkiem sytuacji jest to, że sołtysi ci przez kolejne trzy lata będą musieli być ubezpieczeni w ZUS. Fakty te potwierdzają w rozmowie telefonicznej pracownicy ZUS i KRUS.

Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 17 lipca 2008 r., sygn. II UK 348/07, stoi na stanowisku, że „wykonywanie czynności na podstawie umowy zlecenia nie stanowi podstawy do wyłączenia z ubezpieczenia społecznego rolników na podstawie art. 5a ust. 1 pkt 3 ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników”.

Prosimy o jednoznaczną odpowiedź, gdyż pracownicy KRUS i ZUS stoją na stanowisku, że jest to sprawa indywidualna i każdy z rolników w tej sytuacji może dochodzić swoich praw przed sądem.

1. Czy zawarcie umowy zlecenia z rolnikiem będącym ubezpieczonym w KRUS skutkuje wyłączeniem go z ubezpieczenia społecznego rolników na podstawie art. 5a ust. 1 pkt 3 ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników?

2. Jakie działania zamierza podjąć ministerstwo rolnictwa, w sytuacji gdyby KRUS zaczął nagminnie wyrejestrowywać rolników z ubezpieczenia społecznego rolników (w opisanej sytuacji), a ZUS zaczął dochodzić swoich należności wraz z odsetkami?

Z poważaniem
Marek Konopka
Stanisław Jurcewicz
Małgorzata Adamczak
Piotr Gruszczyński

Odpowiedź

Warszawa, 2009.04.30

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na pismo Pana Marszałka z dnia 7 kwietnia 2009 r., znak: BPS/DSK-043-1544/09, dotyczące oświadczenia złożonego przez senatora Marka Konopkę wspólnie z innymi senatorami podczas 30. posiedzenia Senatu RP w dniu 2 kwietnia 2009 r. w sprawie systemu ubezpieczenia społecznego, któremu powinni podlegać sołtysi wykonujący czynności inkasenta podatku rolnego, przedstawiam następujące wyjaśnienia:

Stosownie do art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. Nr 98, poz. 887, z późn. zm.), obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym, podlegają, z zastrzeżeniem art. 8 i 9, osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są osobami wykonującymi pracę na podstawie umowy agencyjnej lub umowy zlecenia albo innej umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z Kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia (zleceniobiorcami), oraz osobami z nimi współpracującymi, z zastrzeżeniem ust. 4. W związku z powyższym zawarcie umowy zlecenia co do zasady rodzi obowiązek objęcia ubezpieczeniem społecznym na podstawie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. W świetle art. 13 pkt 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, zleceniobiorcy podlegają obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu – od dnia oznaczonego w umowie jako dzień rozpoczęcia jej wykonywania do dnia rozwiązania lub wygaśnięcia tej umowy. Z kolei objęcie tymi ubezpieczeniami stanowi negatywną przesłankę do podlegania ubezpieczeniu społecznemu rolników. Wynika to z art. 7 i 16 ustawy dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników (Dz. U. z 2008 r. Nr 50, poz. 291, z późn. zm.).

Art. 5a ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników, reguluje kwestię podlegania ubezpieczeniu społecznemu rolników przez rolnika lub domownika prowadzącego działalność gospodarczą lub współpracującego przy prowadzeniu tej działalności. Wykonywanie przez sołtysa czynności inkasenta nie stanowi rodzaju działalności gospodarczej. Tym samym w sprawie, o której mowa, nie można oprzeć się na przywołanym przez Senatora wyroku SN z dnia 17 lipca 2008 r. sygn. akt UK 348/07, którym sąd ten rozstrzygnął jedynie, że nie ma podstaw prawnych do kwalifikowania umowy zlecenia jako umowy o pracę i tym samym wykonywanie czynności na podstawie umowy zlecenia nie stanowi podstawy wyłączenia z ubezpieczenia społecznego rolników, na podstawie art. 5a ust. 1 pkt 3 ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników.

Kwestia dotycząca pobierania podatku rolnego jest uregulowana na podstawie art. 6b ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. o podatku rolnym (Dz. U. z 2006 r. Nr 136, poz. 969 z późn. zm.), zgodnie z którym rada gminy może zarządzać pobór podatku rolnego od osób fizycznych w drodze inkasa oraz określać inkasentów i wysokość wynagrodzenia za inkaso. Podobne regulacje w sprawie możliwości poboru podatków i opłat lokalnych w drodze inkasa zawarte są w ustawie z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2006 r. Nr 121, poz. 844 z późn. zm.). Zgodnie np. z art. 6 ust. 12 tej ustawy, rada gminy może zarządzać pobór podatku od nieruchomości od osób fizycznych w drodze inkasa oraz wyznaczać inkasentów i określać wysokość wynagrodzenia za inkaso.

Z komentarza do art. 6b ustawy o podatku rolnym (L. Etel, S. Presnarowicz, G. Dudar, Podatki i opłaty lokalne. Podatek rolny. Podatek leśny. Komentarz, ABC, 2008) wynika, że uchwała rady gminy jest wystarczającą podstawą do nałożenia na inkasenta obowiązków wynikających z art. 9 w związku z art. 28 § 4 ustawy – Ordynacja podat-

kowa. Inkasent jest zobowiązany do pobrania podatku i wpłacenia go na właściwy rachunek. Na mocy uchwały rady gminy pomiędzy gminą a inkasentem nawiązuje się stosunek administracyjnoprawny. Także orzecznictwo sądowe potwierdza, że uchwała rady gminy stanowi źródło nawiązania stosunku prawnego z sołtysiem jako inkasentem. W wyroku z dnia 11 stycznia 2008 r. sygn. akt II FSK 1526/06, dotyczącym powierzenia funkcji inkasenta, NSA stwierdził, że „źródłem nawiązywanego stosunku prawnego jest w tym wypadku uchwała organu stanowiącego gminy, a nie będąca jej następstwem, mająca czysto „techniczny” charakter, umowa z określoną – wyznaczoną na inkasenta osobą”. W wyroku z dnia 6 września 2007 r. sygn. akt FSK 1192/06, NSA stwierdził, że „inkasent jest podmiotem stosunków podatkowoprawnych, wykonującym zadania z zakresu administracji publicznej. Jest zobowiązany do wykonywania czynności w interesie publicznoprawnym. Obowiązek wykonywania funkcji inkasenta powstaje zawsze i wyłącznie na skutek zaistnienia okoliczności, z którymi przepis prawa łączy powstanie takiego obowiązku. Tym samym nałożenie obowiązku poboru podatku i wpłacenia go we właściwym terminie organowi podatkowemu oraz sprecyzowanie zakresu tego obowiązku nie może nastąpić w drodze umownej”.

W świetle powyższego, uchwała rady gminy stanowi konieczny, jak również wystarczający akt, na podstawie którego może być powierzona funkcja inkasenta, w tym wypłacenie wynagrodzenia w związku z pełnieniem tej funkcji. W związku z tym, że jak zostało wskazane, w przedmiotowej sprawie zawarcie umów cywilnoprawnych dotyczących pobierania przez sołtysów podatku rolnego jest niewłaściwe, należałoby rozwiązać te umowy, co pozwoliłoby objąć sołtysów rolników pełniących funkcje inkasentów, ubezpieczeniem społecznym rolników w KRUS, jeżeli utracili prawo do podlegania ubezpieczeniu społecznemu rolników w związku z zawieraniem powyższych umów.

Wyjaśnienia na ten temat zostały już przesłane do Przewodniczącego Związku Gmin Wiejskich Rzeczypospolitej Polskiej oraz Prezesa Krajowego Związku Sołtysów RP, z prośbą o ich upublicznienie, aby nie dochodziło do sytuacji, jakie opisuje Pan Senator. Poza tym informacje te zostały zamieszczone na stronie internetowej Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi.

Z poważaniem

z up. MINISTRA ROLNICTWA
I ROZWOJU WSI
Podsekretarz Stanu
Tadeusz Nalewajk

Oświadczenie senatora Norberta Krajczego

skierowane do prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia Jacka Paszkiewicza

Oświadczenie dotyczy zmiany warunków zawierania i realizacji umów na podstawie zarządzenia 17/2009/DSOZ prezesa NFZ z dnia 11 marca 2009 r. w odniesieniu do warunków wyposażenia gabinetów fizjoterapeutycznych i rehabilitacyjnych.

Stowarzyszenie Świadczeniodawców Fizjoterapii Opolskiej zwróciło się do mnie z prośbą o interwencję w sprawie tego zarządzenia, gdyż narzuca ono producenta niezgodnie z zasadami wolnego rynku. Chodzi o punkt 3, wiersz 3.5.2, który wprowadza obowiązek posiadania aparatu wytwarzającego impulsowe pole magnetyczne wielkiej częstotliwości o nazwie własnej „Terapuls”. Według Stowarzyszenia Świadczeniodawców Fizjoterapii Opolskiej urządzenie to emituje pole elektromagnetyczne wielkiej częstotliwości, w systemie impulsowym. Jednocześnie na rynku są aparaty do magnetoterapii, które również działają przeciwwzapalnie, przeciwbólowo i przeciwobrzękowo, wytwarzając pole magnetyczne niskiej częstotliwości. Aparat o nazwie „Terapuls”, obligatoryjnie zalecany w zarządzeniu, wytwarza pole magnetyczne, które charakteryzuje się wysokim promieniowaniem ubocznym i jest raczej wycofywany z ogólnego użycia.

Zwracam się do Pana Prezesa z prośbą o weryfikację zarządzenia z dnia 11 marca 2009 r. w części dotyczącej wyposażenia gabinetów fizjoterapeutycznych i rehabilitacyjnych.

Z poważaniem
Norbert Krajczy

Odpowiedź

Warszawa, 29 kwietnia 2009 r.

Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na pismo z dnia 7 kwietnia 2009 r., znak: BPS/DSK-043-1545/09 dotyczące oświadczenia złożonego przez senatora Norberta Krajczego na 30. posiedzeniu Senatu w dniu 2 kwietnia 2009 r. w sprawie zarządzenia nr 17/2009/DSOZ Prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia z dnia 11 marca 2009 r. zmieniającego zarządzenie w sprawie określenia warunków zawierania i realizacji umów w rodzaju rehabilitacja lecznicza, uprzejmie proszę przyjąć następujące wyjaśnienie.

W dniu 24 marca br. ukazał się komunikat na stronie internetowej Narodowego Funduszu Zdrowia z informacją, iż użyte określenie „terapuls” w zarządzeniu zmieniającym należy odnosić do wszystkich aparatów, które wytwarzają impulsowe pole elektromagnetyczne wysokiej częstotliwości. Określenie „terapuls” używane jest powszechnie przez lekarzy i rehabilitantów również w innym znaczeniu – jako nazwa metody leczenia polem o wysokiej częstotliwości. Bardzo często na skierowaniach na zabiegi rehabilitacyjne pojawia się zlecenie „terapuls”, w rozumieniu rodzaju zabiegu leczniczego.

Wprowadzenie w zarządzeniu 17/2009/DSOZ urzędzenia do leczenia polem o wysokiej częstotliwości ma charakter porządkujący i dotyczy doprecyzowania przepisu w części 3.4.1 załącznika nr 3 do zarządzenia nr 85/2008/DSOZ, dotyczącego wymaganego zakresu wykonywanych zabiegów fizykoterapeutycznych: leczenie zmiennym polem elektromagnetycznym i magnetycznym. W zarządzeniu nr 85/2008/DSOZ Prezesa NFZ z dnia 15 października 2008 r. wymienione jest świadczenie – leczenie impulsowym polem elektromagnetycznym wysokiej częstotliwości – kod świadczenia 5.11.01.0000037 (załącznik nr 6 do zarządzenia 85/2008/DSOZ stanowiący katalog zabiegów fizjoterapeutycznych), ale w wymogach nie wymieniono sprzętu do wykonania tego świadczenia, jedynie został wymieniony zestaw do magnetoterapii – utożsamiany przez Polskie Towarzystwo Fizjoterapeutyczne z urządzeniem wytwarzającym promieniowanie elektromagnetyczne o niskiej częstotliwości. Zmiana polegała zatem jedynie na uzupełnieniu listy wymogów sprzętowych.

W dniu 15 kwietnia 2009 r. w siedzibie Centrali Funduszu odbyło się spotkanie z przedstawicielami Polskiego Towarzystwa Fizjoterapii na temat realizacji świadczeń w zakresie rehabilitacji medycznej. W spotkaniu również uczestniczył Pan Zbigniew Śliwiński, Krajowy Konsultant w dziedzinie fizjoterapii.

Podczas spotkania została zaproponowana przez Polskie Towarzystwo Fizjoterapeutyczne propozycja odstąpienia od obligatoryjnego wymogu posiadania urządzenia do leczenia impulsowym polem elektromagnetycznym wysokiej częstotliwości. Argumentacje przedstawione przez Polskie Towarzystwo Fizjoterapii, że małe gabinety/zakłady rehabilitacyjne nie będą mogły spełnić wymogu dotyczącego posiadania w wyposażeniu gabinetu urządzenia do leczenia impulsowym polem elektromagnetycznym wysokiej częstotliwości, gdyż wymogi stawiane przez sanepid: m.in. duży metraż pomieszczenia oddalany od instalacji wodnych i gazowych jak również zasadność zatrudnienia dodatkowego pracownika (skrócony czas pracy), sugerują odstąpienie od tego wymogu.

Pragnę jednak podkreślić, iż leczenie polem elektromagnetycznym wysokiej częstotliwości było i jest finansowane przez NFZ, a specjaliści w dziedzinie rehabilitacji leczniczej nie zwracali się do NFZ z postulatem dotyczącym zaprzestania finansowania tej metody leczenia przez publicznego płatnika, jak również nie podważali i nie podważają w oficjalnych pismach do NFZ zasadności stosowania i finansowania metody leczenia polem elektromagnetycznym wysokiej częstotliwości. Z danych z systemu informatycznego NFZ wynika, iż ze stosowanych zabiegów: leczenia polem elektromagnetycznym, aż ok. 19% stanowią zabiegi przy użyciu impulsowego pola elektromagnetycznego wysokiej częstotliwości, ok. 2% stanowi diatermia krótkofalowa, mikrofała oraz ok. 79% leczenie polem o niskiej częstotliwości.

Tab. 1. Dane dotyczące liczby wykonywanych zabiegów przy użyciu pola elektromagnetycznego różnej częstotliwości za lata 2007, 2008, 2009 (styczeń – luty)

	rok	2007	2008	2009 (sty-luty)	suma
Kod produktu jednostkowego	Leczenie polem elektromagnetycznym	Lb wykonanych produktów	Lb wykonanych produktów	Lb wykonanych produktów	
	Nazwa produktu jednostkowego				
5.11.01.0000037	Impulsowe pole elektromagnetyczne wysokiej częstotliwości	2 347 262	2 327 529	333 341	5 008 132
5.11.01.0000038	Diatermia krótkofalowa, mikrofała	244 810	254 740	39 497	538 447
5.11.01.0000039	Impulsowe pole elektromagnetyczne niskiej częstotliwości	9 185 380	10 273 660	1 522 549	20 981 589
	suma	11 777 452	12 855 329	1 895 387	26 528 168

W związku z tym, biorąc pod uwagę argumentacje przedstawione przez Polskie Towarzystwo Fizjoterapii, Narodowy Fundusz Zdrowia rozważy możliwość odstąpienia od tego wymogu.

Z poważaniem

z upoważnienia
PREZESA
NARODOWEGO FUNDUSZU ZDROWIA
Zastępca Prezesa ds. Medycznych
Jacek Grabowski

Oświadczenie senatora Waldemara Kraski

skierowane do minister zdrowia Ewy Kopacz

Szanowna Pani Minister!

Dochodzą do nas, parlamentarzystów, niepokojące sygnały, że polska pediatria stoi nad przepaścią! Polskie dzieci mają opiekę pediatryczną, bo pomocy udzielają emerytowani pediatrzy. Czy grozi nam pediatryczna zapaść? Polskie Towarzystwo Pediatryczne szacuje, że w Polsce brakuje około czterech tysięcy specjalistów pediatrii. Średnia wieku szacowana jest na około 58 lat, tysiąc sto pracujących pediatrów to osoby na emeryturze.

Przyjęta ostatnio przez parlament ustawa o zróżnicowaniu wynagrodzeń lekarzy odbywających szkolenia specjalistyczne w ramach rezydentury i uznanie pediatrii za specjalność deficytową daje nadzieję, że może nastąpić poprawa, ale efekty będą dopiero za 5–6 lat. Czy ministerstwo ma pomysł, jak doraźnie to poprawić, zwiększyć dostępność lekarza pediatry?

Odsunięcie lekarzy pediatrów od podstawowej opieki zdrowotnej, zamykanie oddziałów szpitalnych, słabe finansowanie procedur pediatrycznych doprowadziło do takiej sytuacji, jaka jest obecnie. Polskie Towarzystwo Pediatryczne bije na alarm. Potrzebne są szybkie i skuteczne działania.

Pani Minister! W imieniu polskich dzieci i lekarzy pediatrów proszę o szybką reakcję.

Z poważaniem
Waldemar Kraska

Odpowiedź

Warszawa, 2009.04.29

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w nawiązaniu do pisma, przy którym zostało przesłane *Oświadczenie złożone przez senatora Waldemara Kraskę na 30. posiedzeniu Senatu w dniu 2 kwietnia 2009 r.*, znak: BPS-DSK-043-1546/09, pragniemy przekazać następujące informacje.

Odnosząc się do kwestii liczby lekarzy pediatrów w Polsce, uprzejmie informujemy, że według rejestru prowadzonego przez Naczelną Radę Lekarską (NRL), liczba lekarzy posiadających specjalizację w dziedzinie pediatrii wzrosła z 6221 w roku 2002 do 7353 w roku 2008 (stan na dzień 30.06.2008 r.), przy czym 2130 osób to lekarze powyżej 65 roku życia. NRL liczbę lekarzy aktywnych zawodowo w ww. dziedzinie określa na 6377 (stan na dzień 31.10.2008 r.).

Czuwanie nad zabezpieczeniem potrzeb kadrowych w poszczególnych dziedzinach medycyny należy do zadań stawianych zarówno przed właściwymi konsultantami krajowymi, jak również przed konsultantami wojewódzkimi, zgodnie z rozporządzeniem Ministra Zdrowia z dnia 25 października 2002 r. w sprawie konsultantów krajowych i wojewódzkich (Dz. U. Nr 188, poz. 1582, z późn. zm.). W opinii konsultanta krajowego w dziedzinie pediatrii zaspokojeniu potrzeb zdrowotnych w zakresie opieki pediatrycznej służyłoby wykształcenie w najbliższym czasie ok. 500 lekarzy pediatrów oraz zwiększenie w ciągu kolejnych 3–5 lat ich liczby o ok. 2000 specjalistów.

Ministerstwo Zdrowia starając się stymulować wzrost liczby specjalistów we wszystkich dziedzinach medycyny, w tym również w pediatrii, podejmuje m.in. działania mające na celu zwiększanie liczby jednostek szkolących lekarzy oraz udostępnianych przez nie miejsc szkoleniowych. Systematyczny wzrost liczby miejsc szkoleniowych w jednostkach organizacyjnych uprawnionych do prowadzenia specjalizacji obrazują niżej przytoczone dane liczbowe. Obecnie, wg stanu na dzień 7.04.2009 r. we wszystkich dziedzinach medycyny dostępne są 33 193 miejsca w 4 590 jednostkach szkolących. Dla porównania, w dniu 23.03.2007 r. – 4 264 jednostki dysponowały 30 652 miejscami szkoleniowymi.

Uprawnienia do prowadzenia specjalizacji w dziedzinie pediatrii ma obecnie 215 jednostek posiadających 1466 miejsc szkoleniowych (stan na dzień 7.04.2009 r.), natomiast dla porównania w marcu 2007 r. liczby te były znacząco niższe – jedynie 172 jednostki były uprawnione do prowadzenia specjalizacji w ww. dziedzinie, dysponując 1262 miejscami szkoleniowymi.

Ministerstwo Zdrowia uznaje rezydenturę za optymalną formę intensywnego i efektywnego szkolenia specjalizacyjnego, zachęcającą lekarza do podejmowania szkolenia w określonej dziedzinie i corocznie staramy się zapewnić na przyznawanie etatów rezydentckich coraz większe środki. W 2007 r. w dwóch przeprowadzonych postępowaniach kwalifikacyjnych do rozpoczęcia specjalizacji w dziedzinie pediatrii przyznanych zostało 368 miejsc szkoleniowych, w tym 43 miejsca rezydentckie, natomiast w 2008 r. liczba przyznanych miejsc szkoleniowych w ww. dziedzinie medycyny wyniosła już znacznie więcej, tj. 580, w tym 260 rezydentur.

Należy jednak zaznaczyć, że lekarze, mający swobodę w podejmowaniu decyzji co do wyboru kierunku szkolenia specjalizacyjnego, nie wykorzystują w pełni stworzonych im możliwości. Przykładowo – w ostatnim postępowaniu kwalifikacyjnym do specjalizacji, przeprowadzonym w terminie 1–31.03.2009 r., ogółem w dziedzinie pediatrii zostało udostępnionych 187 miejsc szkoleniowych, z czego 71 stanowiły rezydentury. Z informacji przekazanych z poszczególnych województw wynika jednak, że 33 z tych rezydentur pozostaną niewykorzystane – np. w województwie małopolskim z 10 przyznanych wykorzystany został tylko 1 etat rezydentcki.

Na zakończenie pragnę uprzejmie poinformować Pana Marszałka, że oprócz wyżej przytoczonych działań podjęliśmy ponadto starania zmierzające do zaliczenia pediatrii do priorytetowych dziedzin medycyny. Umieszczenie ww. dziedziny w projekcie rozporządzenia w sprawie uznania dziedzin medycyny za priorytetowe zdaniem Ministerstwa spowoduje znaczne uatrakcyjnienie tej specjalizacji dla lekarzy poprzez możliwość określenia zasadniczego wynagrodzenia miesięcznego dla lekarza rezydenta odbywającego specjalizację w tej dziedzinie na znacznie wyższym niż dotychczas poziomie. Planuje się, że wynagrodzenie to wzrośnie do 125% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw bez wypłat nagród z zysku za rok 2007 w pierwszych dwóch latach rezydentury oraz 135% po dwóch latach i wyniesie odpowiednio 3602 zł i 3890 zł.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Podsekretarz Stanu
Adam Fronczak

Oświadczenie senatora Antoniego Motyczki

skierowane do minister zdrowia Ewy Kopacz

Szanowna Pani Minister!

W związku z licznymi sygnałami docierającymi ze środowiska handlowców, dotyczącymi problemów z interpretacją przepisu ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi, uprzejmie proszę o zainteresowanie ministerstwa przedstawionym poniżej tematem i pomoc w rozwiązaniu problemu, jaki wynika z brzmienia art. 11. Chodzi o wnoszenie opłaty za nowe zezwolenia na sprzedaż napojów alkoholowych.

Problem dotyczy sytuacji, kiedy w danym roku kalendarzowym kończy się zezwolenie na sprzedaż napojów alkoholowych i osoba wnioskująca o nowe zezwolenie dokonuje opłaty za korzystanie z niego. Z informacji, które uzyskałem z różnych urzędów miast i gmin na terenie Śląska, wynika, że stosują one w takiej sytuacji zupełnie różną interpretację tegoż przepisu, a co za tym idzie handlowcy detaliczni wnioskujący o nowe zezwolenia, które są pewnego rodzaju „kontynuacją” (tego rodzaju określenie nie występuje w wymienionym przepisie) poprzednich, płacą w imię tych samych przepisów różne opłaty, a tym samym nie są równo traktowani.

Jedne urzędy stosują zasadę, zgodnie z przedstawioną interpretacją PARPA, że przedsiębiorcy, których poprzednie zezwolenie wygasło, muszą wnieść opłatę podstawową podaną w ustawie, tak zwany ryczałt, w wysokości proporcjonalnej do okresu ważności zezwolenia na dany rok.

Inne urzędy stosują zasadę tak zwanej kontynuacji i żądają od przedsiębiorcy, którego zezwolenie wygasło ze względu na upływ terminu jego ważności, wniesienia opłaty za następne zezwolenie na podstawie oświadczenia o wartości sprzedaży z poprzedniego roku.

Tym samym przedsiębiorcy w różnych miastach za nawiązanie tego samego stosunku administracyjno-prawnego, wynikającego z tej samej ustawy i związanego z opłatą za korzystanie z zezwoleń na sprzedaż napojów alkoholowych, ponoszą zupełnie różne koszty.

Szanowna Pani Minister, uprzejmie proszę o zainteresowanie się tym tematem i ewentualną inicjatywę uszczegóławiającą przepisy tej ustawy, by nie nastęczała ona aż takich rozbieżności interpretacyjnych i nie była powodem braku równości pomiędzy podmiotami, których bezpośrednio dotyczy.

Z uszanowaniem
Antoni Motyczka

Odpowiedź

Warszawa, 2009.04.29

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,
odpowiadając na pismo Pana Marszałka z dnia 7 kwietnia 2009 r., znak: BPS/DSK-043-1547/09, w sprawie poruszanej w oświadczeniu Senatora Antoniego Motyczki, złożonym podczas 30. posiedzenia Senatu w dniu 2 kwietnia 2009 r., a dotyczącego sposobu naliczania opłat za korzystanie z zezwoleń na sprzedaż napojów alko-

holowych dla przedsiębiorców, których dotychczasowe zezwolenia wygasły wraz z upływem ich ważności, uprzejmie informuję, iż zgodnie z art. 18 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o *wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi* (Dz. U. z 2007 r. Nr 70, poz. 473 z późn. zm., dalej – ustawa), zezwolenie na sprzedaż napojów alkoholowych udzielane jest na czas określony w formie decyzji administracyjnej. Oznacza to, że na ten czas, między organem administracji, a przedsiębiorcą zostaje nawiązany stosunek administracyjno-prawny. W chwili zaś wygaśnięcia omawianego stosunku, ze względu na upływ terminu ważności zezwolenia, ustają wszelkie wzajemne prawa i obowiązki jego stron. Brak zatem podstaw do tego by żądać od przedsiębiorcy, którego zezwolenie wygasło ze względu na upływ jego ważności, wniesienia opłaty za następne zezwolenie (nowy stosunek administracyjno-prawny), na podstawie oświadczenia o wartości sprzedaży prowadzonej na podstawie poprzedniego zezwolenia.

Należy w tym miejscu zwrócić również uwagę na problem przerwy w prowadzeniu omawianej działalności, interpretując bowiem *a contrario* przepis art. 11¹ ust. 3 ustawy, należałoby uznać że przedsiębiorcą kontynuującym działalność, a zatem zobowiązanym do wnoszenia opłaty podwyższonej jest każdy przedsiębiorca, który kiedykolwiek wcześniej prowadził działalność na podstawie zezwolenia. Stąd przyjęcie rozwiązania, zgodnie z którym za przedsiębiorcę kontynuującego działalność, uznaje się wyłącznie tego który prowadził ją w roku poprzednim, nie znajduje prawnego uzasadnienia. W związku z powyższym, opłatę podwyższoną wnoszą wyłącznie przedsiębiorcy korzystający z zezwolenia w trakcie okresu jego ważności.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Podsekretarz Stanu
Adam Fronczak

Oświadczenie senatora Władysława Ortyła

skierowane do prezesa Rady Ministrów Donalda Tuska

Szanowny Panie Premierze!

Zwracam się do Pana Premiera z oświadczeniem senatorskim w sprawie udzielenia mi wyczerpującej informacji dotyczącej stanu rozwoju społeczeństwa informacyjnego w naszym kraju.

Ostatnie dane, które zostały przedstawione w raporcie przygotowanym przez Światowe Forum Ekonomiczne, pokazują, że pozycja Polski pod względem potencjału internetowego jest najniższa w Europie, a co gorsze ostatni rok przyniósł spadek o kilka pozycji w dół.

Proszę o przedstawienie działań rządu i inicjatyw dotyczących koordynacji prac w tym obszarze, etapu przygotowania i wdrażania znaczących projektów współfinansowanych z funduszy europejskich. Projekty te będą realizowane w ramach różnych programów operacyjnych – nie tylko krajowych.

Pragnę także zauważyć zdecydowany nacisk w licznych stanowiskach Komisji Europejskiej dotyczący zwiększenia finansowania obszaru związanego z infrastrukturą służącą rozwojowi internetu szerokopasmowego. To właśnie stanowisko związane jest z przeciwdziałaniem obecnemu kryzysowi. Należy także podkreślić, że słuszne i konsekwentne działania Urzędu Komunikacji Elektronicznej nie wspierane przez skoordynowane działania rządu mogą trafić w przysłowiową próżnię.

Bardzo proszę o szybką odpowiedź.

Z poważaniem
Władysław Ortył

**Odpowiedź
MINISTRA
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
I ADMINISTRACJI**

Warszawa, 11 maja 2009 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu RP

Panie Marszałku!

W odpowiedzi na pismo z dnia 7 kwietnia 2009 roku (sygn. BPS/DSK-043-1548/09), przekazujące oświadczenie Pana Senatora Władysława Ortyła, złożone na 30. posiedzeniu Senatu w dniu 2 kwietnia 2009 roku, dotyczące stanu rozwoju społeczeństwa informacyjnego, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Na wstępie zauważyć należy, że *Global Information Technology Report*, sporządzony przez Światowe Forum Ekonomiczne oraz francuską szkołę zarządzania i biznesu INSEAD, opiera się częściowo na nieaktualnych i nieujednoliconych danych dotyczących Polski.

W opinii wielu ekspertów zajmujących się tym zagadnieniem, procedura badawcza zastosowana na potrzeby raportu, w tym sposób konstrukcji wskaźnika syntetycznego NRI, stanowiącego podstawę rankingu, nie spełnia właściwych kryteriów wiarygodno-

ści i precyzyjności, niezbędnych przy tego typu badaniach. Wiele błędów i wątpliwości natury metodologicznej oraz nieprawidłowości związanych bezpośrednio z procesem pozyskania danych, zostało wykazanych w komentarzach ogłoszonych przez Urząd Komunikacji Elektronicznej i Polską Izbę Informatyki i Telekomunikacji. Stawiają one pod dużym znakiem zapytania wartość merytoryczną raportu. Bardzo istotną wadą raportu jest także znaczne wykorzystanie danych pochodzących ze źródeł nieoficjalnych, które były podstawą do wyliczeń dla 41 z 68 czynników tworzących razem wskaźnik syntetyczny *NRI*.

Bardziej wiarygodne dane można natomiast znaleźć w raportach autoryzowanych przez Komisję Europejską (np. cyklicznie publikowany *Progress Report on the Single European Electronic Communications Market*) oraz w publikacjach Głównego Urzędu Statystycznego.

Jednocześnie nie ulega wątpliwości, że dystans dzielący Polskę od państw będących liderami w zakresie rozwoju społeczeństwa informacyjnego w Europie wciąż utrzymuje się na niekorzystnym dla Polski poziomie. W przypadku większości wskaźników Polska znajduje się zdecydowanie poniżej średniej unijnej, szczególnie niedobrze wypadając w rankingach dotyczących szerokopasmowego dostępu do Internetu. W związku z negatywnymi skutkami, jakie mogłyby wystąpić w przyszłości w wyniku zaniedbań w tym zakresie, przyspieszenie budowy społeczeństwa informacyjnego znalazło ważne miejsce wśród celów Rządu.

W dniu 23 grudnia 2008 roku uchwałą Rady Ministrów została przyjęta *Strategia rozwoju społeczeństwa informacyjnego do roku 2013*.

W proces powstawania tego dokumentu zaangażowanych zostało wiele różnych środowisk społecznych i zawodowych, pozostających w kręgu oddziaływania problematyki. W trakcie prowadzonej debaty publicznej odbyły się liczne spotkania konsultacyjne, z przedstawicielami nauki, edukacji, opieki zdrowotnej, instytucji finansowych, branży teleinformatycznej oraz administracji samorządowej. Przeprowadzono również badanie sondażowe wśród Internautów, żeby poznać ich oczekiwania i potrzeby.

Obecnie trwają prace nad implementacją postulatów zawartych w *Strategii*, polegające na tworzeniu dla poszczególnych celów i linii działań programów wieloletnich oraz przygotowaniu konkretnych projektów. W dniu 23 grudnia 2008 roku zarządzeniem Prezesa Rady Ministrów powołany został Międzyresortowy Zespół ds. Realizacji Programu „Polska Cyfrowa”. Pierwszym etapem działalności Zespołu było opracowanie raportu, który 31 marca 2009 roku został przekazany Prezesowi Rady Ministrów. Raport ten zawiera m.in. rekomendacje zmian legislacyjnych mających ułatwić budowę sieci szerokopasmowej oraz rozwój usług elektronicznych, a także harmonogram i wskaźniki oceny realizacji programu. Celem Programu „Polska Cyfrowa” jest upowszechnienie szerokopasmowego dostępu do Internetu w Polsce do 2012 roku m.in. poprzez pobudzenie inwestycji w infrastrukturę teleinformatyczną, znoszenie barier prawnych, administracyjnych i technicznych oraz stworzenie najdogodniejszych warunków dla efektywnego wykorzystania środków unijnych przeznaczonych na ten cel. Uwzględniając aktualne priorytety polityki Komisji Europejskiej, Program „Polska Cyfrowa” przywiązywać będzie szczególną wagę do kwestii przeciwdziałania wykluczeniu cyfrowemu na terenach wiejskich i obszarach dotychczas marginalizowanych.

Podkreślić należy, że na realizację projektów w zakresie wsparcia rozwoju społeczeństwa informacyjnego w Polsce w ramach funduszy strukturalnych Unii Europejskiej na lata 2007–2013 zarezerwowano kwotę przekraczającą 4,3 mld euro. Środki te dostępne będą w ramach następujących programów:

- Programu Operacyjnego Innowacyjna Gospodarka, gdzie w ramach Priorytetu 8. *Społeczeństwo Informacyjne – zwiększanie innowacyjności gospodarki* (1,42 mld euro) zaplanowano przeprowadzenie działań mających związek z inwestycjami w infrastrukturę teleinformatyczną tj. Działania 8.3 *Przeciwdziałanie wykluczeniu cyfrowemu* i Działania 8.4 *Zapewnienie dostępu do Internetu na etapie „ostatniej mili”*,
- 16 Regionalnych Programów Operacyjnych (1,29 mld euro), w ramach których zagwarantowano środki na budowę infrastruktury społeczeństwa informacyjnego,

- Programu Operacyjnego Innowacyjna Gospodarka (0,6 mld euro), gdzie w ramach Priorytetu 2. *Infrastruktura sfery B+R*, zaplanowano realizację Działania 2.2 *Wsparcie tworzenia wspólnej infrastruktury badawczej jednostek naukowych* oraz 2.3 *Inwestycje związane z rozwojem infrastruktury informatycznej nauki*,
- Programu Operacyjnego Rozwój Polski Wschodniej (0,3 mld euro), w ramach Priorytetu 2. *Infrastruktura społeczeństwa informacyjnego*.

Ponadto uprzejmie informuję, że zadania związane z rozwojem społeczeństwa informacyjnego zostały powierzone do realizacji Departamentowi Społeczeństwa Informacyjnego w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji, powołanemu 1 sierpnia 2008 roku. Do głównych zadań Departamentu należą:

- projektowanie kierunków oraz strategicznych programów rozwoju społeczeństwa informacyjnego w Polsce;
- koordynowanie realizacji *Strategii rozwoju społeczeństwa informacyjnego do roku 2013*;
- współpraca międzynarodowa w zakresie społeczeństwa informacyjnego, w szczególności udział w kluczowych inicjatywach i programach europejskich oraz współpraca z organami Unii Europejskiej w zakresie społeczeństwa informacyjnego;
- realizacja zadań Instytucji Pośredniczącej I stopnia dla 8 osi priorytetowej Programu Operacyjnego Innowacyjna Gospodarka – „Społeczeństwo informacyjne – zwiększanie innowacyjności gospodarki”, finansowanego z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego. Wiąże się to przede wszystkim z monitorowaniem i kontrolą realizacji projektów współfinansowanych z 8 osi priorytetowej Programu Operacyjnego Innowacyjna Gospodarka, a także z działaniami informacyjnymi i promocyjnymi w zakresie funduszy strukturalnych.

Organem opiniodawczym i doradczym Rady Ministrów i Prezesa Rady Ministrów w zakresie rozwoju społeczeństwa informacyjnego i gospodarki opartej na wiedzy, a także koordynującym współpracę między resortami, jest Komitet Rady Ministrów do Spraw Informatyzacji i Łączności. W styczniu 2009 roku w ramach Komitetu powołano Zespół Zadaniowy ds. Społeczeństwa Informacyjnego. Rolę wiodącą związaną z pracami zespołu powierzono Ministrowi Spraw Wewnętrznych i Administracji. Funkcję Przewodniczącego Zespołu pełni Podsekretarz Stanu w MSWiA Pan Witold Drożdż. Członkami są zaś przedstawiciele resortów: Ministerstwa Edukacji Narodowej, Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej, Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego, Ministerstwa Gospodarki, Ministerstwa Finansów, Ministerstwa Infrastruktury, oraz Ministerstwa Rozwoju Regionalnego, a także Urzędu Komunikacji Elektronicznej. Do zakresu prac Zespołu należą:

- ocena realizowanych działań na rzecz budowy społeczeństwa informacyjnego w Polsce,
- proponowanie nowych inicjatyw oraz konkretnych przedsięwzięć, szczególnie posiadających charakter horyzontalny,
- ocena przedkładanych do opinii dokumentów analitycznych oraz syntetycznych dotyczących rozwoju społeczeństwa informacyjnego w Polsce,
- wyrażanie opinii na temat kierunków działań wynikających z członkostwa Polski w Unii Europejskiej w obszarze społeczeństwa informacyjnego.

Dodatkowo, w celu koordynacji polityki wdrażania funduszy europejskich w przedmiotowym zakresie – w czerwcu 2008 roku powołana została Grupa Robocza ds. Społeczeństwa Informacyjnego przy Komitecie Koordynacyjnym Narodowe Strategiczne Ramy Odniesienia 2007–2013.

Do zadań Grupy należy:

- monitorowanie wdrażania polityki w zakresie społeczeństwa informacyjnego w przekroju poszczególnych programów operacyjnych realizowanych w ramach Narodowych Strategicznych Ram Odniesienia,
- badanie efektów wdrażania polityki w szczególności poprzez weryfikację poziomu osiągania celów w ramach określonych osi priorytetowych i działań,

- rozpatrywanie i opiniowanie propozycji zmian dotyczących finansowania poszczególnych działań realizowanych w zakresie polityki, w przekroju poszczególnych programów operacyjnych realizowanych w ramach Narodowych Strategicznych Ram Odniesienia,
- rozpatrywanie i zatwierdzanie sprawozdań z postępu realizacji polityki, w przekroju poszczególnych programów operacyjnych realizowanych w ramach Narodowych Strategicznych Ram Odniesienia.

Z poważaniem

MINISTER
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
I ADMINISTRACJI
z up. Witold Drożdż
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Władysława Ortyła

skierowane do wiceprezesa Rady Ministrów,
ministra spraw wewnętrznych i administracji Grzegorza Schetyny

Szanowny Panie Ministrze!

Zwracam się do pana ministra w sprawie udzielenia mi informacji na temat działań rządu i inicjatyw dotyczących ustawy zapewniającej świadczenia pieniężne, i nie tylko, dla osób przymusowo wcielonych do Powszechnej Organizacji „Służba Polsce”.

Jak mi wiadomo, do Sejmu były kierowane inicjatywy legislacyjne w tej sprawie, jednakże problem nie został do dzisiaj dnia rozwiązany.

W związku z tym pragnę zapytać pana ministra, czy w najbliższym czasie rząd zamierza podjąć kroki w sprawie uchwalenia ustawy, która w jakiś sposób czyniłaby zadość przymusowo wcielonym do organizacji „Służba Polsce”. Tym bardziej że dzisiaj w dużej mierze są to osoby w podeszłym już wieku, ta społeczność z biegiem lat jest coraz mniejsza, a przymusowa ciężka praca znacząco nadszarpnęła ich zdrowie. Uważam, że zasadne jest podjęcie działań legislacyjnych w przedmiotowej sprawie.

Z poważaniem
Władysław Ortył

**Stanowisko
MINISTRA
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
I ADMINISTRACJI**

Warszawa, 8 maja 2009 r.

Pani
Jolanta Fedak
Minister Pracy i Polityki Społecznej

Szanowna Pani Minister,

zgodnie z art. 31 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 4 września 1997 roku o działach administracji rządowej (t.j. Dz. U. z 2007 roku Nr 65, poz. 437 z późn. zm.), w załączeniu przekazuję – według właściwości – pismo z dnia 7 kwietnia 2009 roku (sygn. BPS/DSK-043-1549/09), przekazujące oświadczenie Pana Senatora Władysława Ortyła, złożone na 30. posiedzeniu Senatu w dniu 2 kwietnia 2009 roku, dotyczące informacji na temat działań rządu w zakresie zapewnienia świadczeń pieniężnych dla osób przymusowo wcielonych do Powszechnej Organizacji „Służba Polsce”.

Z poważaniem

MINISTER
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
I ADMINISTRACJI
z up. Piotr Stachańczyk
Podsekretarz Stanu

**Odpowiedź
MINISTRA PRACY
I POLITYKI SPOŁECZNEJ**

Warszawa, 5 czerwca 2009 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na pismo Pana Marszałka z dnia 7 maja 2009 roku, dotyczące złożonego podczas 30. posiedzenia Senatu RP oświadczenia senatora Władysława Ortyła, w sprawie informacji na temat działań rządu w zakresie zapewnienia świadczeń pieniężnych dla osób przymusowo wcielonych do Powszechnej Organizacji „Służba Polsce”, uprzejmie informuję:

W dniu 27 marca 2007 r. Rada Ministrów przyjęła „Założenia nowelizacji prawa kombatanckiego”. W „Założeniach...” dokonano m.in. przeglądu i oceny postulatów dotyczących zadośćuczynienia za krzywdy doznane w okresie wojny i po wojnie, zgłaszanych przez różne i bardzo liczne grupy społeczne (w tym osób wcielonych do Powszechnej Organizacji Służba Polsce). Na podstawie „Założeń...” opracowany został projekt ustawy o uprawnieniach kombatantów, uczestników walki cywilnej lat 1914–1945, działaczy opozycji wobec dyktatury komunistycznej oraz niektórych ofiar represji systemów totalitarnych, który zgodnie z „Założeniami...” nie uwzględniał szeregu zgłaszanych postulatów, w tym także dotyczących części junaków wcielonych do Powszechnej Organizacji Służba Polsce.

Należy zauważyć, że Polska, w porównaniu z innymi krajami o podobnych losach, ma najbardziej rozbudowany katalog ustaw, mocą których wypłacane są świadczenia pieniężne z tytułu wydarzeń sprzed ponad półwiecza. Jednocześnie sytuacja gospodarcza kraju jest trudna, z czym wiąże się konieczność dokonania ograniczeń w wydatkach z budżetu państwa. W tej sytuacji bardzo licznie zgłaszane postulaty dotyczące zadośćuczynienia za krzywdy doznane w okresie wojny i po wojnie nie są możliwe do realizacji. Mając to na uwadze Rada Ministrów podjęła decyzję o przyznaniu uprawnień wyłącznie rodzinom osób, które poniosły śmierć w trakcie wystąpień wolnościowych, mających miejsce w latach 1956–1983 w obronie wolności i godności człowieka oraz praw obywatela.

W dniu 7 maja 2009 r. ustawa o zadośćuczynieniu rodzinom ofiar wystąpień wolnościowych w latach 1956–1983 przyjęta została przez Sejm RP. Ustawę przekazano do podpisu Prezydentowi RP w dniu 11 maja 2009 r.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że Prezes Rady Ministrów, w uzasadnionych przypadkach, może przyznać rentę specjalną osobom, które doznały szczególnych krzywd w czasie działań wojennych i w okresie powojennym, znajdującym się obecnie w trudnej sytuacji życiowej.

Mając na uwadze powyższe, uprzejmie informuję, że Minister Pracy i Polityki Społecznej nie przewiduje podjęcia w najbliższym czasie inicjatywy legislacyjnej zmierzającej do przyznania dodatkowych uprawnień osobom wcielonym do Powszechnej Organizacji Służba Polsce.

Łączę wyrazy szacunku

MINISTER
w z. Jarosław Duda
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Andrzeja Owczarka

skierowane do ministra infrastruktury Cezarego Grabarczyka

Szanowny Panie Ministrze!

Jedną z najważniejszych kwestii w polskiej energetyce stanowi wykorzystanie odnawialnych źródeł energii. Przyjęty przez Unię Europejską cel – 20% energii uzyskiwanej z odnawialnych źródeł energii – będzie bardzo trudny do uzyskania, a wielu sądzi, że niemożliwy. Dyrektywa przyjęta przez Parlament Europejski w dniu 18 grudnia 2008 r. nakłada na państwa członkowskie obowiązek wyraźnego określenia procedur autoryzacji, certyfikacji i licencjonowania, a szczególnie planowania przestrzennego oraz uproszczenia procedur.

Z moich kontaktów z inwestorami od tego typu urządzeń wynika, iż w Polsce w tej dziedzinie dzieje się bardzo źle.

Sytuację zmieniłaby zmiana prawa polegająca na stworzeniu ustawowego systemu taryf preferencyjnych, na uznaniu odnawialnych źródeł energii za inwestycje celu publicznego, na wprowadzaniu w planach zagospodarowania przestrzennego możliwości lokalizacji takich urządzeń, oczywiście po uzyskaniu zgody mieszkańców.

Sądzę, że z uwagi na dużą wagę omawianych zmian, wskazane jest wprowadzenie specustawy dotyczącej wydawania zezwoleń na budowę źródeł energii odnawialnej. Dokonanie tych zmian znacznie przyspieszyłoby proces inwentaryzacyjny w tym zakresie.

Proszę o poinformowanie mnie, czy prowadzone są prace legislacyjne, które rozwiązywałyby te problemy, i kiedy przyjmą one formę konkretnych ustaw.

*Z poważaniem
Andrzej Owczarek*

Odpowiedź

Warszawa, 13 maja 2009 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie Pana Senatora Andrzeja Owczarka złożone na 30. posiedzeniu Senatu w dniu 2 kwietnia 2009 roku, przedstawiające problem wykorzystania odnawialnych źródeł energii w Polsce, uprzejmie przedstawiam stanowisko w tej sprawie.

Na wstępie uprzejmie informuję Pana Senatora, iż resort infrastruktury dostrzega istnienie problemu podniesionego w Pana wystąpieniu oraz potrzebę przeprowadzenia dogłębnej analizy tematu, zmierzającej do wypracowania jednolitej interpretacji przepisów lub pozwalającej na określenie ewentualnych kierunków zmian przepisów dotyczących inwestycji celu publicznego. Kwestia wykorzystania odnawialnych źródeł energii stanowi obecnie jeden z kluczowych tematów w ramach dyskusji o racjonalizacji wykorzystania energii i ochrony klimatu. Ponadto przyjęcie przez Parlament Europejski dyrektywy w sprawie promowania stosowania odnawialnych źródeł energii, która ma wejść w życie w 2010 roku, nadaje tematyce elektrowni wiatrowych szczególnej doniosłości. Kraje członkowskie wspólnoty zobowiązały się do podjęcia właściwych

kroków w celu m.in. wyraźnego określenia i koordynacji obowiązków administracyjnych organów krajowych, regionalnych i lokalnych w zakresie procedur autoryzacji, certyfikacji i licencjonowania, w tym planowania przestrzennego, łącznie z przejrzystymi terminami rozpatrywania wniosków dotyczących planowania i budowy oraz usprawnienia i przyspieszenia procedur administracyjnych.

Nieuchronnie zatem temat elektrowni wiatrowych stanie się jednym z wiodących tematów w zagospodarowaniu przestrzeni w perspektywie następnych kilkunastu lat. Nieuchronność budowy elektrowni wiatrowych stawia wyzwanie ich racjonalnej lokalizacji, dlatego publiczne prawo nieruchomości powinno wypracować odpowiednie procedury, które z jednej strony stworzą przejrzystą i prostą procedurę lokalizacji tych instalacji, a z drugiej strony stworzą podstawy racjonalnej polityki przestrzennej w odniesieniu do elektrowni wiatrowych. Dyrektywa zakłada, iż wprowadzenie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych, niezbędnych do jej wykonania nastąpi w ciągu 18 miesięcy.

W związku z rosnącym zainteresowaniem przedsiębiorców budową elektrowni wiatrowych, pismem z dnia 29 sierpnia 2008 r. znak: BN1j-073-9/08, wystąpiłem do Ministra Gospodarki, z prośbą o stanowisko w przedmiotowej sprawie. Jednocześnie ze względu na wagę problemu zleciłem sporządzenie opinii eksperckiej, dotyczącej wykorzystania odnawialnych źródeł energii.

Ponadto pragnę poinformować, iż w resorcie infrastruktury, we współpracy z Ministerstwem Gospodarki, są prowadzone prace zmierzające do ustawowego uregulowania omawianego problemu. Przeprowadzone rozważania oraz dogłębna analiza przedmiotowej problematyki jednoznacznie wykazały, że istnieje konieczność uproszczenia procedur lokalizacji służących pozyskiwaniu odnawialnych źródeł energii. Dodatkowo taki obowiązek wynika z powołanej wyżej dyrektywy unijnej, na mocy której kraje członkowskie zobowiązały się do zwiększenia udziału energii ze źródeł odnawialnych, poprzez wprowadzenie odpowiednich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych. Bezwzględnym warunkiem skuteczności rozwoju odnawialnych źródeł energii jest wprowadzenie zmian w obowiązujących przepisach, polegających na wprowadzeniu podstawowych definicji a także systemu preferencyjnych taryf i ulg. Przedmiotem rozważań jest także kwestia możliwości zaliczenia odnawialnych źródeł energii do inwestycji celu publicznego.

Reasumując powyższe pragnę zapewnić Pana Senatora o tym, że zostały podjęte działania zmierzające do wypracowania rozwiązań legislacyjnych dotyczących możliwości wykorzystania odnawialnych źródeł energii.

Z wyrazami szacunku

z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY
Olgierd Dziekoński
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Andrzeja Persona

skierowane do minister edukacji narodowej Katarzyny Hall

Szanowna Pani Minister!

Obowiązujące zapisy art. 80 i 90 ustawy o systemie oświaty z dnia 7 września 1991 r. (DzU z 2004 r. nr 256, z późn. zm.) określają udzielanie z budżetu miasta dotacji dla jednostek oświatowo-wychowawczych, które nie są zaliczane do sektora finansów publicznych. Miasto podczas realizacji zadań oświatowych czyni starania o pozyskanie dodatkowych środków między innymi z rezerw subwencji, dotacji celowych na dofinansowanie programów rządowych, funduszy celowych, budżetu Unii Europejskiej. Realizacja zadań z wykorzystaniem dodatkowych środków wymaga również zaangażowania okazałych kwot własnych z budżetu miasta, które przeznacza się także przy realizacji zadań fakultatywnych. To powoduje zwiększenie wydatków miasta w zakresie realizacji zadań oświatowych, a w konsekwencji zwiększane są dotacje podmiotowe dla publicznych i niepublicznych szkół i placówek, które nie podejmują się realizacji dodatkowych zadań.

W związku z przedstawionym wyżej problemem zwracam się z prośbą o ustosunkowanie się do możliwości wprowadzenia zmiany legislacyjnej w ustawie o systemie oświaty. Wiązałaby się ona z wprowadzeniem dodatkowego zapisu, pktu 18, do art. 3 tejże ustawy, określającego pojęcie wydatków bieżących, w następującym brzmieniu: „18) wydatkach bieżących – należy przez to rozumieć wydatki ponoszone na bieżące utrzymanie przedszkola, szkoły i placówki publicznej, z wyłączeniem wydatków na remonty tych jednostek oraz na realizację zadań finansowanych lub współfinansowanych z dotacji celowych, ze środków pochodzących ze źródeł zagranicznych, z budżetu Unii Europejskiej oraz środków własnych jednostek samorządu terytorialnego na realizację ponadstandardowych programów”.

Zdefiniowanie „wydatków bieżących” w ustawie o systemie oświaty pozwoli na właściwe ustalanie faktycznie ponoszonych średnich kosztów utrzymania placówek opiekuńczo-wychowawczych. Spowoduje to równocześnie finansowanie tych placówek ze środków miasta proporcjonalne do realizowanych zadań.

Z poważaniem
Andrzej Person

Odpowiedź

Warszawa, 2009.04.14

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie Pana Senatora Andrzeja Persona (BPS/DSK-043-1551/09) złożonego podczas 30. posiedzenia Senatu RP w dniu 2 kwietnia br., uprzejmie proszę o przyjęcie następujących informacji i wyjaśnień.

Dotowanie szkół i placówek oświatowych prowadzonych przez inne podmioty niż jednostki samorządu terytorialnego regulują przepisy ustawy o systemie oświaty. Artykuł 90 ust. 4 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r.

Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.) zawiera upoważnienie dla organu stanowiącego jednostki samorządu terytorialnego do ustalenia trybu udzielania i rozliczania dotacji. Kwestia wysokości dotacji nie może być przedmiotem negocjacji pomiędzy jednostką samorządu terytorialnego a placówką, której dotacja ma być przyznana. Organ udzielający dotacji zajmuje w stosunku do podmiotu uprawnionego do dotacji pozycję podmiotu działającego z mocy zwierzchniej, co wyklucza istnienie między stronami stosunku cywilnoprawnego. W art. 80 ust. 3 ww. ustawy wskazuje się na zależność wysokości dotacji od „wydatków bieżących” ponoszonych w przeliczeniu na jednego ucznia w szkole publicznej danego typu i rodzaju szkoły, prowadzonej przez jednostkę samorządu terytorialnego.

Ustawa o systemie oświaty nie stanowi odrębnej definicji określenia „wydatków bieżących”, którym się posługuje. Dlatego też dokonując definicji tego określenia należy przyjąć, że zakres tego pojęcia określają przepisy ogólne, tj. przepisy ustawy z dnia 30 czerwca 2005 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 249, poz. 2104, z późn. zm.). W art. 106 ust. 4 ww. ustawy o finansach publicznych jest zawarta definicja „wydatku bieżącego”. Przepis ten określa, iż wydatki bieżące jednostek budżetowych obejmują:

- wynagrodzenia i uposażenia osób zatrudnionych w państwowych jednostkach budżetowych oraz składki naliczane od tych wynagrodzeń i uposażeń;
- zakupy towarów i usług;
- koszty utrzymania oraz inne wydatki związane z funkcjonowaniem jednostek budżetowych i realizacją ich statutowych zadań;
- koszty zadań zleconych do realizacji jednostkom niezaliczonym do sektora finansów publicznych, z wyłączeniem fundacji i stowarzyszeń.

Zgodnie z art. 165a ust. 6 ww. ustawy przez wydatki bieżące budżetu jednostki samorządu terytorialnego rozumie się wydatki budżetowe niebędące wydatkami majątkowymi. W art. 165 ust. 5 ustawy zostały enumeratywnie wymienione wydatki majątkowe:

- inwestycje (zakupy inwestycyjne);
- zakup i objęcie akcji;
- wniesienie wkładów do spółek prawa handlowego.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 pkt 2a tej ustawy uchwała budżetowa jednostki samorządu terytorialnego określa wydatki w podziale na działy i rozdziały klasyfikacji wydatków z wyodrębnieniem wydatków bieżących, w tym w szczególności:

- wynagrodzeń i pochodnych od wynagrodzeń,
- dotacji,
- wydatków na obsługę długu jednostki samorządu terytorialnego.

Załącznik Nr 4 do rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie szczegółowej klasyfikacji dochodów, wydatków, przychodów i rozchodów oraz środków pochodzących ze źródeł zagranicznych (Dz. U. Nr 107, poz. 726, z późn. zm.) określa rodzaje wydatków bieżących jednostek budżetowych. W związku z powyższym organ dotujący dla potrzeb wyliczenia wysokości dotacji powinien kierować się definicją wydatków bieżących określoną w ww. przepisach.

Należy też zaznaczyć, że użycie w art. 80 ust. 3 ustawy o systemie oświaty określenia „wydatki przewidziane” oznacza, że w podstawie obliczania dotacji należy uwzględnić poziom wydatków na rok, w którym udzielana będzie dotacja. Organy udzielające dotacji w uchwałach przy określaniu trybu udzielania i rozliczania dotacji, powinny wskazać na konieczność przekazania przez organ prowadzący placówkę oświatową w określonym terminie comiesięcznej informacji odnośnie faktycznej liczby uczniów/wychowanków, a nie planowanej.

Minister Edukacji Narodowej nie posiada kompetencji do opiniowania i zajmowania stanowiska w zakresie decyzji podejmowanych przez jednostki samorządu terytorialnego w zakresie sposobu rozliczania dotacji. Ministerstwo Edukacji Narodowej nie sprawuje nadzoru nad działalnością jednostek samorządu terytorialnego oraz podmiotów – osób fizycznych oraz osób prawnych innych niż jednostki samorządu terytorialnego prowadzących szkoły i placówki oświatowe i otrzymujących dotacje z budżetów samorządów. Z ramienia Państwa kontrolę nad działalnością jednostek samorządu te-

rytorialnego z punktu widzenia legalności sprawuje właściwy wojewoda, a w zakresie gospodarki finansowej – regionalne izby obrachunkowe.

Przedstawiając powyższe informacje i wyjaśnienia Ministerstwo Edukacji Narodowej uprzejmie informuje, że rozważy celowość umieszczenia przy okazji następnej nowelizacji ustawy o systemie oświaty zapisów dotyczących wyłączenia z „wydatków bieżących” wydatków na realizację zadań finansowanych lub współfinansowanych z dotacji celowych, ze środków pochodzących ze źródeł zagranicznych, z budżetu Unii Europejskiej na realizację ponadstandardowych programów.

w z. MINISTRA
Podsekretarz Stanu
Zbigniew Marciniak

Oświadczenie senatora Andrzeja Persona

skierowane do ministra kultury i dziedzictwa narodowego Bogdana Zdrojewskiego

Szanowny Panie Ministrze!

Jako senator okręgu kujawsko-pomorskiego, jestem zobowiązany do przedstawienia stanowiska Rady Programowej Polskiego Radia Pomorza i Kujaw SA w Bydgoszczy, dotyczącego zmian proponowanych w projekcie nowej ustawy medialnej. Stanowisko to jest zgodne ze stanowiskami innych rozgłośni regionalnych.

W opinii członków rady likwidacja rad programowych regionalnych spółek radiowych i telewizyjnych będzie prowadzić do zaniechania kontroli społeczności lokalnych w zakresie realizacji przez radiofonie i telewizję zadań określonych w art. 3 projektu ustawy o zadaniach publicznych w dziedzinie usług medialnych. Członkowie rady uważają, że proponowana w projekcie ustawy jedna, scentralizowana rada programowa, nie znając specyfiki regionu, nie będzie w stanie rzetelnie ocenić programów regionalnych nadawców publicznych.

Nieuwzględnienie w nowym projekcie ustawy medialnej rad programowych w regionalnych spółkach Polskiego Radia i Telewizji Polskiej kłóci się z ideą samorządności i państwa obywatelskiego oraz z demokratycznymi zdobyczami po roku 1989. Dorobek i doświadczenie regionalnych rad programowych odgrywają dużą rolę kulturotwórczą, naukową, społeczną i gospodarczą w budowaniu społeczeństwa obywatelskiego i kultury demokratycznej uwzględniającej tradycje kultury regionu. Właśnie tej roli zdają się nie widzieć autorzy projektu.

Środowiska regionalnych rozgłośni radiowych i telewizyjnych wyrażają obawy, że proponowana w projekcie ustawy o zadaniach publicznych w dziedzinie usług medialnych piętnastoosobowa rada programowa nie będzie w stanie realizować zadań realizowanych przez obecnie istniejące rady programowe w publicznych mediach regionalnych.

*Z poważaniem
Andrzej Person*

Odpowiedź

Warszawa, 26 maja 2009 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie Pana Senatora Andrzeja Persona złożone podczas 30. posiedzenia Senatu RP w dniu 2 kwietnia 2009 r., (sygn. BPS/DSK-043-1552/09) uprzejmie przekazuję stosowne informacje.

Z inicjatywy Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego 18 czerwca 2008 r. powołany został zespół ekspertów pod kierownictwem prof. Tadeusza Kowalskiego, który przygotował projekt całościowych rozwiązań dotyczących mediów publicznych, w tym rozwiązań dotyczących sposobu ich finansowania, które mogłoby zapewnić wypełnianie misji publicznej przez media publiczne. Propozycje przygotowane przez zespół ekspertów przewidywały wprowadzenie licencji programowych, a także wyodrębnienie oddziałów Telewizji Polskiej SA.

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż na początku 2009 r. przez grupę posłów z klubów parlamentarnych Platformy Obywatelskiej, Polskiego Stronnictwa Ludowego i Lewicy przygotowany został projekt ustawy o zadaniach publicznych w dziedzinie mediów audiowizualnych, która zmodyfikuje zasady finansowania realizacji misji publicznej w dziedzinie mediów audiowizualnych, a także powoła do życia spółki regionalnej telewizji publicznej. Przedmiotowy projekt nie był bezpośrednią kontynuacją założeń przygotowanych dla Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego, poruszał jednak część zawartych w nim kwestii. Ww. projekt był przedmiotem prac Sejmu RP, w wyniku których w dniu 21 maja br. uchwalono ww. ustawę.

Uprzejmie informuję, iż przyjęte w ustawie rozwiązania wynikały z poselskiego projektu ustawy o zadaniach publicznych w dziedzinie mediów audiowizualnych. Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego dysponuje wyłącznie uzasadnieniem przedstawionym przez wnioskodawców przedmiotowego projektu.

Mam nadzieję, że Pan Marszałek uzna powyższe wyjaśnienia za wystarczające.

Z poważaniem

MINISTER KULTURY
I DZIEDZICTWA NARODOWEGO
Bogdan Zdrojewski

Oświadczenie senatora Janusza Rachonia

skierowane do minister edukacji narodowej Katarzyny Hall
oraz do minister nauki i szkolnictwa wyższego Barbary Kudryckiej

Szanowne Panie Minister!

Egzamin maturalny, potocznie zwany maturą państwową, którego zawsze byłem gorącym zwolennikiem, jest swego rodzaju przepustką do podjęcia studiów wyższych w naszym kraju. Egzamin ten, zgodnie z założeniami reformy, jest połączeniem egzaminu końcowego w szkołach ponadgimnazjalnych z egzaminem wstępnym w procesie rekrutacji na uczelniach wyższych. Upraszczając problem, można powiedzieć, że o przyjęciu na studia wyższe co do zasady decyduje tzw. konkurs świadectw.

W związku z otwarciem granic i faktem, że znaczna liczba obywateli pracuje lub mieszka poza granicami kraju, do mojego biura senatorskiego zgłasza się z roku na rok coraz większa liczba naszych obywateli, chcących studiować w Polsce a legitymujących się egzaminem maturalnym (końcowym egzaminem szkoły średniej) zdany w innym kraju niż Polska.

Zwracam się do Pań Minister z kilkoma podstawowymi pytaniami:

1. Czy mamy ustawowo uregulowany system uznawalności świadectw maturalnych (końcowych egzaminów szkoły średniej) uzyskanych w systemach edukacji ponadgimnazjalnej innych niż krajowy?

2. Jakie są procedury związane z uznawalnością świadectw, o których mowa?

3. Czy mamy jednolity system przeliczania ocen z obcego świadectwa maturalnego na oceny odpowiadające warunkom świadectwa maturalnego uzyskanego w Polsce?

4. Czy polskie placówki dyplomatyczne posiadają kompletne informacje dotyczące poruszanego problemu?

Z wyrazami szacunku
Janusz Rachon

**Odpowiedź
MINISTRA
EDUKACJI NARODOWEJ**

Warszawa, 2009.04.20

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na przekazane pismem BPS/DSK-043-1553/09 z dnia 7 kwietnia 2009 roku oświadczenie złożone przez Pana Senatora Janusza Rachonia w sprawie uznawalności świadectw maturalnych, uprzejmie wyjaśniam, że kwestie nostryfikacji świadectw szkolnych i świadectw maturalnych reguluje **rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej z dnia 6 kwietnia 2006 r. w sprawie nostryfikacji świadectw szkolnych i świadectw maturalnych uzyskanych za granicą (Dz. U. z 2006 r. Nr 63, poz. 443)**. Nostryfikacji świadectw szkolnych uzyskanych za granicą dokonuje kurator oświaty, właściwy ze względu na miejsce zamieszkania osoby ubiegającej się o nostryfikację, a w przypadku braku takiego miejsca – kurator oświaty właściwy ze względu na siedzibę instytucji, w której osoba zamierza złożyć świadectwo uzyskane za granicą.

Zgodnie z zapisem § 14 ust. 1 ww. rozporządzenia, osoba ubiegająca się o nostryfikację świadectwa uzyskanego za granicą składa wnioszek o przeprowadzenie nostryfikacji wraz z oryginałem świadectwa albo jego duplikatem zalegalizowanym przez konsula Rzeczypospolitej Polskiej urzędującego w państwie, w którym został wydany dokument oraz oświadczeniem, że świadectwo to nie stanowiło dotychczas przedmiotu postępowania nostryfikacyjnego w Polsce.

Jeżeli instytucja, która wydała świadectwo za granicą, działa w systemie edukacji innego państwa niż to, na którego terytorium prowadzone było kształcenie, osoba ubiegająca się o nostryfikację składa oryginał świadectwa albo jego duplikat, o których mowa w § 14 ust. 1, zalegalizowane przez:

- 1) konsula Rzeczypospolitej Polskiej urzędującego w państwie, w którym działa szkoła, albo
- 2) konsula Rzeczypospolitej Polskiej urzędującego w państwie, w którego systemie edukacji działa szkoła, albo
- 3) akredytowane na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przedstawicielstwo dyplomatyczne lub urząd konsularny państwa, w którego systemie edukacji działa szkoła, lub akredytowane na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przedstawicielstwo dyplomatyczne lub urząd konsularny państwa, w którym prowadzone było kształcenie (§ 14 ust. 2).

Jeżeli świadectwo uzyskane za granicą zostało wydane przez instytucję działającą w systemie edukacji państwa będącego stroną *Konwencji znoszącej wymóg legalizacji zagranicznych dokumentów, sporządzonej w Hadze dnia 5 października 1961 r. (Dz. U. z 2005 r. Nr 112, poz. 938 i 939)*, osoba ubiegająca się o nostryfikację świadectwa uzyskanego za granicą wraz z wnioskiem, składa oryginał świadectwa albo jego duplikat, albo kopię potwierdzoną notarialnie za zgodność z oryginałem, z umieszczoną na dokumencie albo dołączoną *apostille*.

Jeżeli na świadectwie uzyskanym za granicą brak jest adnotacji stwierdzającej uprawnienie do ubiegania się o przyjęcie na studia wyższe do każdego typu szkół wyższych w państwie, w którego systemie edukacji działa instytucja wydająca świadectwo, wówczas do wniosku o przeprowadzenie nostryfikacji należy dołączyć potwierdzenie tego uprawnienia wydane przez:

- 1) władze oświatowe państwa, w którego systemie edukacji wydano świadectwo, albo
- 2) akredytowane na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przedstawicielstwo dyplomatyczne lub urząd konsularny państwa, w którego systemie edukacji wydano świadectwo, albo
- 3) konsula Rzeczypospolitej Polskiej urzędującego w państwie, w którego systemie edukacji wydano świadectwo.

W związku z sygnalizowaniem przez kuratoria oświaty oraz osoby prywatne problemów dotyczących przeliczania okresów trwania nauki w szkołach państw członkowskich Unii Europejskiej, funkcjonowaniem w obrocie prawnym różnych form zagranicznych świadectw, rosnącej mobilności uczniów w krajach członkowskich Unii Europejskiej, problemami z interpretacją przepisów rozporządzenia podjęto prace nad nowelizacją ww. przepisów.

Zgodnie z postanowieniami § 19 ust. 1 **rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej i Sportu z dnia 20 lutego 2004 r. w sprawie warunków i trybu przyjmowania uczniów do szkół publicznych oraz przechodzenia z jednych typów szkół do innych (Dz. U. z 2004 r. Nr 26, poz. 232 z późn. zm.)** do klasy programowo wyższej (na semestr programowo wyższy) w szkole podstawowej, gimnazjum oraz szkole ponadgimnazjalnej przyjmuje się ucznia na podstawie:

- 1) świadectwa ukończenia klasy programowo niższej (wpisu w indeksie potwierdzającego ukończenie semestru programowo niższego) w szkole publicznej lub szkole niepublicznej o uprawnieniach szkoły publicznej tego samego typu oraz odpisu arkusza ocen wydanego przez szkołę, z której uczeń odszedł;
- 2) pozytywnych wyników egzaminów klasyfikacyjnych, przeprowadzanych zgodnie z przepisami w sprawie warunków i sposobu oceniania, klasyfikowania i promo-

wania uczniów i słuchaczy oraz przeprowadzania sprawdzianów i egzaminów w szkołach publicznych, w przypadku przyjmowania:

- a) do szkoły podstawowej lub gimnazjum ucznia spełniającego obowiązek szkolny poza szkołą, na podstawie art. 16 ust. 8 ustawy,
 - b) do szkoły ponadgimnazjalnej ucznia spełniającego obowiązek nauki poza szkołą, na podstawie art. 16 ust. 8 ustawy,
 - c) do klasy programowo wyższej, niż to wynika z ostatniego świadectwa szkolnego ucznia zmieniającego typ szkoły albo przedmiot realizowany w zakresie rozszerzonym,
 - d) do szkoły ponadgimnazjalnej ucznia przechodzącego ze szkoły niepublicznej nieposiadającej uprawnień szkoły publicznej;
- 3) świadectwa (zaświadczenia) wydanego przez szkołę za granicą i ostatniego świadectwa szkolnego wydanego w Polsce, na podstawie sumy lat nauki szkolnej ucznia.

Ponadto, egzaminy klasyfikacyjne, o których mowa w § 19 ust. 1 pkt 2, przeprowadza się z obowiązkowych zajęć edukacyjnych ujętych w szkolnym planie nauczania dla klasy programowo niższej od klasy, do której uczeń przechodzi, z wyjątkiem zajęć edukacyjnych z techniki, plastyki, muzyki i wychowania fizycznego (§ 19 ust. 2). Z kolei różnice programowe z zajęć edukacyjnych realizowanych w klasie, do której uczeń przechodzi, są uzupełniane na warunkach ustalonych przez nauczycieli prowadzących dane zajęcia (§ 19 ust. 3).

Zgodnie z § 22 przedmiotowego rozporządzenia dyrektor szkoły:

- 1) decyduje o przyjęciu uczniów do wszystkich klas szkoły podstawowej i gimnazjum oraz do klas programowo wyższych (na semestry programowo wyższe) szkoły ponadgimnazjalnej;
- 2) decyduje o przyjęciu uczniów do klasy pierwszej (na semestr pierwszy) szkoły ponadgimnazjalnej, w przypadku gdy:
 - a) uczeń powraca z zagranicy,
 - b) liczba kandydatów do klasy pierwszej (na semestr pierwszy) jest mniejsza lub równa liczbie wolnych miejsc, którymi dysponuje szkoła, i nie powołano szkolnej komisji rekrutacyjno-kwalifikacyjnej,
 - c) kandydat do szkoły lub oddziału dwujęzycznego ukończył klasę wstępną;
- 3) decyduje o przyjęciu słuchaczy na semestr pierwszy szkoły ponadgimnazjalnej dla dorosłych i dotychczasowej szkoły ponadpodstawowej dla dorosłych, w przypadku gdy nie powołano szkolnej komisji rekrutacyjno-kwalifikacyjnej, oraz na semestry programowo wyższe tej szkoły.

2. W przypadkach niewymienionych w ust. 1 dyrektor szkoły przyjmuje uczniów na podstawie ustaleń szkolnej komisji rekrutacyjno-kwalifikacyjnej powołanej w celu przeprowadzenia rekrutacji do klas pierwszych (na semestr pierwszy).

3. Dyrektor szkoły ponadto:

- 1) w przypadku przeprowadzania dodatkowej rekrutacji dla absolwentów gimnazjów, którzy przystąpili do egzaminu, o którym mowa w § 8 ust. 1 pkt 4, w późniejszym terminie, ogłasza termin dodatkowej rekrutacji, która jest przeprowadzana po dniu 20 sierpnia każdego roku;
- 2) przekazuje kuratorowi oświaty i organowi prowadzącemu szkołę informacje dotyczące rekrutacji do klasy pierwszej (na semestr pierwszy), a w przypadku niedokonywania pełnego naboru do szkoły – wyznacza termin dodatkowej rekrutacji, a także przedłuża termin składania dokumentów do szkoły, jeżeli liczba kandydatów jest mniejsza niż liczba wolnych miejsc, którymi dysponuje szkoła;
- 3) wyznacza i organizuje egzaminy klasyfikacyjne, o których mowa w § 19 ust. 1 pkt 2.

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż przydatne informacje znajdują się na stronie internetowej Ministerstwa Edukacji Narodowej <http://www.men.gov.pl/content/view/346/206>.

w z. MINISTRA
Podsekretarz Stanu
Zbigniew Marciniak

**Odpowiedź
MINISTRA NAUKI
I SZKOLNICTWA WYŻSZEGO**

Warszawa, 23 kwietnia 2009 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w nawiązaniu do stanowiska Pana Senatora Janusza Rachonia dotyczącego uznawania świadectw ukończenia szkoły oraz świadectw maturalnych uzyskanych za granicą uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Zgodnie z art. 93 ust. 1 i 2 *ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.)* świadectwa ukończenia szkoły oraz świadectwa maturalne uzyskane za granicą uznaje się za równoważne świadectwom ukończenia odpowiednich szkół publicznych i świadectwom dojrzałości, na zasadach przewidzianych w umowach międzynarodowych. W przypadku braku takich umów – w drodze nostryfikacji.

Świadectwa ukończenia szkoły lub świadectwa maturalne uzyskane w kraju, z którym Polska podpisała umowę o uznawalności dokumentów o wykształceniu uprawniają do podjęcia kształcenia w polskich szkołach wyższych na takich samych zasadach, jak polskie świadectwo dojrzałości, o ile spełniają warunki określone w ww. umowach. Obecnie obowiązują w tym zakresie następujące umowy:

– *umowa między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Republiki Austrii o ekwiwalencji w szkolnictwie wyższym*, podpisana w Wiedniu dnia 23 stycznia 1995 r.,

– *umowa między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Republiki Białorusi o uznaniu ekwiwalencji w szkolnictwie wyższym, równoważności stopni naukowych i stopni w zakresie sztuki*, sporządzona w Warszawie dn. 28 kwietnia 2005 r.,

– *umowa między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Republiki Czeskiej o wzajemnym uznawaniu okresów studiów oraz równoważności dokumentów o wykształceniu i nadaniu stopni i tytułów uzyskanych w Rzeczypospolitej Polskiej i Republice Czeskiej*, sporządzona w Pradze dnia 16 stycznia 2006 r.,

– *umowa między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Republiki Francuskiej o wzajemnym uznawaniu dokumentów uprawniających do wstępu na studia wyższe, okresów studiów, dyplomów, tytułów i stopni*, podpisana w Warszawie dnia 28 maja 2008 r.,

– *porozumienie między Rządem Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej a Libijską Arabską Dżamahiriją Ludowo-Socjalistyczną o wzajemnym uznawaniu studiów, świadectw, dyplomów i stopni naukowych*, sporządzone w Trypolisie dnia 8 września 1987 r.,

– *umowa między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Republiki Litewskiej o wzajemnym uznawaniu dokumentów uprawniających do podejmowania studiów wyższych oraz uznawaniu okresów studiów, tytułów zawodowych, stopni naukowych i stopni w zakresie sztuki*, podpisana w Wilnie dnia 9 marca 2005 r. (M.P. Nr 71, poz. 979),

– *umowa między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Rep. Słowackiej o wzajemnym uznawaniu okresów studiów oraz równoważności dokumentów o wykształceniu i nadaniu stopni i tytułów uzyskanych w RP i Republice Słowackiej*, podpisana 18 lipca 2005 r.,

– *umowa między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Gabinetem Ministrów Ukrainy o wzajemnym uznawaniu akademickim dokumentów o wykształceniu i równoważności stopni*, podpisana dnia 11 kwietnia 2005 r.

Świadectwa ukończenia szkoły oraz świadectwa maturalne uzyskane w innych krajach mogą zostać uznane za równoważne z ich polskimi odpowiednikami w drodze nostryfikacji, zgodnie z *rozporządzeniem Ministra Edukacji i Nauki z dn. 6 kwietnia*

2006 r. w sprawie nostryfikacji świadectw szkolnych i świadectw maturalnych uzyskanych za granicą (Dz. U. Nr 63, poz. 443).

Zgodnie z § 9 ww. rozporządzenia, za równoważne z polskim świadectwem dojrzałości może zostać uznane zagraniczne świadectwo ukończenia szkoły lub świadectwo maturalne, uprawniające do ubiegania się o przyjęcie do szkół wyższych każdego typu w kraju, w którego systemie edukacji działa instytucja, która to świadectwo wydała.

Osoba ubiegająca się o nostryfikację zagranicznego powinna zwrócić się ze stosownym wnioskiem do wojewódzkiego kuratora oświaty, właściwego ze względu na miejsce zamieszkania osoby ubiegającej się o nostryfikację, a w przypadku braku takiego miejsca – kuratora oświaty właściwego ze względu na siedzibę instytucji, w której dana osoba chce przedłożyć świadectwo. Do wniosku powinien dołączyć następujące dokumenty:

- zalegalizowany oryginał lub duplikat świadectwa (jeżeli świadectwo zostało wydane przez instytucję działającą w systemie edukacji państwa będącego stroną Konwencji haskiej oryginał lub kopia notarialnie poświadczona świadectwa z dołączonym *apostille*),

- oświadczenie, że świadectwo nie stanowiło dotychczas przedmiotu postępowania nostryfikacyjnego na terenie Polski,

- jeżeli na świadectwie brak adnotacji o tym, że daje ono prawo do ubiegania się o przyjęcie na studia wyższe do każdego typu szkół wyższych w państwie, w którego systemie edukacji działa instytucja wydająca świadectwo, do wniosku należy dołączyć potwierdzenie tego uprawnienia wydanego przez stosowne władze,

- tłumaczenie dokumentów wystawionych w języku obcym na język polski.

Postępowanie kończy się wydaniem zaświadczenia o równoważności zagranicznego świadectwa ukończenia szkoły lub świadectwa maturalnego za równoważne z polskim świadectwem dojrzałości.

Dyplomy IB (*International Baccalaureate*) wydawane przez *International Baccalaureate Organisation* w Genewie oraz dyplomy EB (*European Baccalaureate*) wydawanym przez Szkoły Europejskie uznawane są za równoważne świadectwu polskiemu bez obowiązku przeprowadzania nostryfikacji.

Teksty umów oraz teksty rozporządzenia opublikowane są na stronie www.buwivm.edu.pl w dziale poświęconym uznawalności wykształcenia. Obecnie kompetencje związane z zagadnieniami wykształcenia przeniesione zostały do Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego, Departamentu Obsługi Programów Międzynarodowych i Uznawalności Wykształcenia. Dlatego wkrótce będą one dostępne na tworzonej podstronie na stronie MNiSW.

Jednocześnie pragnę wyjaśnić, że sprawy związane z uznawaniem świadectw szkolnych i świadectw maturalnych uzyskanych za granicą należą do właściwości Ministra Edukacji Narodowej.

Z wyrazami szacunku

z up. MINISTRA
Podsekretarz Stanu
prof. Witold Jurek

Oświadczenie senatora Władysława Sidorowicza

skierowane do prezesa Rady Ministrów Donalda Tuska

Panie Premierze!

Przed sześcioma miesiącami parlament znowelizował ustawę o ochronie zdrowia psychicznego upoważniającą Radę Ministrów do wydania rozporządzenia o Narodowym Programie Ochrony Zdrowia Psychicznego.

Organizacje pozarządowe i środowisko psychiatryczne wyrażają zaniepokojenie przeciągającą się procedurą. W związku z tym zwracam się do Pana Premiera z prośbą o informację, w jakiej fazie legislacyjnej są prace nad Narodowym Programem Ochrony Zdrowia Psychicznego.

*Z wyrazami szacunku
Władysław Sidorowicz*

**Odpowiedź
MINISTRA ZDROWIA**

Warszawa, 2009.04.30

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na pismo Pana Marszałka z dnia 7 kwietnia 2009 r. (znak: BPS/DSK-043-1555/09), uprzejmie przedkładałam odpowiedź na oświadczenie Pana Senatora Władysława Sidorowicza złożone podczas 30. posiedzenia Senatu RP w dniu 2 kwietnia 2009 r. w sprawie wdrożenia Narodowego Programu Ochrony Zdrowia Psychicznego. Poniższa odpowiedź została udzielona z upoważnienia Prezesa Rady Ministrów.

Uprzejmie informuję, że ustawa z dnia 19 sierpnia 1994 r. o ochronie zdrowia psychicznego, w brzmieniu nadanym jej przez ustawę nowelizującą z dnia 23 lipca 2008 r., w art. 4 ust. 6, nakłada na Radę Ministrów obowiązek wydania rozporządzenia ustanawiającego Narodowy Program Ochrony Zdrowia Psychicznego.

Podjęcia szeroko zakrojonych działań w dziedzinie ochrony zdrowia psychicznego konieczne jest ze względu na:

1. sukcesywny wzrost od początku lat dziewięćdziesiątych zachorowalności na psychotyczne i niepsychotyczne zaburzenia psychiczne – spowodowane to jest zmianami społeczno-ekonomicznymi w Polsce, których wynikiem jest pojawienie się nowych zagrożeń dla zdrowia psychicznego,
2. istniejący od wielu lat deficyt kadr i środków w psychiatrycznej opiece zdrowotnej – wynik wielu lat zaniedbań i marginalizowania tej dziedziny ochrony zdrowia,
3. konieczność dostosowania opieki psychiatrycznej do współczesnych standardów – rozwój lecznictwa niestacjonarnego zgodnie z założeniami modelu leczenia środowiskowego,
4. konieczność zmiany nastawienia do zaburzeń psychicznych tak chorych, jak i ich otoczenia – do tej pory określenie „chory psychicznie” ma charakter stygmatyzu-

jący, co znacząco zmniejsza szansę na zapobieganie i skuteczne leczenie zaburzeń psychicznych.

Projekt Programu został przygotowany z uwzględnieniem:

1. rekomendacji Komitetu Ministrów Rady Europy dotyczącej ochrony praw człowieka i podstawowych wolności osób z zaburzeniami psychicznymi, która została przyjęta przez Radę Europy w roku 2004, a zwłaszcza artykułu 3, który dotyczy promowania zdrowia psychicznego, poprzez wspieranie rozwoju programów promocji zdrowia psychicznego, mających na celu poszerzenie w społeczeństwie wiedzy o zapobieganiu, rozpoznawaniu i o leczeniu zaburzeń psychicznych,
2. strategii zdrowia psychicznego dla państw członkowskich UE ogłoszonej przez Komisję Europejską w Zielonej Księdze,
3. informacji dostarczonych przez Instytut Psychiatrii i Neurologii w Warszawie.

Głównymi celami projektu Programu są:

1. promocja zdrowia psychicznego i profilaktyka zaburzeń psychicznych,
2. zapewnienie osobom chorym wielostronnej, zintegrowanej i dostępnej opieki zdrowotnej i innych form pomocy – unowocześnienie opieki według założeń modelu środowiskowego,
3. rozwój badań naukowych i tworzenie systemów informacji koniecznych do skutecznej ochrony i zapobiegania zaburzeniom zdrowia psychicznego.

Z uwagi na późne uchwalenie przedmiotowej nowelizacji przez Sejm i podpisanie jej przez Prezydenta (30 września 2008 r.), jak również doniosły i skomplikowany charakter regulowanych zagadnień, prace nad przedmiotowym aktem wykonawczym nie zostały jeszcze ukończone.

Ministerstwo Zdrowia pragnie poinformować, iż projekt Programu był przedmiotem uzgodnień międzyresortowych oraz konsultacji społecznych, również poprzez zamieszczenie na stronie internetowej Ministerstwa Zdrowia z terminem zgłaszania ewentualnych uwag do dnia 19 stycznia 2009 roku. Większość zainteresowanych podmiotów wyraziło swoje stanowisko i zgłosiło wiele istotnych uwag, skutkujących koniecznością wprowadzenia dużych zmian do projektu. Obecnie w Ministerstwie Zdrowia trwają prace związane z opracowaniem i ewentualnym uwzględnieniem uwag do projektu, również z udziałem ekspertów m.in. z Instytutu Psychiatrii i Neurologii w Warszawie. Ministerstwo Zdrowia wyraża nadzieję, że powstały w wyniku tych działań dokument, angażujący wiele podmiotów i wskazujący najistotniejsze kierunki działania, stanowić będzie ważny krok na drodze unowocześniania opieki psychiatrycznej w Polsce.

Z uwagi na fakt, iż projekt podlega uzgodnieniom z podmiotami realizującymi poszczególne zadania w ramach Programu (Narodowy Fundusz Zdrowia, Ministerowie, jednostki samorządu terytorialnego), a proces konsultacji jest trudny, obecną wersję Programu należy traktować jako swoistą, ostrożną propozycję Ministerstwa Zdrowia – powstałą na podstawie uzgodnień poczynionych w trakcie prac nad nowelizacją ustawy o ochronie zdrowia psychicznego.

W wyniku przeprowadzonych konsultacji określona zostanie ostateczna lista celów, jakie będą realizowały poszczególne podmioty, oraz wskazany horyzont czasowy wykonania ustalonych w Programie zadań.

W pierwszym okresie realizacji Programu przewidziano przeprowadzenie analizy zastanej sytuacji – ocenę potrzeb w zakresie opieki psychiatrycznej oraz ocenę posiadanych zasobów do zapewnienia opieki środowiskowej. Na tym etapie planowane jest również uwzględnienie kwestii promocji i profilaktyki zdrowia psychicznego w działaniach podmiotów niezwiązanych bezpośrednio z systemem ochrony zdrowia (działania w placówkach edukacyjnych, wśród pracowników „służb mundurowych”, kampanie społeczne skierowane do chorych i ich otoczenia).

W dalszej kolejności opracowane zostaną plany (przygotowywane już przez niektóre jednostki samorządu terytorialnego – będące organami założycielskimi zakładów psychiatrycznej opieki zdrowotnej) przekształcenia dotychczasowej organizacji udzielania świadczeń zdrowotnych z zakresu psychiatrii w kierunku modelu środowiskowego – kładącego nacisk na pomoc zarówno choremu, jak i jego otoczeniu, nie w warunkach szpitalnych, ale w domu, w hostelu lub oddziale dziennym. Równolegle

opracowany powinien zostać przez płatnika (NFZ) nowy sposób finansowania świadczeń zdrowotnych zapewniający opłacalność nowej formy opieki psychiatrycznej. W procesie realizacji Programu przewiduje się aktywny udział organizacji pozarządowych reprezentujących zarówno świadczeniodawców, jak i świadczeniobiorców i ich rodzin.

Szczegółowe cele i zadania przyjęte do realizacji przez poszczególne podmioty zostaną jednak ustalone dopiero w wyniku prac nad ostatecznym kształtem projektu Narodowego Programu Ochrony Zdrowia Psychicznego.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Podsekretarz Stanu
Adam Fronczak

Oświadczenie senatora Tadeusza Skorupy

skierowane do ministra rolnictwa i rozwoju wsi Marka Sawickiego

Szanowny Panie Ministrze!

W związku z licznymi zapytaniami przedsiębiorców z branży przetwórstwa spożywczego uczestniczących w Programie Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013, prowadzonym przez Agencję Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa, dotyczącym przyznania pomocy w ramach działania 1.2.3 „Zwiększenie wartości dodanej i podstawowej produkcji rolnej i leśnej”, zwracam się do Pana Ministra z prośbą o rozważenie możliwości wprowadzenia przepisów zapewniających uwzględnienie w złożonych wnioskach i ewentualnie w zawartych umowach drastycznych zmian kursów walut obcych, które nastąpiły i nadal następują w ostatnim półroczu.

Według przedsiębiorców, którzy w kwietniu 2008 r. składali wnioski do ARiMR w ramach wymienionego programu, w większości przypadków projekty przewidzianych inwestycji zakładają zakup maszyn i urządzeń, co stanowi ok. 70% inwestycji i jest rozliczane w walucie euro lub dolarze amerykańskim, i jedynie ok. 30% inwestycji rozliczane jest w walucie polskiej. Dla przypomnienia, w momencie planowania przez nich inwestycji i składania wniosków kurs wynosił odpowiednio dla EUR – 3,45 zł, a dla USD – 2,13 zł. Warto także wspomnieć, że w tym samym czasie prognozy walutowe banków oraz innych instytucji rządowych i finansowych wskazywały na możliwe jeszcze większe obniżenie kursów walut obcych w stosunku do złotych pod koniec 2008 r., nawet do poziomu dla EUR – 3,20 zł, a dla USD – 2,00 zł. Potwierdzeniem realności tych prognoz były średnie kursy walutowe na przełomie lipca i sierpnia 2008 r., wynoszące odpowiednio dla EUR – 3,20 zł, a dla USD – 2,02 zł.

Nieprzewidywane i nagłe odwrócenie trendu, powodujące gwałtowne osłabienie polskiej waluty, rozpoczęło się we wrześniu 2008 r. i trwa do dzisiaj. Spowodowało to olbrzymi wzrost kosztów inwestycji objętych planowanym dofinansowaniem już będących w fazie realizacji, i to inwestycji, których nie można było zatrzymać. Oczywiście spowodowało też znaczne podrożenie inwestycji, a w konsekwencji wpływa bardzo niekorzystnie na aktualne możliwości finansowe beneficjentów, czyli firm, które miały skorzystać na pomocy unijnej umożliwiającej ich rozwój, a których kondycja gospodarcza może się znacznie pogorszyć, że już nie powiem o prawdopodobieństwie upadku. Może to mieć także bezpośredni wpływ na powiązane z sektorem przetwórczym, zaopatrujące go w surowce, polskie rolnictwo.

Ewentualne wprowadzenie przez Pana Ministra przepisów, umożliwiających np. przeliczenie złożonych już w ARiMR wniosków przed ostatecznym podpisaniem umowy i uwzględniających jedynie zmianę w różnicach kursowych, spowoduje poprawę zaistniałej sytuacji i urealnienie wartości realizowanych inwestycji, na które przedsiębiorcy zaplanowali określone środki finansowe. Oczywiście to wszystko dotyczy jedynie kwoty ewentualnego dofinansowania, gdyż zaangażowane własne środki finansowe przedsiębiorców i tak będą narażone na niekorzystne działanie różnic kursowych.

Proszę Pana Ministra o rozważenie słusznego apelu przedsiębiorców, który popieram.

Tadeusz Skorupa

**Odpowiedź
PODSEKRETARZA STANU
w MINISTERSTWIE ROLNICTWA
I ROZWOJU WSI**

Warszawa, 28.04.2009 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z korespondencją z dnia 7 kwietnia 2009 r., znak: BPS/DSK-043-1556/09, zawierającą oświadczenie senatora Tadeusza Skorupy w sprawie problemów przedsiębiorców branży spożywczej w zakresie realizacji operacji objętych dofinansowaniem w ramach Działania 123 *Zwiększanie wartości dodanej podstawowej produkcji rolnej i leśnej* w Programie Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013, uprzejmie przekazuję co następuje.

Pragnę poinformować, iż Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi dostrzega obecne problemy wnioskodawców Działania 123 związane z deprecjacją polskiej waluty, a tym samym podniesieniem kosztów zakupów inwestycyjnych realizowanych w walutach obcych, powodującym realne obniżenie poziomu dofinansowania. Należy jednakże wskazać, że w chwili obecnej na drodze szybkich decyzji dotyczących możliwości podwyższenia kwoty pomocy zapisanych pierwotnie we wniosku o przyznanie pomocy stoją przeszkody natury prawnej, a przede wszystkim konieczność zmiany przepisów § 10 ust. 6 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi *w sprawie szczegółowych warunków i trybu przyznawania oraz wypłaty pomocy finansowej w ramach działania „Zwiększanie wartości dodanej podstawowej produkcji rolnej i leśnej” objętego Programem Rozwoju Obszarów Wiejskich na lata 2007–2013* (Dz. U. z 2007 r. Nr 200, poz. 1444 z późn. zm.), który stanowi, iż złożony wniosek o przyznanie pomocy nie może być zmieniany przez wnioskodawcę w zakresie planu finansowego operacji lub zestawienia rzeczowo-finansowego, z wyłączeniem zmian wynikających z wezwań Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa. Prośba o rozważenie możliwości podwyższenia wysokości pomocy dla omawianych przedsiębiorców jest również w sprzeczności z przepisami art. 23 ust. 3 ustawy z dnia 7 marca 2007 r. *o wspieraniu rozwoju obszarów wiejskich z udziałem środków Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich*, według którego zmiana umowy powodująca zwiększenie wysokości pomocy określonej w tej umowie jest nieważna.

Ponadto, podjęcie decyzji o podwyższeniu pomocy związanej z ponownym przeliczeniem kwot zakupów inwestycyjnych według wyższego kursu wymiany euro/żł oznaczałoby konieczność znaczącego podniesienia alokacji środków dla 2008 r. Należy podkreślić, iż w związku z niewystarczającą ilością środków potrzebnych do sfinansowania operacji w ramach naboru w 2008 r. (w trakcie oceny wniosków okazało się, iż limit środków jest niewystarczający), MRiRW podjęło decyzję o zwiększeniu budżetu działania na ten rok o kwotę 42 000 000 euro, co w rezultacie w całości daje kwotę 360 000 000 euro. W tej sytuacji kolejna dodatkowa pomoc dla podmiotów, które złożyły wnioski w ramach pierwszego naboru w 2008 r. oznaczałaby znaczące ograniczenie możliwości uzyskania pomocy dla przedsiębiorców, którzy planują złożenie wniosków i realizację operacji w latach następnych, a także brak możliwości spełnienia celów Programu pod względem liczby beneficjentów. PROW jest realizowany w latach 2007–2013, zaś alokacje zostały podzielone na kolejne lata, co stanowi zmianę podejścia względem rozwiązania stosowanego w poprzednim, skróconym okresie programowania 2004–2006.

Podkreślenia wymaga jednak fakt, iż w dniu 15.04.2009 r. uruchomiony został nowy nabór wniosków o przyznanie pomocy dla Działania 123, co po uprzedniej rezygnacji z zamiaru realizacji operacji złożonej w ramach naboru w 2008 r., potencjalnie pozwoliło wnioskodawcom na ponowne złożenie wniosków o przyznanie pomocy, zawierających kwoty zakupów inwestycyjnych dokonanych w walutach obcych, przeliczone po wyższym kursie wymiany.

Z poważaniem

Podsekretarz Stanu
Artur Ławniczak

Oświadczenie senatora Tadeusza Skorupy

skierowane do ministra Skarbu Państwa Aleksandra Grada

Szanowny Panie Ministrze!

Upadek Centralwings, spółki córki PLL LOT, jest według mnie tak naprawdę kulminacją zdarzeń, i to złych zdarzeń, które w szeroko pojętej działalności lotniczej mają miejsce co najmniej od połowy 2008 r. Dlatego wydarzenie to nie powinno zostać przemilczane, gdyż może się zdarzyć coś o wiele poważniejszego, z czego chyba Pana ministerstwo zdaje sobie sprawę.

Nie chcę wszystkiego zrzucić na rząd, na Pana ministerstwo, na złe wybory dokonywane w zarządach spółek czy na niewłaściwe realizowanie funkcji nadzorczych, choć na przykładzie Balic, które znam najlepiej, ciśnie się to na usta. Chciałbym się skupić na faktach. A te są dla mnie, osoby mającej ogólne pojęcie o przedsiębiorczości czy podstawach ekonomii, nie do przyjęcia. Prosiłbym, aby dokładnie im się przyjrzeć.

Jeszcze we wrześniu 2008 r., a więc pół roku przed likwidacją, Centralwings ogłosiły, że przestają obsługiwać tanie regularne połączenia. Zlikwidowano między innymi połączenie z Krakowa do Rzymu. Był to oczywiście kolejny cios wymierzony w Kraków Airport. Musi Pan przyznać, nawet bez głębszego zastanowienia, uwzględniając jedynie liczbę pielgrzymów z naszego wspólnego małopolskiego regionu i księży pracujących w Italii, że każdy sprawny menedżer zrobiłby wszystko, aby te rejsy utrzymać bądź odbudować. PLL LOT jako spółka matka Centralwings, nie mówiąc o Przedsiębiorstwie Państwowym „Porty Lotnicze”, nie zrobiły w ciągu pół roku absolutnie nic, aby zapobiec stracie możliwych dochodów. A przecież jeszcze niedawno do stolicy Włoch latały z Krakowa samoloty należące aż do trzech kompanii: Sky Europe, Alitalia i Centralwings. Obecnie tej trasy nie obsługuje nikt, choć nadal jest to bardzo lubiany szlak turystyczny. Na marginesie dodam, że według ekspertów koniec tanich lotów i koniec Centralwings oznacza dla Balic po prostu koniec planów dotyczących uruchomienia tutaj, już od dłuższego czasu obiecywanej, bazy polskich linii. Ponadto będzie to oznaczać aż 30 tysięcy mniej pasażerów miesięcznie, co daje około 370 tysięcy pasażerów mniej w skali roku.

Na naszej polskiej nieporadności korzystają oczywiście inni. Po likwidacji przez Centralwings obsługi trasy Kraków – Rzym węgierskie tanie linie Wizz Air od razu podały informację, że zwiększają częstotliwość połączeń z Rzymu na Śląsk – chodzi o lotnisko w Pyrzowicach – aż do siedmiu razy w tygodniu, a do swojego rozkładu lotów dodają również Bolonię!

Panie Ministrze! Oczywiście nie tylko Balice mają kłopoty. Niemal w tym samym czasie, a dokładniej dziesięć miesięcy temu, Port Lotniczy Wrocław stracił między innymi dotację na instalację elektronicznego systemu ogrodzenia oraz na zakup nowych wozów strażackich. Ponoć do dzisiaj nie wiadomo, kto się temu przysłużył.

Jeśli dodamy do tego problemy rozwojowe poznańskiej Ławicy i gdańskiego Rębiechowa, to wszystko to brzmi, szczególnie w kontekście przygotowań do Euro 2012, bardzo groźnie.

Celowo pozostawiam niejako na marginesie sprawę kondycji finansowej PLL LOT, bo byłoby prawdziwą antyreklamą i kompromitacją Polski, gdyby nasz narodowy przewoźnik upadł tuż przed Euro 2012, czego sobie, Panu i każdemu następnemu ministrowi w szczególności na pewno nie życzę.

Tadeusz Skorupa

Odpowiedź

Warszawa, 8.05.2009 r.

Pan Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w nawiązaniu do oświadczenia złożonego przez Senatora Pana Tadeusza Skorupę w dniu 2 kwietnia 2009 r. na 30. posiedzeniu Senatu Rzeczypospolitej Polskiej, dotyczącego Spółki Nowy Przewoźnik Sp. z o.o. (Centralwings) i obsługiwanych przez nią połączeń, pragnę przedstawić informację w przedmiotowej sprawie.

Decyzja o likwidacji połączenia rozkładowego Kraków – Rzym – Kraków przez Centralwings od miesiąca września 2008 r. podyktowana była planowaną zmianą modelu biznesowego tej Spółki (wchodzącej w skład Grupy kapitałowej PLL LOT), w kierunku całkowitej koncentracji na działalności czarterowej. Oprócz ww. połączenia Centralwings zamknął wszystkie inne połączenia rozkładowe zarówno z Krakowa jak również innych polskich miast.

Działający w nowych składzie Zarząd PLL LOT SA podjął decyzję o likwidacji Spółki Nowy Przewoźnik Sp. z o.o., natomiast prowadzona przez nią obsługa połączeń czarterowych obecnie przejmowana jest przez PLL LOT SA.

Niezwłocznie po zamknięciu realizowanych przez Centralwings połączeń rozkładowych, w PLL LOT SA przeprowadzona została analiza opłacalności przejścia tych kierunków, jednakże wyniki przeprowadzonej analizy potwierdziły brak ich rentowności. Negatywna ocena tych kierunków związana była z faktem, iż ruch obsługiwany przez Centralwings miał charakter niskokosztowy oraz cechował się relatywnie niskim poziomem wpływów jednostkowych, które nie rekompensowałyby stosunkowo wysokich kosztów ponoszonych przez LOT jako tradycyjnego przewoźnika sieciowego. W pierwszej połowie kwietnia br. pion handlowy PLL LOT SA przeprowadził kolejne analizy dotyczące kierunków Kraków – Rzym – Kraków, które potwierdziły poprzednie wyniki. Ponadto na powyższą ocenę nałożyły się kryzys gospodarczy i spadek przewozów, które są istotnymi czynnikami wpływającymi na sytuację podmiotów prowadzących działalność w sektorze lotniczym i to zarówno wśród przewoźników liniowych, a także przewoźników niskokosztowych. Do początku 2008 roku rynek lotniczy w Polsce charakteryzował się dynamiką wzrostu należąca do najwyższych na świecie. Od kwietnia 2008 r. obserwowany był już spadek trendu. W ostatnim kwartale ubiegłego roku przewozy ogółem zmniejszyły się o 6,5%, a w miesiącu styczniu br. spadek wzrósł do 16,6%.

Obecny nowy Zarząd PLL LOT SA jest świadom istniejących zagrożeń i podejmuje działania mające na celu zarówno zwiększenie bezpieczeństwa finansowego Spółki, jak również ostrożne planowanie przyszłych wyników. Aktualnie głównymi celami operacyjnymi PLL LOT SA są możliwie elastyczne dostosowanie skali swoich operacji do poziomu zakładanego spadku przewozów pasażerskich oraz przystosowanie Spółki do poprawy efektywności kosztowej, przy założeniu zapewnienia odpowiedniego poziomu finansowania działalności. W tym celu od sierpnia 2008 r. Spółka wdraża program naprawczy. Częścią ww. programu jest przeprowadzenie jednoczesnej restrukturyzacji w grupie kapitałowej.

Zarząd PLL LOT SA jest świadom dużego znaczenia połączenia Kraków – Rzym dla wielu potencjalnych klientów. Z tego też względu podejmuje starania zmierzające do jego uruchomienia. Przeprowadzono już rozmowy z portem lotniczym Balice oraz władzami samorządowymi w Krakowie. Dla zapewnienia opłacalności przedsięwzięcia niezbędne jest jednak uzyskanie niezbędnego wsparcia zarówno ze strony portu lotniczego oraz samorządu w Krakowie. PLL LOT SA oczekuje na ostateczną decyzję w sprawie współpracy ze strony władz w Krakowie. Od deklaracji wsparcia w tej kwestii w decydującej mierze uzależniona jest ostateczna decyzja PLL LOT SA w zakresie uruchomienia rejsów na trasie Kraków – Rzym.

Jednocześnie Zarząd PLL LOT SA poinformował, że obecnie LOT komunikuje Kraków ze światem poprzez szeroką ofertę rejsów z tranzytem przez Warszawę. Spółka rozwija także połączenia zagraniczne w sezonie Lato 2009 otwierając m.in. połączenia na trasie Kraków – Ateny. W dalszej perspektywie rozważane jest utworzenie bazy operacyjnej w Krakowie, co wiązać się będzie z uruchomieniem nowych połączeń z tego miasta. Decyzja odnośnie rozpoczęcia realizacji powyższego przedsięwzięcia warunkowana będzie ustabilizowaniem sytuacji finansowej PLL LOT SA oraz poprawą sytuacji w otoczeniu makroekonomicznym.

Z poważaniem

MINISTER
Aleksander Grad

Oświadczenie senatora Tadeusza Skorupy

skierowane do ministra sportu i turystyki Mirosława Drzewieckiego

Szanowny Panie Ministrze!

Pod koniec ubiegłej dekady Zakopane starało się o organizację XX Zimowych Igrzysk Olimpijskich w 2006 r. Rywalami były wówczas: Turyn – który ostatecznie otrzymał zadanie zorganizowania tych zawodów – Sion, Klagenfurt, Helsinki i Poprad. Kandydatura Zakopanego, podobnie zresztą jak i partnerskiego Popradu po południowej stronie Tatr, została oceniona negatywnie.

Obecnie, dzięki mojej inspiracji, lokalne samorządy polskie i słowackie mają kolejny raz słuszne, moim zdaniem, aspiracje, aby u podnóża Tatr, po obu stronach, zorganizować taką światową imprezę.

Zdaję sobie sprawę, że zorganizowanie zimowej olimpiady to ogromny organizacyjny wysiłek, który mógłby być poprzedzony organizacją Mistrzostw Świata w Narciarstwie Klasycznym, choć przecież nie jest to warunek zaparowany. Na marginesie dodam, że dziwię się, iż do tej pory nie czyniono prób uzyskania prawa organizacji mistrzostw świata przez Zakopane wspólnie z Popradem i Wysokimi Tatrami pod hasłem „Tatry”. Po światowych sukcesach Justyny Kowalczyk, Adama Małysza, Tomasza Sikory, polskich skoczków i polskich biathlonistek czy też słowackiego srebrnego snowboardzisty Zidka i alpejki Zuzulovej – że nie wspomnę już o wspaniałych słowackich hokeistach – wydaje się zasadne stworzenie właściwego impulsu do rozwoju pomysłu olimpijskiego „Tatry”.

Oczywiście od pomysłu do jego realizacji droga jest długa. Ale będzie to właściwy impuls do rozwoju zaniedbanych baz sportowych, infrastruktury technicznej czy nawet turystycznej, zarówno po polskiej, jak i po słowackiej stronie Tatr. A taki rozwój gwarantować mogą tylko wspólna idea, wspólna praca i wspólna promocja lokalnych samorządów. Bo zimowa olimpiada „Tatry” to nie tylko Zakopane i Poprad, ale i Wysokie Tatry, Jasna, Bańska Bystrzyca, Kościelisko, Poronin, Bukowina, Nowy Targ, Krynica czy nawet Mszana Dolna. Wszystko w promieniu około 70 km, a nie, jak było choćby w wypadku Turynu czy jak będzie w wypadku nadmorskiego Vancouver albo nadmorskiego Soczi, 150 km. Jednym słowem, jest to inspiracja do wspólnego rozwoju całego przygranicznego regionu polsko-słowackiego.

Szanowny Panie Ministrze! Jest dla mnie oczywiste, że prace koncepcyjne nad projektem tak wielkiej międzynarodowej imprezy sportowej nie mogą toczyć się bez udziału ministerstwa sportu. Dlatego zachęcam do kontaktów z władzami samorządowymi i do poparcia idei Zimowych Igrzysk Olimpijskich „Tatry”. Proszę jednocześnie o uwzględnienie tego pomysłu w koncepcji rozwoju baz sportowych i polskiego sportu na najbliższe lata.

Tadeusz Skorupa

Odpowiedź

Warszawa, 5 maja 2009 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,
odpowiadając na oświadczenie złożone przez Senatora RP Tadeusza Skorupę podczas 30. posiedzenia Senatu RP w dniu 2 kwietnia 2009 roku, przekazane pismem

z dnia 7 kwietnia 2009 r. (sygn. BSP/DSK-043-1558/09), uprzejmie informuję, co następuje.

Wdrożenie projektu organizacji Zimowych Igrzysk Olimpijskich „Tatry” byłoby projektem strategicznym dla Polski i wymagałoby uzgodnień oraz akceptacji na szczeblu rządowym, regionalnym oraz lokalnym z udziałem Polskiego Komitetu Olimpijskiego i władz słowackich.

Ministerstwo Sportu i Turystyki przyjmuje do wiadomości próbę podjęcia działań lokalnych samorządów aspirujących do organizacji projektu Zimowych Igrzysk Olimpijskich „Tatry”. Ponadto pragnę dodać, że Ministerstwo podjęło prace nad aktualizacją „Wieloletniego programu inwestycji o szczególnym znaczeniu dla sportu”. W związku z powyższym w dniu 3 marca 2009 r. zwróciłem się do polskich związków sportowych o podanie wykazu trzech zadań inwestycyjnych zgodnie z hierarchią ważności.

Jednocześnie informuję, że o organizację zawodów mistrzowskich aplikują do odpowiednich federacji międzynarodowych polskie związki sportowe, które wcześniej uzyskały akceptację Ministerstwa Sportu i Turystyki.

Z poważaniem
Mirosław Drzewiecki

Oświadczenie senatora Eryka Smulewicza

skierowane do ministra kultury i dziedzictwa narodowego Bogdana Zdrojewskiego

Szanowny Panie Ministrze!

Zwracam się do Pana Ministra z prośbą o wsparcie podejmowanych przez organizacje z terenu miasta i powiatu sochaczewskiego inicjatyw związanych z organizacją obchodów rocznicy wybuchu II wojny światowej. Uroczystości te będą dla Sochaczewa wielkim wydarzeniem z racji 70. rocznicy bitwy nad Bzurą oraz obrony miasta we wrześniu 1939 r.

W programie obchodów jest między innymi: wizyta uczestników Światowego Zjazdu Kombatantów, widowisko historyczne pod tytułem „Obronić Miasto”, uroczysty Apel Poległych na Cmentarzu Wojska Polskiego w Sochaczewie (Trojanów), inauguracja i zwiedzanie wystawy „Gdy bój nad Bzurą wrzał” w Muzeum Ziemi Sochaczewskiej i Pola Bitwy nad Bzurą.

*Z poważaniem
Eryk Smulewicz*

Odpowiedź

Warszawa, 6 maja 2009 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie złożone przez senatora Eryka Smulewicza na 30. posiedzeniu Senatu w dniu 2 kwietnia 2009 r., przesłane do Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego pismem o sygn. BPS/DSK-043-1559/09 uprzejmie informuję, że przedsięwzięcia podejmowane przez różne podmioty w ramach obchodów na terenie Sochaczewa 70. rocznicy wybuchu II Wojny Światowej uzyskają wsparcie z budżetu państwa z dwóch źródeł.

W piśmie z dnia 6 marca 2009 r. wystąpiłem do Ministerstwa Finansów z wnioskiem o przyznanie z rezerwy celowej budżetu państwa poz. 64 – Obchody rocznicy wybuchu II wojny światowej środków w wysokości 9 000 000 zł, przeznaczonych dla Narodowego Centrum Kultury na organizację obchodów rocznicowych w 2009 r. Wśród innych pozycji wyszczególnionych w moim wniosku znalazła się kwota 200 000 zł dla Gminy Brochów na rekonstrukcję historyczną fragmentów bitwy nad Bzurą. Rekonstrukcja ta uzyska także wsparcie podlegającego Ministerstwu Pracy i Polityki Społecznej Urzędowi do Spraw Kombatantów i Osób Represjonowanych. Niezależnie od tego Urząd będzie, wraz z Muzeum Ziemi Sochaczewskiej i Pola Bitwy nad Bzurą, współorganizatorem widowiska na rynku w Sochaczewie, figurującego w programie przypadającego na przełom sierpnia i września tego roku Światowego Zjazdu Kombatantów w Gdańsku i Warszawie. Urząd nie podjął jeszcze decyzji odnośnie konkretnej wysokości dofinansowania.

Łączę wyrazy szacunku

Bogdan Zdrojewski

Oświadczenie senatora Eryka Smulewicza

skierowane do ministra rolnictwa i rozwoju wsi Marka Sawickiego

Szanowny Panie Ministrze!

Proszę o udzielenie informacji, jakie działania podejmował resort rolnictwa w przeszłości i jakie inicjatywy planuje podjąć w najbliższym czasie w celu poprawy opłacalności produkcji mleka. Na przestrzeni ostatnich miesięcy cena skupu mleka uległa znacznemu obniżeniu, co wydatnie pogorszyło u rolników opłacalność jego produkcji i spowodowało spadek dochodów prowadzonych gospodarstw rolnych.

*Z poważaniem
Eryk Smulewicz*

Odpowiedź

Warszawa, 4 maja 2009 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z oświadczeniem Senatora Eryka Smulewicza przekazanym przy piśmie z dnia 7 kwietnia 2009 r. znak BPS/DSK-043-1560/09 w sprawie działań podejmowanych przez Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi w celu poprawy opłacalności produkcji mleka, przedstawiam Panu Marszałkowi poniższe informacje.

Uprzejmie informuję, że wynikające z WPR mechanizmy rynkowe są uruchamiane przez Komisję Europejską na mocy przepisów wspólnotowych. Poszczególne państwa UE, w tym Polska, wnioskują o uruchamianie tych mechanizmów, natomiast nie mają możliwości samodzielnego wprowadzania innych instrumentów wspierających rynki rolne, w tym rynek mleka.

Już w październiku 2008 r. Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi występował do Komisji Europejskiej o uruchomienie refundacji wywozowych do przetworów mlecznych. Wniosek ten uzyskał poparcie innych państw członkowskich, w związku z czym Komisja Europejska podjęła decyzję, aby z dniem 23 stycznia br. uruchomić ten mechanizm. Jednocześnie podjęto decyzję o organizowaniu przetargów do określenia poziomu refundacji wywozowych dwa razy w miesiącu, a nie jak było wcześniej, raz w miesiącu, co powinno zwiększyć skuteczność reagowania na pogarszającą się sytuację na rynku przetworów mlecznych.

Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi konsekwentnie podejmował i podejmuje działania, aby w ramach Wspólnej Polityki Rolnej kontynuować funkcjonowanie, pozytywnie ocenianych obowiązujących instrumentów interwencji rynkowej (skup interwencyjny odtłuszczonego mleka w proszku i masła oraz prywatne przechowywanie masła), stanowiących siatkę bezpieczeństwa w okresach dekonunktury rynkowej. Podczas debaty dotyczącej przeglądu Wspólnej Polityki Rolnej, zakończonej w listopadzie 2008 r., polski wniosek o zachowanie dotychczasowego systemu interwencji dla masła i odtłuszczonego mleka w proszku uzyskał wymagane poparcie. Na podstawie kompromisu zawartego w trakcie przeglądu Wspólnej Polityki Rolnej zasady skupu interwencyjnego

pozostały niezmienione. Skup interwencyjny masła i odtłuszczonego mleka w proszku po stałych cenach został uruchomiony od 1 marca br. w ramach określonych limitów. Obecnie, po wyczerpaniu się limitów, zakupy są kontynuowane w procedurze przetargowej.

Reagując na trudną sytuacją na rynku mleka i przetworów mlecznych, przy wsparciu Polski, Komisja od dnia 1 stycznia 2009 r. uruchomiła mechanizm dopłat do prywatnego przechowywania masła.

Przywrócony mechanizm refundacji wywozowych do przetworów mlecznych oraz mechanizm dopłat do prywatnego przechowywania masła wdrożony od 1 stycznia 2009 r., jak również uruchomienie, od 1 marca 2009 r., zakupów interwencyjnych masła i odtłuszczonego mleka w proszku powinny sprzyjać zahamowaniu tendencji spadkowych cen mleka w skupie.

Działania, podjęte przez Ministra w trakcie przeglądu WPR, przyniosły Polsce dodatkowe środki na nowe wyzwania w ramach Wspólnej Polityki Rolnej w wysokości 164 mln EUR na lata 2009–2010 oraz 90 mln EUR na lata 2010–2012. Środki te mogą być wykorzystane m.in. na wprowadzenie wsparcia powiązanego z produkcją w regionach o niekorzystnych warunkach, w których produkcja rolnicza powinna być utrzymana ze względów środowiskowych.

Polskie mleczarstwo, aby sprostać wyzwaniom rynkowym, musi podnieść efektywność i konkurencyjność działań. Podejmowane są już, w ramach branży, działania konsolidacyjne. Przyspieszenie pożądaných zmian może nastąpić m.in. poprzez zmianę kryteriów dostępu do PROW w kierunku wspierania podmiotów branży mleczarskiej podejmujących wspólne przedsięwzięcia inwestycyjne. Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi powołał Zespół, którego zadaniem jest opracowanie koncepcji przyspieszenia działań konsolidacyjnych w sektorze mleczarskim. Zespół składa się z przedstawicieli związków branżowych, zakładów mleczarskich i producentów mleka oraz naukowców i przedstawicieli strony rządowej. Najważniejsze wnioski jakie zostały sformułowane, dla sektora mleczarskiego w trakcie posiedzeń Zespołu to:

- konieczność dalszej koncentracji w produkcji i przetwórstwie mleka,
- intensyfikacja działań promocyjnych na rzecz zwiększenia popytu na rynku krajowym i zagranicznym,
- wprowadzenie preferencji w zakresie uzyskania środków z PROW dla zakładów podejmujących wspólne przedsięwzięcia,
- ukierunkowanie finansowania na tworzenie i wspieranie podmiotów zajmujących się dystrybucją przetworów mlecznych.

Powyższe wnioski będą brane pod uwagę w najbliższych działaniach resortu rolnictwa, zmierzających do racjonalnego wykorzystania dostępnych środków unijnych na rzecz szybkiego wzmocnienia sektora mleczarskiego.

System płatności bezpośrednich i polityki rozwoju obszarów wiejskich, w ocenie resortu jest ważnym instrumentem, mającym istotny wpływ na stabilizację dochodów rolniczych, co uzasadnia jego utrzymanie. Mając na uwadze wpływ światowej koniunktury gospodarczej i warunków pogodowych na międzynarodowe rynki rolne, a także rosnącą konkurencję rynków zewnętrznych, zachowanie w prawodawstwie wspólnotowym mechanizmów interwencyjnych oraz mechanizmów wsparcia bezpośredniego jest szczególnie uzasadnione. Dlatego też w ramach debaty nad przyszłością Wspólnej Polityki Rolnej po 2013 r., Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi, we współpracy z krajowymi partnerami społecznymi oraz innymi krajami członkowskimi, konsekwentnie będzie podtrzymywał swoje stanowisko i opowiadał się za kontynuowaniem dotychczasowych zasad wspólnej organizacji rynków, w tym rynku mleka.

Z poważaniem

z up. MINISTRA ROLNICTWA
I ROZWOJU WSI
Podsekretarz Stanu
Tadeusz Nalewajk

Oświadczenie senatora Eryka Smulewicza

*skierowane do pełniącego obowiązki
generalnego dyrektora dróg krajowych i autostrad Lecha Witeckiego*

Szanowny Panie Dyrektorze!

Proszę o udzielenie mi informacji o planach i perspektywach modernizacji drogi krajowej nr 62 na odcinku Maków Mazowiecki – Przasnysz – Chorzele. W jakim terminie planowane jest prowadzenie inwestycji na przedmiotowym odcinku drogi?

*Z poważaniem
Eryk Smulewicz*

Odpowiedź

Warszawa, 14.05.2009 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na pismo z dnia 7 kwietnia 2009 r., znak: BPS/DSK-043-1561/09, przy którym przekazano oświadczenie Pana Senatora Eryka Smulewicza dotyczące modernizacji drogi krajowej nr 62 na odcinku Maków Mazowiecki – Przasnysz – Chorzele, uprzejmie przedstawiam stanowisko w przedmiotowej sprawie.

Na odcinku „Przejsie przez Chorzele” zakończenie robót planowane jest w IV kwartale 2009 r.

W chwili obecnej dla odcinka „Przejsie przez Przasnysz” trwa opracowywanie dokumentacji projektowej (planowany termin zakończenia opracowania dokumentacji – III kwartał 2009 r.). Ogłoszenie przetargu planowane jest w IV kwartale 2009 r., a rozpoczęcie robót w I kwartale 2010 r.

W IV kwartale 2009 r. planowane jest zakończenie prac związanych z opracowaniem dokumentacji projektowej dla odcinka „Maków Mazowiecki – Przasnysz”. W I półroczu 2010 r. planowane jest rozpoczęcie robót.

Opracowanie dokumentacji projektowej dla odcinka „Przasnysz – Chorzele” powinno zostać zakończone w I półroczu 2010 r. Rozpoczęcie robót planowane jest na II półrocze 2010 r.

Podkreślenia wymaga fakt, iż roboty na przedmiotowych odcinkach drogi krajowej nr 57 zostaną rozpoczęte w momencie zapewnienia źródeł ich finansowania.

Z poważaniem

GENERALNY DYREKTOR
DRÓG KRAJOWYCH I AUTOSTRAD
z up. dr inż. Tomasz Rudnicki
z-ca Generalnego Dyrektora

Oświadczenie senatora Andrzeja Szewińskiego

skierowane do ministra infrastruktury Cezarego Grabarczyka

Szanowny Panie Ministrze!

Pragnę wyrazić swoje poparcie dla starań samorządu gminy Kłomnice w sprawie modernizacji drogi krajowej nr 91 (DK91) w związku z planowaną przez GDDKiA budową odcinka autostrady A1 od Łodzi do Częstochowy, a także chciałbym prosić o wykonanie analizy wzrostu natężenia ruchu na tej drodze, zgodnie z sugestią władz lokalnych.

Proszę o pochylenie się nad problematyką dotyczącą bezpieczeństwa ruchu drogowego na terenie gminy Kłomnice zawartą w stanowisku Rady Gminy Kłomnice z dnia 12 lutego 2009 r. w sprawie modernizacji drogi krajowej nr 91 na terenie gminy i pozytywne rozpatrzenie poruszanych tam kwestii.

Pragnę również wyrazić swoje poparcie dla budowy obwodnicy miejscowości Kłomnice w perspektywie budowy autostrady A1. Podzielał obawy mieszkańców, a także lokalnych władz, że na alternatywnym, bezpłatnym odcinku DK91 dojdzie do znacznego wzrostu natężenia ruchu drogowego, co będzie powodowało znaczne uciążliwości dla mieszkańców całej gminy.

Proszę o pozytywne rozpatrzenie postulatów zawartych we wspomnianym stanowisku gminy Kłomnice.

*Z wyrazami szacunku
Andrzej Szewiński*

Odpowiedź

Warszawa, 7 maja 2009 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku!

Odpowiadając na pismo z dnia 7 kwietnia 2009 r. nr BPS/DSK-043-1562/09 w sprawie oświadczenia senatora Andrzeja Szewińskiego, złożonego podczas trzydziestego posiedzenia Sejmu RP w dniu 2 kwietnia 2009 r., dotyczącego modernizacji drogi krajowej DK-91, uprzejmie przekazuję następujące informacje.

Dnia 11 marca 2009 r. odbyło się spotkanie Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad (GDDKiA) z przedstawicielami Gminy Kłomnice, na którym omówiono sprawy dotyczące prac modernizacyjnych oraz zadań przyszłościowych na drodze krajowej nr 91 w Kłomnicach.

Na przedmiotowym spotkaniu przedstawiono ocenę stanu technicznego oraz zamierzenia i harmonogram prac remontowych na drodze krajowej nr 91. Przedstawiciele Urzędu Gminy w Kłomnicach zostali poinformowani o przystąpieniu do opracowania w 2009 r. dokumentacji technicznej na odnowę i wzmocnienie konstrukcji nawierzchni drogi do nośności 115 kN/oś dla odcinka Rędziny – granica województwa łódzkiego.

Zakres prac projektowych będzie obejmował m.in.: poprawę bezpieczeństwa ruchu kołowego i pieszego, remont i budowę chodników, poprawę geometrii istniejących skrzyżowań.

Podczas spotkania uzgodniono, że na tym etapie przygotowania inwestycji uwagi dotyczące koniecznych prac do uwzględnienia w opracowaniu zostaną przekazane przez Urząd Gminy w Kłomnicach bezpośrednio projektantowi.

Odnosząc się do kwestii prognozy wzrostu natężenia ruchu uprzejmie informuję, że pomiary ruchu są dokonywane co 5 lat, najbliższe wykonane będą w roku 2010. Na dzień dzisiejszy brak jest danych potwierdzających tezę wzrostu natężenia ruchu na przedmiotowym odcinku drogi krajowej nr 91.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY
Radosław Stępień
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senator Grażyny Sztark

skierowane do prezesa Instytutu Pamięci Narodowej
– Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu Janusza Kurtyki

Szanowny Panie Prezesie!

Ogromny niepokój i wiele komentarzy wzbudził artykuł zamieszczony w „Gazecie Wyborczej” z dnia 20 marca br. „Polityczne zwolnienia w IPN”. Do mojego biura senatorskiego wpłynęło wiele listów z prośbą o interwencję, a wśród nich także zapytanie o dalsze losy Delegatury IPN w Koszalinie i jej pracowników. Listy, które otrzymuję, brzmią niemal dramatycznie. Autorką jednego z listów, którego kserokopię załączam, jest osiemdziesięcioletnia kobieta, więzień polityczny okresu stalinowskiego, która dopiero w czasie funkcjonowania Delegatury IPN w Koszalinie została dostrzeżona i poinformowana o przysługujących jej prawach.

Nie muszę chyba Pana zapewniać, jak ważną jest postawa i zaangażowanie prokuratora IPN, który dociera do ludzi starszych i schorowanych, stopniowo zdobywając ich zaufanie, bez wzywania ich do „urzędu”.

Mówimy o ogromnej liczbie dotkniętych w przeszłości represjami mieszkańców Pomorza Środkowego, którzy mają jak najgorsze wspomnienia o działaniach prokuratury i sądownictwa. Ci ludzie z niepokojem odbierają wypowiedź rzecznika IPN, pana Andrzeja Arseniuka: „Redukcje, które obejmują cały IPN, związane są wyłącznie z ostatnimi oszczędnościami”.

Nic więc dziwnego, iż obawiają się, że w ramach redukcji w pierwszej kolejności ulegną likwidacji delegatury IPN, w których już dokonuje się zwolnień. W Koszalinie na przykład zwolniono certyfikowanego archiwistę, za którego przeszkolenie wcześniej zapłacił IPN.

Panie Prezesie! Czy ludziom, którzy często jako nagrodę za lata prześladowań otrzymują „unieważnienie wyroku” w wyniku poniżających procesów, w trakcie których ich dawni prześladowcy „wyposażeni” są w pomoc znakomitych obrońców, ludziom, którzy po latach długich i żmudnych starań otrzymują w końcu uprawnienia kombatanckie, takim właśnie ludziom nie należy się gwarancja spokojnego zakończenia ich walki o sprawiedliwość w urzędzie, do którego wreszcie mogą dotrzeć, i przez ludzi, którym zaufali? Czy ich obawy, że prokurator, któremu powierzyli swoje sprawy, nie stanie się w ramach oszczędności ofiarą redukcji etatów w IPN, są bezzasadne?

A może, Panie Prezesie, zamiast zwalniać wykwalifikowaną i wyszkoloną za duże pieniądze kadrę, można by ograniczyć liczbę imprez i akcji organizowanych przez IPN w czasie, kiedy nasz kraj boryka się z problemami finansowymi? Przecież inne organizacje, takie jak na przykład NSZZ „Solidarność”, wspólnie z lokalnymi samorządami organizują w sposób profesjonalny wiele uroczystości i towarzyszących im imprez, wystaw, koncertów, związanych z walką o niepodległość naszego kraju i jej odzyskaniem.

Z poważaniem
Grażyna Sztark

Odpowiedź

Warszawa, 6.05.2009 r.

Szanowny Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w związku z pismem Pana Marszałka z dnia 7 kwietnia 2009 r. i załączonym oświadczeniem złożonym przez Panią senator Grażynę Sztark podczas 30. posiedzenia Senatu RP z dnia 2 kwietnia 2009 r. w sprawie zwolnień pracowników Instytutu Pamięci Narodowej, uprzejmie przedstawiam następującą informację.

Pojawiające się w ostatnim czasie w mediach informacje o nieuzasadnionych przyczynach zwolnień prokuratorów pionu śledczego i lustracyjnego Instytutu Pamięci Narodowej nie mają żadnego odzwierciedlenia w rzeczywistych powodach podejmowanych przez kierownictwo Instytutu decyzjach o zwolnieniach pracowników IPN.

Niewystarczający budżet IPN oraz zauważalna tendencja spadkowa prowadzonych śledztw w Oddziałowych Komisjach Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu spowodowały konieczność redukcji zatrudnienia.

Zwolnienia objęły cały Instytut, przy czym w porównaniu do innych pionów redukcje w pionie śledczym dotyczyły zaledwie 8 prokuratorów, na ogółem 113 zatrudnionych. Należy podkreślić, że prokuratorzy nie zostali zwolnieni, a więc pozbawieni pracy, a jedynie przywróceni na uprzednio zajmowane stanowisko w prokuraturze powszechnej. Odwołania nie objęły Delegatur, a jedynie niektóre Oddziały, w których zmniejszyła się ilość prowadzonych przez prokuratorów śledztw.

Nadmieniam, że poczynione przez Ministra Sprawiedliwości – Prokuratora Generalnego przesunięcia dokonane zostały w oparciu o przepis art. 47 ust. 4a ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (tekst jednolity Dz. U. z 2007 r. nr 63, poz. 424).

Chciałbym zapewnić, że wszelkie tego rodzaju trudne w odbiorze społecznym działania mają, tylko na celu zapewnienie sprawnego funkcjonowania Instytutu Pamięci Narodowej, poszczególnych jego struktur oraz zadań ustawowych do jakich powołany został Instytut Pamięci Narodowej – Komisja Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu.

Z poważaniem

PREZES
INSTYTUTU PAMIĘCI NARODOWEJ
dr hab. Janusz Kurtyka

Oświadczenie senatora Grzegorza Wojciechowskiego

skierowane do ministra infrastruktury Cezarego Grabarczyka

Szanowny Panie Ministrze!

Zwracam się do Pana Ministra w związku z funkcjonowaniem przepisów prawa budowlanego i kwestiami związanymi z planowaniem nowych budynków gospodarczych w obrębie budynków mieszkalnych.

Jak stosuje się w praktyce przy planowaniu nowych budynków oraz wydawaniu pozwoleń na budowę art. 140 i 144 k.c., w szczególności w sytuacji, gdy nowo powstający budynek gospodarczy będzie zastępował istniejący w sąsiedztwie budynek mieszkalny, gdyż jest od niego znacznie wyższy i w praktyce znacznie wpłynie to na mieszkańców tego budynku? Czy charakter użytkowania nowo powstającego budynku (charakter tej inwestycji) ma wpływ na odległość usytuowania od sąsiednich budynków, w tym budynków mieszkalnych? Czy kwestie ewentualnych hałasów, związanych z przyszłym funkcjonowaniem powstającego lub planowanego budynku, mają wpływ na jego odległość od sąsiednich budynków? Jeśli tak, to proszę o wyszczególnienie.

Proszę również o informację, czy te same normy zacienienia obowiązują w stosunku do budynków mieszkalnych i do budynków gospodarczych, na przykład stodoł. Jakie rozwiązania przewidują polskie przepisy prawa budowlanego w tego rodzaju sytuacjach i przy tego typu inwestycjach? Jak w tego typu przypadkach są uwzględniane argumenty ewentualnych stron postępowania, to jest właścicieli sąsiednich budynków w stosunku to inwestora?

Proszę również o informację, czy charakter terenu, na przykład budowa zagrodowa, w miejscu gdzie planowana jest inwestycja, ma znaczenie w odniesieniu do norm i przewidzianych odległości? Czy przeznaczenie terenu, na którym jest planowana budowa w miejskim planie zagospodarowania przestrzennego, ma wpływ na usytuowanie budynku w stosunku do innych budynków oraz na sposób planowania i przeprowadzenia inwestycji?

Panie Ministrze, proszę o szczegółowe omówienie podniesionych kwestii i szczegółowe ich wyjaśnienie w odniesieniu do funkcjonowania obowiązujących przepisów prawa budowlanego.

*Z poważaniem
Grzegorz Wojciechowski*

Odpowiedź

Warszawa, 13 maja 2009 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie senatora Grzegorza Wojciechowskiego złożone podczas 30. posiedzenia Senatu RP w dniu 2 kwietnia 2009 r., którego tekst został przekazany przy piśmie z dnia 7 kwietnia 2009 r., znak: BPS/DSK-043-1564/09 uprzejmie informuję i wyjaśniam.

Ustawa z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz. U. z 2006 r. Nr 156, poz. 1118 z późn. zm.) oraz akty wykonawcze do niej wyznaczają granice prawa własności w spo-

sób zgodny z zasadami współżycia społecznego i społeczno-gospodarczym przeznaczenia tego prawa gwarantując właścicielom sąsiednich nieruchomości prawną ochronę ich interesów.

Przepis § 12 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz. U. z 2002 r. Nr 75, poz. 690 z późn. zm.) określa bowiem minimalne odległości budynku od sąsiedniej działki budowlanej. Przepis ten ma zastosowanie w odniesieniu do wszystkich budynków powstających na działkach budowlanych, niezależnie od ich charakteru. Jednakże, z dniem 7 lipca 2009 r. wchodzi w życie zmienne przepisy ww. rozporządzenia różnicujące minimalną odległość od sąsiedniej działki budowlanej w zależności od rodzaju powstającego budynku. Ponadto, kwestie planowania zabudowy, w tym sytuowania obiektów, mogą wynikać z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego albo z decyzji o warunkach zabudowy i zagospodarowania przestrzennego (ustawa z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, Dz. U. Nr 80, poz. 7171 z późn. zm.).

Przepis § 13 określa natomiast warunki przesłaniania obiektów, w których znajdują się pomieszczenia przeznaczone na pobyt ludzi zapewniając naturalne ich oświetlenie. Nie określa natomiast warunków przesłaniania innych budynków np. inwentarskich.

Ponadto, uprzejmie wyjaśniam, iż przepisy rozporządzenia ustalają warunki techniczne, jakim powinny odpowiadać budynki i związane z nimi urządzenia techniczne, ich usytuowanie na działce budowlanej oraz zagospodarowanie działek przeznaczonych pod zabudowę. Nie wprowadzają natomiast przepisów odnoszących się do konkretnego rodzaju inwestycji np. emitujących hałas. Sprawy te regulują bowiem przepisy odrębne.

Z wyrazami szacunku

z upoważnienia
MINISTRA INFRASTRUKTURY
Olgierd Dziekoński
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Grzegorza Wojciechowskiego

skierowane do minister rozwoju regionalnego Elżbiety Bieńkowskiej

Szanowna Pani Minister!

Zwracam się do Pani Minister w związku z bardzo niejasną dla mnie kwestią dotyczącą zasad naboru wniosków o dofinansowanie projektów w ramach osi priorytetowej piątej „Infrastruktura społeczna”, działania 3 „Infrastruktura edukacyjna”, finansowanych ze środków Regionalnego Programu Operacyjnego Województwa Łódzkiego na lata 2007–2013.

Proszę o wyjaśnienie następującej kwestii. Co zdecydowało o odrzuceniu projektu złożonego przez Urząd Gminy Rawa Mazowiecka dotyczącego realizacji przedsięwzięcia polegającego na budowie sali gimnastycznej z łącznikiem przy Zespole Szkół Ogólnokształcących w Starej Wojskiej? Jak wynika z przekazanej przez Zarząd Województwa Łódzkiego – jako instytucji zarządzającej Regionalnym Programem Operacyjnym Województwa Łódzkiego na lata 2007–2013 – listy wniosków o dofinansowanie pozytywnie ocenionych pod względem zgodności z kryteriami oceny merytorycznej, wniosek Urzędu Gminy Rawa Mazowiecka uzyskał wysokie, piąte miejsce wśród pięćdziesięciu trzech złożonych wniosków. Niestety, nie otrzymał dofinansowania.

Pani Minister, proszę o dokładne wyjaśnienie, co zadecydowało o odrzuceniu tego projektu. Jakie błędy w złożonym wniosku spowodowały jego dyskwalifikację? Z informacji przekazanych przez Urząd Gminy Rawa Mazowiecka wynika, że gmina jest przygotowana do budowy, posiada wszystkie niezbędne pozwolenia i czeka tylko na uzyskanie dofinansowania. Z czego wynika to, że najwyżej oceniane pod względem merytorycznym projekty nie otrzymują dofinansowania? Który punkt regulaminu tego konkursu o tym stanowi? Jakie kryteria wyboru projektów zdecydowały o odrzuceniu tego wniosku? Czy nie istnieje obawa, że o wyborze projektu zadecydowała ekonomika wyborcza członków Zarządu Województwa Łódzkiego i kryzys przedwyborczy, a nie kryzys finansowo-gospodarczy, i to spowodowało, że wybrano projekty najbardziej „korzystne”, zamiast tych najlepszych? A może została stworzona inna lista rankingowa, z której jasno wynikał wybór zakwalifikowanych do dofinansowania projektów, a o której istnieniu nie zostałem poinformowany, i może to ona zdecydowała o wyborze projektu? Jeśli taka lista powstała, to proszę o jej przedstawienie oraz o wyszczególnienie kolejnych etapów oceny i punktów uzyskanych przez poszczególne projekty.

Proszę zatem Panią Minister o sprawdzenie, w ramach kompetencji Pani resortu i pełnionego nadzoru nad przejrzystością dysponowania środkami unijnymi, z jakich przyczyn został odrzucony przez urzędników projekt Urzędu Gminy Rawa Mazowiecka, pierwotnie tak wysoko oceniony pod względem merytorycznym przez tych samych urzędników.

Z poważaniem
Grzegorz Wojciechowski

Odpowiedź

Warszawa, 30 kwietnia 2009 r.

Pan Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w nawiązaniu do pisma z dnia 7 kwietnia 2009 roku (BPS/DSK-043-1565/09) w sprawie oświadczenia Pana Senatora Grzegorza Wojciechowskiego w sprawie odrzucenia projektu złożonego przez Gminę Rawa Mazowiecka „Budowa Sali gimnastycznej z łącznikiem przy Zespole Szkół Ogólnokształcących w Starej Wojskiej” w ramach Regionalnego Programu Operacyjnego Województwa Łódzkiego uprzejmie informuję, co następuje.

Zgodnie z zasadami określonymi w ustawie z dnia 6 grudnia 2006 r. o zasadach prowadzenia polityki rozwoju (Dz. U. NR 227, poz. 1658 z późn. zm.) za prawidłową realizację programu odpowiada Instytucja Zarządzająca. W przypadku Regionalnego Programu Operacyjnego Województwa Łódzkiego (dalej RPOWŁ) obowiązki Instytucji Zarządzającej pełni Samorząd Województwa Łódzkiego.

Zgodnie z art. 26 ust. 1 pkt 4 ustawy Instytucja Zarządzająca RPO odpowiada za dokonanie, w oparciu o wcześniej ustalone kryteria, wyboru projektów, które będą dofinansowywane w ramach programu operacyjnego. Ponadto Instytucja Zarządzająca w celu zapewnienia właściwej realizacji programu wydaje dokumenty regulujące system realizacji programu w tym również precyzuje zasady dotyczące procedury konkursu. W przypadku Województwa Łódzkiego takim dokumentem są „Zasady wyboru projektów w trybie konkursu zamkniętego w ramach Regionalnego Programu Operacyjnego Województwa Łódzkiego na lata 2007–2013”. Zgodnie z treścią zapisów ww. dokumentu po przeprowadzeniu oceny formalnej oraz merytorycznej i ustaleniu listy rankingowej projektów, Zarząd Województwa podejmuje ostateczną decyzję o zakwalifikowaniu poszczególnych wniosków do dofinansowania. W szczególności uzasadnionych przypadkach Zarząd Województwa może podejmować decyzje o zakwalifikowaniu projektów do dofinansowania w kolejności odmiennej od wskazanej na liście rankingowej. Tego rodzaju decyzja musi zostać każdorazowo uzasadniona. Oznacza to, iż w sytuacji gdy Zarząd Województwa uzna, iż jest to uzasadnione ze względu na dobro wdrażanego programu i istotne z punktu widzenia rozwoju województwa ma prawo zmienić kolejność projektów na liście rankingowej.

Opisana powyżej sytuacja miała miejsce w trakcie wyboru projektów do dofinansowania, dokonanego przez Zarząd Województwa w ramach działania V.3 Infrastruktura edukacyjna w dniu 25 marca 2009 roku. Zarząd Województwa zgodnie z wyżej opisaną procedurą zmienił listę rankingową projektów wybierając z listy projektów spełniających warunki do otrzymania dofinansowania te projekty, których realizację uznał za najkorzystniejszą dla regionu. Jak wynika z uzasadniania, powodem zmiany była obecna sytuacja gospodarcza, która sprawiła iż Zarząd zdecydował się na wsparcie projektów o najwcześniejszym terminie zakończenia realizacji projektu.

W związku z faktem, iż w konkursie złożono dużą ilość projektów wysoko ocenionych na ocenie merytorycznej w dniu 23 kwietnia 2009 r. Zarząd Województwa Łódzkiego podjął decyzję o udzieleniu wsparcia kolejnym 17 projektom umieszczonym na liście rankingowej. Wśród projektów, które otrzymały pozytywną decyzję o dofinansowaniu znalazł się również projekt Gminy Rawa Mazowiecka „Budowa Sali gimnastycznej z łącznikiem przy Zespole Szkół Ogólnokształcących w Starej Wojskiej”.

Z poważaniem
Elżbieta Bienkowska

Oświadczenie senatora Grzegorza Wojciechowskiego

skierowane do ministra środowiska Macieja Nowickiego

Szanowny Panie Ministrze!

Zwracam się do Pana Ministra w związku z kwestią pielęgnowania zieleni miejskiej niepodlegającej ochronie konserwatorskiej. Kto prowadzi nadzór nad coraz częstszym „tworzeniem” straszących nas konarów drzew bez gałęzi? Taka pielęgnacja drzew w miastach prowadzi do powolnej ich wycinki i – jak się okazuje – nie z powodu choroby tych drzew, ale dlatego, że one przeszkadzają. Czy Ministerstwo Środowiska jako resort odpowiedzialny za nasze środowisko ma jakiś nadzór nad tym procederem? Niestety obawiam się, że w niedługim czasie z polskich miast znikną wszystkie drzewa, bo przeszkadzają na przykład powstawaniu kolejnych parkingów, lub z powodu mieszkających na tych drzewach ptaków, które ośmielają się śpiewać, gwizdać... A mieszkańcom miast pozostanie już tylko szary smog.

Bardzo proszę o szybkie udzielenie odpowiedzi ze względu na trwające szczególnie intensywne prace przy „pielęgnacji” zieleni w tym okresie.

Z poważaniem

Grzegorz Wojciechowski

Odpowiedź

Warszawa, 5 maja 2009 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Odpowiadając na oświadczenie senatora Grzegorza Wojciechowskiego, złożone podczas 30. posiedzenia Senatu RP w dniu 2 kwietnia 2009 r., w sprawie pielęgnowania zieleni miejskiej niepodlegającej konserwacji, przekazane przez Marszałka Senatu Rzeczypospolitej Polskiej pismem z dnia 7 kwietnia 2009 r., znak BPS/DSK-043-1566/09, przekazuję poniższą informację.

Uprzejmie informuję, że sprawy dotyczące terenów zieleni i zadrzewień, zgodnie z art. 7 ust. 1 pkt 12 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591, z późn. zm.), należą do zadań własnych gminy.

W związku z powyższym, Minister Środowiska nie posiada narzędzi kontroli nad działaniami wójta, burmistrza, prezydenta miasta lub starosty w zakresie wykonywania przez te organy zadań własnych, ponieważ resort środowiska nie jest organem wyższego stopnia w stosunku do organów jednostek samorządu terytorialnego. Organami tymi są, zgodnie z art. 17 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071, z późn. zm.), samorządowe kolegia odwoławcze. Natomiast zgodnie z art. 229 ww. ustawy, skargi dotyczące zadań lub działalności wójta, burmistrza lub prezydenta miasta mogą być kierowane do rady gminy, która jest właściwym organem do ich rozpatrzenia.

Rozdział 4. „Ochrona terenów zieleni i zadrzewień” ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. Nr 92, poz. 880, z późn. zm.), zawiera zapisy pozwalające na ochronę zadrzewień przed ich niewłaściwą pielęgnacją.

Zgodnie z art. 88 ust. 1 pkt 3 ww. ustawy, jeżeli nastąpiło zniszczenie spowodowane niewłaściwą pielęgnacją terenów zieleni, drzew lub krzewów, to wójt, burmistrz lub prezydent miasta wymierza administracyjną karę pieniężną właścicielowi nieruchomości. W przypadku, gdy nieruchomość jest własnością gminy, zgodnie z art. 90 ustawy, karę wymierza starosta.

Legislator nie wprowadza konieczności odłożenia decyzji o wymierzeniu administracyjnej kary pieniężnej do czasu wystąpienia całkowitego obumarcia drzewa, które zostało zniszczone na skutek niewłaściwej pielęgnacji. Natomiast, jeśli stopień uszkodzenia drzew lub krzewów nie wyklucza zachowania ich żywotności oraz możliwości odtworzenia korony drzewa i jeżeli posiadacz nieruchomości podjął działania w celu zachowania żywotności tych drzew lub krzewów, wówczas zapis art. 88 ust. 3 i 4 tej ustawy dopuszcza wydanie decyzji o odroczeniu kary na okres 3 lat oraz umorzeniu jej, jeśli stwierdzono zachowanie żywotności drzewa lub krzewu albo odtworzenie korony drzewa.

MINISTER ŚRODOWISKA
Maciej Nowicki

Oświadczenie senatora Grzegorza Wojciechowskiego

skierowane do minister zdrowia Ewy Kopacz

Szanowna Pani Minister!

Zwracam się do Pani Minister w związku z likwidacją najstarszego w Łodzi szpitala pediatrycznego, ufundowanego chorym dzieciom przez bogate rodziny fabrykanckie. W dniu dzisiejszym została zakończona ewakuacja pacjentów szpitala.

Pani Minister, czy nie obawia się Pani, iż likwidacja szpitala nieodwracalnie odmieni wizerunek łódzkiej pediatrii? Mieszkańcom Łodzi szpital im. Korczaka kojarzył się i wciąż kojarzy z dobroczynnością, miejscem, gdzie mogli uzyskać profesjonalną opiekę dla swoich dzieci, podczas gdy inne szpitale niejednokrotnie odmawiały im pomocy, a pogotowie nie chciało przyjechać do chorego dziecka, gdyż wszystkie karetki były rozdysponowane. Szpital Korczaka był jedynym miejscem, skąd pacjentów nie odsyłano, a udzielano im pomocy. Jak wynika z wielu opinii mieszkańców i specjalistów, szpital im. Korczaka jest jak najbardziej potrzebny, bowiem świadczy opiekę medyczną na poziomie podstawowym. W izbie przyjęć szpitala udziela się najwięcej porad ambulatoryjnych dzieciom z różnego rodzaju infekcjami i urazami. Pozostałe dwie placówki w mieście są placówkami o profilu wyspecjalizowanym. Jeśli zabraknie placówki o charakterze szpitala im. Korczaka, to te dwie pozostałe placówki nie poradzą sobie z przejęciem jego dotychczasowej roli.

Czy ministerstwo nadzorowało przeprowadzany przez urząd marszałkowski proces restrukturyzacji szpitala im. Korczaka? Jeśli tak, to w jaki sposób i jakie były zalecenia resortu co do dalszych losów placówki i istniejących tam oddziałów? Gdzie zostaną przeniesione oddziały ze szpitala im. Korczaka, na przykład jedyny w regionie oddział neurologii, specjalizujący się w diagnozowaniu i leczeniu dziecięcych padaczek, czy też jedyny okulistyczny zabiegowy oddział leczenia wad wzroku u dzieci? Czy ministerstwo dostrzegło rolę szpitala, który z punktu widzenia potrzeb zdrowotnych łódzkich dzieci jest niezastąpiony? Co się stanie z fachową kadrą szpitala? Jaki będzie dalszy los małych pacjentów szpitala? Czy mieszkańców Łodzi będzie stać na dojazd do szpitali położonych na obrzeżach miasta? Co więcej, w odróżnieniu od szpitala im. Korczaka, w Centrum Zdrowia Matki Polki rodzice muszą płacić za swój pobyt w trakcie hospitalizacji ich dzieci. Który szpital przejmie unikatowy zarówno w regionie, jak i Polsce, oddział toksykologii dziecięcej szpitala im. Korczaka?

Pani Minister, czy nie istnieje zasadna obawa, że przeprowadzona przez urząd marszałkowski restrukturyzacja szpitala im. Korczaka miała jedynie na celu zamknięcie szpitala w celu przejęcia i sprzedaży cennych terenów, w centrum miasta, na których położony jest szpital? Przez wiele lat szpital nie był odpowiednio zarządzany, nie przeprowadzano koniecznych remontów, a argument, że ze względu na stuletnie mury szpital stwarza większe zagrożenie epidemiologiczne, nie został potwierdzony. Co więcej, naukowcy z Politechniki Łódzkiej, którzy badali mury szpitala, uważają, iż stan techniczny jest dobry, bowiem budynki są wzniesione z najwyższej jakości cegły, której ząb czasu nie zdołał naruszyć.

Pani Minister, proszę o informacje, jakie działania podejmował podległy Pani resort w sprawie ratowania szpitala im. Korczaka. Czy są znane Pani Minister inne szpitale w Polsce w podobnej sytuacji, jak Szpital im. J. Korczaka w Łodzi, to znaczy zamykane z podobnych przyczyn, czyli z powodu braku remontu?

Z poważaniem
Grzegorz Wojciechowski

Stanowisko

Warszawa, 2009.04.30

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,
w nawiązaniu do oświadczenia Pana Senatora Grzegorza Wojciechowskiego, przesłanego przy piśmie znak BPS/DSK-043-1567/09 z dnia 7 kwietnia 2009 r., dotyczącego likwidacji Szpitala im. J. Korczaka w Łodzi, uprzejmie informuję, iż odpowiedź w przedmiotowej sprawie zostanie udzielona w terminie późniejszym, niezwłocznie po uzyskaniu stanowiska Dyrektora Szpitala oraz Marszałka Województwa Łódzkiego. Jednocześnie uprzejmie przepraszam za zaistniałą zwłokę.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Podsekretarz Stanu
Marek Haber

Odpowiedź

Warszawa, 2009.05.26

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,
w nawiązaniu do oświadczenia Pana Senatora Grzegorza Wojciechowskiego, przesłanego przy piśmie znak BPS/DSK-043-1567/09 z dnia 7 kwietnia 2009 r., dotyczącego likwidacji Szpitala im. J. Korczaka w Łodzi, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

W lipcu 2003 r. Zarząd Województwa Łódzkiego podjął decyzję o włączeniu Specjalistycznego Zespołu Opieki Zdrowotnej Matki i Dziecka w Łodzi do Wojewódzkiego Szpitala Specjalistycznego im. M. Kopernika w Łodzi. Obecnie funkcjonuje on w strukturach tego szpitala pod nazwą Ośrodek Pediatryczny im. dra J. Korczaka.

Zarówno Marszałek Województwa Łódzkiego, jak i Dyrektor Wojewódzkiego Szpitala Specjalistycznego im. M. Kopernika w Łodzi, potwierdzają, iż w dniach 1–2 kwietnia br. przeprowadzona została ewakuacja pacjentów z budynku nr 9 Ośrodka Pediatrycznego, przy Al. Piłsudskiego 71. Ewakuacja dotyczyła oddziałów: niemowlęcego, neurologicznego oraz Kliniki Pediatrii, Kardiologii Prewencyjnej i Immunologii Wieku Rozwojowego, których pacjenci, wymagający dalszej hospitalizacji, przewiezieni zostali do Instytutu Centrum Zdrowia Matki Polki. Jak zapewnił w swoim piśmie Dyrektor Wojewódzkiego Szpitala Specjalistycznego, zobowiązał się on do pokrycia ewentualnych kosztów związanych z pobytem rodziców ewakuowanych pacjentów w Instytucie.

Z uwagi na trudności lokalowe nie ma bowiem możliwości przeniesienia oddziałów, które czasowo zaprzestały działalności do obecnie posiadanej infrastruktury.

Przyczyny działań podjętych przez dyrekcję szpitala wyjaśnia Marszałek Województwa Łódzkiego. Nie były one podyktowane zamiarem likwidacji placówki, lecz decyzją Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego z dnia 1 kwietnia 2009 r. nr 286/09, nakazującą wyłączenie ww. budynku z użytkowania, w trybie natychmiastowym. Marszałek Województwa Łódzkiego poinformował również, iż wykonane w lipcu 2008 r. ekspertyzy budowlane wykonane dla budynków Ośrodka Pediatrycznego wykazały uszkodzenia i ubytki w elementach budynków oraz konieczność częściowego lub kompleksowego ich remontu.

W odniesieniu do kwestii przyszłości oddziałów okulistyki oraz toksykologii dziecięcej, Marszałek Województwa Łódzkiego wyjaśnił, iż pierwszy z nich przestał udzielać świadczeń zdrowotnych już w połowie 2005 r., drugi zaś nie funkcjonuje w Ośrodku Pediatrycznym od roku – z powodu braku specjalistów w dziedzinie toksykologii dziecięcej.

Jak wynika z uzyskanych informacji, Samorząd Województwa Łódzkiego, nie ma planów dotyczących likwidacji Ośrodka Pediatrycznego im. J. Korczaka oraz sprzedaży terenu, na którym jest on zlokalizowany. W najbliższym czasie planowane jest natomiast podjęcie działań mających na celu wyłonienie wykonawcy do opracowania koncepcji dalszego funkcjonowania placówki.

Reasumując należy przypomnieć, iż podmiotem tworzącym oraz sprawującym nadzór nad Wojewódzkim Szpitalem Specjalistycznym w Łodzi oraz będącym jego jednostką organizacyjną Ośrodkiem Pediatrycznym im. J. Korczaka jest Samorząd Województwa Łódzkiego, i do niego należy podejmowanie decyzji dotyczących funkcjonowania zakładu opieki zdrowotnej.

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż Minister Zdrowia nie posiada informacji na temat szpitali zamykanych z powodu braku remontów. Na podstawie art. 65a ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej (Dz.U. z 2007 r. Nr 14, poz. 89, z późn. zm.) możliwe jest czasowe zaprzestanie działalności szpitala na okres nieprzekraczający 3 miesięcy, np. z powodu remontu. Sytuacja taka znajduje odzwierciedlenie w rejestrze zakładów opieki zdrowotnej.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Podsekretarz Stanu
Marek Haber